DİJİTAL KÜTÜPHANE KANALI

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

https://rantey.org

Yedek ve Duyuru Kanallarımız
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

• Telegram: https://t.me/birkitapbir

• WhatsApp Kanalımız : https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4IvMoc0Y

Büyü
Ustası
MARIA V. SNYDER
SADAKAT YEMİNLE SAĞLANMAZ
DEX

Açık renkli giysiler içindeki sakinler bizi sıcak bir şekilde karşılıyor ve ses kalabalığının ve baharat kokularının arasında öykümüzü dinliyorlardı. Ardından alelacele bellı ailelere haber salmıyordu. Bir heyecan ve uğultu kasırgası içinde, hayatları kuzeydeki yetimhanede geçmiş olan grubumuzdaki çocuklardan biri varlığından bile haberdar olmadığı ailesine kavuşuyordu.

Dolayısıyla biz güneydeki Sitia'nın içlerine yol aldıkça grubumuz giderek küçüldü. Çok geçmeden soğuk kuzey havasını çok uzaklarda bırakıp görünürde tek bir kasabanın olmadığı ormanın buram buram sıcağında pişmeye başladık.

"Çiftlik mi?" diye sordum.

Irys iç geçirdi. Bir kaç siyah saç teli sıkı topuzundan çıkmıştı ve sert yüz ifadesi zümrüt gözlerindeki şakacı bakışla çelişiyordu.

"Yelena görüntü yanıltıcı olabilir. Duyularınla değil, zihninle ara."

Kayganlaşmış ellerimi ahşap dövüş sopamın gövdesi boyunca gezdirdim. Zihinsel farkındalığımı yaymamla zihnim boşaldı ve ormanın uğultusu giderek azaldı. Zihin gözümle bir yılanla birlikte çalıların arasında sürünerek ilerlediğimi ve güneş ışığının vurduğu bir parça toprak aradığımı görüyordum. Uzun kolları ve bacakları olan bir hayvanla ağaç dalları arasında öyle rahatça yol alıyordum ki uçar gibiydim.

Sonra, yükseklerde, ağaç tepelerinin üzerindeki insanların arasında gezindim. Zihinleri açık ve sakin, akşam yemeğinde ne yiyeceklerine karar veriyorlar, şehirden gelen haberleri tartışıyorlardı. Fakat zihinlerden biri aşağıdaki ormandan gelen seslerin endişesi içindeydi. Orada tuhaf bir şeyler oluyordu. Muhtemel bir tehlike vardı. *Zihnimde kim var?*

Kendime geldim. Irys bana bakıyordu.

"Ağaçlarda mı yaşıyorlar?" diye sordum.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Başını salladı "Fakat şunu unutma ki Yelena, sırf birilerinin zihinleri içlerine girmene elverişli diye daha derin düşüncelerini yoklayamazsın. Bu Etik Yasası'na aykırıdır"

Sözleri sertti. Usta büyücü öğrencisini azarlıyordu.

"Üzgünüm," dedim.

Başını iki yana salladı. "Bazen senin hâlâ öğrenim aşamasında olduğunu unutuyorum. Kaleye gidip eğitimine başlamamız gerek ama bu molanın uzun sürmesinden endişe ediyorum"

Neden?"

"Seni diğer çocuklar gibi ailenin yanına bırakamam ama erkenden götürmem de zalimce olur."

Tam o sırada yukarıdan gür bir ses "Venettaden" diye seslendi.

Irys kolunu yukarı kaldırıp bir şeyler mırıldansa da daha ben etrafımızı kuşatan büyüyü püskürtemeden kaslarım dondu. Kımıldayamıyordum. Kısa süren bir panik anının ardından zihnimi yatıştırdım. Bir savunma duvarı inşa etmeye çalışsam da beni kapana kıstıran büyü daha ben üst üste dizemeden zihinsel tuğlalarımı yerle bir etti.

Ancak Irys etkilenmemişti. Ağaçların tepesine doğru bağırdı. "Biz Zaltana ailesinin dostlarıyız. Ben Jewelrose Klan'ından, konseyin dördüncü büyücüsü Irys im"

Ağaçların arasında bir başka yabancı kelime yankılandı. Büyü beni serbest bırakırken dizlerimin bağı çözüldü ve halsizliğimin geçmesi için kendimi yere bıraktım. İkizler Gracena ve Nickeely de inleyerek yere yığıldılar. May bacaklarını ovuşturdu.

Tepemizden gelen ses "Neden geldin Irys Jewelrose?" diye sordu.

Irys "Sanırım kayıp kızını buldum," diye yanıt verdi.

Dalların arasından bir ip merdiven sarktı.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

Irys "Gidelim kızlar," dedi. "Al Yelena, biz tırmanırken sen merdiveni tut."

Aklımdan ben tırmanırken merdiveni kimin tutacağı sorusunun gelmesiyle içimden kızdım. Irys'in öfkeli sesi kafamın içinde beni azarladı. *Yelena sen ağaçlara çıkmakta güçlük çekmezsin. Belki de tırmanma sırası sana geldiğinde merdiveni yukarı çektirmeliyim. Sen pekâlâ kancan ve ipinle de yukarı çıkabilirsin*

Elbette haklıydı. Bir merdivenin sağlayacağı rahatlık olmadan ağaç tepelerine çıkıp Ixia'da düşmanlarımdan saklanmıştım. Hâlâ ara sıra ağaçların arasında "yürümenin" keyfini çıkarıyor, hem böylelikle becerimi köreltmemiş oluyordum.

Irys bana gülümsedi. *Belki de bu senin kanında vardır.*

Aklıma Mogkan gelince midem allak bulak oldu. Bana Zaltana kanıyla lanetlendiğimi söylemişti. Ölen güneyli büyücüye güvenmek için hiçbir sebebim olmasa da Zaltana ailesinin bir parçası olacağım diye büyük beklentiler içine girmekten sakınmış, Irys'e onlar hakkında sorular sormaktan kaçınmıştım. Mogkan'ın ölürken bile son bir hainlik düşünebilecek biri olduğunu biliyordum.

Mogkan ve General Brazell'ın oğlu Reyad'ın Sitia'dan kaçırdıkları otuzdan fazla çocuktan biri de bendim. Her yıl ortalama iki çocuk olmak üzere, çılgınca planlarına alet etmek için kızları ve oğlanları Brazell'ın Ixia Bölgesi ndeki "yetimhaneye" getirmişlerdi. Hepsinin büyü yeteneği güçlü ailelerden oldukları için çocukların büyücü olma potansiyelleri vardı.

Irys bana büyü gücünün bir lütuf olduğunu, her klandan sadece bir avuç büyücü çıktığını açıklamıştı. "Elbette bir ailede ne kadar çok büyücü varsa, sonraki nesilden de büyücüler çıkma olasılığı o kadar artar," demişti. "Mogkan o kadar küçük çocukları kaçırmakla bir risk aldı. Büyü güçleri çocuk olgunluğa erişene dek ortaya çıkmaz."

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

Ona "Neden kaçırılan kızların sayısı oğlanlardan fazla?" diye sormuştum

"Büyücülerimizin yalnızca yüzde otuzu erkek ve içlerinde ustalık düzeyine ulaşan sadece Bain Bloodgood'tur," yanıtını vermişti.

Ağaçların arasından sarkan ip merdiveni sabitlerken aklıma Zaltana ailesinden kaç kişinin büyücü olduğu sorusu geldi. Yanımda duran üç kız, giysilerinin eteklerini kemerlerinin içine soktu. Irys, May'in merdivene tırmanmasına yardımcı oldu; May'i Gracena ve Nickeely izledi.

Sitia sınırını geçtiğimizde kızlar hiç tereddüt etmeden kuzeyli üniformaları çıkarıp bazı güneyli kadınların giydiği parlak, çok renkli elbiseleri giymişlerdi. Oğlanlar üniformalarını basit, pamuklu pantolonlar ve tuniklerle değiştirmişlerdi.

Irys yeşil sayvanın içinde kaybolduğunda ayağımı merdivenin ilk basamağına attım. Bana ayaklarım suyla dolmuş da beni aşağı çekiyormuş gibi geldi. Vücudumu merdivenden yukarı çekerken bacaklarım tereddütte kaldı. Yarıya geldiğimde duraksadım. Ya bu insanlar beni istemezlerse ne olacaktı? Ya kayıp kızları olduğuma inanmazlarsa? Ya yaşım kızları olamayacak kadar büyükse?

Yuvalarına dönen çocukların hepsi hemen kabul edilmişti. Yedi ila on üç yaş arasında, ailelerinden sadece birkaç yıllığına koparılmışlardı. Fiziksel benzerlikler, hatta isimler ailelerinin onları tanımasını kolaylaştırmıştı. Artık sayımız dörde inmişti. Tıpatıp ikizler Gracena ve Nickeely on üç yaşındaydı. On iki yaşındaki May en küçüğümüzdü. Yirmi yaşında olan ben grubun en yaşlısıydım.

Irys'e göre on dört yıl önce Zaltana ailesinden altı yaşında bir çocuk kaybolmuştu. Bu evden uzak kalmak için epey uzun bir zamandı. Artık bir çocuk değildim.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

Kaçırılanlar arasında benim yaşımda olan ve Brazell'ın planlarına alet olup sağlıklı kalan sadece ben vardım. Kaçırılan diğer çocuklar olgunlaştıklarında içlerinde büyü güçleri gelişenler ruhlarını Mogkan ve Reyad'a teslim edene dek işkence görmüşlerdi. Mogkan, artık hepsi hissizleşen bu tutsakların büyü gücünü kendisininkini arttırmak için kullanmış; çocukları ruhtan yoksun canlı bedenlere çevirmişti.

Irys bu çocukların ailelerini durumdan haberdar etme görevini üzerine almışken, ben Mogkan'ın ruhunu ele geçiremediği tek kişi olduğum için bir tür suçluluk duygusu içindeydim. Ama onun ruhuma el koymak için gösterdiği çabaların benim için ağır bir bedeli olmuştu.

Ixia'daki mücadelelerimi düşününce aklıma Valek geldi. Özlemi yüreğimde bir sızıya dönüştü. Bir elimi ip merdivene dolayıp diğer elimle Valek'in benim için yonttuğu, kelebek şeklindeki kolye ucuna dokundum. Belki de Ixia'ya dönmenin bir yolunu bulabilirdim. Ne de olsa bedenimdeki büyüde artık kontrol edemediğim parlamalar olmuyordu ve ağaçlarda yaşayan bu tuhaf güneylilerin yanında olacağıma Valek'in yanında olmayı tercih ederdim. Güneyin, Sitia'nın adı bile ağzımda nahoş bir tat bırakıyordu.

"Yelena haydi." Irys yukarıdan bana doğru seslendi. "Seni bekliyoruz."

Cesaretimi topladım ve elimi uzun saç örgümde gezdirip siyah saçlarıma dolaşan birkaç küçük asma filizini çıkardım. Ormanda yaptığımız uzun yürüyüşe rağmen çok da yorgun değildim. 1,65 boyumla çoğu Ixia'lıdan kısa olsam da Ixia'da geçirdiğim son senede sıska bedenim kaslı bir hal almıştı. Yaşamım büsbütün bir değişim geçirmişti. Zindanda açlık çekerken Komutan Ambrose'un yemeklerini tatmaya geçmem bedensel esenliğimi iyileştirmiş olsa da ruhsal esenliğim için aynı şeyi söyleyemezdim.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Başımı iki yana sallayıp bu düşünceleri zihnimden attım ve o an yüz yüze olduğum duruma odaklandım. Merdivenin geri kalanını çıktığımda karşımda merdiven sahanlığı görevini görecek geniş bir dal veya platform bulmayı umuyordum. Oysa bir odaya girmiştim.

Şaşkın şaşkın çevreme bakındım. Odanın duvarları ve tavanı birbirlerine bağlanmış dallardan oluşuyordu. Aradaki boşluklardan güneş ışığı içeri sızıyordu. İç içe geçirilmiş dallar ve çubuklardan ibaret sandalyelerin üzerinde yapraktan minderler vardı. Küçük odada sadece dört oturak vardı.

Uzun boylu bir adam "Bu o mu?" diye sordu. Pamuklu tuniği ve kısa pantolonu ağaç dallarıyla aynı renkti. Yeşil bir jeli saçına yedirmiş ve vücudunun açıkta kalan yerlerine sürmüştü. Omzunda bir yay ve ok kılıfı asılıydı. Onun muhafız olabileceğini düşündüm. Fakat bizi donduran büyücüyse silaha neden ihtiyaç duyuyordu ki? Yine de Irys büyüyü rahatça etkisiz hale getirmişti. Bir okun yönünü de saptırabilir miydi?

Irys adama "Evet," yanıtını verdi.

Adam "Pazarda kulağımıza bazı dedikodular gelmişti ve ziyaretimize gelip gelmeyeceğinizi merak ediyorduk, Dördüncü Büyücü. Lütfen burada bekleyin" dedi. "Atamızı çağıracağım."

Irys sandalyelerden birine gömülürken odayı keşfe koyulan kızlar tek pencereden gördükleri manzara karşısında hayret nidaları çıkardılar. Muhafız duvardan geçmiş gibi görünse de yakından bakınca yine dallardan yapılmış bir köprüye açılan boşluğu fark ettim.

Irys bana "Otur," dedi. "Rahat ol. Burada güvendesin."

"Bu iç açıcı karşılamaya rağmen nasıl rahat olayım," diye karşılık verdim.

"Standart prosedür. Yanında bir refakatçi olmayan ziyaretçiler buraya nadiren gelir. Ormandaki vahşi hayvanların tehli-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

kelerine karşı çoğu gezgin Zaltana ailesinden bir rehber tutar Sana Zaltanaların köyüne doğru yol aldığımızı söylediğimden beri sinirlerin gergin ve sürekli savunmadasın."

Irys eliyle bacaklarıma işaret etti. "Dövüş pozisyonundasın ve her an saldırmaya hazır bekliyorsun. Bu insanlar senin ailen. Neden sana zarar vermek istesinler ki?"

Silahımı sırtımdan çektiğimi ve ellerim üzerinde, hazır beklediğimi fark ettim. Duruşumu normale çevirmek için çaba sarf etmem gerekti.

"Üzgünüm." Bir buçuk metre boyunda bir asa olan dövüş sopamı sırt çantamın yan tarafındaki askıya soktum.

Bilinmeyenin korkusu beni hep tedirgin etmişti. Ixia'da bana söylenen ailemin öldüğüydü. Onlara kavuşmam imkânsızdı. O durumda bile beni evlatlık alacak, sevip önemseyecek bir ailenin hayalini kurardım. O hayalden ancak Mogkan ve Reyad'ın kobayı olduğumda vazgeçmiştim; şimdi ise Valek vardı ve bir aileye ihtiyacım olmadığını hissediyordum.

Irys yüksek sesle "Bu doğru değil Yelena," dedi. "Ailen kim olduğunu ve neden o kişi olduğunu keşfetmene yardımcı olacak. Onlara sandığından daha fazla ihtiyacın var."

"Birinin zihnini okumanın etik yasanıza aykırı olduğunu sanıyordum." Mahrem düşüncelerime girmesine kızmıştım.

"Öğretmen ve öğrenci olarak bağlandık. Beni akıl hocan olarak kabul etmekle zihnine özgürce girebilmemin yolunu açtın. Aramızdaki bağı yok etmek, bir şelalenin akış yönünü değiştirmekten daha zor."

"Yol açmakla ilgili bir şey anımsamıyorum," diye homurdandım.

"Zaten bağı kurmak için bilinçli bir çaba sarf etsek asla oluşmazdı." Bir süre yüzümü süzdü. "Bana güvenini ve sadakatini verdin. Bir bağ kurmak için gereken de bu kadarıydı. Mahrem

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

düşüncelerini ve anılarını gözlemeyecek olsam da yüzeydeki duygularını hemen fark edebilirim."

Yanıt vermek için ağzımı açtığım sırada yeşil saçlı muhafız geri döndü.

Adam "Beni izleyin," dedi.

Ağaç tepelerinin üzerinde, kıvrımlı yollarda ilerledik. Koridorlar ve köprüler yerin çok üzerindeki art arda odaları birleştiriyordu. Yerden bakıldığında bu haneler labirenti hiç mi hiç fark edilmiyordu. Yatak odalarından, oturma odalarından geçerken karşımıza tek bir kişi çıkmadı. Odaların içine şöyle bir göz attığımda içlerinin ormandan temin edilmiş nesnelerle döşendiğini fark ettim. Hindistancevizi kabukları, fıstıklar, böğürtlenler, çimler, dal parçaları ve yapraklar ustalıkla duvar süslemelerine, kitap kapaklarına, kutulara ve heykellere dönüştürülmüştü. Hatta biri beyaz ve siyah taşları yapıştırarak şu uzun kuyruklu hayvanlardan birinin tıpatıp aynısını yapmıştı.

Heykele işaret edip "Irys..." dedim. "Şu hayvanların adı ne?"

"Valmurlar. Çok zeki ve oyunbaz olurlar. Ormanda onlardan milyonlarcası var. Meraklıdırlar da. Bizi ağaçlardan nasıl gözetlediklerini hatırlıyor musun?"

Kendilerini kısa bir an için de olsa incelememe fırsat verecek kadar bile yerlerinde durmayan küçük yaratıkları anımsayarak başımı salladım. Başka odalarda, farklı renklerde taşlardan yapılmış başka hayvan heykelleri de gördüm. Valek ve onun taşlardan yonttuğu hayvanlar aklıma gelince boğazım düğümlendi. Bu taş heykelleri görse nasıl ustalıkla işlendiklerini takdir edeceğine emindim. Belki de bunlardan birini ona gönderebilirdim.

Onu bir daha görüp göremeyeceğimi bilmiyordum. Komutan büyü gücüm olduğunu öğrenince beni Sitia'ya sürgün etmişti. Ixia'ya dönecek olursam komutanın benim için verdiği

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

idam emri yerine getirilecekti. Yine de komutan Ixia'daki dostlarımla iletişim kuramayacağımı söylememişti.

Köyde gezinirken neden kimseyle karşılaşmadığımızı nihayet anladım. Iki yüz kadar insanın toplanmış olduğu büyük, yuvarlak bir salona girdik. Anlaşılan köy sakinlerinin hepsi oradaydı. Insanlar taştan bir ateş çukurunun etrafına dizilen, ahşaptan yontulmuş banklarda oturuyorlardı.

Bız içeri girer girmez konuşmalar kesildi. Tüm gözler üzerime çevrildi. Tüylerim ürperdi. Bana yüzümün her noktasını, giysilerimi ve çamurlu çizmelerimi inceliyormuşlar gibi geldi Ifadelerinden beklentilerini karşılamadığım sonucuna vardım. Irys'in arkasına gizlenme arzumu bastırdım Iryse Zaltana ailesiyle ilgili daha çok soru sormamış olmanın verdiği pişmanlık göğsümün içinde küt küt atıyordu

Nihayet yaşlı bır adam one çıktı. "Ben Zaltana ailesinin ata konsey üyesi Bavol Cacao Zaltana'yım Sen Yelena Lıana Zaltana mısın?"

Duraksadım. İsmim kulağıma çok resmi, yapıştırma ve yabancı gelmişti. "Adım Yelena," dedim.

Benden birkaç yaş büyük, genç bır adam kalabalığı yardı ve Ata'nın yanına gelince durdu. Iyice kıstığı, yeşim yeşili gozlerini benimkilere dikti. Yuzü nefret ve tiksintinin karışımıyla kırış kırış oldu. Hafif bir büyü dokunuşunun bedenimi okşadığını hissettim.

Adam "O cınayet işlemış," diye bağırdı. "Kan kokuyor."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

2

Zaltanaların oluşturduğu kalabalıktan hayret nidaları yükseldi. Düşmanlaşan yüzlerden tiksinti ve hiddet okunuyordu. Onca gözün yaydığı negatif gücü savuşturmak ümidiyle Irys'in arkasına geçtim.

Irys genç adama "Leif, her şeyin dramatik yanını görmeye meyillisin sen," diye çıkıştı. "Yelena zor bir hayat geçirdi. Bilmediğin konularda yargılama onu."

Leif, Irys'in bakışı karşısında gerileyerek

Irys "Ben de kan kokmuyor muyum?" diye sordu.

Leif "Fakat sen Dördüncü Büyücü'sün," yanıtını verdi.

"Öyleyse neyi neden yaptığımı biliyorsun. Öyleyse sana tavsiyem kız kardeşini suçlamadan önce Ixia'da başından neler geçtiğini öğrenmen."

Leif dişlerini sıktı. Muhtemelen yanıt olarak söyleyeceklerini kendisine saklarken boynundaki kaslar gerildi. Cesaretimi toplayıp odaya bir kez daha göz attım. Şimdi odadaki grubun gözlerinde düşünceli, endişeli, hatta mahcup bir ifade vardı. Zaltana kadınları ya kolsuz elbiseler ya da üzerinde parlak çiçek desenleri olan bluzların altına etekler giyiyorlardı. Giysilerinin

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

etek uçları dizlerine kadar iniyordu. Klanın erkekleri açık renkli tunikler ve sade pantolonlar giyiyorlardı. Zaltanaların hepsi çıplak ayaklıydı ve çoğunun vücutları atletik ve bronzdu.

Neden sonra Irys'in sözlerini idrak ettim. Kolunu tuttum. *Kardeş mi? Bir kardeşim mi var?*

Irys'in ağzının bir kenarı yukarı doğru kıvrıldı. *Evet. Bir erkek kardeş. Tek kardeşin. Ne zaman Zaltanalardan bahsetmeye çalışsam konuyu değiştirmeseydin şu an bunu biliyor olurdun.*

Harika. Bahtım ne de istikrarlı. Ixia Bölgesi'nden ayrıldığımda dertlerimin biteceğini sanmıştım. Bu olanlar beni neden şaşırtacaktı ki? Diğer tüm Sıtıalılar yere kurulu evlerde yaşarken benim ailem ağaçlarda yaşıyordu. Leif'e bakıp bir benzerlik aradım. Kısa boyu, kaslı bedeni ve kare yüzü küçük klanın diğer fidan gibi üyelerinin yanında göze çarpıyordu. Bana benzeyen tek yanı siyah saçı ve yeşil gözleriydi.

Takip eden tedirgin anlar boyunca bir görünmezlik büyüsü bilmeyi diledim ve ilk fırsatta Irys'e bu tür bir büyü olup olmadığını sormayı düşündüm.

Hemen hemen benim boyumda, yaşlı bir kadın bize yaklaştı. Yakınımıza gelince sert bir bakış attığı Leif utandı. Kadın anıden bana sarıldı. Kısa bir an ne yapacağımı bilemez halde, diken üstünde bekledim. Saçı leylak kokuyordu.

Bana daha da sıkı sarılarak "On dört yıldır bunun özlemini çekiyordum," dedi. "Kollarım küçük kızımı nasıl da özledi."

Bu sözler beni zamanda geri götürüp altı yaşında bir çocuğa çevirdi. Kollarımı kadına dolayıp haykırarak ağladım. On dört yılı annesiz geçirdiğimden, sonunda onunla karşılaştığımda kolay kolay heyecana kapılmayacağımı düşünüyordum. Güneye yolculuğumuz sırasında meraklı ama heyecansız olacağımı düşünmüştüm. *Tanıştığımıza memnun oldum ama bir an önce kaleye gitmemiz gerek.* Ne yazık ki bedenimi sarsan duygu seline

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

hazırlıksızdım. Beni boğulmaktan bir o kurtarabilirmiş gibi kadına sarıldım.

Bavol Cacao'nun uzaktan gelen sesini işittim. "Herkes işinin başına dönsün. Dördüncü Büyücü misafirimiz. Bugün adamakıllı bir ziyafet düzenlemeliyiz. Petal, konuk odalarını hazırla. Bize beş yatak gerekiyor."

Toplantı salonunu dolduran seslerin uğultusu hızla azaldı. Kadın (yani annem) beni kollarından bıraktığında oda neredeyse tamamen boşalmıştı. Oval yüzüne bakınca ona "anne" diye hitap etmekte zorlanacağımı düşündüm. Ne de olsa gerçek annem olmayabilirdi. Olsa bile aradan geçen onca yıldan sonra ona o şekilde seslenme hakkım var mıydı?

"Baban çok mutlu olacak," dedi. Yüzüne düşen bir tutam siyah saçı yana çekti. Uzun örgülerine yer yer aklar düşmüştü ve soluk yeşil gözleri kenarlarında biriken yaşlarla parıldıyordu.

"Nereden biliyorsun?" diye sordum. "Pekâlâ, kızın olmamam da.."

"Ruhun benim ruhumdaki boşluğu mükemmelen dolduruyor. Benim olduğundan hiç şüphem yok. Umarım bana 'anne' dersin ama bunu yapamazsan Perl de diyebilirsin."

Irys'ın bana uzattığı mendille yüzümü sildim. Etrafıma bakınıp babamı aradım. Baba. Geri kalan ağırbaşlılığımı benden alıp götürecek bir başka sözcük.

Perl zihnimi okur gibi "Baban numune topluyor," dedi. "Haberi alır almaz döner." Perl başını çevirdi. Gözlerimi baktığı yöne çevirince Leif'ın yanı başımızda dikildiğini gördüm, kollarını göğsünde kavuşturmuş, ellerini yumruk yapmıştı. "Kardeşin Leif'le tanıştın zaten. Leif, orada oylece durma. Gel de kardeşinle doğru dürüst hasret gider."

Leif "Kokuya tahammül edemiyorum," dedi. Sırtını bize dönüp uzaklaştı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Annem "Sen ona bakma," dedi. "Aşırı hassas. Kayboluşunla baş etmekte güçlük çekti. Ona güçlü bir büyü lütfedilmiş olsa da büyüsü..." Duraksadı. "benzersiz. Bir kişinin nerede olduğunu ve ne yaptığını sezebiliyor. Ayrıntılı olarak olmasa da ana hatlarıyla. Konsey suçları ve anlaşmazlıkları çözmek için ona başvurur." Başını iki yana salladı. "Büyü gücü olan Zaltanaların alışılmadık yetenekleri vardır. Ya sen Yelena? İçinde akan büyüyü hissedebiliyorum." Dudaklarımda anlık bir gülümseme belirdi. "Benim sınırlı becerim bu işte. Senin yeteneğin ne?"

Bana destek versin diye Irys'e baktım.

"Gücü ondan zorla çekilmişti ve yakın zaman öncesine kadar kontrolsüzdü. Özelliğinin ne olduğunu henüz keşfetmedik."

Annemin yüzü kireç gibi bembeyaz oldu. "Zorla mı çekildi?"

Giysisinin koluna dokundum. "Sorun yok."

Perl dudağını ısırdı. Irys'e "Patlayabilir mi?" diye sordu.

"Hayır. Onu kanadımın altına aldım. Belli bir düzeye kadar gücünü kontrol edebiliyor artık. Yine de ona büyüyle ilgili daha çok şey öğretmek için benimle Büyücüler Hisarı'na gelmesi gerekiyor."

Annem kollarımı sertçe tuttu. "Bizden koparıldığından beri başına gelen *her şeyi* anlatmalısın bana."

'Ben " İçimi bir kapana kısılmışlık duygusu sardı.

Bavol Cacao imdadıma yetişti. "Zaltanalar içimizden birini öğrencin olarak seçmenden dolayı onur duyuyor Dördüncü Büyücü. İzin verin, sizleri ziyafetten önce yıkanıp dinleneceğiniz odalarınıza götüreyim."

İçimi bir rahatlama hissi sarsa da annemin çenesini kararlı bir ifadeyle sıkması henüz benimle işinin bitmediğini belli ediyordu. Irys ve üç kız odalarımıza doğru yol alan Bavol Cacao'nun peşine takıldığında annem beni daha da sıkı kavradı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bavol "Perl, kızınla geçirecek çok zamanın olacak," dedi. "Artık eve döndü."

Annem beni bırakıp geriye doğru bir adım attı. "Bu gece yanına geleceğim. Kuzenin Fındık'tan ziyafette giymen için sana güzel giysiler ödünç vermesini isteyeceğim."

Konuk odalarına doğru giderken yüzümde bir sırıtış vardı. Bugün olup biten onca olaya rağmen annem üzerimdeki giysileri fark edebilmişti.

O gece, ziyafet sakin bir akşam yemeği gibi başlasa da curcunalı bir partiye dönüştü. Üstelik önüme gelen meyve yemekleri ve kurutulmuş, soğuk etleri yemeden önce içlerinde zehir var mı diye bakmamın muhtemelen ev sahiplerimi kızdırmış olmasına rağmen. Can çıkıyor huy çıkmıyordu işte.

Gece havasında yanan yağ esansı ve ıslak toprağın kokuları birbirine karışmıştı. Yemekten sonra, Zaltanalardan bazıları bambular ve dallardan yapılmış müzik aletlerini çıkardılar. Bazıları dans ederken diğerleri müziğe eşlik etti. Bu esnada küçük, kürklü valmurlar tavan kirişlerinden sarkıyor, bir masadan diğerine zıplıyordu. Kuzenlerimin bir kısmı valmurları evcilleştirmişti. Omuzlarının ve başlarının üzerinde siyah-beyaz ve turuncu-kahverengi kürkler geziyordu. Diğer valmurlar köşelerde yuvarlanıyor veya masalardan yiyecek çalıyordu. May ve ikizler hayvanların uzun kuyruklarını kullanarak yaptıkları maskaralıklara bayılmışlardı. Gracena küçük, bronz ve altın rengi kürkü olan bir valmura elinden yemek yedirmeye çalıştı.

Annem yanımda oturuyordu. Leif ziyafete katılmamıştı. Üzerimde Fındık'tan ödünç aldığım, açık sarı ve mor, zambak desenli bir elbise vardı. Çirkin kıyafeti sırf Perl memnun olsun diye giymiştim.

Asker dostlarım Ari ve Janco'nun orada olmadığına şükret-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

tım. Beni öyle cırtlak renkli bir elbise içinde görseler gülmekten yerlere yatarlardı. Öyle çok özlüyordum ki onları. Fikrimi değiştirip yanımda olmalarını diledim; Janco'nun gözündeki ışıltıyı görmek duyacağım utanca değerdi.

Irys konuşmaların ve müziğin gürültüsünü bastırmaya çalışarak, Bavol'a "Bir iki güne buradan ayrılmamız gerek," dedi. Yakınımızda olup bu sözü duyanların canı sıkıldı.

Annem "Neden bu kadar erken gitmeniz gerekiyor?" diye sordu. Kaşlarını endişeyle çatmıştı.

"Diğer kızları evlerine götürmem gerek, ayrıca kaleden ve Büyücüler Hisarı'ndan epey zaman uzak kaldım."

Irys'in sesindeki bitkinlik ve kederi duyunca onun neredeyse bir yıldır ailesini görmediğini anımsadım. Ixia Bölgesi'nde gizlenip casusluk yapmak onu çok yormuştu.

Bir süre masamızda çıt çıkmadı. Sonra annemin neşesi yerine geldi. "Yelena'yı burada bırakıp kızları evlerine götürebilirsiniz."

Bavol Cacao "Yelena'yı almak için geri dönmek yolunu çok uzatır," dedi.

Annem Bavol'a sert bir bakış attı. Gözlerinin ardında neler düşündüğünü hissedebiliyordum. "Hah! Leif, Yelena'yı kaleye götürebilir. Birinci Büyücü yle iki hafta sonra halletmesi gereken bir işi var."

Karışık duygular içindeydim Kalmak istiyordum ama Irys'ten ayrılmaktan korkuyordum da. Hem benim ailem hem de yabancıydılar. Bir türlü temkini elden bırakamıyordum; bu Ixia'da edindiğim bir beceriydi. Ayrıca Leif'le seyahat etme düşüncesi içine zehir katılmış şarap içmek gibi tatsız bir deneyim olacaktı.

Kimse görüş bildiremeden annem "Evet. Bu olabilir" diye ekledi. Konuya son noktayı koymuştu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ertesi sabah Irys sırt çantasını toparlarken küçük çaplı bir endişe krizine girdim. "Beni burada yalnız bırakma," diye yakardım.

"Yalnız değilsin. Otuz beş kuzen ve bir sürü hala, teyze, amca ve dayı saydım" Güldü. "Ayrıca ailenle de biraz vakit geçirmelisin. Onlara güvenmeyi de öğrenmen gerek. Seninle Büyücüler Hisarı'nda buluşuruz. Kale duvarları içinde. Bu arada kontrolün üzerinde çalışmaya devam et."

"Emredersiniz efendim."

May bana sımsıkı sarıldı. "Çok gırgır bir ailen var. Umarım benim ailem de ağaçlarda yaşıyordur" dedi.

Elimle saç örgülerini düzeltttim. "Bir ara ziyaretine geleceğim."

Irys "May güç kaynağına erişebilirse bu soğuma mevsimini kalenin okulunda geçirebilir," dedi.

"Bu harika olur!" May neşeyle bağırdı. İkizler bana hızlıca sarıldılar.

Gracena yüzünde bir sırıtışla "İyi şanslar," dedi. "Şansa ihtiyacın olacak."

Vedalaşmak için onlarla birlikte ip merdivenden ormanın ağaçların tepesine kıyasla daha serin olan zeminine indim. Üçü gözden kaybolana dek dar patikada güçlükle ilerleyen Irys ve kızların ardından baktım. Bana onlar yokken bedenim kâğıt kadar incelmiş, en hafif rüzgârda yırtılıverecekmiş gibi geliyordu.

Ağaçların tepesine dönüşümü geciktirmek için çevremi inceledim. Tepemdeki doğal sayvanda Zaltana ailesinin hanelerinin olduğuna dair tek bir ipucu olmadığı gibi etrafımdaki gür bitki örtüsü yüzünden görüş mesafesi çok kısaydı. Böceklerin gürültüsüne rağmen yakınlarda akan suyun sesini az da olsa işitiyordum. Fakat gür bitkileri aşıp sesinin kaynağına ulaşamadım.

Hayal kırıklığı ve ter içinde, sivrisineklere yem olmaktan

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

bıkıp pes ettim ve ip merdivenden yukarı tırmandım. Ilık ve kuru orman sayvanına dönüp odalar labirentine ayak basmamla kaybolmam bir oldu.

Tanımadığım yüzler bana doğru başlarını sallıyor veya gülümsüyordu. Odamın nerede olduğuna veya ne yapmam gerektiğine dair hiçbir fikrim olmasa da birilerine sormak da istemiyordum. Anneme hayat hikâyemi anlatma düşüncesi hiç de cazip gelmiyordu. Bunun kaçınılmaz olduğunu bilsem de o an için katlanacak halim yoktu. Valek'e hikâyemi anlatacak kadar güvenmem için yaklaşık bir yıl geçmesi gerekmişti. Daha yeni tanıştığım birine yaşadığım güçlükleri nasıl sayıp dökebilirdim?

Böylece etrafta gezinip yerdeyken sesini duyduğum 'ırmağı' görebileceğim bir nokta aradım. Dört bir yanda uçsuz bucaksız yeşillikler uzanıyordu. Birkaç kez bir dağ eteğinin gri ve düz sırtını seçtiğim oldu. Irys bana Illiais ormanının derin bir vadide olduğunu söylemişti. Davlian Platosu'nun kenarındaki kıvrımlara dayanan tuhaf biçimli orman platonun epey aşağısında kaldığından gezginler ormana sadece bir yanından girebiliyorlardı.

Irys "Savunması kolay bir yer" demişti. "Vadinin duvarlarını aşıp platoya ulaşmak imkânsız."

Gayesizce etrafta gezinip ipten bir köprüde denge alıştırmaları yaparken bir sesin beni irkiltmesiyle düşmemek için köprü tırabzanına tutunmak zorunda kaldım.

"Ne?" Ayağımı basacak sağlam bir yer aradım.

"Dedim ki... Ne yapıyorsun?" Fındık köprünün ucunda dikiliyordu.

Bir kolumla etrafıma işaret edip "Manzaraya bakıyordum" dedim.

Kuşku dolu ifadesinden Fındık'ı ikna edemediğim belliydi. "Esaslı bir manzara görmek istiyorsan beni izle" deyip uzaklaştı.

Ağaç dalları arasındaki kestirmelerden gittiği için ona ye-

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

tışmekte zorlandım. İnce kolları ve bacakları sarmaşıklara öyle bir esneklikle uzanıyordu ki bana valmurları hatırlattı. Günışığının geçtiği bir boşluğun altına girmesiyle akçaağaç rengi saçı ve cildi ışıldadı.

Güneyde kalmanın iyi bir yanı olduğunu kabul etmem gerekiyordu. Artık çevredeki tek bronz tenli kişi değildim ve nihayet görünüşümün sırıtmadığı bir yerdeydim. Uzun zaman kuzeyde, soluk tenli Ixialılarla yaşadığımdan buradaki kahverengi ciltlerin ton çeşitliliği beni şaşırtmıştı. Sıtıa sınırından geçtiğimiz o ilk zamanlarda maun rengi tenlere aval aval bakmıştım.

Fındık'ın aniden durmasıyla az kalsın ona çarpacaktım. Ormanın en uzun ağacına kurulu kare bir platformdaydık. Manzarayı kapatan hiçbir şey yoktu.

Aşağımızda zümrüt yeşili bir halı gibi uzanan orman birbirlerine doğru açılan iki sarp kayalığa dek uzanıyordu. Kayalıkların kavuştuğu noktada büyük bir şelale akıyor, şelale bir sis bulutunda son buluyordu. Kayalıkların zirvesinin gerisine baktığımda düz bir alan gördüm. Düzlük bronz, sarı ve kahverengiyle boyanmıştı.

"Bu Davıian Platosu mu?" diye sordum.

"Evet. Orada bozkır çiminden başka hiçbir şey yaşamaz. Orası pek yağmur almıyor. Güzel, ha?"

"Güzel sözü hafif kalır."

Fındık başını salladı. Bir süre sessizce durduk. Nihayet merakım sohbetin durgunluğunu bozdu. Fındık'a orman hakkında sorular sordum ve sonunda lafı Zaltana ailesine getirdim.

"Sana neden Fındık diyorlar?" diye sordum.

Omuz silkti. "Asıl adım Fındık Palmiye Zaltana fakat küçüklüğümden beri herkes bana Fındık der."

"Demek Palmiye göbek adın."

"Hayır." Fındık platformun kenarından platformu destekle-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

yen ağaçların arasına sarktı. Yapraklar sallandı. Hemen sonra yeniden yukarı tırmandı ve bana kahverengi cevizler uzattı. "Palmiye soyadım. Zaltana bir klan adıdır. Bizden biriyle evlenen herkesin o ismi taşıması gerekir. Fakat klan içinde farklı soyadları vardır. Al, bunları şöyle kıracaksın..." Fındık'ın cevizlerden birini alıp yakınındaki bir dala çarpmasıyla cevizin içindeki beyaz doku göründü.

"Senin soyadın Liana, yani 'sarmaşık'. Yelena'nın anlamı 'ışıldayandır'. Burada herkes ismini ormanla ilgili bir şeyden veya öğrenmemiz zorunlu olan eski Illiais dilindeki bir sözcükten alır." Fındık gözlerini devirdi. "O faslı kaçırdığın için şanslısın." Parmağıyla beni dürttü. "Gıcık ağabeylerle uğraşma faslını da kaçırdın! Bir keresinde ağabeyimi bir sarmaşığa asıp öylece bıraktığım için başım derde girmişti... Of, yılan tükürüğü! Az kalsın unutacaktım. Gel hadı." Aceleyle ağaçların arasına, geldiğimiz yola döndü.

Peşinden güçlükle ilerleyerek "Neyi unutacaktın?" diye sordum.

"Seni annene götürmem gerekiyordu. Bütün sabah seni arayıp durdu." Fındık ipten köprünün üzerinden geçecekken biraz yavaşladı. "Esau Amca keşif seferinden dönmüş."

Tanışmam gereken bir başka aile üyesi çıkmıştı. Aklımdan 'kazara' onu kaybetmek geçti. Fakat aklıma bazı kuzenlerimin düşmanca bakışları gelince Fındık'tan ayrılmadım. Ona yetişince kolunu tuttum.

Soluk soluğa "Dur," dedim. "Birçok Zaltana bana ters ters bakıyor, neden? Sebep kan kokusu mu?"

"Hayır. Herkes Leif'in her şeyin olumsuz yanını gördüğünün farkında. Leif hep ilgi bekler." Eliyle bana işaret etti. "Çoğu senin bir Zaltana değil, Ixia'dan gelen bir casus olduğunu düşünüyor."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

3

"Şaka yapıyorsun değil mi?" diye sordum. "Bir casus olduğuma gerçekten inanıyor olamazlar"

Fındık başını salladı. Başının iki yanında topladığı saçları sallanırken yüzündeki ciddi ifadeyle tezat oluşturuyordu. "Tabii bu bir dedikodu. Yine de kimse ağzını açıp Perl Hala'ya veya Esau Amca'ya tek bir kelime etmez."

"Neden böyle düşünüyorlar ki?"

Açık kahverengi gözleri aptallığıma inanamıyormuş gibi açıldı. "Giysilerine bir bak." Siyah pantolonuma ve beyaz gömleğime işaret etti. "Kuzeylilerin üniformalarını zorla giydiklerini biliyoruz. Diyorlar ki eğer gerçekten güneyli olsaydın bir daha asla pantolon giymek istemezmişsin."

Fındık'ın turuncu eteğine baktım. Eteğinin ucunu kahverengi kürk kemerinin içine sokmuştu ve onun altına sarı bir kısa pantolon giymişti.

Bakışıma aldırmadan "Bir de silah taşıyorsun," dedi.

Bu konuda haklıydı. Alıştırma yapacak bir yer bulurum diye dövüş sopamı yanımda taşıyordum ama talim yapmam için yeterince büyük olan tek yer toplantı salonuydu ve orası

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

hep kalabalık oluyordu. Muhtemelen Fındık'a bacağıma bağlı sustalıdan söz açmanın hiç de zamanı değildi.

"Kimler söylüyor bunları?" diye sordum.

Fındık omuz silkti. "Başkaları."

Bekledim. Sessizlik Fındık'ın ağzındaki baklayı çıkarttı.

"Leif diyor ki sende bir tuhaflık olduğunu hissediyormuş. Kız kardeşi olsan bunu anlarmış." Giysisinin yeniyle oynayıp parlak renkli pamuklu kumaşı parmaklarının arasında kıvırdı. "Sitialılar hep komutanın bir gün bize saldırmasından endişe eder. Bir de kuzeyli casusların bizim savunma becerilerimizi keşfetmek için bilgi topladığına inanıyoruz. Leif aşırı tepki veriyor olsa da büyüsü güçlüdür; bu yüzden de herkes senin bir casus olduğuna inanıyor."

"Sen ne düşünüyorsun."

"Bilmiyorum. Ben bekleyip görmeyi düşünüyordum." Gözlerini çıplak ayaklarına dikti. Ayakları güneşten yanmış ve nasırlıydı.

Zaltanalar arasında sırıtmamın bir nedeni de buydu. Hâlâ deri çizmelerimi giyiyordum.

"Bu çok akıllıca," dedim.

"Öyle mi sence?"

"Evet."

Fındık gülümsedi. Açık kahverengi gözleri pırıldadı. Küçük burnunun üzerine dağılmış çillerini fark ettim. Anneme giden yolda bana kılavuzluk etmeyi sürdürdü.

Peşinden giderken bir Ixia casusu olduğuma dair suçlamalar üzerine düşündüm. Casus değildim ama gerçek bir güneyli olduğumu söyleyemezdim. Ayrıca bir Sitialı olmak istediğimden de emin değildim. Güneyde bulunmamın iki nedeni vardı: İdamdan kaçmak ve büyümü nasıl kullanacağımı öğrenmek. Ailemle tanışmak bir ikramiye olmuştu ve ufak tefek dediko-

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

dularım orada geçireceğim zamanı mahvetmesine izin vermeyecektim. Bir süre imalı bakışları görmezden gelmeye karar verdim

Ancak Fındık'la annemin yaşadığı yere gittiğimizde annemin öfkesini görmezden gelmek mümkün değildi. İnce kollarındaki ve uzun boynundaki tüm kaslar gerilmişti. Bu çıtı pıtı kadından dillendirmediği öfke dalgaları yayılıyordu.

"Nerelerdeydin?" diye sordu.

"Ley, Irys'i uğurladım, sonra da..." Hiddeti karşısında aklımdaki açıklama zayıf kaçtığından sustum.

"On dört yıldır benden uzak kaldın ve şimdi sen bir kez daha buralardan gidene dek sadece iki haftamız var. Nasıl bu kadar bencil olabilirsin?" Aniden içindeki tüm enerji çekip alınmış gibi bir sandalyeye yığılıp kaldı.

"Üzgünüm..." diyerek konuşmaya yeltendim.

"Hayır, ben üzgünüm," dedi. "Mesele konuşmanın ve tavırlarının son derece yabancı olması. Baban döndü; seni görmek için sabırsızlanıyor. Leif beni çıldırttı ve kızımın buradan kendisini hâlâ bir yabancı gibi hisseder halde ayrılmasını istemiyorum."

Suçluluk ve yetersizlik hisleriyle kollarımı kendime sardım. Benden çok şey bekliyordu, şu ya da bu şekilde onu hayal kırıklığına uğratacağıma şüphe yoktu.

Perl "Baban seni gecenin ortasında uyandırmamı istedi. Onu güçlükle sabahı beklemeye ikna ettim. Sabah da fellik fellik seni aradı," dedi. "Sonunda onu işe koşup yukarı kata gönderdim." Kollarını genişçe açtı. "Seni bunaltıyorsak bizi affet. Bir anda çıkıp geldın. Dün geceyi bizimle geçirmen için ısrar etmem gerekirdi ama Irys bize seni sıkmamamız uyarısında bulundu." Derin bir nefes aldı. "Fakat bu durum beni kahrediyor. Tek istediğim seni kollarıma almak." Fakat bunun yerine

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

kolları kucağına düşüp kolsuz elbisesinin mavi ve beyaz kumaşında kalakaldı.

Verecek bir yanıt bulamadım. Irys haklıydı; aile hayatına ahşana dek zamana ihtiyacım vardı. Fakat bu durum annemin duygularını anlamaya çalışmama engel değildi. Her geçen gün Valek'i daha da çok özlüyordum. Evladını kaybetmek daha beter olmalıydı.

Kapıda dikilen Fındık saçlarını çekiştirdi. Annem onun varlığından haberdar gibiydi. "Fındık, Yelena'nın eşyalarını konuk odasından alıp buraya getirebilir misin?"

"Tabii Perl Hala. Eşyaları curari yarasalarının valmurları felç edişinden hızlı getireceğim buraya."

"Fazladan bir odamız var, orada kalabilirsin." Annem elini boğazına götürdü. "Aslında orası senin odan."

Odam. Kulağa ne kadar normal geliyor. Daha önce kendime ait bir alanım olmamıştı hiç. Odayı nasıl dekore edebileceğimi ve kendime uygun bir yere çevirebileceğimi hayal etmeye çalışsam da aklıma hiçbir şey gelmedi. Ixia'daki hayatımda oyuncaklar, hediyeler veya biblolar gibi kendime ait eşyalarım yoktu. Yalnız kaldığım tek oda zindandaki hücremdi.

Perl oturduğu yerden fırladı. "Yelena, lütfen otur. Gidip öğle yemeği getireceğim. Kemiklerinin arasında hiç et kalmamış." Aceleyle uzaklaşırken tavana doğru seslendi. "Esau, Yelena geldi. Aşağı in de çay içelim."

Yalnız kalınca oturma odasına göz gezdirdim. Sıcak havada hafif bir elma kokusu vardı. Kanepe ve iki koltuk örülmüş iplerden yapılmış gibi dursa da dokunduğumda epey sertti. Mobilyalar dallar ve çubuklardan yapılmış diğer Zaltana sandalyelerine benzemiyordu.

Koltuklardan birine oturdum; kırmızı yaprak desenli minderler ağırlığımla çökerken içlerinin neyle doldurulmuş olabi-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

leceğini düşündüm. Gözlerim küçük, üstü camlı bir sehpanın üzerinde duran siyah, ahşap bir kaseye takıldı. Kase elle yontulmuş gibiydi. Gevşemeye çalıştım. Bunu başarır gibi de oldum. Ta ki arka duvara yaslanmış uzun tezgâhı görene dek.

Tezgâhın üzeri birbirlerine dolambaçlı tüplerle bağlanan deney şişeleriyle doluydu. Bazı kapların içinde yakılmamış mumlar vardı. Deney araçlarının düzenlenişi aklıma Reyad'ın laboratuvarını getirdi. Onun cam kavanozlarını ve metal araçlarını anımsamak beni huzursuz etmişti. Reyad mükemmel işkence aletini ararken yatağa zincirlenmiş halde beklediğim anlar gözümün önünde canlanınca boynumdan aşağı terler aktı ve kalbim sıkıştı. Hayal gücümün öyle fazla çalışmasına göz yumduğum için kendime kızdım. Benzer bir düzeneğin iki yıl geçtikten sonra bile beni ürkütmesi gülünç bir durumdu.

Kendimi aletlere yaklaşmaya zorladım. Birkaç şişenin içinde kehribar rengi bir sıvı vardı. Şişelerden birini alıp içindeki sıvıyı çalkaladım. Burnuma keskin bir elma kokusu geldi. Zihnimde sallanıp kahkahalar attığım bir anı canlandı. Görüntü odaklanmaya çalışmamla yok oldu. Hayal kırıklığı içinde şişeyi geri bıraktım.

Masanın arkasındaki raflarda dizi dizi başka şişeler vardı. Düzenek alkol üretmek için kullanılan bir damıtma aracı gibiydi. Belki de sıvı Ixia'nın General Rasmussen'in yönetimi altındaki Askeri Bölge 7'de üretilene benzer bir elma konyağıydı.

Annemin geri geldiğini duyunca arkama döndüm. Elindeki tepside dilimlenmiş meyve ve çay vardı. Öğle yemeğimizi kanepenin önünde duran sehpaya koyup eliyle ona katılmamı işaret etti.

Her Zaltananın oturma odasında bir tane varmış gibi "Bakıyorum damıtma cihazımı bulmuşsun," dedi. "Tanıdık bir koku alıyor musun?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Tahminde bulunarak "Konyak mı?" diye sordum.

Omuzları biraz çökse de gülümsemesi kaybolmadı. "Bir tahminde daha bulun."

Burnumu kehribar rengi sıvıyla dolu şişelerden birine yaklaştırıp kokusunu içime çektim. Koku bana huzur ve emniyet hissi verirken, bir yandan da tıkanıp güçlükle nefes almama neden oldu. Neşeli hatıralar sırt üstü yattığım ve boğazıma bir elin kenetlenmiş olduğu bir görüntüyle karıştı. Birden başımın döndüğünü hissettim.

"Yelena otur." Annem elini dirseğime atıp beni koltuklardan birine götürdü. "Öyle derin derin içine çekmemeliydin. Çok yoğundur." Elini omzumdan çekmedi.

"Ne bu?" diye sordum.

"Benim Elma Dudu parfümüm."

"Parfüm mü?"

"Hatırlamazsın." Bu kez gülümsemesinin silinmesiyle hayal kırıklığını açıkça belli etti. "Sen çocukken hep sürerdim bu parfümü. En çok satan parfümüm, hisardaki büyücüler çok tutuyor bunu. Sen kaybolduktan sonra bir daha üzerime hiç süremedim." Elleri sözlerini veya hislerini engellemek istermiş gibi bir kez daha boğazına gitti.

"Büyücüler," sözünü işitmemle bana biri boğazımı sıkıyormuş gibi geldi. Aklıma geçen yıl, Ateş Festivali'nde kaçırılışım geldi. Çadırlar, karanlık ve Elma Dudu'nun kokusu, kül tadına ve Irys'in dört adama beni boğmaları emrini verdiği anın görüntüsüne karıştı.

"Irys de senin parfümlerinden kullanıyor mu?" diye sordum.

"Ha, evet. Elma Dudu en sevdiği parfümdür. Hatta dün gece bana kendisi için biraz daha üretmemi istedi. Koku sana onu mu anımsatıyor?"

"Sanırım ilk karşılaşmamızda bu parfümü sürmüştü," de-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

mekle yetindim. Valek vaktinde gelmese Irys beni öldürmeyi başaracaktı. Irys ve Valek'le aramızdaki ilişkinin kötü başlaması ne kadar ironikti.

"Belli kokuların belli anılarla bağlantılı olduğunu keşfettim. Leif'le Birinci Büyücü'nün birlikte yürüttükleri projenin bir parçasıydı bu. Suç kurbanlarının hatırlamasına yardım etmek için bir dizi koku ürettik. Bu anılar çok güçlü oluyor ve Leif onların başına neler geldiğini daha net görebiliyor." Benden uzaklaştı. Oturup üç kaseye meyve doldurdu. "Elma Dudu'nun bize dair anılarını canlandıracağını ummuştum."

"Zihnimde bir şeyler canlandı ama..." Anlık görüntüleri sözcüklere dökmekte zorlanıp duraksadım. Orada geçirdiğim altı yıla dair hiçbir şey anımsayamadığım için duyduğum öfkeyi bastırdım. Konuyu değiştirmek için "Çok parfüm üretiyor musun?" diye sordum.

"Ah, evet," dedi. "Esau bana parfüm yapmam için harika çiçekler ve bitkiler getiriyor. Yeni parfümler, yeni kokular ortaya çıkarmak bana büyük bir keyif veriyor."

Arkamdan gelen kalın bir erkek sesi "Ülkenin en iyisidir," dedi. Arkama dönünce tıknaz bir adam gördüm. Barız bir şekilde Leif'e benziyordu.

Esau "Parfümlerini nice usta büyücüler, hayatta oldukları zamanlarda nice Ixia kraliçeleri ve prensesleri kullanmıştır," diye böbürlendi. Bileklerimi tutup beni ayağa kaldırdı. "Yelena, çocuğum, ne kadar da büyümüşsün." Bana sertçe, saniyeler boyunca sarıldı.

Burnuma sert bir toprak kokusu doldu. Beni bırakıp, daha ben bir tepki veremeden kucağında bir meyve kasesi ve elinde bir çay fincanıyla oturdu. Perl'in diğer kaseyi bana uzatmasıyla oturağıma döndüm.

Esau'nun dağınık gri saçları omuzlarına dökülüyordu. Elle-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

rındeki çizgilerin koyu yeşile boyanmış olduğunu fark ettim.

Perl "Esau yine o yaprak yağıyla mı uğraştın sen?" diye sordu. "Aşağı neden o kadar geç indiğine şaşmamalı. Yağı etrafa bulaştırmamak için elinden çıkarmaya uğraştın durdun tabii."

Esau'nun başını öne eğip hiçbir yanıt vermeyişinden meselenin epey bir geçmişi olduğunu sezdim. Esau gözlerini kısıp başını bir o yana bir bu yana devirip bir şeye karar vermek istiyormuş gibi sessizce bana baktı. Derisinin rengi süt katılmamış çayı andırıyordu. Alnında ve gözlerinin çevresinde derin çizgiler vardı. Yüzünden sıkça gülen ve ağlayan biri olduğu belli oluyordu.

Esau "Şimdi bana onca yıl nelerle meşgul olduğunu açıklayan bir rapor vermeni istiyorum," dedi.

İç çekmemek için kendimi tuttum. Artık kaçışı yoktu. Kuzeyde emir almaya alıştığımdan onlara Askeri Bölge 5'in başındaki General Brazell'ın yetimhanesinde geçen çocukluğumdan bahsettim. Erişkinliğe adım atmamın ardından Reyad ve Mogkan'ın laboratuvar faresi olarak geçirdiğim berbat yılları fazla ayrıntıya inmeden anlattım. Annemle babam, ikisinin kaçırdıkları kurbanlarının büyü güçlerini Brazell'ı devirmek için kullanacaklarını söylediğimde yeterince huzursuz olduklarından, güneyli çocukların zihinlerini nasıl sildiklerine dair acımasızlıklara değinmeye gerek görmedim.

Komutan Ambrose un çeşnicisi olduğumdan bahsettiğimde onlara bu görevi almadan önce Reyad'ı öldürdüğüm için komutanın zindanında idamı beklediğimi söylemeye dilim varmadı. Zindanda bir yıl geçirmemin ardından bana darağacı veya çeşnicilik arasında bir seçim yapma fırsatı tanınmıştı.

Babam "Eminim çeşnicilerin en iyisiydin," dedi.

Perl "O ne fena bir laf öyle," diye onu azarladı. "Ya zehirlenseydi?"

"Biz Lianaların müthiş bir koku ve tat alma yeteneği vardır.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bak kızımız şu an burada ve güvende. Zehirleri sezmede iyi olmasa bu kadar süre hayatta kalabilir miydi hiç?"

"Komutanı oyle her gün zehirlemeye çalışmıyorlardı," dedim. "Bu gerçek anlamda bir kez oldu."

Perl'in eli boynuna gitti. "Eyvah! Eminim onu zehirlemeye çalışan gözde suikastçısı olmuştur. Ne iğrenç bir mahluktur o."

Söylediklerini anlamıyormuş gibi ona baktım.

"Casusu Valek yok mu hani? Sitia'da o adamın kafasını bir kazıkta görmek istemeyen yoktur. Kraliyet ailesinin neredeyse tum fertlerini öldürdü. Sadece kralın yeğenlerinden biri hayatta kaldı. Valek olmasa o zorba asla başa geçip Sitia'nın Ixia'yla olan iyi ilişkisini bozamazdı. Bir de büyü yeteneğiyle doğan o zavallı kuzeyli çocuklar var. Kundaklarında Valek tarafından katledildiler!"

Perl tiksintı içinde titrerken ben şaşkın şaşkın ona baktım. Boynumdakı zinciri yoklayıp Valek'ın benim için yonttuğu kelebek şeklindeki kolye ucunu buldum. Kelebeği avucumun içinde sıktım. Sanırım artık Perl'e Valek'le olan ilişkimden asla bahsetmeyecektim. Ayrıca ona komutanın buyu yeteneğiyle doğan Ixia'lılara karşı benimsediği politikadan söz açmama kararı aldım.

Bebekleri öldürmek kadar ürkütücü olmasa da talihsiz kadınlar ve erkeklerin yazgısı çoğu zaman olum oluyordu. Valek, komutanın bu politikasından hazzetmese de komutanın hiçbir emrine itaatsizlik edemezdi. Belkı de zaman içinde Valek komutanın, personeline büyücüleri katmanın yararlarını görmesini sağlayabilirdi.

Valek'in itibarını korumak adına "Valek sandığınız kadar korkunç biri değil," dedim. "Brazell ve Mogkan'ın planlarının ortaya çıkmasında önemli bir rol oynadı. Aslen, onların durdurulmasına önayak oldu." Valek'in iki kez hayatımı kurtardığını ekleyecek olsam da annemle babamın yuzündekı, çifte nefret ifadesi bana engel oldu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ne kadar çabalasam boştu. Valek, Sitia'nın su katılmamış kötü adamıydı ve bu kötü şöhretini silmek için sözcüklerden fazlası gerekiyordu. Annemle babamı suçladığımı da söyleyemezdim. Valek'le ilk karşılaştığımda, o sıralar kötü şöhretinin gerisindeki güçlü sadakatinden, adalet duygusundan ve kendisini başkaları için tehlikeye attığından habersiz olduğumdan hakkında duyduklarım beni korkuya düşürmüştü.

Fındık'ın ellerinden sarkan sırt çantamla içeri girmesi beni öyle rahatlattı ki kadere şükrettim.

Esau çantayı ondan aldı. "Sağ ol Fındık," deyip kızın kuyruklarından birini çekti.

"Hoş geldin Testere." Fındık, Esau'nun karnına hafif bir yumruk indirdi ve onun kendisini yakalamak için uzanması üzerine dans eder gibi kaçtı. Esau'ya dil çıkarttı ve hoplayıp zıplayarak kapıya gitti.

Esau "Bir dahaki sefere Fındık, kabuğunu kıracağım senin."

Fındık'ın kahkahası yankılandı. "Elinden geleni ardına koyma." Sonra yanımızdan ayrıldı.

Esau bana "İzin ver seni odana götüreyim," dedi.

Tam Esau'nun peşine takılmıştım ki Perl "Yelena bekle," dedi. "Brazell'ın planlarına ne olduğunu söyle bana."

"Engellendi. Brazell şu an komutanın zindanında."

"Ya Reyad ve Mogkan?"

Derin bir nefes aldım. "Öldüler." Onun bana ikisini kimin öldürdüğünü sormasını bekledim. Ölümlerindeki rolümden bahsedip bahsetmeyeceğimden emin değildim.

Memnun bir edayla başını salladı. "Güzel."

Esau ve Perl'ün hanesi iki katlıydı ve bu iki kat merdivenle değil de Esau'nun yükselteç adını verdiği bir şeyle birbirine bağlanıyordu. Dolap büyüklüğünde bir odaya girdik. İki ka-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

lın halat zeminindeki ve tavanındaki deliklerden geçiyordu. Esau'nun iplerden birini çekmesiyle ahşap oda yukarı doğru yükseldi. Elimi duvara dayasam da oda akıcı hareketini sürdürdü. Nihayet ikinci kata ulaştık.

Esau kendisi odadan çıkıp da ben çıkmayınca başını yükseltece geri sokup "Hoşuna gitti mi?" diye sordu.

"Müthiş."

Esau "Benim tasarımlarımdan biri. Makaralar kilit rol oynuyor," dedi. "Zaltana çiftliğinde bunlardan pek bulamazsın. Diğerleri değişime yavaş ayak uydurur. Yine de pazarda bunlardan bir sürü sattım."

Sahanlığa adım atmamla "Peki Perl pazarda parfüm satıyor mu?" diye sordum.

"Evet. Zaltanaların çoğu İlhais Pazarı'nda mal satar veya değiş tokuş eder. Pazar yıl boyunca açıktır. Icatlarım ve Perl'ün parfümleri bugüne dek bize iyi para getirdi." Birlikte koridorda ilerlerken Esau konuşmasını sürdürdü. "Yeterli sayıda ürün çıkarıldığında veya özel bir sipariş alındığında bir grup Zaltana pazara yolculuk eder. Orada bir şeyler satan sadece biz değiliz. Bu yüzden biz de bir şeye ihtiyacımız olduğunda gider pazardan alırız. Ne yazık ki her aradığımız şeyi ormanda bulamıyoruz. Mesela annenin cam şişeleri ve benim koltuklarımı yapmam için gereken malzemeler."

"Ipten mobilyaları da mı sen tasarladın."

"Evet. Fakat onlar ip değil, liana." Yüzümden söylediklerini anlamadığımı okuyarak açıklama yaptı: "Orman sarmaşıkları."

"Ha."

"Lianalar sürekli dert çıkartır. Soy ismimizin Liana olması belki bundandır." Esau sırıttı. "Her yerde bitip koca koca ağaçları devirirler. Onları budamamız veya kesip atmamız gerekir. Bir gün lianaları yakmaya gittiğimde bunu yapacağım yerde bir

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

kısmını eve getirip onlardan fayda sağlamaya çalıştım." Esau koridorun sağ tarafındaki bir girişi kapatan perdeyi çekti. Eliyle beni bir odaya buyur etti.

"Sarmaşıklar kurutulunca çok kuvvetli oluyor. Bir yandan da esnek olduklarından hemen her şekilde örülebiliyorlar."

Başta bir depoya girdigimizi sandım. Havada hafif bir küf kokusu vardı ve duvarlar içleri boy boy cam kaplarla dolu dizi dizi raflarla kaplıydı. Şişelerin içi çeşitli renkli maddelerle doluydu. Nihayet renk cümbuşünden gözlerimi çektiğimde lianalardan yapılmış küçük bir yatak ve ahşap bir çalışma masası gördüm.

Esau başını eğdi. Yeşile boyanmış elini saçlarında gezdirdi. "Üzgünüm. Bu odayı numunelerimi depolamakta kullanıyordum. Fakat bu sabah yatakla masayı şöyle bir temizledim." Eliyle bir köşeye sıkıştırılmış karaağaçtan bir masaya işaret etti.

Hayal kırıklığımı gizlemeye çalışarak "Güzel bir oda," dedim. Odadaki bazı şeylerin, Brazell'ın yetimhanesindeki hayatımdan öncesine ait kimi anıları anımsamama faydası olacağını ummuştum.

Sırt çantamı yatağın üzerine bırakıp "Burada başka hangi odalar var?" diye sordum.

"Yatak odamız ve benim çalışma odam. Hadı gel, sana göstereyim."

Koridorun aşağısına doğru ilerledik. Sol tarafta perdeyle kapatılmış, geniş bir yatak odasına açılan bir başka kapı aralığı vardı. Yatak odasında üzerine mor çiçekli bir yorgan örtülmüş, geniş bir yatak; iki sehpa ve cam kaplarla değil de kitaplarla dolu raflar vardı.

Esau eliyle dalların üzerine serilmiş hayvan derilerinden yapılmış bir tavana işaret edip "Yağmuru emmesin diye üzerine yağ sürdüm," dedi. "İçeri hiç su damlamaz ama oda biraz sıcak olur."

Tavanın ortasından aşağı, kalaslardan yapılmış, çiçek şek-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

linde, geniş bir nesne sarkıyordu. Çiçeğin tavanla birleşmesini sağlayan sapının etrafına dolanan ipler tavan boyunca ilerleyip duvarlardan aşağı iniyordu. "Bu nedir?" diye sordum.

Esau gülümsedi "Bir başka icat. Bunun da makaraları var. Bir de çiçeğin dönüp odayı serinletmesini sağlayan ağırlıkları."

Yeniden koridora çıktık. Esau'nun yatak odasının karşısında bir başka yatak odası vardı. Tek, sade bir yatak; bir şifonyer ve komodin odaya muntazam bir şekilde yerleştirilmişti. Odada ait olduğu kişiye dair fikir verecek hiçbir süsleme, icat veya başka türlü bir eşya yoktu.

Esau "Leif yılın büyük bir kısmını Büyücüler Hisarı'nda geçirir," dedi.

Leif'in odasından çıkıp koridorun en sonundaki geniş odaya vardık. Etrafa yüzümde bir sırıtışla bakındım. Esau'nun çalışma odası bitkilerle, kaplarla, yaprak yığınlarıyla ve türlü araç gereçle tıka basa doluydu. Raflar içleri tuhaf maddelerle ve çeşitli sıvılarla dolu kavanozların ağırlığı altında inliyordu. Yürürken bir şeyleri çarpıp devirmemek imkânsız gibiydi. Odadaki dağınıklık bana Valek'in bürosunu ve sütünü hatırlattı. Valek her yana kitaplar, kâğıtlar ve taşlar yığarken Esau ormanı odasına taşımıştı.

Bir süre kapı aralığında dikildim.

"Gir içeri, hadi gir." Yanımdan geçip odaya daldı. "Sana bir şey göstermek istiyorum."

Acele etmeden ona doğru gittim. "Burada ne yapıyorsun?"

Esau "Bir şeyler yapıyorum işte," diye yanıt verip bir masanın üzerindeki yığını karıştırdı. "Ormandan numuneler toplayıp bunlardan bir şeyler çıkarabilecek miyim diye bakmak hoşuma gidiyor. Bazı ilaçlar, yiyecekler falan icat ettim. Annen için çiçekler topluyorum. Hah!" Elinde beyaz bir defter tutuyordu. "İşte burada."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Kitabı ondan alsam da dikkatimi tanıdık bir şeyler görmek ümidiyle odaya çevirmiştim. 'Annen' sözcüğü Zaltana çiftliğine geldiğimden beri içimi kemiren şüpheyi tetiklemişti. Nihayet Esau'ya Perl'e de sorduğum o soruyu yönelttim. "Kızınız olduğumu nereden biliyorsunuz? Gayet emin görünüyorsunuz."

Esau gülümsedi. "O deftere bak."

Kapağı çevirdim. İlk sayfada bir bebeğin karakalem resmi vardı.

"Sayfaları çevirmeye devam et."

Sonraki sayfada küçük bir çocuğun resmi vardı. Sayfaları çevirdikçe küçük kız önce bir ergene, sonra da tanıdığım birine dönüştü. Bana. Gözlerimde yaşlar birikirken boğazım düğümlendi. Babam beni kaybolmamın ardından bile sevmeye devam etmişken ben orada geçirdiğim zamana dair hiçbir şey anımsayamıyordum. Resimler çocukluğumu olması gerektiği gibi, beni orada Esau ve Perl'le birlikte yaşarken tasvir ediyordu.

"Defterin sayfalarını hızla çevirmek çok eğlenceli oluyor. Saniyeler içinde yirmi yılda nasıl büyüdüğünü bir izle." Esau eskiz defterini elimden alıp açtı ve bana doğru tuttu. "Görüyorsun ya, benim çocuğum olduğunu buradan anlıyorum. Doğumundan sonra her yıl bir resmini çizdim; sen kaybolduktan sonra bile" Son sayfayı açıp oradaki portreyi inceledi. "Epey yaklaşmışım. Mükemmel değil ama artık seni gördüğüme göre gerekli düzeltmeleri yapabilirim."

Defteri göğsüne dayadı. "Sen kaybolduğunda annen bu defteri hep yanında taşıdı. Bütün gün resimlere bakardı. Sonunda bundan vazgeçti. Birkaç yıl sonra senin yeni bir resmini çizdiğimi görünce benden defteri ortadan kaldırmamı istedi" Esau defteri bana uzattı. "Ona defteri bir daha asla görmeyeceğini söyledim. Bildiğim kadarıyla, görmedi de. Bu yüzden bu ikimizin arasında kalsın. Tamam mı?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Tamam." Her sayfaya büyük bir dikkatle baktım. "Bu muhteşem."

Babamın resimlere kattığı ayrıntılara dikkat etmemle soyuma dair tüm şüphelerim silinip gitti. O an Zaltana klanının bir parçası olduğumu anladım. İçimi bir rahatlama hissi sardı. Ailemle yakınlaşmak için çaba sarf edeceğime ant içtim. Ancak Leif apayrı bir hikâyeydi.

Defteri Esau'ya uzatıp "Eskiz defterini Leif'e göstermelisin," dedim. "Belki o zaman kız kardeşi olduğuma inanır."

"Leif'i dert etme. Resimleri görmesine gerek yok. Kim olduğunu biliyor. Gelişin onu afallattı sadece. Kaybolduğunda zor günler geçirdi."

"Ya, evet. Unutmuşum; oysa ben kuzeyde öyle rahattım ki anlatamam."

Esau yüzünü asınca, iğneli sözümden dolayı pişmanlık duydum.

Alçak sesle "Bizden koparıldığın gün Leif yanındaydı," dedi. "Oyun oynamak için seni ormanın zeminine indirsin diye yalvarmışsın ona. O zaman sekiz yaşındaydı. Küçük bir yaş gibi gelse de Zaltana çocukları yürümeye başlar başlamaz ormanda nasıl hayatta kalacaklarını öğrenirler. Fındık daha ilk adımlarını atmadan ağaçlara tırmanmaya başlamıştı; kız kardeşim onu tırmanırken görünce aklı çıkardı."

Esau sarmaşık sandalyelerinden birine oturdu. Bitkinlik bir toz tabakası gibi üzerini kaplamış gibiydi. "Leif eve sensiz döndüğünde öyle çok telaş etmemiştik. Kayıp bir çocuk en fazla birkaç saat içinde bulunurdu. Ne de olsa Illıais ormanı çok da büyük değildir. Yırtıcı hayvanlar gündüz vakti o kadar faal değildir. Gece olduğunda ise onları çiftliğimizden uzak tutmak için kullandığımız bazı yöntemlerimiz vardır. Fakat günün sonu gelip de seni hâlâ bulamayınca giderek telaşlanmıştık.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

Tek bir iz bırakmadan kaybolduğundan seni bir kolye yılanı veya ağaç leoparının götürdüğünü sanmıştık."

"Kolye yılanı mı?"

Esau gülümsedi. Gözlerinde minnet dolu bir ışıltı belirdi. "Ağaçlarda yaşayan yeşil-kahverengi bir yırtıcı. Bazılarının boyu on beş metreyi bulur. Bedenini yaprakların arasına gizleyip ormanın bir parçasıymış gibi görünür. Avı yaklaştığında kurbanın boynuna dolanıp basınç uygular." Esau anlattıklarını el hareketleriyle destekledi. "Sonra kurbanın bedenini bütün halinde yutup içindeki lesle günlerce beslenir."

"Berbat bir şey."

"Hayır, değil. Bir de yılanı öldürmeden içinde ne olduğunu görmek imkânsızdır. Fakat derileri okların geçmeyeceği kadar kalındır ve onlardan birine yaklaşmak intiharla eş anlamlıdır. Ağaç leoparı için de aynı durum söz konusudur. Vahşi kedi avını yuvasına çeker ki yuvası erişilemez yerlerde olur. Nihayetinde senin hayatta olduğuna inanan Leif'ten başka kimse kalmamıştı. Bir yerlerde saklanıyor, bir oyun oynuyor olabileceğine inanıyordu. Geri kalanımız yas tutarken Leif her gün seni ormanda arayıp durmuştu."

"Aramayı ne zaman bırakmıştı?"

"Dün."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

4

Leif'in o kadar kızgın olmasına şaşmamak gerekirdi. O on dört yılı beni aramakla geçirmiş, ben ise lütfedip onun tarafından bulunmamıştım. Hayatta olduğuma tek inanan o olmuştu. Onun için kötü şeyler düşündüğüme pişman oldum. Ta ki Esau'nun çalışma odasında belirene dek.

Beni görmezden gelerek "Baba," dedi. "Şu kıza söyle kaleye gitmek istiyorsa iki saate kadar yola çıkacağım."

Esau "Acelen ne?" diye sordu. "İki haftan var!"

"Bavol Birinci Büyücü'den bir mesaj almış. Bir şeyler olmuş. Acilen yanlarına gitmemi istiyorlarmış." Leif'in göğsü gururla kabardı.

Karnına bir yumruk atıp şişen egosunun bir kısmını söndürme arzumu bastırdım.

Leif topuğu üzerinde dönüp uzaklaştığında Esau'ya "Önümüzdeki iki hafta içinde kaleye gidecek başka kimse yok mu?" diye sordum.

Başını iki yana salladı. "Yolculuk uzundur. Günlerce yürümek gerekir. Zaten Zaltanaların çoğu oraya ormandan gitmeyi tercih eder."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Ya Bavol Cacao? O kalede bizi temsil eden konsey üyemiz değil mi? Orada bulunması gerekmiyor mu?" Irys bana konseyin dört usta büyücüden ve on bir klanın birer temsilcisinden oluştuğunu anlatmıştı. Birlikte güney ülkelerini yönetiyorlardı.

"Hayır. Konsey sıcak mevsimde çalışmaz."

"Ya?" Güneyde sıcak mevsime daha yeni girildiğine inanmakta zorlanıyordum. Ixia'dan soğuk mevsimde ayrılmıştım ve güneye ayak bastığımda bana toprak kavruluyormuş gibi gelmişti.

"Bana yolu tarif edebilir misin?" diye sordum.

"Yelena, Leif'in yanında daha güvende olursun. Hadi gel de eşyalarını hazırlayalım. İki saat..." Esau durup bana bir bakış attı. "Eşyaların şu sırt çantasındakilerden mi ibaret?"

"Bir de dövüş sopam var."

"O zaman bazı malzemelere ihtiyacın olacak."

"Gerek yok..." Bana bir defter uzatmasıyla lafım yarıda kaldı. Eskiz defteri gibi beyaz olan bu defterin içinde altlarında açıklamalar olan bitki ve ağaç resimleri vardı.

"Bu nedir?" diye sordum.

"Bir kılavuz. Sana ormanda hayatta kalma yöntemlerini baştan öğretmeyi planlıyordum ama şimdilik bununla idare etmen gerekecek."

Oval bir yaprağın resmedildiği bir sayfayı açtım. Resmin altındaki talimatlarda suda kaynatıldığında Tilipi Yaprağı'nın yüksek ateşe iyi geleceği yazıyordu.

Ardından, Esau bana küçük kaseler ve tuhaf görünümlü bazı aletler verdi. "Uygun teçhizat olmadıkça bu kılavuzun pek bir faydası olmaz. Şimdi gidip anneni bulalım." Durup iç geçirdi. "Haberler onu mutsuz edecek."

Haklıydı. Perl'i damıtma cihazının başında, Leif'e söylenir halde bulduk.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Leif "Bu benim hatam değil," dedi. "Burada kalmasını o kadar istiyorsan neden onu kaleye kendin götürmüyorsun? Ha, tabii ya, *senin o* canım ayaklarını orman zeminine on dört yıldır basmadığını unutmuşum.

Perl elinde fırlatmaya hazır olduğu bir parfüm şişesini sıkıca tutarak Leif'in üzerine yürüdü. Leif geri kaçtı. Perl, Esau'yla kapı eşiğinde dikildiğimi görünce şişeyi doldurmaya koyuldu.

Leif, Esau'ya "Şu kıza söyle iki saat sonra Palmiye merdiveninin aşağısında bekliyor olacağım," dedi. "Orada olmazsa onsuz giderim."

Leif odadan ayrılınca sessizlik iyice ağırlaştı.

Babam mutfağa yönelip "Yanına yiyecek alman gerek," dedi.

Birbirine sürtünen şişelerin çınlaması eşliğinde annem bana yaklaştı. "Al," dedi. "Irys için iki şişe Elma Dudu, senin için de bir şişe lavanta."

"Lavanta mı?"

"Beş yaşındayken lavanta kokusuna bayılırdın. Ben de şansımı bir deneyeyim dedim. Sonra bir ara kokulara bir bakar, hoşuna gidebilecek başka bir şeyler bulmaya çalışırız."

Kapağı açıp kokuyu içine çektim. Zihnimde beş yaşıma dair anılar bu kez de canlanmamıştı. Fakat koku aklıma Valek'in bürosunda masanın altına saklandığım anı getirmişti. Valek'in kaçmayayım diye bana verdiği uydurma Kelebek Tozu zehrinin tarifini arıyordum. Hayatta kalmak için her gün panzehirden bir miktar almam gerektiğini düşündüğümden tedaviyi bulmakta kararlıydım. Valek bürosuna erken dönmüş ve lavanta esanslı sabun kullandığımdan beni hemen yakalamıştı.

O kokuyu hâlâ çok seviyordum. Perl'e "Bu harika," dedim. "Teşekkürler."

Perl'in gözlerinde aniden bir korku belirdi. Dudaklarını kenetleyip ellerini sıktı. Derin bir nefes alıp "Seninle geliyo-

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

rum," dedi. Babam bir kucak dolusu yiyecekle döndüğünde ona "Esau, çantam nerede?" diye sordu.

Esau ona "Yukarıda, odamızda," diye yanıt verdi.

Esau'nun yanından hızla geçip gitti. Perl'in ani kararı Esau'yu şaşırtmışsa da yüzündeki ifadeden bunu okumak mümkün değildi. Esau'nun kumanya yapmam için getirdiği ekmeği ve meyveleri çantama koyup parfüm şişelerini pelerinimin içine gizledim. Güneye yolculuğum sırasında hava pelerinimi giyemeyeceğim kadar sıcak olsa da yolda kamp kurduğumuzda pelerin yumuşak bir yatak vazifesi görmüştü.

Esau "Yıyecekler sana ancak yetecek ve muhtemelen kaleye varınca giysiye ihtiyacın olacak" dedi. "Paran var mı?"

Çantamın içini yokladım. Yemek ve kıyafet için paraya ihtiyaç duyma düşüncesi bana hâlâ tuhaf geliyordu. Kuzeyde tüm temel ihtiyaçlarımız ücretsiz karşılanırdı. Valek'in ayrıldığımızda bana verdiği, içinde altın Ixia sikkeleri olan keseyi çıkardım.

Sikkelerden birini Esau'ya gösterip "Bunlar işe yarar mı?" diye sordum.

"Sakla şunları." Sikkeyi tutan parmaklarımı kapattı. "Sakın kimse görmesin bunları. Kaleye varınca Irys'ten bunları Sitia parasıyla değiştirmesini iste."

"Neden?"

"Seni kuzeyli sanabilirler"

"Fakat kuzeyliyim zaten..."

"*Değilsin*. Çoğu güneyli Ixia'dan gelenlere, hatta siyasi mültecilere bile şüpheyle bakar. Sen bir Zaltanasın. Bunu hep hatırla."

Bir Zaltana. İsmi zihnimde çevirip durdum. Acaba ismi sık sık söylemek beni bir Zaltana yapar mıydı? Bunun o kadar kolay olmayacağını biliyordum.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Esau bir masaya gidip çekmeceleri karıştırdı. Valek'in parasını kaldırdım. Babamın verdiği malzemeler ve yiyecekler çantamı şişirmişti. Çantanın içindekileri düzenlemeye çalıştım. İpli kancama ihtiyacım olacak mıydı? Ya da kuzey üniformama? Bu eşyaları kullanmama gerek kalmayacağını ümit etsem de henüz onlardan bir türlü ayrılamıyordum.

Metal takırtısı duyuldu. Esau bir avuç gümüş sikkeyle döndü. "Ancak bu kadar bulabildim. Yine de kaleye varana dek sana yetecektir. Şimdi yukarı çık ve annene veda et. Geç kalacaksın."

"Bizimle gelmiyor mu?"

"Hayır. Onu yatağında bulacaksın." Sesinde kabullenmişlikle dolu bir ton vardı.

Yukarı çıkmak için yükseltecin iplerini çekerken söylediklerini düşündüm. Perl'ü yatak odasında, yorganın üzerinde top şeklinde büzülmüş halde buldum. Gözyaşları yastığını ıslatırken bedeni titriyordu.

"Bir dahaki sefere," diye hıçkırdı. "Bir dahaki sefere Leif'le kaleye gideceğim. Bir dahaki sefere."

"Bu beni memnun eder," dedim. Aklıma Leif'in Perl'ün ne zamandır ormandan ayrılmadığıyla ilgili sözleri gelince "Elimden geldiğince çabuk eve döneceğim."

"Bir dahaki sefere. Bir dahaki sefere bunu yapacağım."

Büyücüler Hisarı'na yolculuğunu ertelemeye karar vermesiyle Perl sakinleşmişti. Nihayet kollarını ve bacaklarını açıp ayağa kalktı, elbisesini düzeltip yanaklarındaki yaşları sildi. "Bir dahaki sefere yanımızda daha çok kalacaksın."

Sözleri bir emir gibi çıkmıştı. "Evet, Per... Anne."

Endişe çizgilerinin yüzünden kaybolmasıyla güzelliği ortaya çıktı. Bana sıkıca sarılıp "Seni bir daha kaybetmek istemiyorum. Çok dikkatli ol," dedi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Olacağım." Bu sözümde samimiydim de. Zor yoldan elde edilen alışkanlıklar öyle hemen terk edilmiyordu.

Orman zeminine inen birkaç çıkış vardı. Her çıkışa yakınında yaşayan ailenin adı verilirdi. Palmiye ailesinin merdiveninin olduğu odaya vardım. İlk basamağa adım atmamla kulağıma Fındık'ın sesi geldi. Annemle babam ve Bavol Cacao'yla vedalaşmış olsam da Fındık'ı hiçbir yerde bulamamıştım.

Fındık "Yelena bekle," dedi.

Durdum; başımı kaldırınca kapıdan içeri koşturduğunu gördüm. Elinde renkli kumaş parçaları tutuyordu.

"Bunları ben yaptım..." Soluklanmak için sustu. "Senin için."

Açık sarı (ve Zaltana standartlarına göre sade kaçan) etek küçük düğünçiçekleriyle bezeliydi ve yanında düz mercan kırmızısı bir gömlek vardı. Eteğe şüpheyle baktım. Fındık güldü.

"Bak," deyip eteği açtı. "Gördün mü? Eteğe benziyor ama aslında pantolon. Ovalardan geçerken o siyah pantolonlar sıcağı çok çeker." Pantolonun bel kısmını ölçermiş gibi bana doğru tuttu. "Ayrıca bu şekilde göze de batmazsın."

Gülümseyerek "Akıllı kız," dedim.

"Hoşuna gitti mi?"

"Gitti."

Çıkardığı işten hoşnut bir hali vardı. "Biliyordum."

"Başka kıyafetler de yapabilir misin? Belki de Bavol'la gönderebilirsin?"

"Tabii."

Sırt çantamı çıkartıp para aradım. "Ne kadar?"

Fındık hayır anlamında başını salladı. "İlhais Pazarına varınca bana Fern'ün standından kumaş al. Her takım için iki metre yetmiş santim yeterli olur. Ne kadar istersen yaparım."

"İyi de emeğinin karşılığı ne olacak?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bir kez daha başını iki yana sallamasıyla kuyrukları sallandı. "Zaltanalar aileden kişilerden para almaz. Fakat..." Kahverengi gözleri ışıldadı. "Bırı sana kıyafetlerını kimın tasarladığını sorarsa onlara ısmımi vermekten çekinme."

"Verirım Sağ ol." Yeni giysilerimi katlayıp sırt çantama soktum. Fındık bana sarılıp veda etti.

Merdivenden aşağı ınerken bedenının sıcaklığı hâlâ üstümdeydi. Leif'in soğuk, alaycı gülümsemesiyle karşılaşana dek Fındık'ın sıcaklığını hıssettım.

Leif beni orman zemininde beklıyordu. Üzerine bronz renkli, pamuklu bir tunık, koyu kahverengi pantolon ve çızmeden oluşan seyahat kıyafetlerini gıymıştı. Sırtında büyükçe bir deri çanta vardı. Kalın kemerınden bır pala sarkıyordu.

Yüzüme değil de tepemde bir noktaya bakarak "Bana yetışmezsen seni arkamda bırakırım," dedi. Geniş sırtını bana çevirip hızlı adımlarla yürümeye koyuldu.

Kısa süre sonra sırtını izlemek sorunda kalacağımı bilsem de belirlediği yürüyüş hızına bir süreliğine de olsa ayak uydurmak bacaklarımı açmak için iyi bir fırsat olabilirdi.

Tek söz daha etmeden orman boyunca uzanan dar bır patikada ilerlemeye başladık. Çok geçmeden gömleğım terden sırılsıklam oldu ve kendimi yukarılara bakıp kolye yılanlarını arar halde buldum. Esau bana ağaç leoparlarından da bahsetmıştı. Bıraz vakit bulunca Esau'nun kılavuzunu açıp yırtıcı hayvanların resimlerine bakma kararı aldım.

Çeşıt çeşıt kuşlar şakıyor, hayvan çığlıkları yapraklarla kaplı sayvanda yankılanıyordu. Gördüğüm hayvanların ısımlerini öğrenmek ıstesem de Leif'in sorularını duymazdan geleceğını düşündüm.

Leif sadece bir kez, kemerindeki palayı çıkarmak için durdu. Hiç düşünmeden elımi dövüş sopama attım. Alaycı bır

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

kahkaha atan Leif önündeki küçük fidanı kesti.

Omzunun üzerinden "Boğan incir," diye homurdandı.

Yanıt vermedim. Nihayet benimle konuşma kararı aldı diye onur mu duymalıydım?

Zaten Leif de yanıtımı beklemeden söze girdi. "Bir parazit. Boğan incir güneş ışığına ulaşmak için başka bir ağaçtan istifade eder. Ulaştığında da ev sahibini öldürür." İncirin dallarını gövdesinden ayırdı. "Eminim bu süreç sana çok tanıdık gelmiştir." Bitkiyi yere atıp yürümeye devam etti.

Bu orman hayatı üzerine bir ders değil, bana yönelik bir iğnelemeydi. Dövüş sopamla ayaklarını yerden kesmeyi düşündüm. Kindarca bir tepki olacaktı bu. O an epey cazip gelse de sopamı çantamın üzerindeki askısına soktum.

Tam güneş batmak üzereyken Illiais Pazarı'na vardık. Bambudan yapıların sazdan çatıları ve duvar yerine bambu panjurları vardı. Bazı 'duvarlar' müşterilerin içeriye göz atması ve cılız rüzgârdan faydalanmak için yukarı çekilmişti.

Leif'le bir süredir yokuş aşağı inmiyorduk. Patika ormanın kenarındaki bir açıklığa kurulan pazarda son bulmuştu. Tropik ormanın devasa ağaçları artık manzaraya hâkim değildi. Açıklığın ötesinde, Ixia'daki Yılan Ormanı'na benzeyen ormanlık bir bölge vardı.

Leif "Gece burada kamp yapıp sabahın ilk ışıklarıyla yola çıkacağız," deyip tezgâhlardan birine yöneldi.

Güneş battığında pazarın kapanacağını sanıyordum. Oysa bir dizi fener yakıldı ve alışveriş kaldığı yerden devam etti. Konuşan, çocuklarına seslenen ve ellerinde paketlerle bir tezgâhtan diğerine koşan yüz kadar müşterinin sesi arasından pazarlık yapanların konuşmaları seçilebiliyordu.

Alışverişçilerin bazıları Zaltanaların tanıdık giysilerini giyerken bir kısmının üzerinde yine ormanda yaşayan Cowan

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

Klanı'nın giysileri olan yeşil tozluklar ve tunikler gördüm. Ixia'dan yaptığımız yolculuk esnasında Irys bana farklı klanları giyimlerinden nasıl ayırt edeceğimi öğretmişti.

Ayrıca birkaç kadının üzerinde Jewelrose Klanı'nın geleneksel giysileri olan ışıltılı ipek pantolonlar, boncuklu bluzlar ve ince duvaklar vardı. Jewelrose erkeklerinin uzun tuniklerinde de boncuklar ve çeşitli mücevherler vardı. Irys bana klanlarının adetlerinden bahsettiğinde Irys'i hep giydiği sade keten gömleği, pantolonu ve kalın kemerinden başka elbiseler içinde hayal edememiştim.

Pazarda dolaşıp hayranlıkla satılan malların çeşitliliğine baktım. Yiyecek ve giysi gibi temel ihtiyaçlar mücevherler ve el yapımı süs eşyalarıyla yan yana duruyordu. Havayı meşalelerden çıkan çam kokusu kaplasa da kızaran etin kokusunu almam çok da uzun sürmedi. Kızartma ateşinin kendine has, ağzı sulandıran kokusunu izledim. Ter içinde bir adam alevler içinde çıtırdayan eti çeviriyordu. Is beyaz önlüğünün üzerinde çizgiler oluşturmuştu. Ondan hemen oracıkta yemek için sıcak biftek ve sonraya saklamak üzere tütsülenmiş ve kurutulmuş et satın aldım.

Diğer alışverişçilerin dik dik bakışlarına aldırmamaya çalışarak, uygun bir yer bulur bulmaz Fındık'ın hazırladığı giysileri üzerime geçirmek arzusu içinde, pazarda Fern'ün standını aradım. Çok geçmeden üzeri kumaş toplarıyla dolu bir masa dikkatimi çekti. Ben desenli kumaşlara bakınırken iri gözlü, ufak tefek, esmer bir kadın yığınların arkasından çıkıverdi.

"Yardım edebilir miyim?" diye sordu.

"Sen Fern müsün?"

Başını sallarken gözlerinde huzursuz bir ifade belirdi.

"Beni Fındık Zaltana gönderdi. Düz renkler var mı sende?"

Fern masanın altından düz renkli kumaş topları çıkarıp

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

masadakilerin yanına koydu. Birlikte üç kıyafet için renk ve desen seçtik.

"Bu illüzyon desenini istemediğinden emin misin?" Fern abartılı pembe ve sarı desenli kumaşı eline aldı. "Düz renkler genellikle Zaltana erkekleri tarafından tercih edilir. Bu desen kızlar arasında çok revaçta."

Başımı iki yana salladım. Tam ona giysilerin parasını uzatmıştım ki, orman renkleriyle uyumlu bir kumaş dikkatimi çekti. Yeşil desenli kumaşa işaret edip "Biraz da şundan alayım," dedim. Fern kumaşları toparlayınca orman renkleriyle bezeli kumaş için çantamda yer açtım ve Fern'den geri kalanları Fındık'a göndermesini istedim.

Tüy kalemini parşömenin üzerinde bekleten Fern "Gönderenin ismi ne?" diye sordu.

"Kuzeni, Yelena."

Kalem havada kalakaldı. "Olamaz," dedi. "Zaltanaların kayıp çocuğu Yelena mı?"

Ona bezgin, yarım yamalak bir gülümsemeyle karşılık verdim. "Kayıp değilim, artık bir çocuk da değilim."

Birkaç tezgâhın yanından geçtikten sonra orman hayvanlarının heykellerinin sergilendiği bir masanın yanında durdum. Heykeller küçük, çok renkli taşlar yapıştırılarak yapılmıştı. Valek için siyah-beyaz bir valmur heykelini satın aldım. Heykeli ona nasıl göndereceğimi bilmesem de hediyeyi az önce aldığım yeşil kumaşa sardım.

Pazarın arkasında kamp ateşleri parlamaya başladı. Dükkân sahiplerinin bambu kepenklerini indirip tezgâhlarını kapatmasıyla alışveriş yavaşladı. Müşteriler pazarı çevreleyen ormana ya da kamplardan birine yöneldi. Leif'in ateşlerden birinin kenarında oturduğunu gördüm. Kucağında bir kase, yanındaki

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

üç Zaltana erkeğiyle konuşuyordu. Ateşin üzerinde yükselen kıvılcımlı dumanın arasından baktığımda yüzünün güldüğünü fark ettim. Tam o anda yüzü tamamen değişti. Mimik çizgilerinin düzleşmesi ve yanaklarının kalkmasıyla ciddi ifadesi silindi ve kare çenesi yumuşadı. On yaş genç görünüyordu.

Esau'nun ben kaçırıldığımda Leif'in sekiz yaşında olduğunu söylediğini anımsayarak o an kardeşimin benden sadece iki yaş büyük olduğunu fark ettim. Başta yaşını otuz tahmin etmiştim fakat yirmi ikiydi.

Hiç düşünmeden yanına gittim. Yüzündeki neşe silinivердi. Kaşlarını öyle çattı ki bir adım daha atmadım. O gece nerede uyuyacaktım?

Biri omzuma dokundu. Arkama döndüm.

Fern "Benim ateşimin olduğu yerde kalabilirsin," deyip standının arkasındaki küçük bir ateşe işaret etti.

"Emin misin? Ixia dan gelen bir casus olabilirim." Bu sözleri şaka yollu söylesem de niyetlenmediğim kadar sert bir ton kullanmıştım.

"O zaman kuzeyli komutanına tüm klanlarda benden iyi kumaş üreten olmadığını rapor edebilirsin. Meşhur Ilhais desenli kumaşımdan yeni bir uniforma dikmemi isterse söyle bana bir emir göndermesi yeterli."

Hayalimde komutanı cırtlak pembe ve sarı çiçeklere bürünmüş, bunu hak etmek için ne yaptığını düşünür halde canlandırıp güldüm.

Güneşin ilk ışınları pazarın saz çatılarına dokunduğunda yolculuğa devam etmek üzere Leif'i bekledim. Fern iyi bir ev sahibi olmuş, bana akşam yemeği ikram edip rahatça üzerimi değiştirebileceğim bir yer göstermişti. Fındık'ın Fern un en iyi müşterisi olduğunu, Zaltanaların giysilerini hazırladığını öğrenmiştim.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

Ilık sabahta etrafta dolaşıp bacaklarımı çevreleyen yeni kumaşa alışmaya çalıştım. Giysimin eteği yumuşak deri çizmelerimin üzerini örtüyordu. Fern beni kaleye vardığımda çizmelerimin göze batmayacağı konusunda temin etti. Sadece orman klanları parmak aralarına çamur girmesini tercih ediyordu

Nihayet Leif göründü. Varlığımı fark etmemiş gibi yaparak bir orman patikasına girdi Birkaç saat sonra onu sessizce izlemekten sıkıldım. Dövüş sopamı çektim ve yürürken bir yandan saldırı ve savunma hamleleri çalıştım. Sopanın ahşap dokusuna odaklanarak kafamın içinde zihinsel farkındalık konumuna ulaştım. Irys benim büyü gücü kaynağından istifade etme yolumun bu olduğunu öne sürmuştu.

Büyü kontrolü egzersizi yapmak için farkındalığımı bedenimin dışına yansıttım. Başta karşıma taş bir duvar çıktı. Şaşkınlık içinde geriledim; ta ki karşımdaki bariyerin Leif'in sıkı ve geçit vermeyen zihni olduğunu anlayana dek. Bunun beni şaşırtmaması gerekiyordu.

Leif'in varlığının etrafından dolanıp etrafımızı çeviren sakin ormanı araştırdım. Fındık peşinde koşan bir sincapla beraber yerde süründüm. Ayak sesleri işitip olduğu yere mıhlanan genç bir geyikle aynı anda ben de donup kaldım. İleri uzandıkça zihnim çeşitli hayvanlara dokundu. Farkındalığımı giderek uzağa yansıtarak ne kadar öteye gidebileceğimi denedim.

8 ila 10 kilometre kadar gerimde olan pazardaki insanları hâlâ hissedebiliyordum. Heyecan içinde yakınlarda bir kasaba var mı diye daha ilerileri gözledim. Başta sadece yeni hayvanlarla temas etse de tam farkındalığımı geri çekecekken zihnim bir adamla temas etti.

Etik Yasası'nı ihlal etmemeye özen göstererek adamın zihninin yüzeyinde gezindim. Avını bekleyen bir avcıydı o; yalnız da değildi. Etrafında birçok adam vardı. Patikanın hemen öte-

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

sindeki çalıların arasına gizlenmişlerdi. Biri silahını saldırıya hazır tutar halde, atının üzerindeydi. Ne avladıklarını merak ettim. Merakım beni adamın düşüncelerine biraz daha nüfuz etmeye yöneltti. Avının görüntüsünün gözlerimin önünde canlanmasıyla zihnim bedenime döndü.

Duraksadım.

Ağzımdan bir nida çıkmış olacak ki Leif dönüp bana baktı. "Ne yapıyorsun sen?" diye sordu.

"Orman. Adamlar."

"Ne olacaktı? Orman avcılarla doludur."

"Bunlar avcı değil. Pusu kurmuşlar. Bizi bekliyorlar."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

5

Leif "Pusu mu? Saçmalama," dedi. Sesinde şaşkınlık vardı. "Artık Ixia'da değilsin."

Sesindeki tonu duymazlıktan gelerek ve mantığının baskın çıkacağını ümit ederek "Bir grup avcı neden patikaya o kadar yakın bir yerde saklansın ki?" diye sordum.

"Hayvanlar orman patikalarını kullanır. Onlarla patika boyunca mücadele etmek çalıların arasında mücadele etmekten kolaydır." Leif uzaklaşmaya başladı "Yürü hadi."

"Hayır. Bizi bir tuzağın içine götürüyorsun."

Sırtını tekrar çevirmesiyle içimi hiddet sardı. "Yalan söylediğimi mi sanıyorsun?" Sözcükler sıkılı dişlerimin arasından bir homurtu gibi çıkmıştı.

"Hayır. Bence her kuzeyli gibi her şeyden ve herkesten şüphe ediyorsun." Ağzı tükürmek istiyormuş gibi çarpıldı.

"Benim bir casus olduğumu sanıyorsun," diye çıkıştım "Savunmamı kaldıracağım. Zihnini dışa yönelt ve Sitia'ya casusluk etmek için gelmediğimi kendin gör."

"Zihin okuyamam. Aslen hiçbir *Zaltana* okuyamaz."

Iğneli sözünü umursamadım. "En azından kım olduğumu sezemiyor musun?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Fiziksel olarak bir Zaltanasın. Fakat Irys'ın, Mogkan'ın senin zihnini silmekte başarılı olamadığını söylemesi bir Zaltana olduğunu ispat etmez." Leif parmağını suçlamada bulunur gibi bana doğrultu. "Bir piyon, bir kuzeylinin yönettiği içi boşaltılmış bir araç da olabilirsin. Güneyden haber almanın bundan daha iyi bir yolu olabilir mi?"

"Saçma."

Leif kısık ama gergin bir sesle "Hayır, değil. Sen kendini açık ettin," dedi. Sonra bir başka dünyaya bakarmış gibi gözleri donuklaşıp boş bakmaya başladı. "Senden Ixia'ya karşı güçlü bir sadakat ve özlem yayıldığını hissediyorum. Üzerine kan, acı ve ölüm kokusu sinmiş. Öfke, tutku ve ateş etrafını bir sis bulutu gibi çevirmiş." Bakışları yeniden bana odaklandı. "Oysa benim kız kardeşim özgürlük duygusu yaymalı, kendisini tutsak edenlere karşı nefretle çevrili olmalıydı. Sen ruhunu kuzeye kaptırmışsın. Kız kardeşim değilsin sen. Lekelenmiş bir halde bize döneceğine ölseydin keşke."

Aniden ortaya çıkıp beni kontrolümü kaybetme noktasına getiren öfkeyi yatıştırmak için derin bir nefes aldım. "Uyan Leif! Ormanda bulmayı umduğun şeyle gerçekler bağdaşmıyor. Ben artık altı yaşındaki o masum kız değilim. Hayal bile edemeyeceğin kadar çok zorluğa göğüs gerdim ve ruhumu kaybetmemek için büyük bir mücadele verdim." Başımı iki yana salladım. O inatçı aptala kendimi açıklamayacaktım. "Kim olduğumu bilmiyorum ben. Belki de *senin* benden beklentilerini gözden geçirmen gerek."

Bir süre ayakta dikilip öfkeyle bakıştık. Nihayet "Bir pusunun içine yürüyorsun," dedim.

"Ben *kaleye* yürüyorum. Geliyor musun?"

Seçeneklerimi tarttım. Kancalı ipimle ağaçlara tırmanıp ormanın tepesinden ilerleyebilir, böylelikle patikadan uzaklaş-

madan pusuyu arkamda bırakabilirdim. Peki ama düşmanımmış gibi davranan kardeşim Leif'e ne olacaktı? Bir palası vardı. Dövüşte onu nasıl kullanacağını biliyor muydu?

Ya pusuda yaralanırsa ne olacaktı? Bu onun kendi hatası olurdu. Kardeştik ama sadece kan bağımız yüzünden. Ayrıca ona yakın olmayı hayal bile edemiyordum. Yine de kalbim pışmanlıkla sızlıyordu. Esau ve Perl, Leif'e bir zarar gelmesini istemezlerdi. Neden sonra aklıma Leif'in bir büyücü olduğu geldi. Büyüsüyle kendisini savunabilir miydi? Başımı iki yana salladım. Büyü denen şeyi onunla neler yapılacağını bilecek kadar bile tanımıyordum.

Leif yeniden patikada ilerlemeye koyulup "Bir grup avcının bir kuzeyliyi bu kadar korkutacağını tahmin etmezdim," dedi.

Bu sözü bardağı taşıran son damla oldu. Sırt çantamı indirip içinden sustalımı çıkardım Yeni pantolonumun üzerinde küçük bir yırtmaç açıp sustalının kayışlı kabzasını bacağıma doladım. Saç örgümü açıp saçlarımı tek bir topuz yaparak maymuncuklarımla tutturdum. Dovüşe hazır halde sırt çantamı bir omzuma atıp Leif'in peşinden koştum.

Ona yetiştiğimde beni alaycı bir hırıltıyla karşıladı. Elimde bir buçuk metrelik dövüş sopamla, zihnimi dövüşe uygun şekilde konumlandırdım. Zihin konumlandırma dövüş esnasında rakibimin hamlelerini önceden sezmemi sağlayan bir konsantrasyon tekniğiydi. Bu kez önümde uzanan patikaya odaklandım.

Adamlar dövüş pozisyonu almış hazır bekliyorlardı. Yolun her iki yanında altışar adam vardı. Bizi duyup gelişimizi fark ettikleri anı sezmeme karşın bekledim. Niyetleri etrafımızı çevirmek, ortalarına dek gelmemizi bekleyip saldırmaktı.

Benimse başka planlarım vardı. Leif'le pusu yerine varmamıza çok az kala çantamı yere atıp "Bekle!" diye seslendim.

Leif arkasına döndü. "Gene ne var?"

"Sanırım bir şey duydum..."

Ormanda bir bağırış çınladı. Kuşlar telaşla kanatlarını çırparak göğe doğru fırladı. Adamlar ellerinde kılıçlarıyla çalıların arasından çıktılar. Fakat bu kez sürpriz yapma sırası bendeydi. Üzerime atılan ilk ıkı adamın kılıçlarını ellerinden düşürdüm. Sopamı şakaklarına sertçe indirip adamları yere devirdim.

Yaklaşan üçüncü adamın ayaklarını yerden kestim. Iki adamın daha üzerime çullanmasıyla onları karşılamak üzere hazırlandım. Fakat üzerime gelmeyip patikanın yanlarına yönelediler. Şaşkınlığım çizmelerimin altındaki zeminin titrediğini hissetmeme kadar sürdü. Başımı kaldırınca geniş göğüslü bir atın patikada üzerime geldiğini gördüm. Kendimi yolun kenarına atmamla parlak çelik sol kolumu sıyırdı. Öfkeyle en yakınımdakı adama saldırıp sopamı burnuna indirdim. Kanı oluk oluk akan adam acı içinde feryat etti.

At sırtındaki adam "Durdurun," onu emrini verdi

Gözlerim Leif'i aradı. Etrafı dört silahlı adamla çevrili halde, yolun ortasında duruyordu. Yüzünde şaşkın bir ifade olsa da zarar görmemiş gibiydi. Palası ayağının dibine düşmüştü.

Rakiplerim sayıca bana karşı üstündü ve sadece birkaç saniyem vardı. Atlı atını bana döndürüp yeni bir hücuma hazırlanıyordu. Burnu kırılan adam yerde yatıyordu. Adamın tepesinde dikilip sopamın ucunu boynuna dayadım.

"Dur yoksa onu boğarım," diye bağırdım.

Genç adam atını durdurdu. Diğer adamlar inanmaz gözlerle bana bakarak uzaklaşırken o kılıcını kaldırdı.

"Teslim ol yoksa kardeşini öldürürüm," dedi.

Leif'in kardeşim olduğunu nereden biliyordu? Leif'e bakıp bir durum değerlendirmesi yaptım. Bir muhafız kılıcının ucunu Leif'in kalbinin birkaç santim ötesinde tutuyordu. Kardeşi-

mın yüzü korkudan kireç gibi bembeyaz olmuştu. Hak etmişti de bunu. Ayaklarımın altındaki asker hırıltıyla soluyordu.

Omuz silktim. Atlıya "Sanırım çıkışsız bir durumdayız," dedim.

"Aynen öyle." Adam duraksadı. "Kavgayı kesip durumu tartışsak nasıl olur?"

Tam teklifini kabul edecekken atlı parmaklarını şaklattı. Arkamda bir hareket sezsem de arkamı dönemeden korkunç bir kütürtü duydum ve ense kökümde müthiş bir acı hissettim. Sonrası karanlıktan ibaretti.

Başım, birileri kafatasımın yanlarına iki çekiç indiriyormuş gibi zonkluyordu. Gözlerimi kısa bir süre açsam da yine sımsıkı yumdum. Gözlerimin önünde bir hayvan postu bir aşağı bir yukarı hareket ediyor, manzara midemi bulandırıyordu. Midemdekileri kusmamak için çabalarken baş aşağı asıldığımı ve hareket ettiğimi fark ettim. Bir kez daha risk alıp göz ucuyla baktım ve şüphemin doğru çıktığını gördüm. Bir atın arkasına atılmıştım. Kustum.

Bir erkek sesi "Uyandı," dedi.

Atın durmasıyla kadere şükrettim.

Atlı "İyi. Burada durup kamp yapacağız" dedi.

Birinin beni böğrümden sertçe ittiğini hissettim ve yere düştüm. Çarpmanın etkisiyle bedenime bir şok dalgası yayıldı. Afallamış halde, tek yapabildiğim bir yerlerimin kırılmamış olmasını dilemek oldu.

Günışığı giderek azalırken çalışan insanlardan çıkan hışırtıları işittim. Kıvranarak daha rahat bir pozisyon almaya çalıştığımda paniğe kapıldım. Doğru dürüst hareket edemiyordum. Sonrasında el ve ayak bileklerime vurulmuş kelepçelerin o tanıdık, rahatsız edici şıkırtılarını işittim. Şöyle bir bakınca bileklerimdeki kelepçelerin otuz santim kadar uzunlukta birer

zincirle birleştiklerini gördüm. Hareket yeteneğimin kısıtlanması karşısında çığlık atıp debelenmemek için epey çaba sarf ettim. Birkaç derin nefes hızlanan kalbimi ve panik içindeki zihnimi yatıştırdı.

Bedenimin aldığı hasarı gözden geçirdim. Birkaç kasım zedelenmiş olsa da kemiklerimde herhangi bir kırık hissetmiyordum. Kılıcın açtığı kesik yüzünden sol kolumun dirsekten yukarısı yanıyordu. Kavga sırasında acıyı fark etmemiştim ve o an bile kafamın içindeki zonklamaya kıyasla kesiğin yangısının verdiği sıkıntı önemsiz kalıyordu. Hareketsizce yatıp uygun anı bekledim.

Etraf iyice kararınca kamp kuranların çıkardığı seslerin yerini mırıltılar aldı. Başımdaki ağrı azalıp bir sızıya döndüğünde yeniden hareket etmeye çabaladım ve sırtüstü dönmeyi başardım. Yıldızların görüntüsü çok geçmeden tepemde dikilen bir adamın yüzüyle kapandı. Küçük, birbirine yakın gözler defalarca kez kırıldığı belli olan bir burunun iki yanından bana bakıyordu. Ay ışığının kılıcının üzerindeki yansımasından kılıcın ucunun boğazımın üzerinde gezindiğini fark ettim.

Adam hastalıklı bir gülümsemeyle "Sorun çıkarırsan seni şişlerim," dedi. "Fakat kılıcımla değil." Lafını desteklemek için kılıcı kınına soktu.

Sorun çıkarmama kararı aldım. En azından bir süre için. Belli ki sessizliğim muhafızı memnun etmişti. Kalın, kaslı kollarını göğsünün üzerinde kavuşturup gözlerini bana dikti. Sustalımın bacağıma bağlı kılıfını hissedebiliyordum. Silahın hâlâ içinde olup olmadığı önemli değildi. Tepemde o muhafız varken zaten sustalının yerinde olup olmadığına bakamazdım. Sustalımı yoklamak yerine nerede olduğumu anlamak için çevreme bakındım.

Saldırganlar bir açıklıkta kamp kurmuşlardı. Adamlar büyük bir ateşin çevresine toplanmış, kokusundan et olduğu an-

laşılan bir şeyler pişiriyorlardı. Sadece tek çadır kuruluydu. Leif ve atlı ortalıkta görünmeseler de at yakındaki bir ağaca bağlanmıştı. Tepemdeki muhafız dahil, açıklıkta toplam on adam saydım. Çadırın içinde başka adamlar da olabilirdi. Her halükarda sayıları mücadele edemeyeceğim kadar fazlaydı.

Yattığım yerde doğrulmaya çalıştım. Başım dönüyordu ve midem boşalana dek kustum.

Kamp ateşinden bana doğru bir muhafız geldi. Kısa, kır saçlı, yaşlıca bir adamdı bu. Elinde tuttuğu kupayı bana uzattı. "İç bunu," diye emretti.

Sıvıdan sıcak zencefil kokusu yayılıyordu. "Nedir bu?" Sesim hırıltılı çıkmıştı.

"Neyse ne." Tepemde dikilen muhafız bana doğru bir adım yaklaşıp yumruğunu havaya kaldırdı. "Yüzbaşı Marrok'un dediğini yap."

Yüzbaşı Marrok "Sakın ol Goel, yarına yürür halde olması gerek," dedi. Sonra bana döndü. "Kardeşin bunu çantasındaki bazı yapraklarla yaptı."

Leif hayattaydı. Duyduğum rahatlama beni şaşırtmıştı.

Dudaklarım kupanın kenarında tereddütle bekleyince Yüzbaşı Marrok "Başına iyi gelsin diye," dedi. Mavi-gri gözlerinde şefkati çağrıştıran bir pırıltı belirse de hislerinin yüzündeki sert ifadeyi değiştirmesine izin vermedi.

Beni zaten öldürebilecekken ne diye zehirlemeye kalkıyorlardı? Yoksa Leif beni öldürmek mi istiyordu?

Goel "İç şunu yoksa zorla boğazından geçiririm," dedi.

Goel'ın dediğini yapacağını düşünerek sıvıdan bir yudum alıp içinde zehir olup olmadığına baktım. Tadı limon suyu karıştırılmış tatlı zencefile benziyordu. İlk yudumdan sonra kendimi daha iyi hissedince kalan sıvıyı yutuverdim.

Yüzbaşı Marrok "Cahil kızı ateşe yaklaştırmamızı istedi"

dedi. "Bu taraf çok karanlık. Bu gece için dörder saatlik nöbetler yazdım."

Goel beni kollarımın altından kavrayıp ayağa kaldırdı. Kendimi yeni bir bulantı faslına hazırlasam da hiçbir şey olmadı. Midem durulurken zihnim de bileklerimde o kadar kısa bir zincirle nasıl yürüyeceğimi düşünebileceğim kadar açıldı. En azından el ve ayak bileklerimin birbirlerine bağlanmamış olması bir şanstı.

Goel'ın beni omzuna atmasıyla sorun çözülmüş oldu. Beni ateşin yanına bırakmasıyla diğer adamlar sohbetlerine ara verdiler. Adamlardan biri burnuna tutturduğu kanlı bandajın üzerinden bana öfkeyle baktı.

Marrok bana bir tabak yemek verdi. "Ye. Gücünü koruman gerek."

Muhafızlar hep birlikte güldüler. Kahkahaları mizahtan yoksun, korkutucu bir gürültüydü.

Eti ve peynirli ekmeği yesem mi yemesem mi diye düşündüm. Midemdekileri çıkaralı henüz birkaç dakika geçmiş olsa da ızgarada pişmiş etin kokusu kararı benim adıma aldı. Zehir var mı diye kontrol ettikten sonra yiyecekleri yalayıp yuttum.

Baş ağrım geçtiği ve yemeği yememin ardından bedenime can geldiğinden kendimde durumumu gözden geçirecek gücü buldum. En önemli soru Leif'le neden ve kim tarafından tutsak alındığımızdı. Goel hâlâ yakınımda olduğundan bunu ona sordum.

Elının tersiyle yüzüme bir tokat attı. "Konuşmak yok," diye emretti.

Gözlerimde davetsiz gözyaşları birikirken yanağım yanıyordu. Şu Goel'den nefret etmiştim.

Sonraki saatlerde ağzımı açmadım. Zamanımı kaçma yollarını düşünerek geçirdim. Sırt çantam görünürde olmasa da ateşin karşı tarafında tıknaz bir adam bir başka muhafızla bir antrenman maçına girişmişti. Ter içinde kalan şişman adam acemice

diğerinin antrenman kılıcını savuşturmaya çalıştı ve göz açıp kapayana dek mücadeleyi kaybetti.

Karşılaşmayı izlememin ardından her ne kadar üzerlerinde sade, evde dokunmuş sivil kıyafetleri olsa da bu adamların asker olduklarında karar kıldım. Yaşları yirmili yaşların ortasıyla kırk, belki de elli arasında değişiyordu. Paralı asker olabilir miydiler? Adamların Yüzbaşı Marrok'un komutasında olduklarından hiç şüphe yoktu.

Peki bize niye saldırmışlardı? Paraya ihtiyaçları olsa istediklerini alıp yola koyulurlardı. Katil olsalar çoktan ölmüş olurdum. Geriye sadece adam kaçırma kalıyordu. Fidye için mi kaçırmışlardı beni? Yoksa daha beter bir şey için mi?

Annemlerin bir kez daha kaybolduğum haberini alacakları anı hayal etmemle içim ürperdi. Böylece işin oraya varmaması için elimden geleni ardıma koymamaya yemin ettim. Bir şekilde kaçacaktım. Fakat Goel nöbetini büyük bir şevkle tutarken bunun mümkün olmayacağını biliyordum.

Boynumu ovdum. Elimi çektiğimde parmaklarımda yapış yapış kan vardı. Parmak uçlarımla başımı yokladığımda başımın gerisinde derin bir yara ve şakağımda biraz daha küçük bir kesik olduğunu fark ettim. Parmaklarımı saç topuzuma dokundurup sanki gayesiz bir hareket yapıyormuşum izlenimini vermeyi ümit ederek elimi saçlarımdan çektim. Maymuncuklarım hâlâ bir kısım saçımı tutuyordu; Goel'in onları fark etmemesi için dua ettim.

Olası bir kaçış aracı elimin altındaydı. Sadece kısa süreliğine başımda kimsenin olmaması gerekiyordu. Ne yazık ki öyle bir fırsat yakın zamanda elime geçecek gibi değildi; çadırdan iki adam çıktı. Adamlar dosdoğru bana yönlendiler.

İki adam beni ayağa kaldırırken bir tanesi "Onu görmek istiyor," dedi.

Beni çadıra sürüklediler. Goel peşlerinden gitti. Beni içeri sokunca yere attılar. Gözlerim loş mum ışığına alışınca genç atlının yelken bezinden bir masada oturduğunu gördüm. Zincirlenmemiş ve hiç zarar görmemiş olan Leif adamın yanında oturuyordu. Sırt çantam masanın üzerindeydi ve içindeki eşyalarım sağa sola dağılmıştı.

Zorlukla ayağa kalkıp, Leif'e "Arkadaşın mı?" diye sordum.

Başımın yan tarafına çarpan sert bir şey beni tekrar yere yıktı. Leif yerinden hafifçe doğrulsa da atlı koluna dokununca yerine oturdu.

Atlı "Buna gerek yoktu Goel," dedi. "Dışarıda bekle."

"İzin almadan konuştu."

Atlı "Saygı göstermezse onu terbiye edersin. Şimdi git," diye karşılık verdi.

Zorlukla ayağa kalktım. Goel gitse de diğer iki muhafız kapıda kaldı. Sabrım iyiden iyiye tükenmişti. Yeterince hızlı hareket edersem bileklerimde sallanan zinciri atlının boynuna dolayabilirdim.

Mesafeyi hesaplarken atlı "Yerinde olsam aptalca bir şeye kalkışmazdım," dedi. Kucağında duran uzun ve kalın kılıcı kaldırdı.

"Kimin nesisin sen, ne istiyorsun?" diye sordum.

Atlı gülümseyerek "Sözlerine dikkat et yoksa Goel'i buraya çağırırım," diye yanıt verdi.

"Durma, çağır. Kelepçelerimi çıkar ve adil bir şekilde dövüşmemize izin ver." Yanıt vermeyince "Sanırım benim kazanmamdan korktun. Pusu kuranlardan ne beklenir ki?" dedi.

Atlı hayret içinde Leif'e baktı. Leif ona endişeli bir bakışla karşılık verince ikisi arasındaki ilişkiyi merak ettim. Dost mu, düşman mıydılar?

"Bana kabadayılık tasladığından bahsetmemiştin. Tabii

bu..." Bana doğru dönüp "...bir gösteriden ibaret de olabilir," diye ekledi.

"Dene de gör," dedim.

Atlı güldü. Sapsarı sakalı ve bıyığına rağmen benden genç görünüyordu. Muhtemelen on yedi, on sekiz yaşlarındaydı. Gözleri soluk maviydi ve omuzlarına dökülen sarı saçını atkuyruğu yapmıştı. Sade, açık gri bir tunik giyiyordu. Uzağında olsam da gömleğinin kumaşının muhafızlarının giysilerinden daha kaliteli olduğunu fark edebiliyordum.

Bir kez daha "Ne istiyorsun?" diye sordum.

"Bilgi."

Bu beklenmedik yanıt beni şaşırtmıştı.

"Ah, hadi ama," dedi. "Aptalı oynama bana. Ixia'yla ilgili askeri istatistikleri istiyorum. Birliklerin sayısını ve yerlerini. Güçlerini, zayıflıklarını. Kaç silahları olduğunu. Valek'in tam yeri, casuslarının kimlikleri ve yerleri. Bu tür bilgiler."

"Bunları bildiğimi de nereden çıkardın?"

Leif'e bakmasıyla yanıt aniden kafamda şekillendi. İç çekerek "Beni bir kuzey casusu sanıyorsun," dedim. Leif bana tuzak kurmuştu. Atlı o yüzden Leif'in kardeşim olduğunu biliyordu. Leif'in pusu sırasındaki korkusu ve şaşkınlığı rol icabıydı. Birinci Büyücü'yle işi falan da yoktu. Ben çadıra girdiğimden beri tek kelime etmemesinin nedeni belli olmuştu.

"Peki, madem herkes casus olduğumu düşünüyor, o zaman casus gibi davranmam gerek." Meydan okur görünmek için kollarımı kavuşturdum. Kelepçelerin şıkırtısı görüntüme katkıda bulunmasa da öne çıktım. "Sana hiçbir halt anlatmayacağım."

"Seçeneğin yok."

"O zaman bir sürprize hazır ol." Bununla aradığı yanıtları bende bulamayacağını kastetmiştim. Komutanın en sevdiği yemeği soracak olsa memnuniyetle yanıt verirdim.

"Goel'den bildiklerini işkenceyle öğrenmesini isteyebilirim," dedi. "Bundan keyif de alır. Fakat bu etrafı kirleteceği gibi çok da vakit alacaktır. Ayrıca stres altında verilen bilgilere güven olmayacağını düşünmüşümdür hep."

Atlı sandalyesinden kalktı. Masanın etrafında dolanıp bana yaklaştı. Sağ elindeki kılıca yapışmış, gözdağı vermeye çalışıyordu. Boyu benden yirmi santim kadar uzundu ve koyu gri pantolonunun paçalarını diz hizasındaki siyah, deri binici çizmelerinin içine sokmuştu.

"Bence kendini bir sürprize hazırlaması gereken sensin. Çünkü seni Büyücüler Hisarı'na götüreceğim ve orada Birinci Büyücü zihnini bir muz gibi soyacak ve zayıf noktanı bulup tüm yanıtları ortaya çıkaracak. Süreç boyunca beynin biraz pelteleşse de..." Bu detayı pek umursamıyormuş gibi omuzlarını silkti ve "...erişilen bilgi hep doğru çıkar," diye ekledi.

Gözlerimi bir mahkum olarak açtığımdan beri ilk kez gerçek anlamda korkuya kapıldım. Belki de casusu oynamakla hata yapmıştım. "Sanırım istediklerinin bende olmadığını söylesem bana inanmazsın, değil mi?"

Atlı başını hayır anlamında salladı. "Kime sadık olduğunun kanıtı sırt çantanda. Ixia sikkeleri ve kuzeyli üniformaların her şeyi anlatıyor."

"Bu da benim bir casus *olmadığımı* ispatlıyor. Valek yanında üniformasını taşıyacak kadar aptal birini asla görevlendirmezdi." Hayal kırıklığı içinde söylediğim bu sözlerde Valek'ten bahsettiğime pişman oldum. Atlı ve Leif "Bak nasıl da kendini ele verdi," der gibi bakıştılar.

Vakit kazanmaya çalıştım. "Kimsin ve neden bilgi istiyorsun?"

"Ben Kral Cahil Ixia. İstediğim de tahtım."

6

Ixia Kralı mı? Bu genç budala bir kral olduğu iddiasında mıydı?

"Ixia kralı öldü," dedim.

"Komutan Ambrose Ixia'nın yönetimini ele geçirdiğinde *patronun* Valek'in kralı ve tüm yakınlarını öldürdüğünü gayet iyi biliyorum. Fakat yakında ölümcül olduğu anlaşılacak bir hata yaptı." Cahil kılıcıyla havayı dürttü. "Cesetleri saymadı ve kralın altı yaşındaki yeğeni güneye kaçırıldı. Ben Ixia tahtının varisiyim ve niyetim o tahtı geri almak."

"Daha fazla adama ihtiyacın olacak," dedim.

Büyük bir ilgiyle "Ne kadar fazlasına?" diye sordu.

"On ikiden fazlasına." Kamptaki adamların sayısına dair en iyi tahminimi söylemiştim.

Güldü. "Meraklanma. Komutanın ordusunun ve casuslarının Sitia'ya karşı oluşturdukları tehdit bana yeterince yandaş kazandıracaktır. Ayrıca..." Bir süre düşündü. "Seni kaleye götürüp oradakilere tehlikeli bir casusu açığa çıkardığımı gösterdiğimde Ambrose'a karşı başlattığım seferberliği desteklemekten başka bir seçenekleri olmayacak. Bütün Sitia ordusu emrimde olacak."

Beni etkilemeyi başaramamış, hali bana kurşun askerlerle oy-

nayan bir çocuğu anımsatmıştı. Zihnimde alelacele bir hesap yaptım. Cahil benden bir yaş büyüktü; yanı yirmi bir yaşındaydı.

"Demek beni kaleye götüreceksin?" diye sordum.

Başını salladı. "Orada, Birinci Büyücü zihnindeki bilgileri söküp alacak." Gülümserken gözlerinin içi hırsla pırıldadı.

Nasılsa Cahil ilk kez bahsettiğinde Büyücüler Hisarı ve kaleyle ilgili söyledikleri arasında bağlantı kuramamıştım. Beynimin pelteye dönüşeceğini söylemesi dikkatimi dağıtmış olmalıydı.

"Ben zaten kaleye gidiyorum. Bunca dert niye?" Kollarımı iki yana açarak kelepçeleri gösterdim.

"Öğrenci rolü yapıyorsun. Ne yazık ki büyücüler Etik Yasası'nı çok ciddiye aldıklarından kanun dışı bir şey yaparken yakalanmadığın sürece seni sorguya çekmezler. Ben müdahale etmesem seni aralarına alacak ve Sitia'nın tüm sırlarını sana açacaklardı."

Demek onun kanıtı olacaktım. Büyücülere Sitialıları tehlikeli bir suçludan kurtardığını göstermek istiyordu. "Tamam. Seninle kaleye geleceğim." Bileklerimi ona uzattım. "Bunları çıkar, ben de sana dert çıkarmayayım."

"Peki seni kaçmaktan ne alıkoyacak?" diye sordu. Sesinde bana inanmadığını sezdim.

"Söz veriyorum."

Leif "Sözünün hiçbir anlamı yok," dedi.

Gece ilk kez ağzından bir şey çıkmıştı. O an onu yumruğumla susturmak için güçlü bir arzu duydum. Gözlerimi ona dikip bakışlarımla ona ileride hesaplaşacağımızın sözünü verdim.

Cahil ikna olmamış gibiydi.

"Zaten on iki adamın başımda nöbet tutmuyor mu?" diye sordum.

"Hayır. Sen benim mahkumumsun. Mahkum gibi muamele görmelisin." Cahil'ın elini sallamasıyla çadırın girişinde bekleyen iki muhafız beni kollarımdan tuttu.

Görüşme bitmişti. Çadırdan dışarı sürüklenip ateşin yanına atıldım. Goel tepemde şahin gibi tuttuğu nöbete kaldığı yerden devam etti. Cahil bana seçenek bırakmamıştı. Kaleye onun ganimeti olarak *gitmeyecektim*.

Yerde yatmış, adamların seslerini dinlerken zihnimde basit bir fikir oluştu. Kamp gece için hazırlanırken iki adam Goel'ın nöbetini devraldı. Uyurmuş gibi yapıp yeni nöbetçilerin canı sıkılana kadar bekledim.

Büyü elimde kalan tek silah olsa da gücüm ve yeteneklerimden emin değildim. Yapmayı planladığım, Büyücülerin Etik Yasası'nın doğrudan ihlali olarak görülebilirdi. Fakat o noktada bunu umursamıyordum. Dövüşmeyi tercih edecek olsam da seçeneğim ve zamanım yoktu.

Derin derin nefes alarak farkındalığımı bedenimden dışarı yöneltmeye çalıştım. Dövüş sopamın yardımı olmadan bunu bir türlü beceremedim. Odaklanamıyordum. Göze batacak kadar belirgin hareketler yapmaktan kaçınarak başparmaklarımı parmak uçlarıma sürttüm. Derimle temas etmem zihnime odaklanıp benliğimi bedenimden öteye göndermemi sağladı.

Bekçilerime uyku bastırmasını umsam da biri sessizce ıslık çalarken diğeri zihninden askeri taktikler geçiriyordu. Yine de zihinlerindeki uyuma arzusunu hissedebiliyordum.

O arzudan istifade ettim. Zihnimde onlara uyumaları emrini verip orta parmağımı işaret parmağımın üzerine koydum. Büyü bilgim son derece sınırlıydı. Yaptığımın işe yarayıp yaramayacağından emin değildim. Başta, direnç beni geri itse de bir kez daha denedim. Çok geçmeden iki adam yere yığılsa da hâlâ uyanıktılar. Göze batmamaya çalışsam da gece geçip gidiyordu. Daha çok güç uygulayarak "uyuyun" emrini vermemle yıkıldılar.

Yattığım yerde doğrulmamla zincirler şıngırdadı. Zincirleri

güm güm atan kalbime dayayıp uyuklayan adamlara baktım. Çıkacak sesi hiç hesaba katmamıştım. Sadece tek elimi ve ağzımı kullanabileceğimden maymuncukla kilitleri açmam zor ve gürültülü olacaktı. Ben de planımı gözden geçirdim. Belki de adamaların hepsini gürültüden uyanmayacakları kadar derin bir uyku haline sokabilirdim.

Farkındalığımı dışa yansıtarak sırayla tüm adamların zihnine dokunarak onların derin, rüyasız bir uykuya dalmalarını sağladım. Cahil çadırdaki bir karyolada uyuyordu. Zihnini yoklamak hoşuma gidecek olsa da onu bilinçsiz bir hale sokmakla yetindim. Leif'in büyülü kalkanı onu etkilememe engel oluyordu. İçimden uykusunun ağır olmasını diledim.

Maymuncuğum elimde, tork anahtarım dişlerimin arasında; bileklerimdeki kelepçeleri beşinci denememde açmayı başardım. Göğün rengi biraz daha açılmıştı. Zamanım tükeniyordu. Çadıra dönüp sırt çantamı aldım ve eşyalarımı içine tıkıştırdım. Niyet ettiğimden fazla gürültü çıkarmış olsam da içgüdülerim bana adamların şafak sökünce uyanacaklarını söylüyordu. Dövüş sopamı sahiplenen muhafızın yanından geçerken sopayı elime aldım.

Ormanda kaçarken attığım her adımda karanlığın giderek azaldığını fark ettim. Düşüncelerimi toparlayamaz olmuştum ve bacaklarım güçsüzleşirken hızlı hızlı soluyordum. Adamların üzerinde büyü kullanmak enerjimi tüketmişti.

Ağaç tepelerine göz gezdirip bol yapraklı dallar aradım. Uygun görünen bir ağaç bulunca sırt çantamdan ipli kancamı çıkardım.

Kancamı bir dala tutturmayı başardığımda kollarımdaki kaslar pelte gibi olmuştu. Bitkinliğime rağmen, iple yukarı tırmanırken durumumdaki ironiye gülümsemeden edemedim. Ağaç tepelerini kaçmak için üçüncü kullanışımdı ve tırmanış

benim için neredeyse rutin bir işe dönüşmüştü. Fakat kızgın adamların uzaktan gelen haykırışları beni mahmuzladı.

Tepeye ulaşınca ipimi çekip emniyette olacağım daha yüksek bir dala geçtim. Ağaca sırtımı dayayıp Fern'den aldığım yeşil kumaşı bedenime sardım ve dizlerimi göğsüme doğru çektim. Kumaşta dışarıyı görebileceğim kadar bir aralık bırakıp kendimi uzun bir bekleyişe hazırladım. Gücümü bir an önce geri kazanacağımı ümit ediyordum.

Kulağıma gelen arbededen yola çıkarak Cahil'in kampında neler olup bittiğini hayal ettim. Nöbette uyuyan muhafızlar azar işitiyor, sırt çantam ve eşyalarımın yerinde olmadığı fark ediliyordu. Cahil'in birkaç metre ötemdeyken hayatını bağışladığıma şaşırdığına hiç şüphem yoktu.

Bulduğum ağaç kampa istemediğim kadar yakındı. Peşime takılan, kılıçlarını çekmiş adamlar görüş alanıma umduğumdan erken girdiler. Yeşil kozamın içinde donakaldım.

Adamların en önünde Goel ilerliyordu. Eğilip bir çalıyı inceledikten sonra "Bu taraftan. Fazla uzaklaşmamış. Bitkinin sıvısı hâlâ yapışkan," diye seslendi.

Cıldımden aşağı ter ırmakları süzüldü. Goel bir iz sürücüydü. Elimi hareket ettirip pantolonumdaki yırtmacı buldum. Sustalıma el koymamışlardı. Sustalının pürüzsüz, ahşap sapı bana bir nebze moral verdi.

Goel seçtiğim ağacın aşağısında durdu. Ağırlığımı ileri doğru verip gerekirse kaçmak üzere dalın üzerinde çömeldim.

Goel ağacın gövdesinin çevresini inceledi. Gözleri ağaçları taradı. Soğuk korku içimi sardı. Büyük bir hata yaptığımı fark ettim.

Goel'in dudaklarına yırtıcı bir gülümseme yerleşti. "Buldum seni."

7

Orman kamuflajımı sırtımdan çekip kumaşı bir kâğıt gibi üzerimden attım.

Goel'in adamları parmaklarıyla beni göstererek "İşte orada," diye bağırdılar.

Fırlattığım kumaş adamların üzerine düştü. Kumaşın görüşlerini kapatmasıyla ağaçların tepesinde hızla ilerlemeye, aniden gelen bir güçle Goel ve adamlarından uzaklaşmak için daldan dala atlamaya başladım.

Biri aşağıdan "Hey!" diye bağırdı.

"Durdurun onu!"

Goel'in beni ağaçların arasında takip edemeyeceği umuduyla ilerlemeyi sürdürdüm. Yaptığım hata Cahil'in sırt çantamı karıştırdığını unutmak olmuştu. Ipim ve kancam olduğunu biliyordu. İyi bir iz sürücü olmasının ve elimdeki kozu bilmesinin avantajıyla beni bulmaları fazla zaman almamıştı.

Aşağımdan gelen küfürler ve bağırışlar beni izliyordu. Tüm dikkatimi ağırlığımı taşıyacak dallar bulmaya ve kaçmaya odaklamıştım. Zihnim mantıklı düşünebileceğim kadar sakinleşince çok gürültü çıkardığımı fark ettim. Goel ve adamları

yaprakların hışırtısına ve dalların çıtırtısına kulak kesilerek beni izleyebilirlerdi. Tek yapmaları gereken aşağı düşmemi veya yorulmamı beklemekti.

Gürültü çıkarmamaya özen göstererek yavaşlamamla orman zeminindeki adamların seslerini duyabildim. Birbirlerine nerede olduğumu bildirerek giderek yaklaşıyorlardı.

Hemen aşağımda biri "Dur!" dedi.

Şoka uğramıştım; kaslarım seğiriyordu.

"Durdu."

Tırmanmaya devam ettim. İlerleyişim asap bozucu ölçüde yavaş ama sessizdi.

Goel "Seni yakaladık," diye seslendi. "Hemen aşağı inersen canını biraz acıtırım."

"Cömert" teklifine alaycı bir yanıt vermemek için kendimi tuttum ve ağaçların arasındaki ilerleyişimi sürdürdüm. Adamlar sessiz kaldılar ve çok geçmeden yerlerini kestiremez oldum. Yüksek bir dalda durup onlara dair bir işaret arasam da yeşil yapraklar denizinde hiçbir şey görmedim.

Sonra hayal gücüm canlandı. Kendimi kapana kısılmış hissediyordum. Aniden Goel'in gözlerinin üzerimde olduğuna öyle ikna oldum ki yüzümü alev sardı. Irys'in bana ormanda verdiği tavsiyeyi anımsayana dek kalbim panik içinde çarptı, Irys gözlerinle değil, zihninle ara demişti. Büyümü hâlâ içgüdüsel bir tepkiyle kullanamıyordum.

Derin bir nefes alıp, sopamı çekip parmaklarıma değen pürüzsüz ahşaba odaklandım ve farkındalığımı orman zeminine yansıttım.

Adamlar dağılmıştı. Sağ tarafımdaki geniş bir alanı arıyorlardı. Aşağıda Goel'in varlığını sezemedim. İçimde bulantı hissiyle ağaç tepelerini aradım. Goel orman sayvanına tırmanmıştı. Telaşla geride bıraktığım izleri takip etmişti. Aklında acı

vermeye dair karanlık düşünceler vardı. Yola daha dikkatli devam etmeye başladığım noktaya varınca bekledi. Çok kısa bir an için duraksasa da bir başka izi fark ederek olduğum yere doğru hareketlendi.

Goel'in beni bulması an meselesiydi. Yolunu saptırmak için büyü kullanmayı düşündüm. Onu uyutabilir miydim? Muhtemelen evet, fakat Goel enında sonunda uyanacak ve izimi bulacaktı. Onu aradığı kişinin kim olduğunu unutmaya teşvik edebilirdim fakat bunu yapmak için zihninin derinlerine inmem gerekiyordu ve bu kalan gücümü tüketirdi.

Hemen bir çözüm düşünmeliydim. Goel'den kurtulmam gerekiyordu. Cahıl'ın başka bir iz sürücüsü yoksa Goel peşimde değilken kaçma şansım epey artardı. Kafamda bir plan şekillenmeye başladı. Sopamı çantamın üzerindeki askısına geri taktım.

Goel'in zihniyle hafif bir temas kurmayı sürdürerek hızlandım ve arkamda kasten iz bırakarak bir sure aynı yönde ilerledim. Ormanda küçük bir açıklığa varınca aşağı sıçradım ve şiddetli bir sarsıntıyla yere indim. Oldukça derin çizme izleri bırakarak açıklığın karşı tarafına geçtim ve diğer yandaki çalıları yarıp geçtim.

Sırada işin zor kısmı vardı. Ayak izlerime geri geri basarak geldiğim yoldan aşağı atladığım ağaca döndüm. Kancayı dala tuttursam geride izler bırakacağından, bunun yerinde kancadan sadece ipi ağaç dalının üzerinden aşırmak için faydalandım. Ardından yukarı tırmandım. Dalın üzerindeki sürtünme izlerinin açıklıktan yukarıya tırmanmayıp ağaçtan açıklığa indiğim izlenimini uyandırmasını umut ediyordum. Yukarı çıkınca ipi dolayıp omzuma astım; böylece gövdem ve ellerim boşta kalmıştı.

Goel artık sesimi işitecek kadar yakınıma gelmişti. Ona sertçe yere indiğimi düşündürecek küçük bir homurtu çıkar-

dım. Büyük bir dikkatle ağacın daha yükseklerine tırmandım. Goel'i görmemle donakaldım.

Üzerinden açıklığa atladığım dalı inceliyordu. Öne doğru eğilip orman zeminine bakındı.

Kendi kendine "Demek avım yere inmiş," dedi.

Izlerimin yanında diz çöktü. Düşünceleri bana işkence yapmaktan nasıl da keyif alacağına odaklanmıştı. Zihnine 'uyu' komutunu yönelttim. Fakat bir türlü uyumadığı gibi emrim onu şüphelendirmişti. Ayağa kalkıp açıklığa göz gezdirdi.

Kahretsin. Bu işe yaramayacaktı. Daha aşağıdaki bir dala doğru hareketlenirken ona "yukarı bakma" komutunu verdim. Yapraklar sallansa da Goel bunu fark etmedi. Sustalımın düğmesine basıp ipten bir metre kadar bir parça kestim.

Goel izlerimi incelemek için geri dönerken ipin iki ucunu ellerime aldım.

Aşağı atlayıp hemen arkasına indim. Hareket etmesine fırsat vermeden elimdeki ipi boynuna doladım. Döndüm. Şimdi sırt çantam Goel'in sırtına değiyordu ve ip omzumun üzerindeydi. Tek dizimin üzerinde çömelmemle sırtımın üzerindeki Goel'ın beli geriye doğru büküldü. O pozisyonda, bana sadece parmak uçları ulaşıyordu. Parmaklarını bana değil, boğazını sıkan ipe götürdü.

Tam bilincini kaybettiğini düşündüğümde başını başıma vurdu ve o an tüm ağırlığını sırtımda hissettim. Geriye doğru bir takla atarak üzerimden aştı ve çizmelerinden çıkan bir pat sesiyle karşımda bitti.

Kahretsin. Goel savunma tekniklerine aşinaydı. Dengesini sağlayıp elimdeki ipi kapıverdi.

"Başka neyin var?" diye sordu. Boğazını sıkma girişimimden dolayı sesi hırıltılı çıkıyordu.

Sırtımdaki dövüş sopamı çektim. O da kılıcını.

Gülümsedi. "Küçük kız, küçük silah." Sonra parmağıyla kendisini gösterdi. "İri adam, iri silah."

Dövüş pozisyonu aldım ve ağırlığımı ayak parmaklarıma verdim. Gözümü korkutamayacaktı. Goel'in iki katı kaslı olan dostum Ari'nin ve bir tavşan kadar hızlı olan ortağı Janco'nun silahlarını düşürebildiysem Goel'le pekâlâ başa çıkabilirdim.

Ellerimi silahımın ahşabında gezdirip Goel'le olan zihinsel bağımı yeniden kurdum. Üzerime atıldığında bunu yapacağını önceden sezmiştim bile. Yana kaçmamla kılıcı karnımı ıskaladı. Uzun adımlarla ona yaklaştım. Sopamı şakağına indirdim. Bilinçsiz halde yere yığıldı.

Goel adamlarına seslenmediği için kadere şükrederek çantasının içini aradım. İçinden pirinç muştalar, küçük bir kırbaç, siyah bir sopa, çeşitli bıçaklar, bir ağız tıkacı, anahtarlar ve kamuflaj kumaşım çıktı.

Goel'i öldürsem güneye iyilik etmiş olurdum. Fakat ne yazık ki Goel'in ölümü casus olmadığım iddiama olumsuz etki ederdi. Bu yüzden onu sürükleyip oturur pozisyonda bir ağaca yasladım. Kelepçelerin zinciri ellerini ağacın arkasında kavuşturabileceğim kadar uzundu. Ağız tıkacını ağzına tıktıktan sonra kayışını başının çevresine doladım.

Kamuflaj kumaşımı ve kelepçelerin anahtarlarını Goel'in çantasından aldım. Sonra çantasını ve kılıcını çalıların arasına gizledim. Kısa bir süre dikkatimi yoğunlaştırmak için durdum ve zihnimle Goel'in adamlarını aradım. Yeterince uzak olduklarından emin olunca Cahil'in kamp yerini bulmak için ormanı zihnimle taradım. Hangi yöne gideceğimden emin olunca yola çıktım.

Goel'ı ölüme terk edemezdim. Yine de onu bırakırsam yeniden peşime takılırdı. Kaçtığımda niyetim bana kalenin hangi yönde kaldığını tarif edecek birini bulmak ve Cahil, Goel'ı bu-

lana kadar geçecek olan birkaç saatte arayı açmaya çalışmaktı. Fakat bu karar içime sinmemişti. Bunu ancak bir suçlu veya casus yapardı. Oysa ben suçsuzdum. *Kaçmayacaktım.*

Bedenim Valek'e duyduğum ani ve güçlü özlemle sarsıldı. Onunla askeri taktikler üzerine tartışmak sorunlarımı çözmemde bana hep yardımcı olmuşu. Valek'in içinde olduğum duruma düşse ne yapacağını düşündüm ve kısa sürede kafamda kabaca bir plan oluştu.

Cahil bir kez daha "Onu elinizden kaçırdınız," dedi. Kaşlarını çatmış, önünde dikilen dört mutsuz adamın yüzlerine bakıyordu. "Goel nerede?" diye sordu.

Adamlardan biri kısık sesle yanıt verdi.

"Onu da mı kaybettiniz?" Cahil'in yüzüne hiddet dolu bir ifade yayıldı.

Adamlar korkudan sinip kekelediler.

Sesli kahkahalar atmamak için kendimi tuttum. Kamp yerinin yakınlarındaki konumumdan Cahil ve adamlarını rahatça görüyordum ve kamuflajım beni gizliyordu. Azalan güneş ışığından ve arama ekibi döndüğünde kopan yaygaradan istifade ederek açıklığın iyice yakınlarına gelmiştim.

"Bir avuç beceriksiz aptalsınız. Kaçmak için kullanacağı herhangi bir silahı veya aleti var mı diye bir mahkumun üzerini aramak standart bir prosedürdür." Cahil öfkeyle adamlarına baktı. "*Eksiksiz ve kapsamlı* bir arama yapmanız gerekir. Bir silah buldunuz diye aramayı bırakamazsınız." Cahil, adamlar huzursuzluktan kıpırdanmaya başlayana dek gözlerini onlara dikti.

"Yüzbaşı Marrok?"

"Emredin lordum." Morrok esas duruşa geçti.

"Goel sabahın ilk ışıklarına kadar dönmezse onu bulmak

için bir arama ekibine önderlik etmeni istiyorum. O casusu bulmamız için en önemli dayanağımız o."

"Emredersiniz efendim."

Cahil sessizce çadırına döndü. Gerisinde kasvetli yüz ifadeleriyle kamp ateşi etrafında dikilen askerler bıraktı. Kızaran etin kokusu midemin isyan etmesine neden oldu. Bütün gün bir şey yememiş olsam da gürültü çıkarmayı göze alamazdım. İç çektim ve kendimi uzun bir bekleyişe hazırlamak için sağa sola kıpırdanarak daha rahat bir pozisyon aldım.

Adamlar uykuya daldıktan sonra her an tetikte olmakta ne kadar zorlanacağımı anladım. Yüzbaşı Marrok kamp ateşının etrafında nöbet tutmaları için iki muhafız görevlendirdi. Büyü kullanmak gücümü tükettiğinden ağırlaşan gözkapaklarımla bir süre mücadele ettim. Sonra pes edip kısa bir süre uyudum. Rüyamda Goel'in boğazını sıktığını görüp gecenin ortasında sarsılarak uyandım.

Muhafızlar kampın uzak kenarındaydılar. Uyuyan adamları daha da derin bir uyku haline sokmak için büyümü kullandım. Fakat nöbetçiler bu kez epey direniyorlardı. Arkadaşlarının nöbet başında uyudukları için aldığı sert cezanın görüntüsü onları ayakta tutuyordu. Ben de Cahil'in çadırına girene kadar onlara "bakmayın" komutu gönderdim.

Çadırın arka duvarına varınca sustalımın düğmesine basıp kumaşta bir delik açtım. Küçük açıklıktan geçip çadıra girdim.

Cahil uyuyordu. Leif içeri girdiğimi işitmemiş gibiydi. Yan yatmıştı ve bir kolu karyolanın kenarından sarkıyordu. Haline bakılırsa o da uyuyordu. Cahil kolları karnının üzerinde kavuşmuş, sırt üstü yatıyordu. Uzun kılıcı yerde, kolayca ulaşabileceği bir mesafede duruyordu. Göğsünün üzerine oturmadan önce silahı uzaklaştırdım.

Uyanır uyanmaz sustalımı boğazına dayadım. "Sessiz ol

yoksa seni öldürürüm" diye fısıldadım. Gözleri kocaman açıldı. Kollarını oynatmaya çalışsa da ağırlığım ona engel oldu. Cahil'in beni üzerinden atacak gücü vardı. Fakat sustalımın ucunu derisine daha da yaklaştırdım.

Bir damla kan aktı.

"Hareket etme," dedim. "Kılıcın ulaşamayacağın bir yerde. O kadar da aptal değilim."

Cahil "Bunu görüyorum," diye fısıldadı.

Kaslarının gevşediğini hissettim.

"Ne istiyorsun?" diye sordu.

"Ateşkes."

"Nasıl bir ateşkes?"

"Beni kaleye zincire vurup götürmeyeceksin ben de uslu bir yolcu olacağım.'

"Bu anlaşmadan çıkarım ne olacak?"

"Sana Goel'i ve işbirliğimi vereceğim."

"Goel elinde mi?"

Kelepçelerin anahtarını başının üzerinde salladım.

"Kardeşin sana güvenmezken ben nasıl güveneyim?"

"Ateşkes öneriyorum. Şu ana dek elime iki kez seni öldürme şansı geçti. Ixia için gerçek bir tehditsin. Gerçekten bir casus olsam kuzeyde seni öldüren kişi olarak nam salmak isterdim."

"Ya ateşkese sadık kalmazsam?"

Omuz silktim. "Bir daha kaçarım. Fakat bu kez geride Goel'in cesedini bırakırım."

Cahil gururla "O iyi bir ız sürücüdür," dedi.

"Ne yazık ki."

"Ya teklifini reddedersem?"

"O zaman giderim ve Goel'i kendin bulursun."

"Ölüsünü mü?"

Blöf yaparak "Evet," yanıtını verdim.

"Neden geri döndün? Goel'in icabına bakmışsın. Senin için yegane tehdit oydu."

Hayal kırıklığı içinde "Çünkü casus olmadığımı ispatlamak için bir şans istiyorum," dedim. "Ben bir Zaltanayım. Bir suçlu gibi kaçmayacağım çünkü suçlu değilim. Fakat mahkumun olmak istemiyorum. Bir de .." Daha fazla açıklama yapamadım. İç çektim. Haklıydı. Öz kardeşim güvenmezken Cahil niye güvenecekti ki bana? Bir kumar oynamış ve kaybetmiştim.

B planını uygulama zamanı gelmişti. Benim için en güvenli kurtuluş yolu Irys'i bulmaktan geçiyordu. Sustalımı Cahil'in gırtlağından çektim. Yemek yemeden ve uyumadan bütün gün kaçtıktan sonra iliklerime kadar işleyen bir yorgunluk beni maglup etmek üzereydi. Cahil'in üzerinden kalktım.

Çadırdaki yırtığı ararken aniden başım döndü ve yere yığıldım. Çadır etrafımda dönerken bir an bedenimdeki tüm enerji tükendi ve bilincimi kaybettim. Kendime geldiğimde Cahil'in sustalımı eline aldığını gördüm.

8

Cahil yatağının başucundaki feneri yaktı. Mum ışığı altında sustalımı inceledi.

Kapı aralığından biri "Lordum?" diye seslendi.

Kendimi bir grup muhafız tarafından kelepçelenmeye hazırladım.

Cahil "Sorun yok," diye seslendi.

"Pekâlâ efendim."

Muhafızın uzaklaştığını duyunca şaşkınlık içinde Cahil'e baktım. Belki de beni yeniden yakalatmadan önce kendisine Goel'in yerini söylememi isteyecekti. Yattığım yerde dik oturdum ve Leif'e baktım. Gözleri kapalı olsa da ışığın ve Cahil'in sesinin onu uyandırıp uyandırmadığından emin değildim.

Cahil sustalımın kabzasına işlenmiş altı sembolü kastederek "Bu işaretler tanıdık," dedi. "Sanırım amcamın gizli muharebe şifreleri bunlar." Gözleri bana çevrildi.

Uyurken birbirine girmiş saçları onun oldukça genç olduğuna dair ilk izlenimimi kuvvetlendirse de gözlerinden keskin bir zeka okunuyordu.

Başımı salladım. Bahsettiği şifreler zamanında Ixia kralı ta-

rafından savaş sırasında yüzbaşılarına gizli mesajlar göndermek için kullanılmıştı.

Cahil "Ne de çok zaman oldu," dedi. Yüzüne kısa bir an için hüzün çöktü. "İşaretlerin anlamı ne?"

"Orada 'Ne kuşatmalardan çıktık, birlikte dövüşeceğiz, sonsuza dek dost kalacağız' yazıyor. Sustalı bana bir hediyeydi."

"Kuzeydeki birinden mi?"

Güneye gelmekle nelerden olduğumu düşündüm ve yalnızlık hissi yüreğimi burktu. Parmaklarım gömleğimin altındaki yumruyu, Valek'in kelebeğini aradı. "Evet."

"Kim?"

Tuhaf bir soruydu bu. Neden umursuyordu ki bunu? Cahil'in yüzünde bir hilenin emarelerini arasam da tek bulduğum merak oldu. "Janco. Savunma teknikleri dersi aldığım öğretmenlerimden biri." Janco'nun kafiyeli şarkılar uydurarak saldırılarımı savuşturduğu anları anımsayarak gülümsedim. "O ve Arı olmasa bugün elinden kaçıp Goel'ın icabına bakacak becerileri edinemezdim."

"Seni iyi eğitmişler." Cahil parmağını boynunda gezdirerek kan damlasını yaydı.

Elinde sustalını çevirirken epey düşünceli görünüyordu. Sustalının ucunu kabzanın içine geri ittikten sonra düğmesine bastı. Silahtan çıkan çıt sesi beni irkiltti.

"İyi bir işçiliği var," dedi.

Cahil bana doğru yaklaştı. Güçbela ayağa kalkıp savunma pozisyonu aldım. Başımın dönmesine ve bitkin olmama rağmen nasıl kaçabileceğimi hesapladım. Cahil beni tehdit etmek yerine ucunu kabzasına geri soktuğu sustalıyı bana uzattı. Bitkin ve şaşkın halde elimdeki silaha baktım.

"Öyleyse ateşkes yaptık," dedi. "Fakat herhangi bir sorun çıkarırsan seni zincire vurdururum." Cahil çadırın köşesine

işaret etti. "Bitkın düşmüşsün. Biraz uyu. Yarın uzun bir gün olacak." Kılıcını yakınına koyan Cahil karyolasına uzandı.

"Goel'in yerini öğrenmek istiyor musun?" diye sordum.

"Şu an tehlike altında mı?"

"Ormanda zehirli veya yırtıcı hayvanlar yoksa hayır."

"O zaman, bırak geceyi endişe içinde geçirsin. Yakalandığı için bunu hak etti o." Cahil gözlerini kapadı

Çadıra bakındım. Geldiğimden beri Leif yerinden oynamamış olsa da gözleri açıktı. Yattığı yerde dönüp bana bir kez daha sırtını çevirirken tek kelime etmedi.

İç çektim. Konuşmalarımızın ne kadarını duyduğunu merak etsem de bir kez daha düşününce bunu umursamayacak kadar yorgun olduğumu fark ettim. Bacaklarımın üzerinde zor duruyordum. O geceki eğreti yatağım olacak olan pelerinimi yere atıp üzerine yığıldım.

Ertesi sabah, Leif tek kelime etmeden çadırdan ayrıldı. Cahil bana içeride kalmamı söyleyip Goel'in kampa dönmediğinden habersizmiş numarası yaptı.

Cahil'in önceki gece nöbet tutan muhafızları sorguya çektiğini işittim.

Adamlardan biri "Ortalık sakindi lordum," yanıtını verdi.

Cahil "Olağandışı hiçbir şey olmadı mı?" diye sordu.

"Sadece ışığınızın yanması efendim. Fakat siz sorun yok deyince..."

"Ya biri gırtlağıma bir bıçak dayamış olsaydı Erant? O zaman da mı söylediğime inanacaktın?"

"Hayır efendim."

"O zaman başımın dertte olmadığını nereden biliyordun?"

Sesi perişan çıkan Erant "Bilmiyordum efendim. Gelip bakmam gerekirdi," dedi.

"Bu gerekirdi, şu gerekirdi, bu lafların sonu ölümle noktalanır. Savaşta ikinci bir şansın olmaz. Kuzeyle savaşa girdiğimizde bize karşı bir ordu göndermeyecekler. Tek bir adam gönderecekler. Tetikte olmazsak hepimiz uykuda boğazlanırız."

Biri alaycı bir nida çıkardı. "Tek bir adam bizi geçemez."

Cahil "Ya bir kadın?" diye sordu.

Muhafızlardan biri arkadaşına destek vererek "Mümkün değil," dedi.

Cahil "O zaman bu durumu sen açıkla Yelena," dedi. Orman aniden sessizliğe büründü. "Lütfen yanıma gel."

Cahil'in adamlarına verdiği dersin bir parçası olmak hoşuma gitmemiş olsa da haklıydı. Valek'in eğittiği bir suikastçı muhafızlarını alt etmekte hiç güçlük çekmezdi. Birinin üzerime gelmesi olasılığına karşı sopama sarılarak çadırdan çıktım. Sabah güneşi gözlerimi aldığından Cahil'in adamlarını süzmek için gözlerimi kıstım.

Yüzlerinde şaşkınlık, öfke ve inanmazlık vardı. Yüzbaşı Marrok kılıcını çekti. Leif ortalıkta görünmüyordu.

Cahil "Dün gece her şey yolunda değildi Erant," dedi. "Bir dahaki sefere emin ol."

Erant boynunu büktü. "Emredersiniz efendim."

"Yelena bizimle birlikte kaleye gidecek. Ona kendinizden biriymiş gibi davranın."

Yüzbaşı Marrok "Goel ne olacak?" diye sordu.

Cahil bana baktı. "Ona Goel'in nerede olduğunu söyle."

"Goel'e tasma takacaksın değil mi?" diye sordum. Goel'in intikam arzusu içinde sorun çıkaracağından şüphem yoktu. Onun eline düşme fikri tüylerimi diken diken etti.

"Yüzbaşı Marrok, Goel'e durumu açıklayın. Onu serbest bırakmadan önce Yelena'ya zarar vermeyeceği sözünü versin."

"Emredersiniz efendim."

Cahil bana bakıp "Ben izin vermedikçe," diye ekledi. "Sorun çıkarırsan zincirlenirsin. İhanet edersen seni Goel'e teslim ederim."

Cahil'in adamları liderlerine tezahürat ettiler. Küçük gösterisi muhafızlarının gözünde Cahil'i yüceltmişti. Sıkkın bir ifadeyle ona baktım. Daha önce defalarca kez tehdit edilmiş ve en tehlikeli adamların sözlü tehditlere başvurmayanlar olduğunu öğrenmiştim. Aklımda bu düşünceyle, kamp yerinde Leif'i aradım. Belki de Cahil'e teslim olduğumdan çoktan evin yolunu tutmuştu.

Marrok'a kelepçelerin anahtarını verip Goel'i ve çantasını nerede bulacağını tarif ettim. Yüzbaşı onu kurtarmaya giderken kalan muhafızlar kamp yerine dağıldılar. Cahil'in adamlarının gözleri üzerimdeydi. Birkaç düşmanca bakışa maruz kaldım. Özellikle de çadırdaki yırtığı fark ettiklerinde.

Yüzbaşının ve Goel'in geri dönmesini beklerken sırt çantama eşyalarımı yerleştirdim. Saçımı tarayıp örgükten sonra uzun örgüden tek bir topuz yapıp maymuncuklarla tutturdum. Hazırlıklı olmanın zararı olmazdı. Cahil sorun çıkarmayacağıma güveniyor olsa da hâlâ bir kuzey casusu olduğuma inanıyordu.

Goel yanında Marrok ve Leif'le döndü. Leif'i gördüğüme hayret etsem de Goel'in bana yiyecekmiş gibi bakması beni şaşırtmadı. Ağız tıkacının kayışı yanaklarında kırmızı izler bırakmıştı. Saçı darmadağın, kıyafetleri buruş buruştu. Pantolonu sırılsıklamdı ve sivrisineklerin defalarca ısırdığı cildi kabarmıştı. Goel kılıcını çekip üzerime yürüdü.

Yüzbaşı Marrok onu engelledi ve açıklığın öbür ucunda, hâlâ yerde duran bir döşeği işaret etti. Goel kılıcını kınına sokup döşeğin başına giderken bana kin dolu bir bakış attı.

Yeniden nefes almaya başladım. Kamp toplanınca atına at-

layan Cahil orman patikasına doğru bize öncülük etti. Goel verdiği sözü unutur diye Marrok'a yakın duruyordum.

Yüzbaşı bana gülümseyip "Şimdi iyi bak," dedi.

Cahil atını dehleyip topuklarıyla hayvanın böğrünü sürttü. At hızını arttırırken adamlar koşmaya başladı

Marrok "Hızlanın," dedi.

Ari ve Janco'yla yaptığım talimlerden beri koşu yapmamış olsam da güneye gelirken egzersiz yapacak vaktim olmuştu. Marrok'un hızına ayak uydurarak "Neden sizi koşturtuyor?" diye sordum.

"Koşmak bizi savaşa hazır tutuyor."

Soracak başka sorularım olsa da nefesimi tüketmemek için sustum ve Marrok'un hızını tutturmaya odaklandım Bir sonraki kamp yerine ulaştığımızda bir süredir yüzbaşının sırtından başka bir şey gördüğüm yoktu. Formda kalma çabalarım yeterli gelmemişti. Durduğumuzda zorlukla nefes alıyor, ağız dolusu havayı içime çekiyordum Anlaşılan Leif de nefes nefese kalmıştı Öfke içinde, içimden "Leif uzun zamandır dostlarıyla birlikte koşmamış" diye geçirdim.

Kamp kurulunca Cahil bir kez daha çadırının köşesinde uyumamı teklif etti. Oraya varınca pelerinimi yere sermeye bile uğraşmadan kendimi yere bıraktım. Sabah hafif bir kahvaltı yaptım.

Sonraki üç günün Cahil'le yolculuğumun ilk gününden bir farkı yoktu. Fakat dördüncü günün sonunda çok daha az yorgunluk hissettim. Kendimde akşam yemeği yiyecek hatta kamp ateşinin yanında oturacak gücü bulabildim. Goel, ne zaman göz göze gelsek bana öfkeyle baktığından onu görmezlikten geldim. Leif ise yokmuşum gibi davranıyordu.

Ormanın sonsuz olduğunu düşünmeye başlamıştım. Her gün kilometrelerce yol kat etmemize rağmen patikada hiçbir

insana rastlamadığımız gibi çevrede köylerin varlığına dair hiçbir işaret yoktu. Cahil'in kasten kasabalardan uzak durduğundan şüphe ediyordum. Bunun benim mi yoksa onun mu yararına olduğundan emin olamıyordum.

Adamlar nihayet varlığıma alışıyordu. Birbirlerine takılıyor, kılıç talimleri yapıyorlardı. Şüpheci bakışlar kaybolmuştu ve artık kamp ateşinin yanına geldiğimde kimse susmuyordu. Adamlarm bir şey yapılacak olduğunda önce Yüzbaşı Marrok'un onayını almaları bana ilginç gelmişti.

Yedi gün yol almamızın ardından Yüzbaşı Marrok beni şaşırtan bir şey yaptı. Bazı muhafızlar savunma antrenmanları yaparken benden onlara katılmamı istedi.

"Sana karşı mücadele etmek adamlar için iyi bir egzersiz olabilir," dedi.

Teklifi kabul edip adamlara dövüş sopamla bazı temel savunma hamleleri gösterdim. Ellerindeki tahta kılıçlara karşı daha uzun bir silah kullanmanın avantajlarını sergiledim. Talime katılmam Cahil'in dikkatini çekmişti. Genellikle talimlere ilgi göstermeyip vaktini Leif'le Ixia'yı nasıl ele geçireceğini konuşarak geçirmeyi tercih etse de bu kez bizi izlemek için yanımıza geldi.

"Tahtaya karşı tahta alıştırma yapmak için iyi olsa da gerçek bir dövüşte çelığe karşı tahtanın hiç şansı yoktur," dedi. "Keskin bir kılıç o asayı paramparça eder."

Ona "Kılıcın kenarları tehlikelidir. Işin özü kenarlardan sakınmaktır," diye yanıt verdim.

"Göster bana." Cahil kılıcını çekti.

Kalın kılıç kabzadan uca yaklaşık bir metreydi. Etkileyici ancak ağır bir silahtı. Cahil'in kılıcı ancak iki eliyle kaldıracak olması onu yavaşlatacaktı.

Ellerimi sopamın ahşap yüzeyinde gezdirip dövüşürken

kullandığım zihinsel konuma odaklandım. Öne atıldı. Çevikliği karşısında afallayarak geriye doğru sıçradım.

Cahil kılıcı tek eline alırken kendimi savunmaya çekilmiş halde buldum. Kılıç becerisi olduğuna şüphe olmasa da çok da tecrübeli değildi. Kocaman kılıcı savurmasıyla yana kaçıp ona yaklaştım ve sopamı kılıcın geniş yüzüne indirdim. Bir kez daha silahını savurunca bu kez sopayı elıne vurdum. Bana doğru hamle yaptığında dik tuttuğum sopamla ucuna vurduğum kılıcın yönünü aşağı doğru çeviriyordum. Karşı saldırılarım onu silahsız bırakmasa da sürekli hareket ettiğimden Cahil'i beni takıp etmek zorunda bırakıyordum.

Kılıcı iki elle tuttuğunda yorulmaya başladığını anladım. Taktiksel bir hata yapması an meselesiydi.

Çok geçmeden kılıcı fazlaca geniş bir açıyla savurdu. Eğilerek yanına vardım ve sopamla kaburgasını dürttüm. "Ne demek istediğimi anlatabildim mı acaba?" diye sorarak bir sonraki saldırısını savuşturdum.

Cahil durdu. "Vakit geç oldu. Bu işi sonra bitirmemiz gerekecek," dedi. Kılıcını kınına sokup çadırına gitti.

Talim sona ermişti. Malzemelerini kaldıran adamlar sessizdi.

Kamp ateşinin yanına çöküp Cahil'ın yatışmasını bekledim. Yüzbaşı Marrok yanıma oturdu.

"Ne demek istediğini anlatabildin," dedi.

Omuz silktim. "Daha hafif bir kılıcı olsa Cahil kazanırdı."

Birlikte sessizce alevlere baktık.

Marrok'a "Neden o kılıcı taşıyor?" diye sordum.

"O kılıç krala aitti. Cahil'le birlikte kılıcı da güneye kaçırmayı başardık."

Marrok'u süzdüm. Görmüş geçirmiş bir adamın yıpranmış yüzü vardı onda. Güneşten yanmış cildinin doğal renginin bronz olmadığını fark ettim. "Sen kuzeylisin."

Başını sallayıp adamlarını gösterdi. "Hepimiz kuzeyliyiz."

Adamları inceledim. Kimi koyu, kimi açık tenliydi. O an aklıma iktidar değişiminden önce Ixia ve Sitia arasındaki sınırın bir çizgiden ibaret olduğu, iki ülke halkının özgürce kaynaşabildiği geldi.

Marrok kaldığı yerden devam etti. "Biz suikastla öldürülecek kadar önemli bulunmayan ve komutana sadakat yemini etmek istemeyen askerleriz. Goel, Trayton, Bronse ve ben kralın muhafızlarındandık." Marrok ateşin içine bir dal parçası soktu. Gece göğüne kıvılcımlar yükseldi. "Kralı kurtaramasak da yeğenini kurtardık. Onu yetiştirip bildiğimiz her şeyi öğrettik. Ve..." Ayağa kalktı. "Niyetimiz ona bir krallık vermek." Marrok adamlarına bağırarak emirler verdi ve döşeğine gitti.

Üzerime yorgunluk çöktü. Gözkapaklarım ağırlaşırken karanlık çadırın köşesine gittim.

Tam uykuya dalacağım sırada çadır aydınlandı. Yanımda birinin varlığını hissettim. Gözlerimi açtığımda tepemde Cahil'in karaltısını fark ettim. Öfke saçıyordu.

9

Yavaşça ayağa kalkıp Cahil'den uzaklaştım.

Öfke içinde "Beni adamlarımın önünde küçük düşürdün," dedi.

"Bir sopayla kılıca karşı nasıl savunma yapılacağını göstermemi sen istedin. Sadece senin istediğini yaptım."

"Adil bir dövüş değildi."

"Ne?"

"Leif senin dövüş sırasında büyü kullandığını söyledi. Beni yorduğunu da."

Öfkemi dizginleyip Cahil'in gözlerinin içine baktım. "Öyle bir şey yapmadım ben."

"O zaman neden oldu bu?"

"Dövüşü neden kaybettiğini gerçekten bilmek istiyor musun?" diye sordum.

"Gerçekten bir yanıtın var mı?" diye karşılık verdi.

"Atından inip adamlarınla birlikte koşmalısın. Uzun bir dövüşe yetecek takatin yok. Bir de daha hafif bir kılıç bul kendine."

"Fakat o amcamın kılıcıydı."

"Sen amcan değilsin."

Cahil "Fakat ben kralım ve bu da kralın kılıcı," dedi. Alnı çizgi çizgi oldu. Şaşırmış gibiydi.

"O zaman onu taç giyme töreninde kullan" dedim. "Savaşta kullanırsan cenazende cesedinin üzerine koyarlar o kılıcı."

"Taç giyeceğime inanıyor musun?"

"Konumuz bu değil."

"Konumuz *neymiş*?"

"Seni sopamla yenecektim O kılıç sana göre fazla ağır."

"Adamlarımla dövüştüğümde hep kazanıyorum."

İç çektim Adamlarının onu yenecek halleri yoktu ya? Başka bir taktik denedim "Hiç muharebe gördün mü?"

"Henüz hayır. Şu an eğitimdeyiz. Hem bir kral muharebede canını tehlikeye atmaz. Ana kampta kalıp savaşı yönetirim ben."

Söylediği kulağıma pek doğru gelmese de savaş taktikleriyle ilgili hiçbir deneyimim yoktu Ona itiraz etmek yerine "Bir düşün Cahil. Seni adamların yetiştirmiş. İstedikleri tahtı geri almak. Fakat bunu senin için mi kendileri için mi istiyorlar? Güneyde sürgünde olmak kralın muhafızlığını yapmak kadar cazip değil."

Cahil bana küçümseme dolu bir gülüşle karşılık verdi. Başını iki sallayarak "Hiçbir şey bilmiyorsun," dedi. "Bunlar neden umurunda olsun ki? Sen bir casussun. Sadece kafamı karıştırmaya çalışıyorsun." Karyolasına döndü.

Cahil haklıydı. Umurumda değildi. Hisara ulaşıp masumiyetimi ispat eder etmez bir daha yüzünü bile görmeyecektim. Leif ise şimdiden başıma yeterince dert açmıştı.

Çadıra bakındım. Kardeşimin karyolası boştu.

"Leif nerede?" diye sordum.

"Gitti."

"Nereye?"

"Onu nisardakileri gelişimizden haberdar etmesi için önden gönderdim. Neden sordun?"

'Ailevi bir konu." Sözler ağzımdan çıkıvermişti.

Cahil gözlerimdeki cinai pırıltıyı fark etmiş olmalıydı. "Ona zarar veremezsin."

"Ya, öyle bir verirım ki. Başıma çok dert açtı."

"O benim korumam altında."

"Kuzeye karşı yürüttüğün seferberliğin bir neferi olmanın sağladığı bir avantaj da bu mu?"

"Hayır. Seni ve Leif'i tutsak aldığımızda seni zapt etmede bizimle işbirliği yapması karşılığında kendisine zarar gelmeyeceği sözünü verdim."

Şaşkın şaşkın Cahil'e baktım. Onu doğru mu işitmiştim. "Fakat beni o ele verdi."

"Hayır, seni o ele vermedi."

Neden bunu bana daha önce söylemedin?"

"Öz kardeşinin sana ihanet ettigı düşüncesinin seni yıldıracağını düşündüm. Fakat anlaşılan üzerinde tam tersi bir etkisi olmuş."

Leif'le aramızda adamakıllı bir ilişki olsa Cahil'in planı işe yarayabilirdi. Elimi yüzüme götürüp gerçeği öğrenmenin Leif'e dair fikirlerimi değiştirip değiştirmediğini tarttım.

Karyolasının kenarında oturan Cahil sessizce yüzümü süzdü.

"Beni Leif ele vermediyse, kım yaptı bunu?"

Cahil gülümsedi. "Istihbarat kaynaklarımı deşitre edemem."

Leif birçok Zaltanayı casus olduğuma ikna etmeyi başardığından klanın tüm üyeleri şüpheliydi. Ayrıca, yolculuk güzergahımız pekâlâ Ilhais Pazarındaki birinin kulağına gitmiş olabilirdi.

Şu an bunları dert edecek halim olmasa da birinin beni tuzağa düşürdüğünü unutmayacaktım. "Leif'i hısara gönderdiğini söyledin," dedim. "Yakında oraya varır mıyız?"

Cahil "Yarın öğleden sonra orada oluruz; Leif'ten hemen hemen bir saat kadar sonra. Bızi doğru kişilerin karşılayaca-

ğından emin olmak istedim," dedi. "Yarın büyük gün Yelena Uykunu iyi al, bence." Feneri söndürdü.

Pelerinimin üzerine uzanıp kaleyi ve hisarı düşündüm. Yarın Irys orada olacak mıydı? Bundan şüpheliydim. Farkındalığımı uzaklara yansıtarak Irys'i arasam da karşıma sadece vahşi hayvanlar çıktı. Irys Büyücüler Hisarı'nda olmazsa Birinci Büyücü zihnimin katmanlarını bir bir kaldırır mıydı? Endişeden midem ekşidi. Bir bilinmezlikle yüzleşmektense Goel'in eline düşmek yeğdi. Her şeye rağmen uyuyabildim.

Zihnimde Reyad'la ilgili karanlık rüyalar vardı.

Reyad'ın hayaleti kahkahalar atıp, bana sataşarak "Hep aynı hikâye Yelena," diyordu. "Seçeneğin yok. Dostların yok. Fakat bir bıçağın var. Yine."

Rüyalarımda Reyad'ın kana bulanmış yatak örtülerine sarınmış görüntüsü bir görünüp bir kayboluyordu. Boynundaki ölümcül yara kendimi ve diğer kaçırılmış çocukları işkenceden ve düşünemeyen birer köle olmaktan kurtarma arzumun eseriydi.

"Kendini kurtarmak için bir başkasının da boğazını kesecek misin?" diye sordu. "Ya kendi boğazını kessen nasıl olur?"

Kulağımda hıçkırıklarla uyandığımda yüzümün ıslak olduğunu fark ettim. Gözyaşlarımı silerek şüphelerimin içimi kemirmesine göz yummama kararı aldım. Reyad'ın hayaleti rüyalarıma musallat olabilirdi; yine de hayatıma musallat olmasına izin vermeyecektim.

Şafak tatlı kreplerin kokusuyla söktü. Ateşin etrafında kahvaltıya oturmuş olan adamlara katıldım. Yemekten sonra, Cahil'in adamları kampı topladılar. Neşeli şakaları dostça olsa da bir elin omzuma dokunmasıyla irkildim.

Daha yerimden kıpırdamadan el omzumu daha da sıkarak canımı acıttı. Başımı çevirdim. Goel arkamda dikiliyordu.

Parmaklarını derime daha da batırarak kulağıma fısıldadı.

"Kale yolunda canını yakmamaya söz vermiştim. Oraya varınca elime düşeceksin."

Dirseğimi Goel'in karnına indirdim. Homurtular çıkardı. Öne doğru bir adım atıp arkama dönerken kolumu çekerek elini omzumdan attım. Yüzüne bakarak "Neden beni uyarıyorsun?" diye sordum.

Derin bir nefes alıp sırıttı. "Bekleyişin avımı daha da heyecanlı kılacak."

"Bu kadar sohbet yeter Goel. Bu işi hemen burada bitirelim."

"Hayır. Oyunu uzatmak istiyorum. Bilsen sen elime geçince seninle ne oyunlar oynayacağız tatlım."

Bedenim ürpertici bir tiksinti içinde sarsıldı. Tüylerim diken diken oldu. Güneyin sıcağında üşüyebileceğim hiç aklıma gelmezdi.

Yüzbaşı Marrok "Goel çadırı indir," emrini verdi.

"Emredersiniz efendim." Goel uzaklaşırken yüzünde bir sırıtış ve gözlerinde kararlılıkla dönüp bana baktı.

Yavaşça nefes verdim. Bu işin sonu iyi bitmeyecekti.

Adamlar kampı toplamayı bitirince Cahil atına bindi ve ormana doğru yola koyuluk. Saatler sonra patika bir tepeye yönelirken, ağaçlar seyrelmeye başladı. Yokuşun en tepesinde uzun bir toprak yolun ikiye böldüğü geniş bir vadiye ulaştık. Yolun sol yanında tarlalar geometrik şekiller oluşturmuştu. Sağ yanımız uçsuz bucaksız bir düzlükten ibaretti. Canlı renklerle bezeli vadinin öte yanında bir başka tepe vardı. Tepenin zirvesinde yükselen beyaz şatoyu seçebiliyordum.

Marrok'a "Kale orası mı?" diye sordum.

Başını salladı. "Yarım gün daha yürümemiz gerekiyor." Gri gözleri bir eşya arıyormuş gibi sağa kaydı.

Gözlerimi onun baktığı yere çevirdim ve uzun çimenlerin meltemde dans edişini izledim. "Burası Daviian Platosu mu?"

Marrok "Hayır, orası daha güneydoğuda kalıyor," dedi. "Burası Avibian Ovası'nın kenarı. Ova çok geniştir. Bir ucundan diğerine geçmek on gün alır."

"Kuzenim kaleye giderken bir ovadan geçileceğinden bahsetmişti ama biz etrafından dolanıyoruz."

"Avibian'dan geçmek yolu kısaltır. Zaltanalar oradan geçer ama geri kalan herkes ovayı yuvaları olarak gören Sandseed Klanı'yla temasa geçmekten sakınır. Ormandan geçmek yolu uzatsa da güvenlidir."

Başka sorular sormak istesem de grup havzaya inerken Cahil adımlarını hızlandırdı. Ya kaleye bir an önce varmak istiyordu ya da ovayı geride bırakmanın derdindeydi.

Yolda tarlalarda çalışan ırgatlarla ve içleri mallarla dolu at arabaları süren bir tacır kervanıyla karşılaştık. Bunlar haricinde, ovada uzun çimenlerden başka hiçbir şey kıpırdamıyordu.

Yanına yaklaştıkça devasa kalenin ebatları ortaya çıktı. Yolculuğa sadece bir kez, at ve adamların su ihtiyaçlarını karşılamak için ara verildi.

Yüksek dış kapılara ulaştığımızda kale duvarının devasa boyutlarına hayran kaldım. Beyaz mermer duvarların üzerinde çizgi çizgi yeşil damarlar vardı. Elimi uzerlerinde gezdirdiğimde duvarların müthiş sıcağa rağmen düz ve serin olduğunu gördüm. Ormanın sıcaklığı yakıcı güneşe doğrudan maruz kalmanın yanında hiç kalıyordu.

Kalenin açık kapılarında nöbet tutan iki muhafız Cahil'e yaklaştı. Kısa bir konuşmanın ardından Cahil bizi avluya götürdü. Parlak güneş ışığı karşısında gözlerimi kıstım. Karşımdaki görkemli görüntüyü idrak etmem biraz zaman aldı. Kalenin dış duvarları içinde koca bir kasaba vardı. Tüm yapılar üzerlerinde kalenin dış duvarlarındakiyle aynı yeşil damarlar olan, beyaz mermerlerle inşa edilmişti.

Kaleyi komutanın Ixia'daki şatosu gibi tek, büyük bir bina olarak hayal etmiştim. Fakat karşımdaki hayal gücümü aşan bir manzaraydı. Marrok "Etkilendin mi?" diye sordu.

Ağzımı kapatıp başımı salladım. Grubumuz sokaklarda yürümeye başlarken mekanın terk edilmiş olduğunu fark ettim. Marrok'a "Herkes nerede?" diye sordum.

"Sıcak mevsimde kale hayalet bir kasaba olur. Konsey işlerine ara verir, hisardakiler tatile çıkar ve geride sadece ekinlere göz kulak olmak için az sayıda personel kalır. Fırsatı olan herkes daha serin iklimli yerlere kaçar, burada kalanlar ise güneşten kaçınmak için öğle vakti dışarı çıkmaz."

Onları suçlayamazdım. Kafa derim alev almış gibiydi. "Daha ne kadar bekleyecekler?" diye sordum.

Marrok "Bir saat daha," diye yanıt verdi. "Şu dört kuleyi görüyor musun?" Parmağıyla doğuya işaret etti. "Orası Büyücüler Hisarı."

Kulelerin yüksekliğine bakarken o yüksek odalarda kimlerin kaldığını merak ettim.

Boş sokaklarda yorgun argın ilerledik. Ayaklarımızın altındaki yolun yüzeyi bir sıkıştırılmış toprak, bir kaldırım taşı oluyordu. Gölgelik yerlere uzanmış kediler, köpekler ve birkaç tavuk gördüm. Çok katlı, geniş, kare şeklinde bir yapıya yaklaştığımızda Marrok "Şurası Sitia hükümetinin dairelerinin olduğu, toplantılar düzenlenen konsey binası," dedi.

Binanın önünde büyük bir girişe uzanan kendi genişliğine denk basamaklar vardı. Yeşim taşı renginde sütunlar girişi destekliyordu. Bir grup adam binanın gölgesi altında toplanmıştı. Üzerlerinden keskin bir idrar kokusu yayılıyordu. Saçları kirden keçeleşmiş, yırtık pırtık kıyafetleri pislik içindeydi.

Adamlardan biri kurumdan kararmış elini uzattı. "Şu fakire bir sikke efendim!"

Cahil'ın adamları onları görmezden gelip yürümeye devam etti. Fakat grup kararlı bir şekilde peşimize takıldı

"Kim bun?.." Marrok hızlandığından sorum yarıda kaldı. Ona yetişmeye uğraşırken ufak tefek bir oğlan koluma yapıştı Kahverengi gözlerinin çevresi yaralarla kaplıydı ve yanakları kir içindeydi.

Oğlan "Güzel hanım, lütfen. Açım," dedi. "Bir bakır para verir misin?"

Başımı çevirip Marrok'a baksam da çoktan uzaklaşmıştı. Oğlanın neden paraya ihtiyacı olduğunu anlamasam da o gözleri reddedemezdim. Elimi çantama sokup Esau'nun bana verdiği Sitia sikkelerini çıkardım ve hepsini çocuğun avucuna bıraktım.

Eğilip onun hizasına gelerek "Bunları arkadaşlarınla paylaş. Bir de yıkan. Oldu mu?"

Çocuğun yüzünde neşeli bir ifade belirdi. "Teşek. ."

Sözünü bitirmeden keskin bir koku eşliğinde diğerleri etrafımızı çevirdi. Kollarımı tutuyor, giysilerimi çekiştiriyor ve sırt çantama yapışıyorlardı. Oğlanın sikkeleri cebine atıp diğerlerinin bacakları arasından geçerek arbededen sıyrıldığını gördüm. Onca su yüzü görmemiş bedenden yayılan berbat koku öğürmeme neden oldu.

"Güzel hanım, güzel hanım," sözleri kulaklarımı doldurdu. Ta ki sesler kaldırım taşlarında çınlayan toynakların takırtısıyla kesilene dek.

Cahil "Uzaklaşın ondan," diye bağırdı. Kılıcını savurdu. "Gidin. Yoksa sizi ikiye biçerim"

Kalabalık dağılıverdi.

Cahil "İyi misin?" diye sordu.

"Evet." Saçımı düzeltip düşen çantamı sırtıma attım. "Bu da neyin nesiydi?"

"Dilenciler. Pis sokak sıçanları." Tiksinti dolu bir bakış yüzünü karartti. "Suç sende. Onlara para vermesen sana bulaşmazlardı."

"Dilenciler mi?"

Cahil şaşkınlığıma anlam verememiş gibiydi. "Dilenci ne demek biliyorsundur herhalde?" Ben yanıt vermeyince lafını sürdürdü. "Çalışmazlar. Sokaklarda yaşarlar. Para ve yiyecek için başkalarına yalvarırlar." Hayal kırıklığı içinde "Ixia'da mutlaka görmüşsündür," dedi.

"Hayır. Ixia'da herkesin bir işi vardır. Temel ihtiyaç maddeleri komutanın ordusu tarafından herkese temin edilir."

"Bunların parasını nasıl karşılıyor?"

Ben yanıt veremeden Cahil'in omuzları düştü. "Amcamın parasıyla tabii. Muhtemelen hazineyi kurutmuştur."

Yanıtımı kendime sakladım. Bana göre hazinedeki değerli taşların lükse harcanmasındansa insanlara yardım etmek için kullanılması yeğdi.

Haydi." Cahil ayağını üzengiden çekip eğilerek elini bana uzattı. "Diğerlerine yetişmemiz gerek."

"At üzerinde mi?" diye sordum.

"Kuzeyde at olmadığını da söyleme bana."

"Benim yoktu," deyip ayağımı üzengiye koydum ve Cahil'in kolunu tuttum. Beni eyerin üzerine çekti. Kollarımı nereye koyacağımı bilemeden arkasına oturdum.

Cahil hafifçe döndü. "Kimin vardı peki?"

"Komutanın, generallerin ve yüksek rütbeli subayların."

Cahil "Yani süvarilerin mi?" diye sordu.

Niyeti ağzımdan laf almaktı. İç çekmemek için kendimi zor tuttum. "Gördüğümü değil bildiğimi söylüyorum." Doğruyu söylesem de artık bana inanıp inanmadığı umurumda değildi.

Cahil başını çevirip yüzümü süzdü. İçimi bir sıcak dalgası sardı; birdenbire kendimi ona çok yakın hissettim. Gözleri yüzeyine

güneş ışığı yansıyan su gibi yeşile kaçan mavimsi bir ışıltı yayıyordu. Aklıma öyle sıcak bir yerde neden sakal bıraktığı sorusu geldi. Cahil'i sakalsız hayal ettim. Sakalını kesse gençleşir, pürüzsüz, bronzlaşmış teni ve şahini andıran burnu ortaya çıkardı.

Önüne dönünce başımı iki yana salladım. Onu daha fazla tanımak istemiyordum.

"Sıkı tutun," dedi. Ardından dilini şaklattı.

At hareketlendi. Eyerin üzerinde hoplarken Cahil'i belinden kavradım. Zemin gözüme çok uzak ve sert göründü. İkimiz adamlarına yetiştiğimizde dengede durmakta zorlanıyordum. Yanlarından geçtiğimizde atı durdurup beni indireceğini düşünerek rahatladım. Fakat adamlar arkamızda, yola devam ettik.

Kalenin yollarında ilerlerken altımdaki ata odaklandım ve Cahil'den gördüğüm kadarıyla bedenime atın hareketine uygun bir ritim vermeye çalıştım. Cahil eyerin üzerinde öne eğilirken benim bacaklarım deriye çarpıp duruyordu. Atın hareketine odaklandım ve aniden kendimi onun gözlerinden bakar halde buldum.

Bir köpük balonunun içindeymişim gibi yolu geniş bir açıyla görüyordum. İleriyi, her iki yanı, hatta neredeyse arkamı tamamen görebiliyordum. At sıcaklamış ve yorulmuştu; bir de neden sırtında iki kişi olduğunu merak ediyordu. Çoğu zaman Naneşekeri Adam'dan başka üzerine binen olmazdı. Bazen Saman Oğlan eve döndüklerinde egzersiz yaptırmak için biniyordu ona. İçinde saman balyaları ve bir kova su olan serin ve sessiz ahırının özlemini çekiyordu.

Zihnimde atla konuştum. *Su yakın.* En azından öyle umuyordum. Ata adını sordum.

Topaz.

İletişim kurabildiğimize şaşırmıştım. Diğer hayvanlarla kurduğum temas gözlerinden görebilmekten ve neye ihtiyaç

duyduklarını sezmekten ibaret olmuştu. Daha önce bir hayvanla gerçek anlamda iletişim kurduğum olmamıştı.

Sırtım ağrımaya başladı. Düşüncelerimle ata yeniden seslendim. *Daha sarsıntısız gitsen?* Topaz koşu şeklini değiştirdi. Cahil şaşkınlık içinde homurdanırken ben rahat bir nefes aldım. Karla kaplı bir tepede kızakla kayar gibiydim.

Atın bu yeni, hızlı koşu temposuyla adamlar daha da gerimizde kaldı. Cahil, Topaz'ı yavaşlatmaya çalışsa da at suya ulaşmaya kararlıydı.

Yüksek bir kulenin dibine varıp gölgesinde durduk. Cahil, Topaz'ın üzerinden inip atın ayaklarını inceledi ve "Daha önce bunu yaptığını görmemiştim," dedi.

"Neyi yaptığını?"

"Bu atın üç temposu vardır."

"Yani?"

"Yani tırıs, eşkin ve dörtnala gider."

"Yani?"

"Yani bu at bu şekilde koşmazdı. Bazı atlar beş farklı tempoda yürüyüp koşabilir fakat deminki koşu temposunun adının ne olduğundan bile emin değilim."

"Sarsıntısız ve hızlıydı. Hoşuma gitti," dedim. Cahil şüpheyle bana baktı.

"Nasıl ineceğim?" diye sordum.

"Sol ayağını üzengiye koy. Sağ bacağını arkaya doğru atıp hayvanın sol yanına geçir ve aşağı atla."

Yere atladığımda sağa sola yalpaladım. Topaz başını çevirip bana baktı. Su istiyordu. Topaz'ın eyerindeki mataralardan birini alıp içmesi için kapağını açtım. Cahil gözlerini kısarak bir bana bir ata baktı.

Cahil'in dikkatini dağıtmak için "Büyücüler Hisarı burası mı?" diye sordum.

"Evet. Girişi şu koşeyi geçince. Adamlarım gelince hisara gireceğiz."

Cahil'in adamlarının bize yetişmeleri çok da vakit almadı. Dilimli kemerlerin devasa mermer kapılarla çevrildiği hisarın girişine yürüdük. Pembe sütunlar iki kat uzunluğundaki kemerleri destekliyordu. Kapılar açıktı ve biz içeri girerken muhafızlar hiç ses etmediler.

İçeride bir avlu, onun gerisinde de bir dizi bina vardı. Şehir içinde bir şehir. Ebatlar ve renklere inanamıyordum. Yapılar iç içe geçmiş çok renkli mermerlerden oluşuyordu. Köşelerde ve çatılarda çeşitli hayvanların heykelleri yer alıyordu. Bahçeler ve çimenlikler vardı. Kalenin duvarlarının göz alıcı beyazından sonra karşımdaki yeşillik gözlerimi rahatlatmıştı.

Hisarın kalın dış duvarı tum alanı içine alan bir dikdörtgen oluşturuyordu. Dört köşede de birer kule vardı.

Girişin tam karşısında, yapıların en genişine uzanan basamaklarda iki figür oturuyordu. Ağırlıklı olarak sarı binanın üzerinde şeftali rengi küçük mermer blokları benekler oluşturuyordu. Binanın daha yakınına vardığımızda oturan iki kişinin Leif ve uzun boylu bir kadın olduğunu gördüm. Kadının üzerinde ayak bileklerine dek uzanan, kolsuz, gece mavisi bir elbise vardı. Ayakları çıplaktı ve ak saçları kısacıktı. Günışığı neredeyse siyah bedeninde yutuluyordu.

Basamakların dibine vardığımızda Cahil atın dizginlerini Marrok'a verdi. "Onu ahıra götürüp eyerini çıkar."

Marrok "Emredersiniz efendim," deyip yola koyulmak için arkasını döndü

Arkasından "Marrok," diye seslendim. "Topaz'a sütlü yulaf ezmesi de veriver."

Başını sallayıp gitti. Cahil kolumu sıktı. "Sütlü yulaf ezmesini de nereden biliyorsun?"

Hemen bir şeyler uydurdum. "Cahil, bir haftadan uzun bir süredir sizinle seyahat ediyorum; atı beslemelerine yardımcı olmuştum." Bu bir açıdan doğru olsa da Cahil'e atının benden sütlü yulaf ezmesi istediğini söylememin iyi bir fikir olmayacağını düşündüm. Atının kendisine Naneşekeri Adam ismini taktığını öğrenmek isteyeceğinden de şüpheliydim.

"Yalan soyluyorsun. Sütlü yulaf ezmesi baş seyisin hazırladığı özel bir yiyecektir. Onu da sadece atlara verir, başka kimseye değil."

Yanıt vermek için ağzımı açacak olduğumda cırlak bir ses araya girdi. "Cahil, bir sorun mu var?"

Birlikte kadına baktık. Leif'le birlikte basamaklardan aşağı inerek bize doğru geliyordu.

Cahil 'Hayır, hiçbir sorun yok," yanıtını verdi.

Kadın "Bu o mu?" diye sordu.

Cahil "Evet, Birinci Büyücu," dedi.

Kadın "Onun Ixia'ya sadık olduğundan emin misin?" diye sordu.

Cahil "Evet. Ixia üniforması giyiyor ve üzerinde Ixia sikkeleri taşıyor," diye yanıt verdi.

Leif "Ixia'ya olan sadakatinin kokusu bozuk çorba kokusu gibi yayılıyor," dedi.

Kadın bana yaklaştı. Kehribar rengi gözlerinin içine baktım. Gözleri kar kedisi gözlerine benziyor, bir kar kedisi kadar yırtıcı bakıyordu. Gözleri büyüyerek beni sararken çevremdekiler yok oldu ve zemin dalgalanan kehribar rengi bir sıvıya dönüştü. Batmaya başladım. Bir şey ayak bileklerime dolanıp beni aşağı çekti. Giysilerim, sonra da cildim ve kaslarım sıyrıldı. Geride sadece ruhum kalana dek kemiklerim eridi.

10

Ruhumu zayıf noktalar arayan, keskin bir şey yokladı. Davetsiz varlığı kendimden uzaklaştırıp zihnimde bir savunma duvarı inşa ettim. Bu büyücü bana erişemeyecekti.

Tuğlalar şekillenip üst üste dizilse de kenarları dökülüyordu. Birinci Büyücü'den hızlı hareket etmeye çalışırken duvarda durmadan delikler açılıyordu. Tüm gücümü duvara aktardım. Delikleri yamadım. Birinci duvarın arkasına ikincisini ekledim. Fakat tuğlalar ayrılıp yıkıldı.

Lanet olsun! Olamaz! Bir süre çabalasam da yenilmem artık an meselesiydi. En nihayetinde duvarın dağılmasına izin verdim. Fakat içimi aniden dolduran bir enerjiyle yeşil damarlı mermerden bir perde oluşturarak Birinci Büyücü'yü engelledim.

Kendimi pürüzsüz taşa yaslayarak tüm gücümle direndim. Zihnim bitkin düşmüştü. Büyük bir ümitsizlik içinde kalan son gücümü kullanarak yardım istedim. Mermer Valek'in heykeline dönüştü. Endişe içinde bana bakıyordu.

"Yardım et," dedim.

Güçlü kollarını bana dolayıp beni göğsüne yaklaştırdı. "Ne istersen söyle, aşkım."

Elimde hiçbir şey kalmamıştı; karanlık çökerken ona sımsıkı tutundum.

Dar bir odada uyandım. Başım zonkluyordu. Tavana baktığımda bir yatakta yattığımı fark ettim. Yatak üzerinde açık bir pencere olan bir duvara yaslanmıştı. Yattığım yerde belimi doğrultmak istediğimde kaskatı bacaklarım bana isyan etti. Biri derimi soymuş gibi kendimi çıplak ve tecavüze uğramış gibi hissediyordum. Boğazım susuzluktan yanıyordu. Bir komodinin üzerinde bir su sürahisi, sürahinin yanında da boş bir bardak duruyordu. Bardağı sonuna kadar doldurup serin sıvıyı üç yudumda içiverdim. Kendimi biraz daha iyi hissederek odayı inceledim. Karşı duvarda bir dolap; dolabın sağında bir boy aynası, solunda da bir kapı vardı.

Cahil kapı aralığında belirdi. "Sesini duyduğumu sandım."

"Ne oldu?" diye sordum.

Cahil "Birinci Büyücu zihnini okumaya çalıştı," dedi. Utanmış gibiydi. "Direncin canını son derece sıksa da senin bir casus olmadığını söyledi."

"Şahane." Sesimde alaycılık vardı. Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. "Buraya nasıl geldim?"

Cahil'in yanaklarına kırmızı benekler yayıldı. "Seni ben taşıdım."

Kollarımı bedenime sardım. Onun bana dokunmuş olması tüylerimi ürpertti. "Neden burada bekledin?"

"İyi olduğundan emin olmak istedim."

"*Şimdi de* benim için endişeleniyor musun? Buna inanmakta zorlanıyorum." Ağrıyan bacaklarımın üzerinde dikildim. Bacaklarım kilometrelerce koşmuşum gibi yorgundu ve belim ağrıyordu. "Neredeyim ben?"

"Öğrenci koğuşunun çırak kanadında. Burası sana tahsis edildi."

Cahil bir başka odaya yöneldi. Peşinden gittim; geniş bir çalışma masası, bir kanepesi, etrafı sandalyelerle çevrili bir yemek masası ve mermer bir şöminesi olan küçük bir oturma odasına girdik. Çantam ve sopam masanın üzerinde duruyordu.

Bir kapı daha vardı. Odanın diğer ucuna gidip kapıyı açtım. Eşiğin ötesinde içinde ağaçlar ve heykeller olan bir bahçe avlusu vardı. Ağaçların ve heykellerin arasından batan güneşi seçebiliyordum. Odadan bahçeye geçip etrafıma bakındım. Bana tahsis edilen oda tek katlı bir binanın en ucundaydı. Görünürde kimseler yoktu.

Cahil dışarı çıkıp yanıma geldi. "Öğrenciler soğuyan mevsimin başında dönecekler." Parmağıyla bir patikaya işaret etti. "Bu yol yemek salonuna ve sınıflara gider. Seni gezdirmemi ister misin?"

"Hayır," deyip oturma odasına döndüm. Kapı aralığında arkama dönerek "Senin ve kurşun askerlerinin benden uzak durmanızı istiyorum," dedim. "Artık casus olmadığımı bildiğine göre yanıma yaklaşma." Cahil'i dışarıda bırakıp kapıyı kilitledim. Ne olur ne olmaz diye de kapı tokmağının altına bir sandalye sıkıştırdım.

Yatağın üzerinde kıvrıldım. Eve dönme arzusundan içim eziliyordu. Valek'in olduğu evime dönmek. Onun gücüne ve sevgisine dönmek. Onunla yaşadığım o kısacık temas bile özlemimi katbekat arttırmıştı. Yokluğu geride içimi yakan bir boşluk bırakmıştı.

Sitia'dan ayrılmak istiyordum. Büyümü içimde patlamayacağı kadar kontrol edebiliyordum. Burada, bu korkunç insanlarla yan yana olmam gerekmiyordu. Tek yapmam gereken kuzeye yol alıp Ixia sınırına ulaşmaktı. Kafamda yolculuğumu planlayıp yanıma almam gerekenlerin bir listesini yaptım. Hatta kaçışım için Topaz'ı çalmak bile aklıma geldi. Oda kararınca uykuya daldım.

Güneş beni uyandırdığında yattığım yerde yan dönerek kimsenin haberi olmadan hisardan kaçma olasılığımı gözden geçirdim ve hisarın planı hakkında hiçbir şey bilmediğimi fark ettim. Bölgede bir keşif yapabilirdim fakat kimseyi görmeyi, kimsenin de beni görmesini istemiyordum. Ben de bütün gün yatağımda yatıp o gece yeniden uyudum.

Bir gün daha geçti. Biri kapı tokmağını çevirip bana seslendi. Kapının arkasında kim varsa ona çekip gitmesini söyledim. Dediğimi yapması beni memnun etti.

Sonunda bir tür bilinçsizlik hali içinde yatar oldum. Zihnim havada süzülüyor, bahçedeki çeşitli hayvanlara ulaşıyordu. En küçük bir temas bile beni tedirgin ederken kendime huzurlu bir köşe arıyordum.

Sonra Topaz'ı buldum. Naneşekeri Adam onu ziyarete gelmiş olsa da atın aklı Lavanta Hanım'ın nerede olduğundaydı. Topaz'ın zihninde kendi resmimi gördüm. Lavanta Hanım bana verdiği isim olmalıydı. Topaz ın bana bu ismi yakıştırmasını gülünç buldum. Cahil'le yolculuk ederken banyo yapmaya çok az vakit bulabilmiş olsam da yalnız kaldığım nadir zamanlarda kendime çekidüzen verip birkaç damla lavanta parfümü sürüyordum.

Topaz'ın düşüncelerini duydum: *Sarsıntısız ve hızlı git.*

Ona beni uzaklara, kuzeye götürüp götüremeyeceğini sordum.

Naneşekeri Adam olmadan olmaz. İkiniz birlikte olursanız sarsıntısız ve hızlı olurum. Güçlüyüm ben.

Çok güçlüsün. Belki de senin yanında kalırım.

Irys'in sesi zihnimde yankılandı: *Hayır, kalmayacaksın, Yelena. Yeterince surat astın. Kalmayacaksın Yelena. Yeterince surat astın.* Teması bana açık bir yaraya bolca sürülmüş, serin bir merhem gibi geldi.

Surat astığım yok.

O zaman ne yaptığını düşünüyorsun? Irys'in sorusu öfke doluydu.

Kendimi koruyorum.

Güldü. *Neden koruyorsun? Roze zihnine güçbela girdi.*

Roze mu?

Roze Featherstone, Birinci Büyücü. O zamandan beri siniri tepesinde. Sen neler atlattın Yelena. Asıl sorun ne?

Arkamı kollayacak kimse olmadığından kendimi çaresiz ve yalnız hissediyordum. Fakat bu düşünceyi Irys'le paylaşmak istemediğimden zihnimin derinlerine attım. Soruyu duymazlıktan geldim. Akıl hocamın döndüğünün bilincinde, kendimi topladım. Hisarda güvenebileceğim tek kişi oydu

Irys açık bir emir verdi: *Sana yemek getiriyorum. Beni içeri alacak ve bir şeyler yiyeceksin.*

Yiyecek mi? Topaz derin derin düşündü. *Elma mı? Naneşekeri mi?*

Gülümsedim. *Sabret.*

Midem guruldadı. Yatağın kenarına geçerken başım döndü. Günlerin hesabını şaşırmış haldeydim ve açlıktan bitkin düşmüştüm.

Irys söz verdiği gibi, elinde meyveler ve soğuk etlerle dolu bir tepsiyle geldi. Ayrıca bir sürahi ananas suyu ve kek getirmişti. Yemeğimi yerken, bana May'in evine yaptığı yolculuğu anlattı. May kaçırılmış kızların içinde koparıldığı ailesine ulaşanların sonuncusuydu.

Irys "Kendisine benzeyen beş kız kardeşi var," deyip başını iki yana salladı.

May'in evine döndüğü anı düşleyerek gülümsedim. Altı kız mutluluk içinde ciyaklıyor, gülüp ağlayarak hep bir ağızdan konuşuyorlardı.

"Babaları endişelenip tüm kızların büyüye yatkınlığını sınamamı istedi. May'de bir miktar büyü gücü var ama onu okula almadan bir yıl daha beklemek istiyorum. Diğer kızlar ise henüz çok genç." Irys iki fincana meyve suyu doldurdu. "Yardım çağrını hissedince ziyaretimi erken kesmek zorunda kaldım."

"Roze zihnime girerken mi?"

"Evet. Sana yardımcı olamayacak kadar uzak olsam da anlaşılan sen başının çaresine bakmışsın."

"Valek bana yardım etti," dedim.

"Bu imkânsız. *Ben bile* sana ulaşamadım. Valek bir büyücü değil."

Bana inanmaya gönlü olmayan Irys başını iki yana salladı.

Irys'in beni kuzeyde nasıl bulmuş olduğunu düşündüm. "Ben Ixia'dayken gücümü hissetmiştin," dedim. "Valek'le aramızdaki mesafe de aynıydı."

Başını yine iki yana salladı. "Valek büyüye dirençli olduğundan onun görüntüsünü Roze'a karşı bir kalkan olarak kullandığını düşünüyorum. Geçen yıl seni hissettiğimde güçlerinin üzerinde hiç kontrolün yoktu. Kontrolsüz büyü parlamaları güç kaynağında dalgalanmalara neden olur. Dünyanın her yerindeki büyücüler bu dalgalanmaları hissedebilir fakat sadece usta büyücüler dalgalanmaların hangi yönde kaldığını kestirebilirler."

Bu sözleri beni endişelendirdi. "Yine de yardım çağrımı May'in evindeyken hissettin. O sırada sana o mesafeden ulaşacak kadar kontrol edemiyor muydum gücümü?" Büyünün dizginlenememesi büyücüyü ölüme götürdüğü gibi tüm büyücülerin kullandığı güç kaynağına da zarar veriyordu.

Şaşırmış görünüyordu. "Hayır." Kaşlarını çatıp düşünceli bir edayla duvara baktı. "Yelena, senden ayrıldığımdan beri büyünle neler yaptın?"

Ona pusudan, kaçıştan ve Cahil'le yaptığım ateşkesten bahsettim.

Irys "Demek Cahil'in *tüm* adamlarını derin bir uyku haline sokan sendin?" diye sordu.

"Eh, sadece on iki kişiydiler. Yanlış bir şey mi yaptım? Etik Yasasına aykırı mı davrandım?" Büyü hakkında bilmediğim öyle çok şey vardı ki.

Irys alaycı bir gülüşün ardından zihnimi okudu. *Bir de al çalıp buradan kaçmak istemişsin.*

Yüksek sesle "Burada Cahil ve Leif'le kalmaktan iyidir."

"Şu ikisi yok mu?" Irys bir kez daha kaşlarını çattı. "Usta büyücüler ikisiyle de tartıştı. Roze senin hakkında yanlış bilgiler verdikleri için ikisine çok kızgın. Cahil sıcak mevsimin ortasında bir konsey oturumu gerçekleştirilmesini teklif etme küstahlığında bile bulundu. Soğuyan mevsime kadar beklemesi gerekecek. Teklifi gündeme alınabilir de alınmayabilir de." Endişesiz görünen Irys omuz silkti.

"Sitialılar Cahil uğruna savaşa gider mi?" diye sordum.

"Kuzeyle alıp veremediğimiz yok ama onları sevmiyoruz da. Konsey Cahil'in olgunlaşmasını bekledi. Eğer karizması ve liderlik becerileri istenilen düzeye gelirse konsey onun Ixia'yı geri alma planlarına destek verebilir."

Ardından "Ticaret anlaşması on beş yıldır Ixia'yla tek resmi temasımız oldu," diye ekledi. "Bu güzel bir başlangıç. Hep Komutan Ambrose'un kuzeydeki yönetimi ele geçirdiği gibi Sitia'yı da alacağından endişe ettik. Fakat komutan halinden memnun gözüküyor."

"Sitia ordusu kuzeye üstünlük sağlayabilir **mi?**"

"Sence?"

"Sitia zor bir döneme girer. Komutanın adamları sadık, adanmış ve iyi eğitimli. Onlara karşı galip gelmek için ya çok

büyük bir orduyla saldırmak ya da onların taktiklerinden üstün taktikler uygulamak gerekir."

Irys başını salladı. "Ixia'ya karşı düzenlenecek bir seferberliğin büyük bir dikkatle planlanması gerekiyor. Konseyin beklemesinin nedeni de bu. Fakat şu an benim derdim bunlar değil. Önceliğim sana büyü öğretmek ve kendine has özelliğini ortaya çıkarmak. Düşündüğümden güçlüsün Yelena. On iki adamı uykuya daldırmak öyle kolay bir iş değildir. Bir atla sohbet etmek de öyle..." Irys öne düşen saçlarını geriye atarak başının üzerine yapıştırdı. "Size kulak vermemiş olsam dediğine inanmazdım..."

Irys ayağa kalkıp tabak çanağı tepsinin üzerine yığmaya başladı. "Cahil'in adamlarına yaptığın normal koşullarda Etik Yasası'nın ihlali olarak görülürdü. Fakat kendini savunma amacıyla hareket ettiğinden kabul edilebilir bir durum." Kısa bir an duraksadı. "Roze'un sana yaptığı etik yasalarımızın açık bir ihlali olsa da senin bir casus olduğunu düşünüyordu. Casuslar söz konusu olduğunda yasalar hoşgörüsüzdür. Tüm Sitialılar casusluğa aynı hoşgörüsüzlükle yaklaşır. Komutan monarşiye sızıp suikastlar düzenleyerek başa geçtiğinden bir casus açığa çıktığında Sitia, komutanın yeni bir darbe düzenlemek için bilgi topladığını düşünerek endişeye kapılır."

Kirli tabaklarla dolu tepsiyi eline alan Irys "Yarın sana hisarı gezdirip eğitimine başlayacağım. Dolapta mum ve çakmaktaşı var, çok soğuk günler için de binanın gerisinde yakacak odun var. Sana çıraklar kanadında bir yer ayarlamamın nedeni birinci sınıfların koğuşu için yaşının fazla büyük olması. Okul başladığında çırak sınıfına katılmaya hazır olacağını düşünüyorum."

"Çırak sınıfı da ne?"

"Hisarın beş yıllık bir eğitim programı vardır. Öğrenciler ergenlikten olgunluğa geçtikten yaklaşık bir yıl sonra progra-

ma dahil olurlar. Genellikle, yaklaşık on dört yaşında büyüleri yönetebilecekleri bir noktaya gelirler. Hisardaki her eğitim yılının bir ismi vardır. Birinci yıl, acemilik yılı, kıdemsiz yıl, kıdemli yıl ve çıraklık yılı. Sen çıraklık düzeyinde olacaksın ancak tarih ve devletle ilgili bilgiler de alacağından eğitimin farklı olacak." Irys başını iki yana salladı. "Dersler başlamadan önce duruma bir bakacağım. Muhtemelen ders konuna göre farklı yıllardan öğrencilerle birlikte okuyacaksın. Fakat şu an bunu dert etme. Neden çantandakileri boşaltıp evindeymiş gibi rahat davranmıyorsun?"

Sözleri bana çantamda ona verecek bir şey olduğunu hatırlattı. Tam odadan çıkacakken "Irys, bekle biraz," dedim. Elimi çantama soktum. Neyse ki şişeler kaleye yaptığım yolculukta zarar görmemişti. Irys'e Elma Dudu parfümünü verdim ve kendi lavanta şişemi masaya bıraktım.

Irys bana teşekkür edip odadan çıktı. Gitmesiyle bana oda boşalmış gibi geldi. Sırt çantamdan her şeyi çıkartıp eski üniformamı dolaba astım ve masayı Valek için satın aldığım valmur heykeliyle süsledim. Yine de oda hâlâ çıplak görünüyordu. Irys'ten Ixia paramı Sitia parasına çevirmesini isteyecektim. Belki de odayı güzelleştirecek bir şeyler satın alabilirdim.

Esau'nun kılavuzunu çantamın en dibinde buldum. Bir mum alıp yatak odasına gittim ve gözkapaklarım ağırlaşana dek kitabı okudum. Esau'nun kapsamlı notlarına bakılırsa ormandaki her bitkinin ve ağacın bir varoluş nedeni vardı. İçimden kılavuzunun bir sayfasında da benim resmim olsa, altında da Esau'nun düzgün el yazısıyla varoluş nedenim yazsa ne de iyi olacağını geçirdim.

Sabah. Irys bana tahsis edilen daireye girince yüzünü buruşturdu. "Belki de öncelikle sana hamamın yerini göstersem iyi

olacak. Giysilerini çamaşırhaneye yollar, yenilerini alırız."

Güldüm. "Çok mu kötü?"

"Evet."

Irys'le dört yanda mavi sütunların olduğu bir başka mermer binaya gittik. Hamamın kadınlar ve erkekler için ayrı havuzları vardı. Yolun tozunu toprağını üzerimden atmamla cildim rahatladı. Çamaşırhaneci kadın yırtıklar içindeki, kirli giysilerimi aldı. Fındık'ın verdiği giysinin, beyaz gömleğimin ve siyah pantolonumun söküklerinin dikilmesi gerekiyordu.

Açık yeşil, pamuklu bir tunik ve haki bir pantolon ödünç aldım. Irys bana hisarda derslerde ve gündelik etkinlikler için üniforma şartı koşulmadığını fakat belirli resmi merasimlerde çırak cüppesi giymek gerektiğini söyledi.

Saçımı tarayıp örmemin ardından kahvaltı için yemek salonuna gittik. Hisarda çevreme bakındığımda iç planında belli bir şablon olduğunu fark ettim. Patikalar ve bahçeler çeşitli ebatlarda ve şekillerde mermer binaların çevresinden dolaşıyordu. Barakalar ve öğrenci konutları ana yerleşkenin etrafını çeviriyordu. Ahırlar, çamaşırhane ve köpek evleri hisarın arka duvarına diziliydi. Atlar oval talim alanının yanındaki, çitlerle çevrili geniş bir otlakta otluyordu.

Irys'e dört kuleyi sordum.

"Onlarda usta büyücüler kalır." Kuzeybatı köşesindeki kuleye işaret etti. "Oradaki benim. Kuzeydoğu köşesindeki, ahıra yakın kule Üçüncü Büyücü Zıtora Cowan'ın. Güneybatıdaki Roze Featherstone'un ve güneydoğudaki İkinci Büyücü Bain Bloodgood'un."

"Ya dörtten fazla usta olursa ne olacak?"

Büyücüler Hisarı'nın tarihi boyunca asla dörtten fazla usta büyücü olmamıştır. Daha az sayıda usta olduğu dönemler olmuş olsa da asla daha fazlası olmamıştır. Hem en kötü sorunu-

muz bu olsun. Kuleler öyle geniş ki birden fazla kişiye rahatça yeter." Gülumsedi.

Yemek salonunda üç kişi oturuyordu. Uzun salon boyunca dizi dizi boş masalar vardı.

Irys "Dersler başlayınca bu masalar öğrenciler, öğretmenler ve buyücülerle dolacak. Herkes yemeğini burada yer," dedi.

Beni kahvaltı yapan ıkı adam ve bir kadınla tanıştırdı. Mola veren bahçıvanlar olan bu üç kişi bahçe peyzaj düzenlemesinden sorumlu büyük ekibin küçük bir parçasıydılar.

Yemeğimizi yedik. Cebime Topaz için bir elma attım ve Irys beni kaldığı yere götürdü. Bana milyonlarca gibi gelen basamakları tırmanıp on kat çıktıktan sonra zirveye ulaştık. Daire şeklinde odanın pencereleri zeminden tavana uzanıyordu. Uzun ve dantel perdeler sıcak esintide şişiyordu. Renkli minderler ve mavi, mor, gümüş rengi kanepeler aydınlık alanı süslüyordu. Kitaplıklarla çevrili mekanda taze limon kokusu vardı.

Irys "Meditasyon odam," dedi. "Güç çekmek ve yeni bilgiler öğrenmek için ideal bir ortam."

Etrafta dolanıp dışarıya göz attım. Kuzeydoğuya bakan pencerelerden baktım. Kulesinden hisar muhteşem görünüyordu Baktığım yerden üzerlerinde çiçekbozuğu izleri andıran yeşil tepeleri görebiliyordum.

Irys nereye baktığımı görünce "Orası Featherstone Klanı'na ait toprakların bir bölümü," dedi. Odanın ortasına işaret etti. "Otur. Haydi başlayalım." Irys mor bir mindere oturup bağdaş kurdu.

Ben de karşısına geçip mavi bir yastığa tünedim. "Fakat sopam.. "

"Sopana ihtiyacın olmayacak. Sana fiziksel temasa ihtiyaç duymadan nasıl güç çekeceğini öğreteceğim. Güç kaynağı

dünyayı bir battaniye gibi örter. Senin bu kumaştan bir ipliği sökme ve bu ipliği bedenine çekip kullanma becerin var. Fakat çok fazla iplik sökülmezse kumaş katlanarak bir bölgede toplanır. Sonuç olarak da kaynak çarpılır ve bazı bölgeler boşalırken diğerlerinde fazlaca güç birikir. Battaniyenin bazı yerlerinde delikler, hiç güç içermeyen alanlar olduğu rivayet edilse de benim bunlara rastladığım olmadı hiç."

Gücünün bir balon gibi genişlediğini hissettim. Elini kaldırıp "Venettaden," dedi.

Güç bana çarptı. Kaslarım donup kaskatı kesildi. Artan bir panikle gözlerimi ona diktim.

"Gücü geri it," dedi.

Aklıma tuğla duvarım gelse de duvarın onun gücünün dengi olmadığının farkındaydım. Bir kez daha mermer perdemi çekip güç akışının önünü kestim. Kaslarım gevşedi.

"Çok iyi," dedi. "Bir güç ipliğini alıp ona top şekli verdim. Ardından, bir sözcük ve jest eşliğinde onu sana yönelttim. Öğrencilere eğitim hedeflerine uygun olarak sözcükler ve jestler öğretiriz ama aslen istediğin her şeyi kullanabilirsin. Bu sadece gücü odaklamana yardım eder. Bir süre sonra büyü yaparken sözcükler kullanmaya ihtiyacın kalmayacak. Büyü içgüdüsel bir tepkiye dönüşecek. Şimdi, sıra sende."

"Fakat bir güç ipliği nasıl çekilir bilmiyorum. Benim yaptığım sopamın ahşabıyla temasıma odaklanmaktan ibaret. Sonrasında bir şekilde zihnim kafamdan ayrılıyor ve onu diğer zihinlere yansıtıyorum. Bu yaptığım neden işe yarıyordu?"

"Düşünce okumak iki zihni birleştirip aralarında bir bağlantı kuran bir başka güç ipliğidir. Bağlantı bir kez kurulunca orada kalır ve sonraki bağlantılar kolayca gerçekleştirilebilir. Örneğin aramızdaki ve seninle Topaz arasındaki bağı düşun."

"Ve Valek'le..." diye ekledim.

"Evet, Valek'le de. Fakat onun büyüye karşı bağışıklığı olduğundan aranızdaki bağın bilinçaltı düzeyinde gerçekleştiğini düşünüyorum. Hiç onun düşüncelerini okuduğun oldu mu?"

"Hayır. Fakat buna kalkışmadım da. Nasılsa ne hissettiğini hep biliyordum."

"Bir hayatta kalma içgüdüsü. Valek'in Ixia'daki konumu ve her gün senin yaşayacağına mı yoksa öleceğine mi karar verdiği düşünüldüğünde bu durum kulağa mantıklı geliyor."

Ixia'da başıma açılan dertleri anımsayarak "O hayatta kalma içgüdüsü birkaç kez beni kurtardı," dedim. "Köşeye sıkıştığım anlarda birdenbire sanki bir başkası bedenimin kontrolünü ele geçiriyor ve imkânsız şeyler gerçekleşiyordu."

"Evet. Fakat şu an gücün üzerinde kontrolün olduğundan o şeyleri *bilinçli olarak* gerçekleştirebilirsin."

"Bundan çok da emin değilim..."

Irys elini havaya kaldırdı. "Bu kadarı yeter. Şimdi odaklan. Gücü hisset. Onu kendine çekip tut."

Derin bir nefes alıp gözlerimi kapattım. Kendimi az çok aptal gibi hisseder halde, etrafımı çevreleyen havaya odaklanarak güç battaniyesini algılamaya çalıştım. Bir süre hiçbir şey olmadı. Ardından, havanın yoğunlaştığını ve derimin üzerinde baskı yaptığını hissettim. Büyüden çevremde daha da birikmesini istedim. Basınç şiddetlendiğinde gözlerimi açtım. Irys beni izliyordu.

"Gücü bana yönelttiğinde gücün ne yapmasını istediğini düşün. Bir söz veya jest bunu yapmana yardımcı olur ve bir dahaki sefere bir kısa yol olarak kullanılabilir."

Gücü iterek "Geriye," dedim.

Bir an için hiçbir şey olmadı. Sonra gözleri şaşkınlık içinde açılan Irys geriye devrildi.

Yanına koştum. "Üzgünüm."

Yattığı yerden bana baktı. "Bu tuhaltı"

"Nasıl tuhaftı?"

"Beni doğrudan devirmek yerine büyün zihnime akın edip bana düşme emri verdi." Irys tekrar minderin üzerine oturdu.

"Bir kez daha dene fakat bu kez gücünü fiziksel bir nesne, mesela bir duvar olarak düşün ve bana yönlendir."

Talimatlarına uysam da sonuç aynıydı.

"Alışagelmedik bir yöntem ama işe yarıyor" Irys topuzundan çıkan bir tutam saçı kulağının arkasına kıstırdı. "Biraz da savunma üzerine çalışalım. Gücümü sana etki etmeden savuşturmanı istiyorum."

Hızlı bir hareketle bana doğru bir enerji topu attı. "Teatottle"

Geriye doğru sıçrayıp ellerimi havaya kaldırsam da bu hareketim yeterli gelmedi. Başım dönüyordu. Daha savunmamı kurma fırsatı bulamadan etrafımda türlü renkler uçuştu. Sırt üstü yıkılıp kulenin eğimli tavanına baktım. Çatı kirişlerindeki yuvasında bir baykuş uyuyordu.

Irys "Gardını hep hazır tutmalısın," dedi. "Gafil avlanmak istemezsin. Yine de.." Irys gömleğini düzeltti. "...Roze'un zihninin derinlerine inmesini engelledin."

Bu konuya hiç girmek istemediğimden "Teatottle ne demek?" diye sordum.

Irys "Anlamsız bir sözcük," dedi. "Uydurdum. Neye niyetlendiğimi anlayıp kendini hazırlamam için. Bu sözcükleri saldırı ve savunma hamlelerinde kullanıyorum. Fakat ateş ve ışık gibi algısal şeyler söz konusu olduğunda gerçek sözcükler kullanırım."

"Ateş oluşturabilir miyim?"

Irys "Yeterince güçlüysen, evet," dedi. "Fakat bu yorucu bir iştir. Büyü kullanmak bedeni tüketen bir eylemdir. Bazı büyüler ise diğerlerinden daha yorucudur. Görünen o ki zorlanma-

dan diğer zihinlerle bağ kurabiliyorsun. Belki de senin özelliğin budur."

"Özellikle ne kastediyorsun?"

"Bazı büyücüler sadece belirli şeyleri yapabilirler. Fiziksel yaraları tedavi edebilen büyücülerimiz olduğu gibi zihinsel travmaları iyileştiren büyücülerimiz de var. Bazıları heykeller gibi büyük nesneleri hareket ettirebilirken bazıları da çok az çaba sarf ederek ateş yakabilirler." Irys minderindeki püsküllerle oynadı. "Bazen birkaç şeyi bir arada yapabilen veya Leif gibi bir kişinin ruhunu hissedebilen, melez becerileri olan kişiler de çıkabilir. Senin sadece insanların zihnini okumakla kalmayıp bireylerin veya hayvanların eylemlerini etkileyebileceğini de gördük. Bu nadir rastlanan bir yetenektir. Yani iki becerinin bir arada olması."

"Sınır iki midir?" diye sordum.

"Hayır. Usta büyücülerin elinden her şey gelir."

"Peki neden Roze birinci büyücü de sen dördüncüsün?"

Irys bana yorgun bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Roze benden daha güçlü. İkimiz de ateş yakabiliyoruz. Ben sadece bir kamp ateşi yakabilirken o iki katlı bir bina boyunda alevler yaratabiliyor."

Söyledikleri üzerine şöyle bir düşündüm. "Sadece bir yeteneği olan bir büyücü eğitimini tamamlayınca ne yapar?"

"Büyücüleri mevcut ihtiyaçlar doğrultusunda farklı kasabalara ve şehirlere gönderiyoruz. Her kasabada mutlaka bir şifacı bulundurmaya çalışıyoruz. Diğer büyücüler ise birden çok kasabada görev alıyor, projelere katkı sağlamak için bir yerden diğerine seyahat ediyorlar."

Yapabileceğim faydalı bir işin olup olmadığını merak ederek "Ben ne yapardım?" diye sordum. Öte yandan, Sitia'da faydalı bir işte çalışmak isteyip istemediğimden emin değildim.

Irys güldü. "Bunu söylemek için henüz erken. Şimdilik güç toplama alıştırmaları yapman ve topladığın gücü kullanman gerek. Bir de savunman üzerinde çalış."

"Bitkin düşmeden duvarımı ayakta tutabilir miyim?"

"Ben bu kule odasına benzeyen savunma duvarını hayal ederim. Duvarı kesintisiz ve sağlam bir şekilde inşa eder, ardından içinden dışarıyı görmek için yarı-saydam hale getiririm. Sonrasında ise duvarı aklıma getirmem. Fakat üzerime büyü yönlendirildiğinde bariyerim katılaşır ve daha bilincim tam olarak durumun farkına bile varmadan saldırıyı savuşturur."

Irys'in talimatlarına uygun şekilde, zihnimde görünmez bir duvar yarattım. Irys'in sabahtan beri habersiz saldırılarla sınadığı duvar sağlam kaldı. Kalan süre boyunca büyü gücü toplama alıştırmaları yaptım. Fakat ne kadar uğraşırsam uğraşayım büyümün sadece iki şeye etkisi oluyordu: Irys'e ve çatı kirişinde uyuyan baykuşa.

Irys'in sabrına hayran kalmıştım ve Sitia'ya geldiğimden beri ilk kez güçlerimi ustalıkla kullanmamın mümkün olabileceğini ümit etmeye başladım.

Öğle yemeği yaklaşırken Irys bana "Bu iyi bir başlangıçtı," dedi. "Gidip yemek ye ve öğleden sonra dinlen. Sabahları çalışacağımız için geceleri yalnız başına alıştırma yapıp ders çalışabilirsin. Fakat bu gece baş seyisi görmen ve bir at seçmen gerekiyor."

Doğru mu duymuştum? "Bir at mı?"

"Evet. Tüm büyücülerin atları vardır. Bazen hızla gitmen gereken yerler olacak. Ixia'daki görevim boyunca atım İpek'i burada bırakmıştım. Yardım çağrını duyunca May'in babasından bir at ödünç almam gerekti. Buraya nasıl bu kadar çabuk gelebildiğimi sanıyorsun ki?"

Bunun üzerine düşünmemiştim bile. O ara kendi perişan

halimle öyle meşguldüm ki. Irys'in tarif ettiği yemek salonunu buldum. Öğle yemeğimi yedikten sonra daireme gidip kendimi yatağa attım ve hemen uykuya daldım.

Akşam yemeğinden sonra baş seyisi aradım. Onu atlara ayrılmış bir dizi bölmenin en sonunda, deri bir eyeri temizlerken buldum. Tıknaz bir adam olan baş seyisin dağınık, kahverengi saçları bir atın yelesi gibi omuzlarından aşağı dökülüyordu. Bana kızgın bir akış batınca gülümsememi yüzümden sildim.

"Ne istiyorsun? Meşgul olduğumu görmüyor musun?" diye sordu.

"Adım Yelena. Beni Irys gönderdi."

Kendi kendine "Ha, tabii ya, şu yeni öğrenci. Dördüncü Büyücü'nün sana eğitim vermek için neden herkesin dönmesini beklemediğini anlamıyorum," diye mırıldanıp eyeri elinden bıraktı. "Şu taraftan."

O önde ben arkada ahırın önünde ilerledik. Topaz başını bolmesinden çıkardı.

Iri kahverengi gözleri ümitle bakıyordu. Zihnimin içinden bana seslendi: *Elma?*

Irys haklıydı. Bilinçli bir çaba sarf etmeden Topaz'la bir kez daha iletişim kurmuştum. Yoksa o mu benimle iletişim kurmuştu? Bunu sormam gerekiyordu. Cebimdeki elmayı Topaz'a uzattım.

Baş seyis arkasına döndü. Keyif içinde gülerek "Ömür boyu sana sadık kalacak bir dost edindin," dedi. "O at yemeğe bayılır. Yemek yemekten o kadar keyif alan başka bir at gördüğüm olmadı. Bir naneşekeri karşılığında ona her numarayı yaptırabilirsin."

Samanlığın yanından geçip otlağa çıktık. Baş seyis tahta çite yaslandı. Otlakta altı at otluyordu.

"Bir tanesini seç. Hangisi olduğu çok da fark etmez, hepsi iyidir. Ben gidip eğitmenini bulacağım."

Baş seyis yanımdan ayrılmaya hazırlanırken ona "Sen eğitim vermiyor musun?" diye sordum.

Kızgın bir sesle "Ben hariç herkesin buradan ayrıldığı sıcak mevsimde ders vermem," dedi. "Ahırı temizleyip kemerleri tamir etmek zaten yeterince vaktimi alıyor. Ben beklemesini söylesem de Dördüncü Büyücü atını hemen hazır etmemi istedi. Neyse ki eğitmenlerimden biri erken döndü." Ahıra doğru giderken yine kendi kendine mırıldandı.

Otlaktaki atları inceledim. Üçü Topaz gibi koyu kahverengi, ikisi siyah, biri ise dizlerinin aşağısı hariç, bakır rengiydi. Atlar hakkında hiçbir şey bilmediğimden seçimimi renk belirleyecekti. Rengi bakır ve beyaz karışımı olan at bana doğru baktı.

Topaz benimle bir daha konuşmaya başladı. *Onu severim. Lavanta Hanım için sarsıntısız ve hızlı koşar.*

Onu yanıma nasıl çağıracağım?

Naneşekeriyle. Topaz, bölmesinin yakınlarına asılı olan deri çuvala tutkuyla baktı. Baş seyis ortada yoktu. Ahıra geri döndüm. Iki tane naneşekeri alıp birini topaza verdikten sonra diğeriyle otlağa gittim.

Kiki ye naneşekerini göster.

Şekeri uzattım. Kıkı diğer atlara şöyle bir baktıktan sonra bana doğru yöneldi. Yaklaştığında yüzünün beyaz ve sol gözünün çevresinde kahverengi bir benek olduğunu fark ettim. Gözlerinde bana tuhaf gelen bir şey vardı. Avucumdaki naneşekerini yiyene kadar bunun ne olduğunu fark etmedim. Gözleri mavıydı. Daha önce böyle bir şey görmemiş olsam da gözlerinin farklı rengi çok da bir şey ifade etmiyordu. Ne de olsa atlar hakkında hiçbir şey bilmiyordum.

Topaz bana tavsiyede bulundu: *Kulaklarının arkasını kaşı.*

Kısrağın bakır rengi kulakları öne yatıktı. Parmak uçlarımda yükselip kulaklarının arkasını kaşıdım. Kiki başını eğip göğsüme yasladı.

Yüksek sesle "Ne düşünüyorsun kızım?" diye sordum. Onu Topaz'ı işittiğim gibi işitemiyordum. Kulaklarını kaşırken bir güç ipliği çekip zihnimi ona yansıttım. *Benimle gelecek misin?*

Kiki burnunu hafifçe bana sürttü. *Evet.*

Topaz'ın memnuniyetini hissettim. *Birlikte sarsıntısız ve hızlı gideriz.*

Baş seyisin sesini arkamda işiterek irkildim.

"Bir at buldun mu bakalım?" diye sordu.

Ona bakmadan başımı salladım.

"Bu at ovadan geldi," dedi. "Iyi seçim."

Tanıdık bir ses "Başka bir at seçmesi gerekecek," dedi.

Arkama döndüm. Endişe hissi mideme bir taş gibi oturdu. Cahil baş seyisin yanında dikiliyordu.

"Peki neden dediğini yapacakmışım?"

Sırıttı. "Çünkü eğitmenin benim."

11

"Hayır," dedim. "Eğitmenim olmayacaksın."

Baş seyis "Seçeneğin yok," dedi. Şaşkınlık içinde önce Cahil'e sonra bana baktı. "Başka eğitmen yok ve Dördüncü Büyücü hemen derslere başlamanı istiyor."

Baş seyise "Ya ahırı temizlemene ve atları beslemene yardım edersem? O zaman bana ders verecek vaktin olur mu?" diye sordum.

"Küçük hanım, zaten yapacak yeterince işin var. Kendi atının temizliğini ve bakımını üstlenmenin yanında derslerine de çalışacaksın. Cahil altı yaşından beri tam bir ahır faresi olmuştur. Ben hariç, onun kadar..." Sırıtıp sözünün gerisini getirdi: "...atlardan anlayan başka kimse yok."

Ellerimi belime koydum. "Iyi. Atları insanlardan daha iyi tanıyorsa, sorun yok."

Cahil ezilip büzüldü. Hali beni memnun etti.

"Fakat bu atı alırım," dedim.

Cahil "O bir parlak göz," dedi.

"Bir ne?"

"Mavi gözleri var. Kötü şans getirir. Ayrıca Sandseed Klanı

büyütmüş onu. O klanın atlarını eğitmek çok zordur."

Kiki, Cahil'e doğru homurdandı. *Gıcık oğlan.*

Baş seyis "Aptalca bir batıl inanç ve haksız bir şöhret. Cahil senden daha iyi bir yorum beklerdim," dedi "Bu son derece iyi bir at Yelena'yla aranızda her ne mesele varsa kendiniz çözeceksiniz Bebek bakıcılığı yapacak vaktim yok" Bu sözünün ardından bir kez daha mırıldanarak uzaklaştı.

Kiki naneşekeri bulmak ümidiyle kolumu sürtene kadar Cahil'le öfke içinde bakıştık.

Boş elimi ona uzatıp "Üzgünüm kızım, başka yok," dedim Kiki başını indirip otlamaya devam etti.

Cahil'in gözleri üzerimdeydi. Kollarımı göğsümün üzerinde kavuştursam da ikimiz arasında yeterli bir engel oluşturmuyor gibiydiler. Kalın, mermer duvarları tercih ederdim. Cahil seyahat kıyafetlerini çıkarıp düz, beyaz bir gömlek ve dar bir binici pantolonu giymiş olsa da siyah binici çizmeleri hâlâ ayağındaydı.

"Atla ilgili kararının sonuçlarına katlanman gerekecek bir kez sana her bir şey öğretmeye çalıştığımda benimle kavga edeceksen şimdiden söyle de vaktimi boşa harcamayayım."

"Irys öğrenmemi istiyor, ben de öğrenmem gereken her şeyi öğreneceğim."

Cahil memnun görünüyordu. "Güzel. İlk ders yarın." Otlağın çitine tırmandı. "Ata binmeyi öğrenmeden önce atın hakkında fiziksel ve duygusal her şeyi bilmen gerek."

Cahil, Kiki'ye doğru dilini şaklattı. Kiki ona aldırmayınca atın yanına gitti. Cahil tam yanına vardığında, Kiki dönüp kıçıyla onu yere devirdi.

Gulmemek için dudağımı ısırdım. Ne zaman Kiki'nin yanına varmaya çalışsa at ya uzağına kaçıyor ya da ona çarpıyordu.

Hayal kırıklığı içinde suratı kıpkırmızı olan Cahil nihayet

"Başlarım böyle işe. Kement getireceğim," dedi.

Ona "Kötü şans getirdiğini söyleyip duygularını incittin," dedim. "Özür dilersen sana itaat edecek."

Cahil "Bunu nereden bilıyorsun?" diye sordu.

"Biliyorum işte."

"Attan nasıl ineceğini bile bilmiyordun. O kadar da aptal değilim," yanıtını verdi.

Cahil çite tırmanmaya başlayınca "Topaz'ın sütlü yulaf ezmesi istediğini nasıl bildiysem bunu da öyle biliyorum" dedim.

Cahil durup bekledi.

İç çektim. "Topaz bana şeker istediğini söyledi. Kazara zihniyle bağlantı kurdum ve sırtım ağrıdığı için ondan daha sallantısız koşmasını istedim. Kiki'yle aramda da aynısı oldu."

Cahil sakalını çekiştirdi. "Birinci Büyücü sende güçlü büyü becerileri olduğunu söyledi. Benim de bunu çok daha önceden anlamam gerekirdi ama şu casusluk konusuna fazlaca takılmıştım" İlk kez fark ediyormuş gibi bana baktı.

Bir saniye için Cahil'in mavi gözlerinden ince hesaplara daldığını okuduğunu sandım. Fakat o ifadenin kaybolmasıyla gerçekten bir şeyler sezip sezmediğimden şüpheye düştüm.

"Adı Kiki mi?" diye sordu.

Başımı salladım. Cahil, Kiki'ye dönüp özür diledi. Öfkeye kapıldım. Başıma açtığı onca dertten sonra asıl benden özür dilemesi gerekirdi. Casusluk konusuymuş, hadi oradan!

Zihnimde Kiki'yi işittim: *Gıcık oğlanı itekleyeyim mi?*

Hayır. Nazik ol. Bana sana nasıl bakacağımı öğretecek.

Cahil bana Kiki'yle ikisinin yanına gelmemi işaret etti. Çite tırmanıp öte yana geçtim. Kiki yerinden kıpırdamazken, Cahil parmağıyla atın bedeninin farklı bölgelerini göstererek bu bölgelerle ilgili bilgiler verdi. Anlatmaya Kiki'nin geminden başladı ve arka toynağının kaldırıp altını gösterene dek devam etti.

"Yarın aynı saatte," sözleriyle dersi noktaladı. "Benimle ahırda buluş. Atın bakımı konusunu ele alacağız."

Ağıla doğru gidecek olduğunda onu durdurdum. Eğitmenim olduğunu öğrendiğimde duyduğum hiddet geçtiğinden şimdi aklımda neden orada olduğu sorusu vardı. "Neden bana ders veriyorsun? Ixia tahtı için düzenlediğin seferberliğinin tüm vaktini aldığını zannediyordum."

Kalkıştığı macera hakkındaki hislerimi gayet iyi bilen Cahil beni süzüp yüzümde alaycılık emareleri aradı.

"Sitia Konseyi'nin tam desteğini almadan elimden çok da bir şey gelmez," dedi. "Ayrıca, masraflarımı ödemem için paraya ihtiyacım var. Adamlarımın çoğu hisarda muhafızlık veya bahçıvanlık yapıyor; nerede bir açık varsa oraya koşuyor" Ellerini pantolonuna silip otlaktaki atlara baktı. "Hisar sıcak mevsimde tatile girdiğinde destek toplamak için canla başla çalışırım. Bu mevsim nihayet konseyin desteğini alacağımı düşünmüştüm." Cahil bana baktı. Fakat olaylar beklediğim gibi gelişmedi. Böylece işimin başına, konseye beni gündeme alınmam için yalvarmaya döndüm." Kaşlarını çatıp başını iki yana salladı. "O zaman yarın görüşüyor muyuz?"

"Yarın" Ahıra doğru yürüyen Cahil'in ardından baktım. Bir Ixia casusunu yakalarsa konseyi etkileyeceğine güvenmişti. Bundan sonra neye kalkışacağını merak ediyordum.

Kiki'nin kolumu dürtmesiyle bir kez daha kulaklarının arkasını kaşıdım ve daireme döndüm. Kâğıt bulmak için etrafa bakındım. Masama oturup basit bir at eskizi çizdim. Atın hatırlayabildiğim kısımlarını resmin üzerinde işaretledim. Kiki ve Topaz kalan konularda bana yardımcı oldular.

İki atla kurduğum bağ tuhaf ama teskin ediciydi. Farklı işlerle uğraşıp, kendi düşüncelerimize dalmış olsak da sanki üçümüz de aynı odadaydık. Fakat birimiz diğerine doğru-

dan "seslendiğinde" üçümüz de söylenenleri duyuyorduk" Kiki'nin düşüncelerinin zihnimi doldurması için aklımdan onu geçirmem yeterli geliyordu. Irys için de aynı durum söz konusuydu. Güç çekip bu gücü Irys'e yansıtmama gerek kalmıyordu. Aklıma onu getirmem kafi geliyordu.

Sonraki hafta, günlerim belli bir düzene girdi. Sabahları Irys'ten büyü dersleri alıyor, öğleden sonraları şekerleme yapıyor, ders çalışıyor ve savunma tekniklerimi geliştiriyordum. Akşamlarım Cahil ve Kiki'yle geçiyordu. Yerleşkede gezinirken Goel peşimde mi diye gözümü dört açıyordum. Tehdidi hâlâ aklımdaydı.

Büyü eğitimimin henüz başlarında Irys bende başka beceriler de olup olmadığını sınamaya koyulmuştu.

Bir sabah bana "Bakalım ateş yakabiliyor musun?" dedi. "Bu kez gücü çektiğinde bu mumu yakmaya odaklanmanı istiyorum." Önüme bir şamdan koydu.

Yattığım yerde doğrulup "Nasıl?" diye sordum. Irys'in kulesinde yastıkların üzerine uzanmış Kiki'yi düşünüyordum. Bir hafta geçmiş hâlâ ona binmemiştim. O ana dek Cahil dersleri bakım ve besleme konularıyla geçirmişti. Ne sinir bir adamdı şu Cahil.

"Tek bir alev düşün ve büyünü yönlendir. Irys nasıl yapacağımı gösterdi. "Ateş," dedi. Ucu alev alan mum yandı. Irys mumu söndürüp "Sıra sende," dedi.

Mumun fitiline odaklanıp zihnimde bir alev görüntüsü canlandırdım. Büyüyü muma doğru yöneltip mumdan yanmasını istedim. Hiçbir şey olmadı.

Irys'in boğuk bir ses çıkarmasıyla mum yandı. "Büyünü muma mı yönelttin?"

"Evet. Neden?"

Irys öfke içinde "Az önce bana senin için mumu yakmam emrini verdin," dedi. "*Ben de* bunu yaptım."

"Bu kötü bir şey mi?"

"Hayır. Umarım sıradan yöntemlerle nasıl ateş yakılacağını biliyorsundur. Zira şu ana dek ateş yakmanın büyü becerilerinden biri olmadığı belli oluyor. Başka bir şey deneyelim."

Fiziksel bir nesneyi yerinden oynatmaya çalışsam da başarılı olamadım. Tabii hemen sonra bu işi Irys'e yaptırmış olmam büyü becerisi ve başarı sayılmazsa.

Irys zihinsel savunmasını harekete geçirip üzerindeki etkimi bloke etti. "Bir daha dene. Bu kez kontrolünü muhafaza etmeye odaklan."

Ben güç çekerken Irys üzerime bir yastık fırlattı. Yastık karnıma isabet etti. "Hey!"

"Büyünle yastığın yönünü değiştirmen gerekiyordu. Bir daha dene."

Ders bittiğinde Irys'ın bir yastık seçtiğine memnundum. Aksi takdirde her yanım yara bere içinde kalırdı.

Vazgeçmeye niyeti olmayan Irys "Bence kontrolün üzerinde çalışman gerek," dedi. "Biraz dinlen. Yarın daha başarılı olacaksın."

Gitmeden önce günlerdir zihnimi kurcalayan bir şey sordum. "Irys, kalenin diğer kısımlarını görebilir miyim? Bir de eşya ve giysi almak için Ixia sikkelerimi Sitia parasına çevirmem gerek. Buralarda pazaryeri var mı?"

"Evet ama pazar sıcak mevsimde haftada bir kez kurulur." Durup düşündü. "Pazarın kurulduğu günlerde sana izin vereceğim. Ders yapmayacağız. Kaleyi keşfe çıkabilir veya başka ne istiyorsan yapabilirsin. Bu arada paranı Ixia parasına çevirtirim ben."

Irys paramı idareli harcamam konusunda bana nutuk atma fırsatını kaçıramazdı. "Hisardayken harcamaların karşılanır

Fakat mezun olduktan sonra harcamaların sana aittir. Elbette ki büyücülüğün karşısında para kazanacaksın. Fakat parayı başkalarına dağıtma." Azarını yumuşatmak için gülümsedi. "Dilencileri yüreklendirmek istemeyiz."

Gözümün önüne kir içindeki oğlanın görüntüsü geldi. "Neden paraları yok?" diye sordum.

"Bazıları tembel oluyor ve çalışmaktansa dilenmeyi tercih ediyor. Bazıları fiziksel veya zihinsel sorunlar yüzünden çalışamıyor. Şifacıların elinden gelenler sınırlı. Bazıları ise kumar oynuyor veya ellerine para geçer geçmez harcıyor."

"Peki ya çocuklar?"

"Evden kaçanlar, yetimler veya evsizlerin çocukları. Onlar için yılın en kötü dönemi sıcak mevsimdir. Okul açılıp kale yeniden insanlarla dolduğunda yiyecek ve barınak bulabilecekleri yerler olacak." Irys omzuma dokundu. "Onları dert etme Yelena."

Odama giderken Irys'in söylediklerini düşündüm.

O akşam Cahil ahırda bana Kiki'ye nasıl eyer ve yular takacağımı gösterirken "Neyin var senin? Bütün gece beni tersleyip durdun?" diye sordu.

Kiki de aynı fikirdeydi. *Lavanta Hanım üzgün.*

Derin bir nefes alıp özür dilemeye hazırlansam da bunun yerine ağzımdan bir dizi davetsiz söz çıkıverdi. "Ixia'yı kral olmak için istiyorsun. Böylelikle vergi toplayabilecek, tahtta oturabilecek ve halk amcanın yönetimi altında olduğu gibi çile çekerken mücevherlerle kaplı bir taç giyebileceksin. Böylelikle Goel gibi adamların sen ipek giysilerinin parasını çıkarasın diye ödedikleri vergilere para yetiştiremeyen ebeveynlerin çocuklarını öldürebilecek. Ya da ebeveynleri öldürerek çocukları evsiz birer dilenciye çevirecekler." Öfke patlamam başladığı kadar çabuk sonlandı.

Cahil şaşkınlık içinde bana baksa da kendisini çabuk toparladı. "Benim istediğim bu değil," dedi. "Ixia halkına yardım etmek istiyorum. Böylece zorla üniforma giymektense istedikleri giysileri giyme özgürlükleri olacak. Böylece bölgelerinin generalinden izin almadan kiminle istiyorlarsa evlenebilecekler. İstedikleri yerde, hatta Sitia'da bile oturabilecekler. Tacı istiyorum çünkü Ixia'yı askeri diktatörlükten kurtarmak istiyorum."

Öne sürdüğü sebepler kulağa yüzeysel geliyordu. Hükümdarları Cahil'ken halk daha özgür olabilir miydi? Gerçek sebebin verdiği yanıtta olduğuna inanmıyordum. "Ixia halkının senin gelip kendilerini özgürleştirmeni istediğini nereden çıkarıyorsun? Hiçbir hükümet mükemmel değildir. Aklına Ixia'lıların komutanın hükümdarlığı altında hayatlarından memnun olabileceği hiç geldi mi?" diye sordum.

Cahil "Sen kuzeydeki hayatından memnun muydun?" diye sordu. Yanıtımı beklerken gerginlikten bedeni kaskatı kesilmişti.

"Benim alışagelmedik bir durumum vardı."

"Nasıl?"

"Seni ilgilendirmez."

Cahil üstünlük taslayan bir sesle "Dur tahmin edeyim," dedi.

Kendimi ona yumruk atmaktan alıkoymak için kollarımı kavuşturdum.

"Büyü yeteneği olan, kaçırılmış bir güneylisin, değil mi? Bu alışagelmedik bir durum. İyi de kendini Dördüncü Büyücü'nün kurtarmak zorunda kaldığı ilk kişi mi sanıyorsun? Kuzeylilerden de büyü yeteneğiyle doğanlar olur. Amcam bir usta büyücüydü. Komutanın büyü gücü olanlara neler yaptığını *biliyorsun.*"

Valek'in sözleri zihnimde yankılandı. Ixia Bölgesi'nde, büyü gücü olduğu ortaya çıkan herkes öldürülürdü. Fakat Ixia'da büyücüler öldürülse de halkın geri kalanının her ihtiyacı karşılanıyordu.

"O kadar da farklı değiliz Yelena. Sen Sitia'da doğup Ixia'da büyüdün. Ben ise Sitia'da büyüyen bir Ixia'lıyım. Sen evine döndün. Ben de kendi evimi bulmaya çalışıyorum."

Yanıt vermek için ağzımı açsam da zihnimde Irys'in sesini duyup çenemi kapadım. *Yelena, hemen revire gel.*

İyi misin?

Ben iyiyim. Gel hadi.

Revir nerede?

Cahil'e söyle, seni götürsün. Sonra büyü enerjisi geri çekildi.

Cahil'e Irys'in isteğini ilettim. Hiç tereddüt etmeden Kiki'nin eyerini ve yularını çıkardı. Eyeri ve yuları malzeme odasına asıp hisarın ortasına yöneldik. Ona yetişmek için koşmam gerekti.

Omzunun üzerinden "Meselenin ne olduğunu söyledi mi?"

"Hayır."

Tek katlı bir binaya girdik. Mermer duvarlar buzu anımsatan, teskin edici, soluk mavi bir renkteydi. Beyaz unıformalı, genç bir adam lobide dolaşıp fenerleri yakıyordu. Güneş ışınları göğü terk etmeye başlamıştı.

Genç adama "Irys nerede?" diye sordum.

Şaşırmış bir hali vardı.

Cahil "Dördüncü Büyücü," diye düzeltti.

Genç adam "Şifacı Hayes'in yanında," dedi. Nereye gideceğimizi bılmediğimizi fark edince uzun bir koridoru gösterdi. "Koridorda soldan beşinci kapı."

İkimiz boş koridorda ilerlerken Cahil bana "Çok az insan ona Irys diye hıtap eder," açıklamasını yaptı.

Beşıncı kapının önünde durduk. Kapı kapalıydı.

Daha ben kapıyı çalamadan Irys "Girin," dedi.

Kapıyı açtım. Irys beyazlar içinde bir adamın yanında dıkiliyordu. Muhtemelen bu adam Şifacı Hayes'di. Odanın orta-

sındaki bir yatakta, üzerine örtu serilmiş bir figür uzanıyordu Figürün yüzü bandajlarla örtülüydü.

Korkmuş görünen Leif odanın köşesindeki bir sandalyeye çöktü. Beni görünce "Onun burada ne işi var?" diye sordu

Irys "Onu ben çağırdım. Yardımı dokunabilir," diye yanıt verdi.

Irys'e "Neler oluyor?" diye sordum.

Irys "Tula, Booruby'de ölmek üzereyken bulundu. Zihni yerinde değil ve ona ulaşamıyoruz," dedi. "Ona bunu kimin yaptığını bulmamız gerek."

Leif "Onu hissedemiyorum," dedi. "Diğer usta büyücüler de ona ulaşamıyorlar. O gitti Dördüncü Büyücü. Vaktini boşa harcıyorsun."

Cahil "Ne oldu?" diye sordu.

Şifacı "Dövülmüş, işkence görmüş ve tecavüze uğramış," dedi. "Aklına gelebilecek en korkunç şeylerin hepsine maruz kalmış muhtemelen."

Irys "Yine de şanslıymış," dedi.

Cahil "Şans bunun neresinde?" diye sordu. Öfkesi aniden gerilen omuzlarından ve yüksek sesinden seziliyordu.

Irys "Hayatta kalmış," dedi. "Diğerlerinin hiçbiri o kadar şanslı değildi."

"Kaç kişi aynısını yaşadı?" diye sordum. Aslında içimin yanacağını bildiğimden sayılarını öğrenmek istemesem de dilimin ucuna gelen sözcükleri tutamamıştım.

"Tula on birinci kurban. Aynı şekilde hırpalanmış olan diğerleri ölü bulunmuşlardı." Irys'in yüzüne bir tiksinti yayıldı.

"Nasıl yardımcı olabilirim?" diye sordum.

Irys "Zihinsel tedavi benim en etkili gücüm olsa da komutanı ben geri getiremezken sen getirebildin," dedi.

Cahil "Ne?" diye bağırdı. "Komutana yardım mı ettin sen?

Öfkesi bana odaklandı. Onu umursamadım.

Irys'e "Fakat komutanı tanıyordum. Nereye göz atmam gerektiğini biliyordum," dedim. "Sana yardım edebileceğimden emin değilim."

"Yine de bir dene. Cesetler Sitia'nın farklı kasabalarında bulundu. Cinayetlerin işlenmesi için bir neden belirleyemediğimiz gibi elimizde şüpheli de yok. Bu canavarı yakalamalıyız." Irys saçını çekiştirdi. "Ne yazık ki bir büyücü olduğunda bu tür durumlarla karşı karşıya geleceksin. Bunu bir eğitim fırsatı olarak düşün."

Yatağa yanaştım. Şifacıya "Tula'nın elini tutabilir miyim?" diye sordum.

Başını sallayıp yatak örtüsünü çekerek kızın bedenini ortaya çıkardı. Kızın kanla kaplı bandajların arasında seçilen cildi çiğ eti andırıyordu. Cahil küfretti. Leif'e baktım; yüzü hâlâ duvara dönüktü.

Kızın içlerine kıymıklar girmiş olan parmakları kırık olmalıydı. Nazikçe elini tutup parmak uçlarını avucunda gezdirdim. Bir güç ipliği çekerek gözlerimi kapattım ve enerjimi kıza yansıttım.

Zihni terk edilmiş gibiydi. Boşluğu kaçtığı ve asla dönmeyeceği hissi dolduruyordu. Zihninde gri, elle tutulamaz hayaletler uçuşuyordu. Yakından incelediğimde her bir hayaletin Tula'nın belli bir korkusunu temsil ettiğini fark ettim. Hayaletlerin yüzleri acıdan, dehşetten ve endişeden çarpılmıştı. Ham hisler cildimden içeri nüfuz etmeye başladı. Hayaletleri kendimden uzaklaştırıp muhtemelen korkularının kendisine erişemeyeceği bir yerlerde gizlenen asıl Tula'yı aramaya koyuldum.

Kollarımda uzun otlar derimi gıdıklıyormuş gibi bir his duydum. Havaya çiy kaplı bir çayırın topraksı kokusu yayılsa da kokunun kaynağını belirleyemedim. Enerjim tükenene kadar

aramayı sürdürsem de nihayetinde bağı tutamaz hale geldim.

Sonunda gözlerimi açtım. Kızın eli hâlâ elimde, zeminde oturuyordum. "Üzgünüm. Onu bulamıyorum," dedim.

Leif "Size bunun vakit kaybı olduğunu söylemiştim," dedi. Oturduğu köşede doğruldu. "Bir kuzeyliden ne umdunuz ki?"

Leif öfkeyle odadan çıkarken, ardından "Senin gibi kolayca pes etmeyeceğimi umabilirsin," diye seslendim.

Kaşlarını çatarak uzaklaşan Leif'e baktım. Tula'yı uyandırmanın bir başka yolu olmalıydı.

Şifacı kızın elini elimden alıp tekrar örtünün altına koydu. Irys'le ikisi kızın durumunu tartışırlarken zeminden kalkmadım. Tula'nın bedeninin iyileşeceğini ama muhtemelen bilincinin asla açılmayacağını düşünüyorlardı. Anlaşılan Tula da Reyad ve Mogkan'ın Ixia'da güçlerini sömürerek boş, ruhsuz bedenlere çevirdikleri çocuklar gibi geri kalan yaşamını bilinçsiz bir halde sürdürecekti. İki korkunç adamın nasıl benim de irademi kırmaya çalıştıklarını anımsayarak ürperdim.

Zihnimi yeniden Tula'nın sorunlarına odakladım. Komutanı nasıl bulabilmiştim? Ambrose en büyük başarısını kazandığı ana çekilmişti. Kendini en mutlu hissettiği, her şeyin kontrolünde olduğunu düşündüğü o ana.

Konuşmalarını böldüm. "Irys, Tula hakkında bildiğin her şeyi anlat bana."

Bir süre durup düşündü. Dudaklarında sorulmayı bekleyen sorular olduğunu fark edebiliyordum.

Zihnimle ona seslendim: *Bana güven.*

Irys "Çok da bir şey bildiğim yok. Ailesi Booruby'nin dışında kar eden bir cam fabrikası işletiyor," dedi. "Şu aralar en yoğun sezonları olduğundan ocakları durmadan çalışıyor. Tula'ya geceleyin ocağın ateşinin sönmemesini sağlamak vazifesi verilmiş. Babası ertesi sabah ocağa geldiğinde kömürlerin soğuduğunu ve

Tula'nın orada olmadığını görmüş. Günlerce onu aramışlar. Nihayet on iki gün sonra bir çiftçinin tarlasında ağır yaralı halde bulunmuş. Booruby'deki şifacımız yaralarına müdahale etmiş. Fakat zihnine erişemediklerini görünce Tula'yı acilen bana getirdiler." Irys'in hayal kırıklığı yüzüne yansıyordu.

Tula'nın hiç kardeşi var mı?" diye sordum.

"Hem de çok. Neden sordun?"

Derin derin düşündüm. "Peki ya kendi yaşlarında bir kardeşi?"

"Sanırım kendisinden küçük bir kız kardeşi var?"

"Kaç yaş küçük?"

"Çok değil. Muhtemelen bir buçuk kadar."

"Kız kardeşini buraya getirebilir misiniz?"

"Neden?"

"Onun yardımıyla Tula'yı geri getirebilirim."

"Ona mesaj gönderirim." Irys şifacıya döndü. "Hayes, Tula'nın durumunda bir değişiklik olursa beni haberdar et."

Hayes başını sallayıp kapıya yöneldi.

Cahil'le onu takip ettik. Cahil revirden çıkıp alacakaranlığa adım atarken tek kelime etmedi. Güneş neredeyse tamamen kaybolmuş, hava serinlemişti ve yüzümü hafif bir esinti okşuyordu. Temiz havayı içime çekip kızın korkusunun acı kokusunu seyreltmeye çalıştım.

Cahil bana bakıp "Ne kadar gözü pek bir davranıştı," dedi. "Bir usta büyücü başarısız olmuşken kıza ulaşabileceğini düşünmen." Cahil uzun adımlarla uzaklaştı.

Ardından "Ne kadar aptalca olurdu..." diye seslendim. "Tüm olası çözümler denenmeden pes etmek."

Cahil sözlerimi duymamış gibi yürümeye devam etti. İyiydi ya. Böylelikle bana haksız olduğunu ispatlamak için yeni bir fırsat vermişti.

12

Tula'nın çektiği korkunç çilelere dair rüyalar o gece zihnimi meşgul edip durdu. Kızın defalarca savaştığım iblisleri nihayet birleşerek kendi iblisimin alaycı yüzüne dönüştü. Reyad'ın elinde gördüğüm işkencelere ve uğradığım tecavüzlere dair canlı hatıralar uykumu böldü. Çığlık atarak uyandım. Kalbim göğsümün içinde küt küt atıyordu. Geceliğim ter içindeydi.

Gerçekliğe odaklanarak yüzümü sildim. Tula'ya yardım etmemin bir yolu olmalıydı. Uykum iyice açılmıştı; giyinip revire gittim.

Tula'ya ayrılan odada Şifacı Hayes yarı uyanık halde sandalyesinde oturuyordu. Yatağa yaklaşmamla doğruldu.

"Bir sorun mu var?" diye sordu.

"Hayır. Sadece..." Kafamda tatminkâr bir açıklama arayıp "... onunla biraz vakit geçirmek istedim," diye ekledim.

Esnedi. "Zararı olmaz, hem böylece ben de biraz dinlenirim. Koridorun sonundaki büromda olacağım. Durumunda herhangi bir değişiklik olursa beni uyandır."

Hayes'in sandalyesine geçip Tula'nın elini tuttum. Bağlantımızı tekrar kurup bir kez daha boş zihnine girdim. Korkula-

rına ait hayaletler bir belirip bir kayboluyorlardı. Onlara bakıp zayıf noktalarını aradım. Geri döndüğünde, Tula'nın o hayaletlerle bir bir baş etmesi gerekecekti ve niyetim mücadelesinde ona destek olmaktı.

Irys ertesi sabah beni uyandırdı. Kendime geldiğimde başımın Tula'nın yatağının kenarına yaslı olduğunu fark ettim.

"Bütün gece burada mıydın?" diye sordu.

"Yo, sadece yarısında." Gözlerimi ovuşturarak gülümsedim. "Uyuyamadım."

"Seni gayet iyi anlıyorum." Irys, Tula'nın yatağının üzerindeki örtüleri düzeltti. "Burada hiçbir şey yapmadan oturmak ağrıma gidiyor. Tula'nın kız kardeşini kendim getireceğim. İkinci Büyücü Bain Bloodgood ben gittiğimde eğitimini sürdürmeyi kabul etti. Genellikle tarih derslerine girer; derslerinde iyi ve kötü şöhretli büyücüleri anlatmaya bayılır." Irys gülümsedi. "Sana okuyacağın bir sürü kitap verip, sonra seni onlardan sınava çekecek. Bu yüzden verdiği ödevleri mutlaka yap."

Hayes odaya girdi. "Bir gelişme var mı?"

Başımı iki yana salladım.

Hayes Tula'nın bandajlarını değiştirirken Irys'le odadan çıktık.

Irys "Bu sabah yola çıkıyorum," dedi. "Gitmeden önce seni Bain'le tanıştıracağım."

O önde, ben arkada revirden çıktık. Hisarın girişindeki geniş, şeftali rengi ve sarı karışımı mermer bloklardan yapılmış binaya yöneldik.

Yapıda hisarın idari personeline ait bürolar, farklı ebatlarda konferans ve toplantı salonları ve usta büyücülere ait birer büro vardı. Irys'e göre, ustalar yabancılarla ve yetkililerle kulelerinde değil de bu bürolarda buluşmayı tercih ediyorlardı.

Irys'in peşi sıra küçük bir toplantı odasına girdim. Dört kişi

bir konferans masasının üzerine serili bir haritanın üzerine çökmüştü. Duvarlarda başka haritalar ve çizelgeler vardı.

Bu dört kişiden ikisi Roze Featherstone ve Leif'ti. Roze'un üzerinde bir başka uzun ve mavi elbise vardı. Leif'in kaşları her zamanki gibi çatıktı. Yanlarında lacivert bir cüppe giyen yaşlı bir adam ve saçları örülü, genç bir kadın vardı.

Irys beni adamla tanıştırdı. Adamın tuhaf açılarla uzamış, kıvırcık ve ak saçları vardı

"Bain, bir hafta kadar öğrencin olacak olan Yelena."

"Kuzeyden kurtardığın kız mı?" Bain elimi sıktı. "Ne de tuhaf bir görevdi o."

Başarısız bir görev. Roze'un soğuk düşünceleri zihnime bir bıçak gibi saplandı. *Yelena kurtarılmamalı, öldürülmeliydi. Yaşı büyü öğrenemeyecek kadar ileri.*

Yelena'yla aramızda bir bağlantı var. Düşüncelerini duyabiliyor. Irys'in öfkesi barizdi.

Roze kehribar rengi gözlerini bana dikti. *Umurumda değil.*

Hiç bozuntuya vermeden bakışlarına aynı şekilde karşılık verdim. *Hata sende.*

Irys aramıza geçip göz temasımızı engelledi. Genç kadını gösterip "Bu da Üçüncü Büyücü Zitora Cowan" dedi.

Zitora'nın kızılımsı kahverengi örgüleri beline kadar iniyordu. Elimi sıkmak yerine bana sarıldı.

Zitora "Hoş geldin Yelena," dedi. "Irys, Tula'ya saldıranın kim olduğunu bulmamıza yardım edebileceğini söylüyor."

"Bir deneyeceğim," dedim.

"Tula benim klanımdan. Bu yüzden ona yardım için yapacağın her şeye minnettar kalırım." Zitora'nın soluk sarı gözlerinde gözyaşı pırıltıları belirdi. Arkasına döndü.

Bain odanın içindekileri göstererek "Gördüğün gibi katilin yöntemlerini ve araçlarını çıkarmaya çalışıyoruz. Oldukça kur-

naz ve gözü açık biri. Ne yazık ki bildiklerimiz bununla sınırlı. Yeni bir çift göz kaçırdıklarımızı fark edebilir." Bain masanın üzerindeki haritaya işaret etti.

Leif "O burada olmamalı," dedi. "Konuyla ilgili hiçbir şey bilmiyor."

Irys'in beni savunmasına fırsat vermeden "Haklısın Leif," dedim. "Daha önce böyle bir şeyle uğraştığım hiç olmamıştı. Çünkü bu tür bir dehşet Ixia'da uzun ömürlü olamaz."

Leif sözcükleri tükürürmüşçesine "Neden kıymetli komutanına ve mükemmel Ixia'na dönüp sorunlarımızdan uzak durmuyorsun?" dedi.

Karşılık vermek için nefes alsam da Irys elini koluma koyup beni uyardı.

"Yelena, Leif, bu kadarı yeter. Vaktimizi boşa harcıyorsunuz. Bu katili bulmamız şart."

Ağzımın payını alıp masadaki haritaya baktım. Sitia toprakları on bir bölgeye ayrılmıştı. Her bölgede bir klan yaşıyordu. Şehir ve kasabalarının yerlerinin yanı sıra diğer kızların bulundukları yerler işaretlenmişti. Bazı kasabalardan iki kurban çıkmıştı. Belirli bir şablon gözüme çarpmadı.

Bain "Tek tutarlılık kurbanlarda," dedi. "Hepsi de bekâr, on beş ila on altı yaş arası kızlar. Hepsi de yaklaşık olarak on iki ila on dört gün arası ortadan kayboldu. Hepsi de gece kaçırılmış. Bazıları kardeşleriyle paylaştıkları yatak odalarından götürülmüş. Ayrıca hiç görgü tanığı yok. Bir kişi bile."

İçimde uyanan ilk his işin içinde büyü olduğuydu. Fakat dört usta büyücünün önünde bunu dillendirmek istemedim.

Irys "Katilin başıboş bir büyücü olabileceği olasılığını düşündük," dedi. "Okulumuzdan mezun olan büyücülerin cinayetler sırasında olay yerinde olmadıklarını teyit etmiş olsak da tek numaralı büyücüleri sorguya çekemedik."

"Tek numaralı mı?" diye sordum.

Irys "Mum yakmak gibi tek bir şeyi yapacak kadar büyü yetenekleri olup büyüyü başka hiçbir şey için kullanamayan kişiler vardır," diye açıkladı. "Tek numaralılar hisara gelmezler ama genelde yeteneklerini yararlı işler için kullanırlar. Fakat bazıları becerilerini suç işlemek için kullanır. Bunlar çoğu zaman küçük suçlar olur. Katılin tek numarasının görünmez olmak veya ses çıkarmadan yürümek olması mümkün. Kızları kaçırırken kendisine avantaj sağlayan bir şey."

Irys'ın yüzü sertleşerek kararlı bir ifade aldı. Midemde bir bulantıya yol açan bir ifadeydi bu. Ixia'ya beni öldürmeye geldiğinde de yüzünde bu ifade vardı.

Irys kararlı bir sesle "Sadece şimdilik..." dedi.

Bain "Hâlâ başıboş büyücülerden biri olma ihtimali çürütülmüş değil" dedi. "Tarih onlarla dolu. Buna yakın tarih de dahil." Başını bana doğru salladı. "Bir gün bana Kangom'un Ixia'da yaptığı kötülükleri ve sonunun nasıl geldiğini anlatmalısın. Yaptığı çılgınlığı tarih kitaplarına katmak istiyorum."

Başta afallasam da hemen sonra Kangom'un Ixia'ya kaçtığında ismini Mogkan'a çevirdiğini anımsadım.

Bain bana "Kitaplardan bahsediyorken, senin için büromda bazı kitaplarım var," dedi. Roze'a döndü. "Buradaki işimiz bitti mi?"

Roze başını hafifçe öne salladı.

Diğer büyücüler ayrılmaya hazırlanırken Zitora masada kalıp Sitia haritasının üzerine parmağını koydu.

"Irys?" diye seslendi. "Tula'nın bulunduğu yeri işaretledin mi?"

"Hayır." Irys bir tüy kalem alıp içi kırmızı mürekkep dolu bir şişeye batırdı. "Bu hengamede unutmuşum."

Haritaya bir işaret koyup geriye çekildi.

"On güne kadar döneceğim. Lütfen bir şeyler olursa bana

haber ulaştırın. Yelena, büyü kontrolün üzerinde çalışmayı sürdür."

"Emredersiniz efendım," dedım.

Irys gülümseyip odadan çıktı. Booruby'yle kalenin arasını kestirmek için haritaya baktım. Kırmızı mürekkep henüz kurumamıştı. Tula'nın kasabası Avıbıan Ovası'nın batı kenarında kalıyordu. Yüzbaşı Marrok ovanın çok geniş olduğunu söylediğinde mübalağa ettiğini düşünmüştüm. Fakat haritada ovanın Sitia'nın doğusunu boydan boya kapladığı görülüyordu.

Gözüm kırmızı işaretlere takıldığında bir ses çıkarmış olmalıyım ki Zitora kolumu tuttu.

"Ne var?" diye sordu.

"Bir şablon. Görüyor musunuz?" Haritayı gösterdim. "Tüm işaretler Avibian Ovası'nın sınırına yakın."

Diğerleri masaya döndü.

Bain kendi kendine başını sallayarak "Yeni bir çift göz."

Roze "Haritadaki son değişiklikle birlikte şu an bariz bir şekilde görülüyor," dedi. Öfke sesini sertleştirmişti.

"Kızlar kaybolduğunda ovada arama yapıldı mı?" diye sordum.

Zitora "Ovaya kimse girmez," dedi. "Sandseed Klanı ziyaretçilerden hoşlanmaz ve tuhaf büyüleri zihinleri karıştırabilir. En iyisi çevrelerinden dolaşmaktır."

Roze "Sadece Zaltanaları sıcak bir şekilde karşılarlar," dedi. "Belki de Yelena ve Leif oraya gidip orada ters giden bir şeyler olup olmadığını öğrenebilirler."

Bain "Aceleye gerek yok," dedi. "Irys, Tula'nın kız kardeşini alıp gelene kadar beklememiz daha iyi olur. Tula uyanıp kendisine saldıranı teşhis ederse avantajlı konuma geçeriz."

Leif "Ya o esnada bir başka kız kaçırılırsa?" diye sordu. Suratı daha da asılmıştı. Moralini bozan ya bir kızın daha öldü-

rülme ihtimali ya da benimle bir kez daha yolculuk etme düşüncesiydi.

Bain "O zaman bizi nasıl karşılarlarsa karşılasınlar oraya silahlı arama ekipleri göndeririz," dedi.

"Fakat iş işten geçmiş olabilir," dedim.

"Biraz vaktimiz var." Zitora'nın eli örgülerinden birine gitti "Fark ettiğimiz şablonlardan biri de bu. Kurbanları iki hafta elinde tutuyor, dört hafta sonra da yeni bir kurban arıyor"

Yeni bir kurban düşüncesi içimi korkuyla doldurdu ve zihnimde korkunç bir senaryo oluştu. "Ya hisara gelip başladığı işi bitirmeye niyetlenirse? Tula tehlikede olabilir!"

"Gelsin bakalım." Roze'un sesinde soğuk bir kararlılık vardı. "Ben onun icabına *bakarım*."

"Önce onu tutuklamamız gerekir." Bain kemikli parmağıyla masayı tıklattı. "Tula'nın odasına muhafızlar koymalıyız"

Zitora "Fakat sıcak mevsimde olduğumuzdan personel eksiğimiz var," dedi.

Roze "Cahil'e adamlarından birkaçını görevlendirmesini söyleyeceğim," dedi. "Bana borçlu."

Bain "O adamları hemen getir Roze," dedi. "Kaybedecek vakit yok. Gel, Yelena. Yapacak işlerimiz var."

Bain beni odadan çıkarıp koridora soktu.

"İyi gözlemler yaptın genç bayan. Irys'in neden seni öldürmeyi tercih etmediğini anlıyorum."

"Irys'in tercihini ölümden yana yaptığı oldu mu hiç?" diye sordum. Aklıma Cahil'in Irys'in Ixia'dan kurtardığı ilk kişi olmadığını söylediği gelmişti

"Bazen kaçınılmaz oluyor. Ne kadar sevimsiz bir seçim olsa da Irys görevinin hakkını veriyor. Acı ve korku hissetmeden bir kalbi durdurmakta üzerine yoktur. Roze'da da aynı beceri var ama o epey haşindir. Suçlular konusunda uzmandır. Leif ona

o üzücü adli olayları çözmede yardımcı olur. Hisarda okurken ustalar Leif'in alışagelmedik gücünden en iyi bu şekilde faydalanılabileceğine karar verdiler. Zitora ise birini inciteceğine ölmeyi yeğler. Onun kadar iyi bir insan gormedim ben."

Bain durup bir kapının kilidini açtı. Kapıyı açıp beni bürosuna buyur etti. Odaya girince beni bir renk cümbüşü, karman çorman garip aletler ve raflar dolusu kitap karşıladı.

"Ya sız efendim?" diye sordum. "Sizin bu büyücüler grubundaki yeriniz nedir?"

"Öğretirim. Rehberlik ederim. Dinlerim." Bir grup kitabı üst üste yığdı. "Sorulara yanıt veririm. Genç büyücülere görevler veririm. Maceralı geçmişime dair öyküler anlatırım." Bain gülümsedi. "Etrafımdakiler öykülerimi dinlemek isteseler de istemeseler de. Şimdi, şu birkaç kitapla başlayacağız."

Kitap yığınını elime tutuşturdu. Yedi kitap saydım. Birkaç tane mi? Belli ki benim "birkaç" tanımım onunkinden farklıydı. Hiç olmazsa kitaplar inceydi.

"Yarın pazar kurulacak. Ders çalışmak için fazladan bir gün." Bain'in sesinden huşu sezdim. Anlaşılan ona göre kitaplarla haşır neşir olunacak fazladan bir günün bir kese altından farkı yoktu. "Her kitabın ilk üç bölümünü oku. Yarından sonra üzerlerine tartışacağız. Kahvaltıdan sonra kuleme gel."

Bir masanın etrafında gezinip bir şeyler aradı. Kalın bir kitabın altından deri bir kese çıkardı. "Irys'ten sana."

Kese, ağzını açtığımda şıkırdadı. Irys, Ixia sikkelerimi Sitia sikkeleriyle değiş tokuş etmişti.

"Pazar nerede?" diye sordum.

Bain masasını karıştırıp bir kâğıt çıkardı. Kâğıtta kalenin haritası vardı.

"Bunu kullan." Kalenin merkezinin yakınlarındaki Pazar meydanını gösterdi.

"Bu bende kalabilir mi?"

"Senin zaten. Şimdi, git. Oku." Çocuğunu oyun oynamaya gönderen bir babanın hoşgörüsüyle beni dışarı kışkışladı.

Daireme doğru giderken kitapların isimlerini okudum *Büyünün Kaynağı; Büyülü Mutasyonlar; Sitia Büyü Tarihi; Tarih Boyunca Usta Büyücüler, Güç Kaynağının Yanlış Kullanımı; Büyücüler Etik Yasası* ve *Windri Bak Greentree: Bir Biyografi.*

Kitapların çok ilginç isimleri olduğunu teslim etmeliydim. Böylece daireme varır varmaz okumaya başladım. İkindi göz açıp kapayana dek geçti. Midem durmadan guruldamaya başlamasa durup yiyecek arayacağım yoktu.

Akşam yemeğinden sonra ahıra gittim. Yanlarına varmamla Topaz ve Kiki başlarını bölmelerinden çıkardılar.

Elma? İki at da beklenti içindeydi.

Hiç boş elle geldiğim oldu mu?

Yanıt Topaz'dan geldi. *Hayır. Lavanta Hanım iyi biri.*

Topaz ve Kiki'ye elmalarını yedirdim. Elimdeki elma suyunu ve at salyalarını sildikten sonra Cahil'in geciktiğini fark ettim. Onu beklememeye karar verip malzeme odasından Kiki'nin yularını ve eyerini aldım.

Alıştırma mı? Sesinden Kiki'nin sonu gelmez derslerden en az benim kadar sıkıldığı anlaşılıyordu.

Bir yürüyüşe ne dersin?

Hızlı mı?

Hayır. Yavaş ve sakin olsun ki düşmeyeyim.

Kiki'nın yularını ve eyerini zorlanmadan taktığımda ne kadar çok şey öğrenmiş olduğuma şaşırdım.

Ben atın sırtına çıkamadan Cahil geldi. Yüzü kıpkırmızıydı ve sakalı terden keçeleşmişti. Sanki ahıra koşarak gelmişti. Acaba ne kadar uzaktan koşmuştu? Bu soru aklıma Cahil'in hisarın neresinde yaşadığı sorusunu getirdi. Yaşadığı yer de ço-

cukluğuna dair soruları. Büyücüler Hisarı'nda ailesiz büyümek nasıl bir şeydi acaba?

Merak ettiklerimden habersiz olan Cahil, Kiki'nin yularını ve eyerini dikkatle inceledi. Muhtemelen hata arıyordu. Ters duran bir üzengi dışında hiçbir şey bulamayınca memnuniyet içinde gülümsedim.

Cahil "Peki, madem eyerledın, neden binmeyi denemiyorsun?" dedi ve bana bir ata her zaman sol tarafından binmem gerektiğini hatırlattı

Sol ayağımı üzengiye koyup eyeri kavradım. Cahil yardım etmek için beni itmeye yeltenince bir bakış atıp onu durdurdum. Kiki'nin boyu ayakta bir metre altmış santimdi. Bir at için epey uzun da olsa ona kimsenin yardımı olmadan binmek istiyordum. Sağ ayağımla bedenimi yukarı itip bacağımı eyerin üzerinden geçirdim.

Yerleşince, başımı aşağı eğip bana huzursuzluk verdiğini fark ettiğim bir yükseklikten Cahil'e baktım. Bulunduğum yerden, Cahil'in ayağının altındaki zeminde şimdi kadifemsi otlardan çok sert ve katı toprağı görüyordum

Cahil dizginlerle ilgili bilgiler verip nasıl düzgün tutulacaklarını ve eyerde nasıl oturmam gerektiğini anlattı "Duşecek gibi olursan eyere değil, atın yelesine tutun."

"Neden?"

"Parmağını kıstırabilirsin. Merak etme. Yelesinden tutunca atın canı yanmaz."

Cahil dersini atı yönlendirmenin doğru yöntemlerini ve durkalk komutlarının en iyi nasıl verileceğini anlatarak sürdürdü Ayrıca yarım düzine kez daha düşecek gibi olursam Kiki'nın yelesine tutunmamı öğütledi. Nihayet ona kulak asmayı kesip yeni bakış açımla otlağı inceledim. İlerideki çitlerden birinin yanında duran bir aygırın postundan güneşin yansımasını

hayranlıkla izledim. Ta ki Kiki, Cahil'in ses tonundaki değişime kulaklarını öne eğerek tepki verene dek.

Cahil "...dinliyor musun sen?" diye sordu.

"Ne?"

"Yelena, bu konu önemli. Bunları nasıl yapacağını bilmezsen..."

Sözünü kesip "Cahil..." dedim. "Komutlara ihtiyacım yok. Tek yapmam gereken ne istiyorsam Kiki'ye söylemek."

Bana başka bir dilde konuşuyormuşum gibi baktı.

"Izle." Dizginleri, Cahil'in tarif ettiği gibi önümde tuttum. Kiki'nin sol kulağı arkaya yatarken, sağ kulağı öne eğildi. Beni tam olarak görmek için başını hafifçe sola çevirdi.

Zihnimde ona seslendim. *Otlakta yürüsek? Çitin yakınlarında.*

Kiki hareketlendi. Adımları beni bir sağa bir sola sallıyordu. Ben manzaranın keyfini çıkarırken yolu bulma işini ona bıraktım.

İkimiz otlakta daireler çizerken Cahil'in "Topuklar aşağıya! Sırt dik!" diye bağırdığını duydum.

Sonunda onun bizi göremeyeceği kadar uzaklaştık.

Kiki bana seslendi: *Hızlı mı?*

Henüz değil.

Çitin dışından gelen bir güneş ışığı huzmesi ve hızla hareket eden bir karaltı gözüme takıldı. Kiki ürküp ani bir hareketle sağa dönünce sola doğru savruldum.

Kötü koku. Kotü şey.

İçgüdüsel bir hareketle Kiki'nin yelesine tutunup düşmekten kurtuldum. Onu ürküteni kısa bir an için seçtim. *Dur. Bir adam.*

Kiki kıpırdamadan dursa da korkudan bacakları titriyordu. *Kötü adam. Parlak şey.*

Eyerin üzerinde doğruldum. *Kötü adam. Koş.*

13

Kiki koşmaya başladı.

Yelesine tutunup eyerde kalmaya gayret ettim. Birkaç uzun adımdan sonra başımı çevirmemle Goel'in günışığında parıldayan kılıcını gördüm.

Cahil otlakta hızla ilerlediğimizi görünce kollarını açıp bağırdı. "Ho! Ho!"

Kiki dörtnala Cahil'in üzerine gidiyordu. Zihni hayatta kalmaya fazlasıyla odaklandığından onu teskin edecek düşüncelerime yanıt vermesi için Goel'in kokusunun kaybolmasını beklemem gerekti.

Adam gitti. Sorun yok. Zihnimde Kiki'ye bunları söyleyip boynunu okşadım ve aynı sözleri bir de kulağına fısıldadım. Sakinleşti ve Cahil'in birkaç santim ötesinde durdu.

"Hiç olmazsa attan düşmedin." Cahil, Kiki'nin dizginlerini tuttu. "Ne oldu?"

Eyerden aşağı atlayıp Cahil'i süzdüm. Şaşırmış görünmüyordu. Hatta biraz neşelenmiş gibiydi.

"Ne olduğunu sanıyorsun?" diye çıkıştım.

"Bir şey Kiki'yi ürküttü. Sana atların ürkek hayvanlar ol-

duklarını söylemiştim ama sen daha hazır olmadan ona bin-mesen olmazdı tabii."

Cahil'in gözlerindeki bir şey beni şüphelendirdi. "Goel'i bana pusu kurması için mi gönderdin?" diye sordum.

"Goel mi?" Cahil şaşkın görünüyordu. "Hayır, ben..."

"Bunu sen tezgâhladın. Kiki'nin panîğe kapılmasını istedin."

Cahil kaşlarını çattı. "Bir şeyi öğrenmeni istedim. Atlar av olma korkusu içindedir. En küçük bir sese, kokuya veya harekete içgüdüsel tepkiler verirler. Hem düşseydin düşüşün o kadar da kötü olmadığını görecektin. O zaman attan düşmekten veya gerektiğinde atlamaktan korkmamayı öğrenecektin."

"Zaten attan bir kez düşmüş olduğumu hatırlamaman ne de hoş. Aslında bir attan aşağı itilmiştim. Hem de *senin* atından. Öyle kolay unutulacak bir hatıra değil."

Cahil hiç olmazsa pişman görünme inceliğini gösterdi.

"Demek Goel'i bana ders vermek için gönderdin?" diye sordum. "Buna inanmıyorum, Cahil. Goel silahlıydı."

Cahil'in yüzüne öfke yayıldı. "Bana yardım etmesi için Erant'a gitmiştim. Goel'in Tula'nın başında nöbet tutuyor olması gerekirdi. Onun ıcabına bakarım ben."

"Zahmet etme. Goel'le kendim ilgilenirim. Hiç olmazsa *o* beni planlarından önceden haberdar etme nezaketini gösterdi. Bazı kişilerin aksine."

Cahil'e öfkeli bir bakış atıp dizginleri elinden kaptım ve hızlı adımlarla Kiki'yi ahıra götürdüm. Derslerime silah getirmemem bir hataydı. Yanımda Cahil varken Goel'in bana saldırmaya çalışmayacağı fikrine kapılmakla aptallık etmiştim. Dersimi almıştım. Her ne kadar ders istediği gibi gelişmemiş de olsa Cahil kendiyle övünebilirdi.

Ertesi sabah, pazarı bulmak için yola çıktım. Kalenin sokak-

larında, yanımdan geçen insanları temkinli gözlerle süzüyordum. Hepsi de ortadaki meydana gidiyordu. Pazarın çevresini dolduran insanların sayısına şaşırmıştım. Tereddüde kapıldım. Kalabalığın arasına karışmak istemesem de alışveriş yapmam gerekiyordu.

Hisarda çalışan birkaç işçiyi görünce onlardan birinden bana yardımcı olmasını istemeyi düşündüm. Tam o sırada biri kolumu çekiştirdi. Arkama dönerken elim sırt çantamdaki dövüş sopama gitti. Karşımda duran oğlan irkildi. Kaledeki ilk günümde Sitia sikkelerimi verdiğim dilenciydi bu.

"Üzgünüm. Beni şaşırttın," dedim.

Oğlan rahatladı. "Güzel hanım, bir bakır para verir misin?"

Irys'ın dilenciler hakkında söylediklerini anımsadım. Aklıma bir fikir geldi. "Sen bana, ben sana yardım etsek nasıl olur?"

Gözlerinde ihtiyatlı bir ifade belirdi. Sanki o an on yıl büyümüştü. Yüreğim cız etti. İçimden kesemdeki tüm parayı avucuna boşaltmak geldi. Bunun yerine ona "Burada yeniyim. Kâğıt ve mürekkep almam gerek. Bildiğin iyi bir tacir var mı?" diye sordum.

Teklifimi anlamış gibiydi. Gözlerinde bir pırıltıyla "Buradaki en iyi kırtasiye Maribella'nınkidir," dedi. "Sana yerini gösteyim."

"Dur. Adın ne?"

Duraksayıp gözlerini yere çevirdi. "Fisk," diye mırıldandı.

Bir dizimin üzerine çöktüm. Gözlerinin içine bakıp elimi uzattım. "Memnun oldum Fisk. Ben de Yelena."

Her iki eliyle elimi tuttu. Şaşkınlıktan ağzı açık kalmıştı. Dokuz yaşında olması gerektiğini düşündüm. Fisk başını iki yana sallayıp kendisini topladı. Ardından beni meydanın kenarında duran genç bir kızın masasına götürdü. Kızdan kâğıt, kalem ve mürekkep satın aldım ve Fisk'e yardımlarının karşılığı olarak

bakır bir Sitia sikkesi verdim. Sabah öğlene dönerken Fisk beni başka malzemeler almam için başka tezgâhlara götürdü ve çok geçmeden paketlerimi taşımaları için başka çocuklar "tuttum."

Alışverişim bitince maiyetimdekilere şöyle bir baktım. Kır içindeki altı çocuk sıcağa ve yakıcı güneşe rağmen bana bakıp gülümsüyordu. İçlerinden birinin Fisk'in küçük kardeşi olabileceğini düşünüyordum; ikisinde de aynı kahverengi gözler vardı. Diğer iki çocuk kuzenleri olabilirdi. Yağlı saç tutamları iki kızın gozlerini epey gizlediğinden Fisk'le akraba olup olmadıklarını anlamak imkânsızdı.

Hisara dönmeyi hiç de istemediğimi fark ettim.

Hislerimi sezmiş olacak ki Fısk "Güzel Yelena, sana kaleyi gezdirmemi ister misin?"

Başımı salladım. Öğle sıcağı pazardakileri kaçırmış olsa da çocukların peşi sıra terk edilmiş sokaklarda yürürken içimi bir huzursuzluk sardı. Ya beni bir tuzağa sürüklüyorlarsa ne olacaktı? Elim sustalımın kabzasını aradı. Konsantre olup büyü gücü çekerek farkındalığımı ileri yansıttım.

Zihnim dört yanımdaki canlılarla temas etti. Kale sakinlerinin çoğu kapalı mekanlarda oturuyordu. Düşünceleri güneş batana dek serin bir yer veya sakin bir uğraş bulmaya odaklanmıştı. Herhangi bir tehdit, pusu yoktu.

Çeşmeyi görmeden önce suyun sesini işittim. Çocuklar sevinç çığlıkları içinde paketlerimi yere bırakıp çeşmeye koştular. Fakat tur rehberliği görevini ciddiye alan Fisk yanımdan ayrılmadı.

"Bu Birlik Çeşmesi'dir," dedi.

Yüzeyinde eşit aralıklı, geniş delikler olan; büyük; taş bir kürenin çevresinde çember şeklinde dizili fıskiyeler vardı. Kürenin içinde yine delikleri olan, ikinci bir küre olduğunu gördüm. Yemyeşil çeşmenin taşı üzerinde kalenin duvarlarındaki gibi ince çizgiler olmasa da taşın içinde başka bir şeyler olduğu seziliyordu.

Fisk'e "Mermer mi bu?" diye sordum.

"Zümrüt Dağları'ndan çıkarılmış yeşim. Bugüne dek bulunmuş en büyük sal yeşim parçası bu. Buraya getirilmesi bir yıl almış, yeşim çok sert olduğundan elmas uçlu keskilerle yontulması beş yıldan uzun sürmüş. Hepsi o tek taşın içine oyulmuş toplam on bir küre var."

Muhteşem. Diğer küreleri görmek için çeşmeye yaklaştım. Çeşmenin etrafına püskürten damlacıkların sıcak cildimi serinletmesi hoş bir histi.

"Neden on bir?" diye sordum.

Fisk yanıma geldi. "Her klan için bir küre. Bir de her klan için bir fıskiye. Su hayatı temsil eder," dedi. "Dış çemberdeki oymaları görüyor musun?"

Çeşmenin üzerindeki girift çizgileri görebilmek için ıslanmayı göze aldım.

"Efsanevi yaratıklar. Her biri bir usta büyücüyü temsil eder. Ying Lung, Birinci Büyücü'ye karşılık gelen bir gök ejderi. Fei Lian, İkinci Büyücü'yü temsil eden bir rüzgâr leoparı. Kioh Twan, Üçüncü Büyücü'yü temsil eden tek boynuzlu at. Son olarak, Pyong, Dördüncü Büyücü'nün şahini.

Sitia heyetiyle Ixia'ya geldiğinde Irys'in yüzünde bir şahin maskesi olduğunu anımsayarak "Neden bu yaratıklar?" diye sordum.

"Büyücüler ustalık seviyesine ulaştıklarında bir dizi sınava göğüs gererler." Fisk bir okul kitabından alıntı yaparmış gibi konuşuyordu. "O dönemde ölüler diyarına gidip rehberleriyle buluşurlar. Bu yaratıklar onlara ölüler diyarında yol göstermekle kalmaz, hayatları boyunca onlara kılavuzluk ederler."

"Buna inanıyor musun?" Duyduklarım bana bir peri masalı gibi gelmişti. Komutanın Ixia'nın yönetimine geçmesiyle halk batıl ve dini inançlardan vazgeçirilmişti. Hâlâ bu tür şeylere inanmayı

sürdürenler seslerini çıkarmadan, gizli gizli ibadet ediyordu.

Fisk omuz silkti. "Sınavlar sırasında büyücülere bir şeyler olduğunu biliyorum. Çünkü babam görmüş bunu. Eskiden hisarda çalışırdı."

Fisk'in yüzüne katı bir ifade oturduğundan daha fazla soru sormadım. Yine de yaratıkları merak ediyordum. Irys, Ixia'da şahin terbiyecisi kılığına girmişti. Ixia'lıların arasına karışmak için uygun bir üniforma seçmişti. Belki komutanın şahinlerine bakmış bile olabilirdi.

Fisk "Çeşmeden su içmek iyi şans getirir," dedi. Sonra suyun içinde oynayan ve püsküren suları yakalamak için ağızlarını açan arkadaşlarının yanına koştu.

Kısa bir tereddüdün ardından, onlara katıldım. Tazelik veren suyun içinde bir hayat iksirindeki gibi mineraller vardı. Sudan kana kana içtim. Biraz şans hiç de fena olmazdı.

Çocuklar oyunlarını bitirince Fisk beni bir başka çeşmeye götürdü. Bu seferki nadir bulunan beyaz yeşimden yontulmuştu. Geniş bir su fıskiyesinin etrafında donakalmış on beş at vardı.

Fisk hiç şikayet etmese de sıcağın onu nihayet bitkin düşürdüğünü görebiliyordum. Yine de pazardan aldıklarımı hisara tek başına götürebileceğimi söylediğimde tüm çocuklar itiraz edip söz verdikleri gibi paketleri taşıyacaklarını söylediler.

Dönüş yolunda, Topaz'ın endişesini hissetmemin hemen ardından köşeyi dönen Cahil'i gördüm. Cahil bize doğru gelip Topaz'ı önümüzde durdururken çocuklardan oluşan geçit alayımız yolun kenarına geçti.

Cahil "Yelena, nerelerdeydin?" diye sordu. Ona öfkeli gözlerle karşılık verdim. "Alışveriş yapıyordum. Neden? Benim için bir başka sürprizli sınavın mı var yoksa?" Sorumu duymazlıktan gelip gözlerini refakatçilerime dikti. Çocuklar sanki ufalıp kaybolmak istermişçesine duvara iyice yaslandılar.

"Pazar saatlerdir kapalı. Ne yapıyordun?"

"Seni ilgilendirmez."

Gözleri bana çevrildi. "Hayır, ilgilendirir. İlk kez kalede yalnız başına geziyorsun. Soyulabilirdin. Kaybolabilirdin. Sen dönmeyince aklıma en kötü olasılıklar geldi."

"Başımın çaresine bakabilirim." Fisk'e baktım. "Yolu göster," dedim.

Fisk başını sallayıp sokağa adımını attı. Diğer çocuklarla birlikte onu izledim.

Cahil homurdanarak atından indi. Topaz'ın dizginlerini tutup yanımdan yürüdü. Fakat sessiz kalamadı.

"Refakatçi seçimin başını derde sokacak," dedi. "Ne zaman kaleye insen parazitler gibi başına üşüşecek iliğini kurutacaklar." Yüzünde tiksinti vardı.

"Bu da başka bir ders mi?" diye sorarken alaycılığımı gizlememiştim.

Sadece yardımcı olmaya çalışıyorum." Sesi öfkeden gergin çıkıyordu.

"İstersen olma. Derslerinden ötesine karışma, Cahil. Konu atlarla ilgili değilse yardımına ihtiyacım yok."

Cahil uzun bir nefes verdi. Göz ucuyla baktığımda öfkesini bastırmaya çalıştığım gördüm. İlerleme kaydediyordu.

"Bana hâlâ kızgınsın," dedi.

"Neden sana kızgın olayım ki?"

"Casus olmadığına inanmadığım için.'

Ben hiçbir şey söylemeyince konuşmaya devam etti. "Birinci Büyücü yle yaşadıkların eminim feci bir deneyimdi..."

"Feci, ha!" Sokağın ortasında durup Cahil'in üzerine yürüdüm. "Sen ne bileceksin? Aynı şeyi sana yaptı mı?"

"Hayır."

"O zaman neden bahsettiğini bilmiyorsun. Çaresiz halde,

çırılçıplak soyulduğunu hayal et. Düşüncelerin ve hislerin acımasızca, mahremiyet gözetmeksizin irdeleniyor."

Gözleri şaşkınlık içinde açıldı. "Fakat senin direndiğini, seni tamamen okuyamadığını söylemiştin."

Roze'un daha da derinlere inmesi düşüncesi beni ürpertti. Yaşadığım deneyimin ardından, Roze'un gerçekleştirdiği sorgunun Cahil'in iddia ettiği gibi bazı insanlarda neden zihinsel hasar bıraktığını anlamıştım.

"Tecavüze uğramaktan beter Cahil. Bunu biliyorum. Her ikisinin acısını da yaşadım ben."

Şaşırmıştı. "Sebep bu mu?"

"Ne sormak istiyorsan, durma, sor." Tüm sorularına yanıt verecektim. Zira rahatsız edici sorularının cevaplarını almazsa kendisini daha iyi hissedeceğini biliyordum.

"Bu yüzden mi ilk üç gün odandan çıkmadın?"

Başımı salladım. "Irys bana surat ettiğimi söyledi. Fakat bana birilerinin beni görmesi düşüncesine bile tahammül edemez haldeydim." Topaz başını omzuma koydu. Cahil'e olan öfkem atın düşüncelerinin zihnime ulaşmasını engellemişti. Zihnimi Topaz'a açtım.

Lavanta Hanım güvende. Topaz'ın memnuniyeti zihnime doldu. *Elma?*

Gülümsedim. *Sonra.*

Cahil bizi yüzünde tuhaf bir ifadeyle izledi. "Sadece atlara gülümsüyorsun."

Beni kıskandığını mı yoksa halime mi üzüldüğünü çıkaramadım.

Cahil "Roze'un.. benim... sana yaptığım şey. Bu yüzden mi herkesten en az bir kol mesafesi uzakta duruyorsun?" diye sordu.

"Tam olarak o yüzden değil. Ayrıca herkesten de uzak durmuyorum."

"Başka kime gülümsüyorsun?"

"Irys'e."

Bu yanıtı bekliyormuş gibi başını salladı. "Başka?"

Parmaklarım gomleğimin altında duran kelebek şeklindeki kolye ucunun oluşturduğu yumruya gitti. Valek benden bir gülümsemeden fazlasını alabilirdi. Fakat bunu dile getirmeyip "Kuzeydeki dostlarıma," dedim.

"Sana dövüşmeyi öğretenler mi?"

"Evet."

"Ya sana şu kolyeyi veren kişi?"

Elimi hızla çektim. "Kolyemi nereden biliyorsun?" diye sordum.

"Bilincini kaybettiğinde boynundan sarkmıştı."

Roze'un sorgusundan sonra Cahil'in beni odama taşıdığını anımsayıp kaşlarımı çattım.

"Sanırım sana bunu hatırlatmamalıydım," dedi. "Fakat kolyenin bir hediye olduğu konusunda haklıydım, değil mi?"

"Bu seni hiç ilgilendirmez Cahil. Iki arkadaşmışız gibi davranıyorsun. Değiliz."

Çocuklar bir kavşakta bekliyordu. Onlara doğru hareketlendim.

Cahil bana yetişti. Sessizce yanımda yürüdü. Hisara vardığımızda paketlerimi çocuklardan alıp hepsine ikişer bakır sikke verdim.

Fisk'e gülümsedim. Ardından yanımdayken gülümsemekten rahatsız olduğum Cahil'e baktım.

Fisk'e "Bir dahaki pazarda görüşürüz," dedim. "Bir de arkadaşlarına söyle, kirli gelmezlerse onlara fazladan birer bakır para vereceğim."

Fisk bana el salladı. Çocukların uzaklaşmalarını izledim; muhtemelen kaledeki tüm arka sokakları ve gizli saklı yolla-

rı biliyorlardı. Bir gün bunun faydasını görebilirdim. Fisk'ten beni oralara götürmesini istemem gerekecekti.

Kalede büyümüş biri olarak Cahil'in bildiği kestirme yollar olabilirdi Fakat ona bu konuda hiçbir şey sormayacaktım Özellikle de yüzü öyle asıkken.

"Yine ne var?" diye sordum

İç geçirdı. "Neden her şeyi bu kadar zorlaştırmak zorundasın?"

"Sen başlattın. Hatırladın mı? Ben değil, sen."

Başını iki yana salladı. "Neden yeni bir başlangıç yapmıyoruz? Başından beri aramız açık oldu. Şu nadir gülümsemelerinden birini hak etmek için ne yapabilirim?"

"Neden sana gülümsememi istiyorsun? Dost olacağımızı ve sana Ixia'nın tüm askeri sırlarını vereceğimi düşünüyorsan boşa zahmet etme."

"Hayır. Istediğim bu değil. Aramızda farklı bır ilişki olsun istiyorum."

"Nasıl farklı?"

Cahil doğru sözcükleri arıyormuş gibi etrafına bakındı. "Daha iyi, daha dostane bir ilişki. Tartışmalar yerine sohbet ettiğimiz bir ilişki."

"Bana yaşattığın onca şeyden sonra mı?"

"Üzgünüm Yelena." Sözcükler ağzından gırtlağını acıtırmış gibi çıkmıştı. "Casus olmadığını söylediğinde sana inanmadığım için üzgünüm. Birıncı Büyücü'den..." Yutkundu. "Ondan zihnine tecavüz etmesini istediğim için de.. "

Gözlerımı ondan kaçırdım. "Bu özrün haftalar öncesinde dilenmesi gerekıyordu. Bu da nereden çıktı şimdi?"

İç çekti. "Yeni Başlangıçlar ziyafeti için planlar yapılıyor"

Cahil'in sesindeki bır şey beni bakışlarımı ona çevirmeye itti. Topaz'ın dizginlerini bir eline doluyor bir çözüyordu.

"Soğuma mevsimini ve yeni okul yılını kutlamak için düzenlenen bir ziyafet. Herkes için bir araya gelmek ve yeni başlangıçlar yapmak için bir fırsat." Cahıl'ın mavi gözleri benimkileri aradı. "Onca yıldır ziyafete birlikte gitmek isteyeceğim biri olmamıştı. Aslen yanımda olmasını isteyeceğim kimse olmamıştı. Fakat bu sabah aşçıların ziyafet menüsünü tartıştıklarını işittiğimde gözümün önüne sen geldin. Benimle ziyafete gider misin, Yelena?"

14

Cahil'in sözleri fiziki bir darbe gibi bana çarptı. Bir adım geri kaçtım.

Tepkim karşısında yüzü hüzünlü bir ifade aldı. "Sanırım bu hayır demek oluyor. Zaten bütün gece kavga ederdik herhalde." Dönüp gidecek oldu.

Ona yetişip "Cahil bekle," dedim. "Beni şaşırttın." Aslında şaşkınlık sözü hafif kalıyordu.

O ana dek Cahil'in benden istediği tek şeyin Ixia hakkında bilgi olduğunu düşünmüştüm. Daveti pekâlâ bir tezgâh olabilirdi. Yine de ilk kez gözlerinde yumuşak bir ifade görmüştüm. Elimi koluna attım. Durdu.

"Yeni Başlangıçlar ziyafetine herkes davetli mi?" diye sordum.

"Evet. Yeni öğrencilerin öğretmenleriyle tanışmalarını sağlıyor. Ayrıca insanların birbirlerini daha iyi tanıma fırsatı oluyor. Ziyafete gideceğim çünkü kıdemli yılda ve çıraklık yılında okuyacak olan öğrencilere atçılık dersleri vereceğim."

"Demek ben ilk öğrencin değilim."

"Hayır fakat ilk dikkafalı öğrencim sensin." Yüzünde kederli bir gülümseme belirdi.

Ona gülümseyerek karşılık verdim. Gözleri ışıldadı.

"Peki Cahil, Yeni Başlangıçlar ziyafetinin ruhuna ayak uydurup yeni bir başlangıç yapalım. *Arkadaşlığımızın* ilk adımı olarak sana ziyafette eşlik edeceğim." Zaten sınıf arkadaşlarımla yalnız başıma tanışma fikri gözümü korkutuyordu.

"Arkadaşlık mı?"

"Verebileceğim sadece bu."

"Sana şu kelebek kolyesini veren kişi yüzünden mi?"

"Evet."

"Peki ya sen ona kolyenin karşılığında ne verdin?"

İçimden bunun onu hiç de ilgilendirmediğini söyleyip konuyu kapatmak gelse de öfkemi dizginledim. Arkadaş olacaksak gerçeği bilmeliydi. "Kalbimi." Kalbime vücudumu, güvenimi ve ruhumu da ekleyebilirdim ama yapmadım.

Bir süre bana baktı. "Sanırım arkadaşlıkla yetinmek zorunda kalacağım." Sırıttı. "Bu artık bana eskisi kadar güçlük çıkarmayacağın anlamına mı geliyor?"

"Buna çok da güvenme."

Güldü ve paketlerimi daireme taşımama yardım etti. Gecenin geri kalanını Bain'in okumamı söylediği bölümleri okuyarak ve Cahil'in hayatımdaki yeni "arkadaş" rolü üzerine düşünmekle geçirdim.

Bain Bloodgood'la geçirdiğim büyüleyici sabahların keyfini çıkarıyordum. Sitia tarihi yüzyıllar öncesine uzanıyordu. Bir usta büyücü olan Windri Greentree on bir klanı birleştirene ve Atalar Konseyi'ni kurana dek klanlar kendi aralarında savaşmıştı. Sitia tarihini tam olarak öğrenmem için ne kadar çok çalışmam gerektiğini fark ettiğimde gözüm korkmuş, Bain ise epey keyiflenmişti. Sırf yaratıklar, iblisler ve efsanelerle dolu Sitia mitolojisini öğrenmek bile yıllarımı alacaktı.

Bain bana okulun yapısından da bahsetti. "Her öğrencinin bir akıl hocası olur. Akıl hocası öğrencinin öğrenimini denetler. Öğretir. Kılavuzluk eder. Öğrenciyi belli konularda daha deneyimli olan büyücülerin derslerine sokar."

"Sınıflarda kaçar öğrenci oluyor?"

Bain eliyle içinde bizden başka kimsenin olmadığı odayı gösterdi. Kulesinin dibindeki açık, daire şeklinde bir odada oturuyorduk. Duvarlarda düzgünce yerleştirilmiş dizi dizi kitaplar, Bain'in mürekkep lekeli çalışma masalarında yazı projeleri vardı. Usturlabının metal halkaları sabah güneşinde parlıyordu.

Geniş masasının kenarına tünedim. Masanın üzerinde dağınık küçük yazı aletleri ve kâğıt yığınları vardı. Tek süs eşyası beyaz bir deniz kabuğuydu. Üzerinde ışığı yutan mosmor bir cüppe olan Bain karşımda oturuyordu. Geniş cüppe koleksiyonu beni şaşırtmıştı. Resmi cüppelerini her gün giyen tek büyücü oydu.

"Biz bir sınıfız," dedi. "Bir sınıfta en fazla dört öğrenci olabilir. Bu okulda bir sürü ders dinleyen öğrenci görmeyeceksin. Biz uygulamalı ve küçük gruplarla eğitim veriyoruz."

"Her akıl hocasının kaç öğrencisi oluyor?"

"Deneyimli öğretmenlerin en fazla dört öğrencisi olur. Yeni büyücülere ise sadece bir öğrenci verilir."

"Ya usta büyücüler kaç öğrenciye ders verir?" Irys'i birleriyle paylaşacağım günün gelmesinden korkuyordum.

"Ha..." Duraksadı. Bain'in doğru sözcükleri seçmede zorlandığını ilk kez görüyordum. "Ustalar öğrencilere akıl hocalığı yapmazlar. Bize konsey toplantılarında ihtiyaç olur. Sitia'ya yardım ederiz. Ümit vaat eden öğrencileri okula kaydettiririz. Fakat arada sırada ilgimizi cezp eden bir öğrencinin çıktığı olur."

Bana aklındakilerin ne kadarını söyleyeceğim tartıyormuş gibi baktı. "Konsey toplantıları beni bıktırdı. Ben de tüm enerjimi öğretmenliğe yönelttim. Bu yıl iki öğrencim var. Roze Birinci Büyücü görevine geçtiğinden sadece bir öğrenci seçti. Zitora'nın öğrencisi yok. Alışma sürecinde... Daha usta olalı bir yıl oldu."

"Ya Irys?"

"Sen onun ilk öğrencisisin

Şaşkınlık içinde "Tek öğrencisi ben miyim?" diye sordum.

Başını salladı.

"Roze'un bir öğrenci seçtiğini söylemiştin. Kim o?"

"Kardeşin Leif."

Hafta ilerledikçe okula dönen öğrencilerin hisarı yakında işgal edeceğine dair belirtiler arttı. Hizmetçiler odaları ve yatakhaneleri havalandırıyorlardı. Ziyafete hazırlanan mutfakta hummalı bir çalışma vardı. Kalenin sakinlerinin dönmesiyle sokaklar bile hareketlenmişti. Akşamları kahkahalar ve müzik soğumaya başlayan havayı doldurmuyordu.

Irys'in Tula'nın kız kardeşini getirmesini beklerken sabahlarımı ve öğleden sonralarımı Bain'le ders çalışarak, akşamlarımı da Cahil ve Kiki'yle geçiriyordum. At binişim iyileşmişti; Kiki'yi artık tırısa kaldırabiliyordum. Fakat kemiklerimi sarsan bu yürüyüş temposu yüzünden günün sonunda her yanım kaskatı kesiliyor ve ağrıyordu.

Her gece Tula'nın yanında oturuyor, zihniyle bağlantı kurarak kendimce ona destek veriyordum. Zihni boş olsa da hırpalanmış bedeni hızla iyileşiyordu.

Bir gece Hayes bana "İyileştirme gücün var mı?" diye sordu. "Kaydettiği fiziksel gelişme inanılmaz. Iki şifacı el ele vermiş gibi."

Sorusunu şöyle bir düşündüm. "Bilmem. Hiç denemedim."

"Belki de farkına varmadan iyileşmesine yardım etmişsindir. Bunun doğru olup olmadığını öğrenmek ister misin?"

"Onun canını yakmak istemem," dedim.

"Bunu yapmana göz yummam." Hayes, Tula'nın sol elini tutup gülümsedi. Sağ elindeki kırıklar için konmuş olan tahtalar alınmış olsa da sol el parmakları hâlâ şiş ve morluk içindeydi. "Bende ancak günde birkaç kemiği iyileştirecek kadar enerji var. Genellikle bedeni kendi kendine iyileşmeye bırakırız. Fakat ciddi sakatlıklar söz konusu olduğunda süreci hızlandırıyoruz."

"Nasıl?"

"Kendime güç çekiyorum. Sonra sakatlığa odaklanıyorum. Hastanın derisi ve kasları gözümün önünden kayboluyor ve kemikler ortaya çıkıyor. Gücü kemiği iyileşmeye teşvik etmede kullanıyorum. Diğer yaralanmalar için de aynısı geçerli. Gözlerim sadece yarayı görüyor. Bu gerçekten harika."

Hayes'in parlayan gözleri Tula'ya çevrilince söndü. "Ne yazık ki bazı yaralanmalar iyileştirilemiyor; zihin de öyle karmaşık ki verilecek en küçük hasar çoğu zaman kalıcı oluyor. Az sayıda zihin şifacımız var. Aralarında en güçlüsü Dördüncü Büyücü ama onun da elinden gelen sınırlı."

Hayes, Tula'ya odaklanırken bedenimi saran havanın yoğunlaşıp titreştiğini hissettim. Nefes almak bile güçleşmişti. Sonra Hayes gözlerini yumdu. Hiç düşünmeden zihnimi onun zihnine bağladım. Hayes'in gözlerinden Tula'nın elini görüyordum. Kızın derisi yarı saydam oldu ve kemiklerine bağlı, hırpalanmış lifli kaslar ortaya çıktı. Hayes'in ellerini çevreleyen örümcek ağı gibi ince güç ipliklerini görüyordum. Hayes bu iplikleri Tula'nın kemiğindeki kırığın etrafına doluyordu. Kırık kayboldu ve ardından kas iyileşti.

Hayes'le aramdaki zihinsel bağı kesip Tula'ya baktım. Düzleşmiş işaret parmağındaki morluklar silinip gitmişti. Hayes'ın alnı ter içinde parlıyor, az önce verdiği çaba yüzünden soluk soluğa nefes alıyordu.

"Şimdi sen dene," dedi.

Tula'nın elini Hayes'in elinden aldım. Orta parmağım tutup başparmağımla hafifçe ovaladım. Güç çekerken kemiğin görüntüsünü ortaya çıkardım. Hayes'ten bir nida yükseldi. Duraksadım.

"Devam et," dedi.

Güç battaniyesinden çektiğim iplikler halat kalınlığındaydı. Kemiğe sardığım iplikler kemiği bir ilmik gibi çevreliyordu. Parmağının ikiye bölüneceği endişesiyle geri çekildim.

Tula'nın elini yatağa geri bırakıp Hayes'e baktım. "Üzgünüm. Büyümü henüz tam olarak kontrol edemiyorum."

Hayes, Tula'nın eline baktı. "Bak."

Her iki parmak da iyileşmişti.

Hayes "Kendini nasıl hissediyorsun?" diye sordu.

Genellikle büyü kullanmak beni yorgun düşürürdü. Fakat bu kez fazla büyü kullanmamış olmalıydım. Yoksa kullanmış mıydım? "Az öncekinden pek de farklı değil."

"Benim üç iyileştirmeden sonra uykuya çekilmem gerekiyor." Hayes başını iki yana salladı. Siyah saçları gözlerinin üzerine düşmüştü. Perçemini aceleyle geri attı. "Az önce hiç çaba sarf etmeden bir kemiği iyileştirdin. Kader bizden yana olsun!" Sesi huşudan ve korkudan hırıltılı çıkıyordu. "Gücünü tam olarak kontrol edebildiğinde ölüleri bile diriltmen mümkün."

15

Kaslarım içimi saran korkudan titriyordu. Hayes'e "Hayır" dedim. "Yanılıyor olmalısın. Kimse ölüleri canlandıramaz."

Hayes düşünceli bir edayla yorgun gözlerini ovuşturdu.

"Belki de düşüncesizce konuştum," diyerek beni onayladı. "Tarih boyunca sadece bir kişi ölüleri canlandırabildi." Bedeni ürperti içinde titredi. "Ve sonuçlar korkunçtu."

İçimden ona soru sormak gelse de yapması gereken işler olduğunu söyleyen Hayes kapıya yönelmişti bile.

Kendimi tuhaf ve tedirgin hissederek Tula'nın hareketsiz bedenine baktım. Battaniyesi ve derisinin altındaki yaralarını tek tek görüyordum. Anlaşılan bir kez harekete geçirdiğim bu yeni beceriyi bir türlü durduramıyordum. Kırıklar, burkulmalar, çürükler, hepsi de ısrarcı, kırmızı bir ışıkla parlıyordu. Işığı inceledikçe zihnimi daha da içine çekiyordu. Tula'nın fiziksel acısının içime işlediğini hissettim. Ani bir acıyla yere yıkıldım.

Yerde top şekli alıp gözlerimi kapattım. Bir yanım acının hayali olduğunu bilse de panik içinde ıstırabı uzaklaştırmaya çalıştım. Kaynaktan güç çektim. Büyü içimi kapladı. Biriken güç bir ateş gibi cildimde çıtırdadı. Gücü serbest bıraktım.

İçimi rahatlama hissi kaplarken çığlığım odada çınladı ve acım hafifledi. Bedenimdeki tüm enerji çekildiğinden bir süre soluk soluğa yerde yattım.

"Yelena, iyi misin?"

Gözlerimi açtım. Hayes yüzünde endişeli bir ifadeyle tepemde dikiliyordu. Başımı salladım. "Ya Tula?"

Hayes yanımdan çekildi. "Iyi."

Yattığım yerde belimi doğrulttum. Bir an oda dönse de odaklanmaya uğraştım.

Hayes "Ne oldu?" diye sordu.

Kontrolümü kaybettiğimi ve bilinçsizce acıya tepki verirken daha önceleri olduğu gibi hayatta kalma içgüdülerimin harekete geçtiğini söylemek istedim. Fakat bunu yapmak içimden gelmedi. Kontrolümü kaybettiğimi kabul edersem tehlikeli sonuçlarla yüzleşebilirdim. Kontrolsüz büyücüler güç kaynağına zarar verdiğinden usta büyücüler beni öldürmek zorunda kalabilirlerdi. Bu yüzden dudaklarımı sıkıca kenetleyip karman çorman düşüncelerimi düzene sokmaya çalıştım.

Ben konuşmadan Hayes söze girdi. "Tula'nın diğer iki parmağını da iyileştirmişsin."

Tula'nın yatağının kenarına oturup kızın sol elini havaya kaldırdı. Parmakları inceledikten sonra kızın kolunu karnının üzerine bıraktı.

Sonra kaşlarını çatıp bana doğru döndü. "Ben olmadan bunu denememeliydin. Çığlık atmana şaşmamalı. Çok güç topladığından gücü salmak zorunda kalmışsın." Hayes yüzüstü yere serilmiş bedenime işaret etti. "Bir aceminin yapacağı türde bir hata. Şimdi de bitkın düştün tabii. Kontrolün üzerinde gerçekten çalışman gerekiyor."

Beni ayağa kaldırırken Hayes'in yüzündeki asık ifadenin yerine rahatlama olduğunu düşündüğüm bir ifade aldı. "İyi-

leştirme becerin var ama kılavuzluğa ihtiyacın var. Başta seni bir ruh-bulan zannetmekle hata etmişim." Hayes güldü. "Bir dahaki sefere beni bekle, olmaz mı?"

Konuşup konuşamayacağımdan emin olamadığımdan başımı salladım.

Hayes beni kapıya götürdü. "Biraz dinlen. Muhtemelen birkaç gün yerinden kalkamayacaksın."

Ayaklarımı sürüyerek çıraklar kanadına giderken olanları gözlerimin önünden geçirdim. Yatağıma yıkıldığımda kendimi Hayes'in açıklamasının doğruluğuna neredeyse inanacak halde buldum. Neredeyse.

Bitkinlik sonraki gün de peşimi bırakmadı. Bain'in sabahki dersi hayal meyal geçti. Öğleden sonra kitap okumak yerine uyudum ve geceleyin Kiki'ye binerken uyumamak için kendimi zorladım. Cahil'in bağırışları zaman zaman zihnimdeki sisin arasından bana ulaşıyordu.

"Yelena!"

O akşam kendisini ilk kez görüyormuş gibi ona baktım. Kir ve at kılıyla kaplı, bir zamanlar beyaz olan gömleği kaslı bedenini sımsıkı sarıyordu.

Alnında öfke kırışıklıkları vardı. Ağzı hareket ettiğinden konuşuyor olsa gerekti. Fakat sözlerini ayırt etmem biraz zaman aldı.

"...dikkatın dağınık, bitkinsin ve kendini yaralayacaksın."

"Yaralamak mı?" diye sordum.

"Evet, yaralanacaksın. Eyerde uyuyakalınca veya attan aşağı kayınca." Cahil hayal kırıklığını bastırsa da yumruklarını sıkışından beni kendime getirmek istediğini fark ediyordum.

Kiki de aynı fikirdeydi. *Lavanta Hanım yorgun. Elmayı unutmuş.*

"Yelena, evine git." Ben attan inerken Cahil sağa sola hareket etmesin diye Kiki'nin dizginlerini kavradı.

Ev mi? Bir anda aklıma komutanın şatosundaki küçük odamın görüntüsü ve Valek'in gülümseyen yüzü geldi. O an enerjisinden biraz bana verse ne iyi olurdu.

"İyi misin?"

Cahil'in açık mavi gözlerine baktım. Valek'in canlı, safir mavisi gözlerine kıyasla soluk kalıyorlardı. "Evet. Biraz yorgunum."

"Biraz mı?" Cahil kahkaha attı. "Git de uyu. Kiki'ye ben bakarım. Yarın gece için güç toplamalısın."

"Yarın mı?"

"Yeni Başlangıçlar Ziyafeti. Unuttun mu?"

"O kadar erken düzenleneceğini sanmıyordum.

"Kendini öğrenci ve büyücü akınına hazırla. Sabah olduğunda huzurumuz ve dinginliğimizi mumla arayacağız."

Cahil, Kiki'yi ahıra götürdü. Kiki'ye ona bir dahaki sefere birden fazla elma getireceğim sözünü verip dairemin yolunu tuttum.

Fakat ziyafet gününün endişesi yatağıma girerken bile içimi kemirmeye devam etti. Yarı uyanık halde bir ziyafete uygun giysilerimin olmadığını fark ettiğimde neredeyse titreyerek uyanacaktım. Ziyafetlerde ne giyilirdi ki? Resmi çırak cüppemi mi giymek zorunda kalacaktım? İç çektim. Giysiler gibi konulara kafa yoramayacak kadar bitkindim. Yan döndüm. Büyümü kontrol etmek gibi daha önemli endişeler diğerlerini bir kenara itti.

O sabah yerleşkede müthiş bir hareketlilik vardı. Bain'in kulesine doğru giderken ellerinde koliler taşıyan insanların yanından geçtim.

Bain'in çalışma odasının kapısını açar açmaz ona okula gelen öğrencilerle ilgili bir soru soracak oldum. Fakat odasında iki ziyaretçisi olduğunu görüp sustum.

Bain masasının arkasından içeri girmem için işaret etti. Açık elıyle sırayla iki konuğuna işaret edip "Yelena, bunlar öğrencilerim. Dax Greenblade senin gibi bir çırak, Gelsi Moon da acemi sınıfında," dedi.

İki öğrenci beni başlarıyla selamladı. Ciddi ifadeleri öylesi genç yüzlerde yersiz duruyordu. Dax'in on sekız yaşında, kızınsa on beş olduğunu tahmin ettim.

Gelsi "Kendinize bir öğrenci daha mı seçtiniz, Bay Bloodgood?" diye sordu. Giysisinin yeninin ucundaki danteli dalgınca çekiştiriyordu. Bluzunun ve uzun eteğinin üzerinde menekşe rengi ve beyaz, sarmal şeklinde desenler vardı.

Bain "Hayır, Yelena bır başka ustayla çalışıyor," dedi.

İki öğrencinin ferahladığını fark edince gülmemek için kendimi tuttum. Dax bana gülümseyerek baktı.

Gelsi ise beni merak edıyor gibiydi. "Akıl hocan kim?" diye sordu.

"Irys... şey... Usta Jewelstone."

İki öğrenci Bain'in bana Irys'le ilgili anlattıklarında hissettiğim kadar büyük bir şaşkınlık içindeydi.

Gelsi "Hangi klandansın?" diye sordu.

"Zaltana."

Dax "Leif'in uzak kuzenlerinden misin?" diye sordu. "Eğitime başlamak için yaşın biraz büyük. Sende hangi tuhaf güç var?"

Sesinde meraklı ve şakacı bir ton vardı. Fakat Bain "Dax, bu yakışıksız bir söz oldu. Leif'in kız kardeşi o," dedi.

"Ahhhh..." Dax büyük bır ilgiyle beni süzdü.

Bain "Bu sabah dersimiz var mı?" diye sordu.

Sorumlu büyücüye canlılık geldi. Dax'den gidip eşyalarını yerleştirmesini, Gelsi'den orada kalmasını istedi. Gelsi'nin kalp şeklindeki yüzü kısa bir an solsa da kendisini topladı ve bakır rengi buklelerini düzleştirmekle uğraşmaya başladı.

Bain yüzünde gülümsemeyle bana "Korkarım Irys yakında dönüp seni benden alacak," dedi. "Gelsi bu yarıyılda büyü yoluyla diğer büyücülerle iletişime geçme konusuna odaklanacak. Irys bana bunun senin en güçlü becerin olduğunu söyledi. Dolayısıyla, öğrencime bu beceriyi öğretirken bana asistanlık yapmanı rica edecektim."

Gelsi'nin gözleri kocaman açıldı. Uzun kirpikleri kaşlarına değiyordu.

"Elimden geleni yaparım," dedim.

Bain masasındaki çekmecelerden birini karıştırıp içinden küçük, kenevirden dokunmuş bir çuval çıkardı. Torbayı masaya koyup açtı ve içinden iki kahverengi topak çıkardı.

"İlk dersimizde Theobroma kullanacağız," dedi.

Topaklar bana Ixia'da geçirdiğim günleri anımsattı. Theobroma bir insanın zihnini büyünün etkilerine açmak gibi meşum bir etkisi olan lezzetli tatlı Criollo'nun guneydeki adıydı. General Brazell fındıksı aroması olan tatlıyı komutanın güçlü iradesini kırmak ve onu büyücüsü Mogkan'ın gücünün kontrolü altına almak için kullanmıştı.

Bain Theobroma parçalarından birini bana, diğerini Gelsi'ye verdi. Ardından bize birbirine bakan iki sandalyeye oturmamızı söyledi. Insanın ağzında dağılan tatlıyı keyifle mideye indirirdim. Fakat bunun gerekli olmadığını düşünüyordum.

"Başta Criollo'suz bir deneme yapabilir miyiz?" diye sordum.

Sorumu zihninde tartan Bain'in gür, gri kaşları yukarı kalktı. "İlk bağlantını kurarken Criollo'ya ihtiyaç duymadığını söylüyorsun demek?"

Bağlantı kurduğum farklı insanları ve hayvanları düşündüm. "Şu ana dek hayır."

"Peki, Yelena. O zaman senden Gelsi'yle bağlantı kurmanı istiyorum."

Yorgun bedenimde kalan enerjiyi kullanarak bir güç ipliği çektim ve gücü kıza yönelterek farkındalığımı ona yansıttım. Ixia'dan gelen bu tuhaf kadının zihninin kurcalanmasından duyduğu endişeyi sezdim.

Zihnimde ona seslendim. *Merhaba.*

Şaşkınlık içinde oturduğu yerde hopladı.

Gelsi zihninde sisle çevrili küçük bir köyün görüntüsünü oluşturdu. *Zümrüt Dağları'nın eteğinde yaşıyoruz. Her sabah, dağlardan gelen sis evimizin çevresini sarar.*

Ona ağaçlarda yaşayan anne-babamın görüntüsünü aktardım. Kardeşlerden "konuştuk." Ailenin ortanca çocuğu olan Gelsi'nin iki ablası ve kendisinden küçük iki erkek kardeşi vardı. Ailesinde büyü güçleri olan tek kişi oydu.

Bain sessizce bizi izlerken araya girdi: "Şimdi bağlantıyı koparın."

Takatsiz halde farkındalığımı geri çektim.

"Gelsi şimdi sen Yelena'yla bağlantı kuracaksın."

Gelsi gözlerini kapattı. Onun zihnimi aradığını hissettim. Tek yapmam gereken Gelsi'nin farkındalığını kendime çekmekti.

Bain beni "Ona yardımcı olma," diye uyardı.

Ben de ona yardımcı olmayıp zihnimi açık tuttum. Yine de Gelsi bana ulaşamadı.

Bain onu "Endişe etme," diye teselli etti. "İlk bağlantı en zorudur. Bu yüzden Theobroma kullanırız."

Bain'in gri gözleri beni şefkatle süzdü. "Başka bir zaman bir daha deneriz. Gelsi, dairene yerleş."

Gelsi kuleden ayrılınca, Bain "Dün gece epey yorulduğun belli. Hayes bana bir şeyler anlattı. Bana neler olduğunu söyle," dedi.

Ona acıdan ve iyileştirme gücümden bahsettim. "Anlaşılan henüz gücü tam anlamıyla kontrol edemiyorum" deyip Bain'in beni azarlayıp azarlamayacağını görmek için bekledim. Eylemlerim gerçekten kontrolsüz patlamalar olsa diğer usta büyücülerin bunu hissedeceğini biliyordum. Roze'un bu durumu öğrendiğinde hiç tereddüt etmeden harekete geçeceğini de.

Bain "Dersini almışsın," dedi. "Sakatlıkları iyileştirmek büyük bir güç gerektirir. Bugünlük bu kadar büyü yeter. Seninle gece, ziyafette görüşürüz."

Ziyafet! Aklımdan uçup gitmişti. Yine. "Ziyafette üzerime..." Sustum. Bain'e kıyafetlerle ilgili sorular sormak bana yersiz ve aptalca gelmişti.

Bain anlayışla gülümsedi. Anlaşılan zihnimi okumuştu ki "O konularda uzman değilimdir," dedi. "Zitora sana yardımcı olmaktan mutluluk duyar. Bu sene yapacak fazla işi olmadığından kendisine arkadaş bulmaktan memnun olacaktır."

"Onun konsey işleriyle meşgul olduğunu sanıyordum."

"Öyle de. Fakat beş yıl öğrencilik yaptıktan sonra yalnız başına kalmaya alışmaya çalışıyor. Akıl hocalığı yapmaya vakti olmaması arkadaş edinmeye de vakti olmayacağı anlamına gelmez."

Bain'in kulesinden ayrılıp hisarın kuzeydoğu köşesindeki Zitora'nın kulesinin yolunu tuttum. Yerleşkenin yürüyüş yolları cıvıl cıvıldı ve yanımdan dört bir yöne doğru ilerleyen insanlar vızır vızır geçiyordu. Hisardaki sakin yürüyüşlerimin sonu gelmiş olsa da çevremdeki canlılık bana da sirayet ediyordu.

Zitora beni Tula'nın durumunu konuşmamıza dek yüzünden silinmeyen ışıltılı bir gülümsemeyle karşıladı. Laf nihayet

o yılki festivallere gelince ona uygun elbisenin ne olacağını sordum.

"Resmi cüppeler ancak sıkıcı okul merasimlerinde giyilir" dedi. "Giyecek güzel bir şeylerin var ama değil mi?"

Başımı iki yana sallamamla anaç bir hale bürünen Zitora bana giysi aramaya koyuldu.

Sevinç içinde "Kadere şükürler olsun ki bedenlerimiz aynı" dedi.

Tüm itirazlarıma rağmen beni iki kat yukarıdaki yatak odasına sürükleyip kollarımı elbiseler, etekler ve dantelli bluzlarla doldurdu. Ellerini kalçalarına koyup çizmelerimi süzdü "Bunlar uygun değil."

"Rahat ayakkabılar, ayrıca bunlarla kolay hareket ediyorum," dedim.

"O zaman bu benim için bir meydan okuma olacak. Hım. Hemen döneceğim."

Zitora bir başka odaya gitti Kulesinin üçüncü katındaki yatak odasında beklemeye koyuldum. Duvarlarda yumuşak pastelle çizilmiş tablolar asılıydı. Battal yastıklar kubbeli yatağını süslüyordu. Oda kollarını uzatıp beni kucaklayacakmış gibi bir rahatlık hissi yayıyordu.

Zitora muzaffer bir çığlıkla odaya daldı. Elinde benim de beğeneceğimi umduğu bir çift siyah sandalet tutuyordu.

"Kauçuk tabanlı, derisi yumuşak, topuğu da küçük. Bütün gece dans etmek için ideal." Güldü.

"Dans etmeyi bilmiyorum," dedim.

"Önemi yok. Doğal bir zarafetin var. Diğerlerini izleyip onlara ayak uydur.' Zitora benim için ayırdığı yığının tepesine sandaletleri koydu.

"Gerçekten, tüm bunları alamam." Giysileri ona geri vermeye uğraştım. "Buraya tavsiye almaya geldim, gardırobunu

boşaltmaya değil." Planım pazara gitmekti. Kalenin sakinleri döndüğünden dükkânlar gün boyu açık oluyordu.

Beni kışkışladı. "Bu kadarcık elbise mi boşaltacakmış dolabımı?" Ben bir giysi koleksiyoncusuyum. Bir elbise dükkânının önünden bir şeyler almadan geçemem."

"En azından parasını."

"Sus." Elini havaya kaldırdı. "İşini kolaylaştıracağım. Yarın konseyin verdiği bir göreve çıkıyorum ve ne yazık ki yanıma dört asker verilecek. Irys ve Roze Sitia'da tek başlarına rahatça dolaşabiliyor; tüm eğlenceli işler, gizli görevler onlara veriliyor. Benim ise yanımda muhafızların olmadığı tek bir görev aldığım yok." Hayal kırıklığı içinde iç çekti. "Ahırın yakınlarında sopanla egzersiz yaparken gördüm seni. Giysilerim karşılığında senden savunma dersleri almama ne dersin?"

"Olur. Fakat kendini savunmayı neden burada öğrenciyken öğrenmedin?"

Kaşlarını çatarak "Silah ustasından nefret ederdim," diye yanıt verdi. "Derslerini birer işkence seansına döndüren bir zorbaydı. Acı vermekten zevk alıyordu. Ne pahasına olursa olsun ondan köşe bucak kaçtım. Ustalar büyü becerilerimin gücünü görünce derslerime ağırlık verdiler."

"Silah ustası kim?"

"Cahil'in yanındaki kuzeylilerden biri. Adı Goel." Zitora tiksinti içinde ürperdi. "Yine de o bile ustalık sına..." Yüzüne bir dehşet ifadesi oturdu. Ardından anımsamak istemediği anıları silkelemek ister gibi başını iki yana salladı.

"Neyse, Roze özel öğretmenim olmayı teklif etti ama ben onun danışmanım olmasını tercih ettim." İmalı bir gülümsemeyle bana baktı.

Anlaşmaya varmamızın ardından kucağımda Zitora'nın bir yığın elbisesiyle kule basamaklarından aşağı indim. Güçlük-

le daireme doğru ilerledim. Yolda ustalık sınavını düşündüm. Dilenci çocuk Fisk de sınavdan bahsetmişti. Konuyu Irys'e sormam gerekiyordu.

Dairemin karşı tarafındaki avluyu öğrencilerin uğultusu doldurmuştu. Birkaç oğlan bir topu atıp tutuyor, diğerleri gruplar halinde çimlerde oturuyordu. Zitora'nın giysileri önümü kapattığından kapı tokmağını elimle yoklamam gerekti.

Biri "Hey, sen!" diye bağırdı.

Çevreme bakınınca bir grup kızın bana işaret ettiğini gördüm.

"Birinci yıl öğrencilerinin koğuşları şu tarafta." Uzun, sarı saçlı bir kız eliyle koğuşların yönünü gösteriyordu. "Burası çıraklara özeldir."

Arkama dönüp "Sağ olun ama benim dairem burası," diye seslendim.

Kapıyı güçbela açtığımda omurgamda bir ürperti hissettim. Giysileri yere atıp arkama döndüm. Bir grup öğrenci birkaç santim ötemde dikiliyordu.

Uzun saçlı kız "Buraya ait değilsin," dedi. Menekşe gözlerinde tehditkar bir pırıltı vardı. "Yenisin. Herkesi tanıyorum ben. Yeni öğrencilerde birinci yıl koğuşlarında kalır. Burada daireni *hak etmen* gerekir."

Kızdan ikna edici bir büyü yayılıyordu. Pılımı pırtımı toplayıp birinci yıl öğrencilerinin yatakhanelerine gitme arzusu zihnimi dolduruyor, ağırlığı üzerime çöküyordu. Kızın verdiği büyülü emri zihinsel savunmamı güçlendirerek savuşturdum.

Öfke içinde homurdandı. Diğerlerinin ona destek vermeye başlamasıyla çevremizi saran güç yoğunlaştı. Kendimi yeni bir saldırıya hazırlasam da grup güçlerini birleştiremeden bir ses onları durdurdu.

"Neler oluyor burada?"

Koyu yeşil gözlerini diğerlerine diken Dax Greenblade'in yapılı bedeni kalabalığı yarıp geçerken güç yoğun dalgalar halinde çevreye yayıldı. Güneş ışığı altında bal rengi tenli yüzü onu olduğundan yaşlı gösteriyordu.

Kız "O buraya ait değil," diye üsteledi.

Dax "Yelena Dördüncü Büyücü'nün öğrencisi," dedi. "Dördüncü Büyücü'nün bir yanlış yaptığını düşünüyorsanız gidin derdinizi ona anlatın."

Gergin bir sessizliğin ardından grup avluya döndü. Dax yanımda kaldı.

"Sağ ol," dedim. İyice iç içe geçen gruptakiler aralarında konuşurken bana düşmanca bakışlar atıyorlardı. "Sanırım az önce yeni arkadaşlar edinmedim."

"Üzgünüm ki aleyhine olan üç nokta var. Bir..." Dax uzun, ince işaretparmağını havaya kaldırdı. "Burada yenisin. İki. Akıl hocan Dördüncü Büyücü. Bir ustanın seçtiği her öğrenci kıskanılır. Arkadaş arıyorsan, korkarım Gelsi ve benle yetineceksin."

"Üçüncü nokta nedir?"

Yüzünde alaycı bir gülümseme belirdi. "Dedikodular ve ileri geri laflar. Öğrenciler sana dair her şeyi, burada oluşunun nedenlerini soruşturacak. Ulaştıkları bilgilerin doğru olup olmadığının hiçbir önemi yoktur. Aslen dedikodular ne denli tuhafsa o kadar iyidir. Şu ana dek kulağıma gelenlere bakılırsa, içimde sana dair söylentilerin epey ağız sulandıracağına ve dedikodu kazanını iyice kaynatacağına dair bir his var."

Yüzünü inceledim. Alnında endişesini belli eden çizgiler vardı. Öte yandan, yalan söylediğini gösteren tek bir emare yoktu. "Söylentiler mi?"

"Leif'in yıllar sonra bulunan kız kardeşisin; diğer tüm öğrencilerden büyüksün ve son derece güçlüsün."

Şaşkın şaşkın ona baktım. Ben mi? Güçlü müydüm?

Ben herhangi bir yorum yapamadan Dax benimkinden beş kapı ötedeki bir daireye işaret etti. "Aklına esince gel. Gelsi hatı duvarının yakınlarındaki acemiler koğuşunda kalıyor."

Dax el sallayıp benimle vedalaşmasının ardından odasına gitti. Grubun düşmanca bakışları kısa bir süre Dax'in sırtına odaklandıktan sonra yeniden bana çevrildi. Kapımı kapadım.

Harika. Daha birinci günden dışlanmıştım. Fakat bunu neden umursayacaktım ki? Kalede olma amacım arkadaş edinmek değil, eğitim almaktı. Dersler başladığında dışlanmış olmamın hiçbir önemi kalmayacağını düşündüm. O zaman geldiğimde öğrenciler benle uğraşamayacak kadar meşgul olacaklardı.

Zitora'nın giysileri arasından uzun, siyah bir etek ve kırmızı-siyah renkte V yakalı bir bluz seçtim. Gömleğin iki farklı kumaşı vardı. Kırmızı ipeğin üzerinde hoş, siyah danteller.

Giysiyi denedim. Ziyafet sırasında dövüş sopamı dairemde bırakmaya karar vererek eteğimin ceplerinden birinde içine sustalımı koyabileceğim küçük bir yırtık açtım. Sandaletler ayağıma biraz büyük geldiğinden kayışlarını geçirebileceğim fazladan birer delik açtım.

Kendime aynada bakana dek üzerimdeki giysilerin renklerinin kuzeydeyken giydiğim üniformamın Komutan Ambrose'u temsil eden renkleriyle aynı olduğunu fark etmedim. Farklı bir elbise giymeyi düşünsem de denediğim diğer tüm giysilerin içinde ilkinde olduğu kadar rahat edemedim.

Saçımın örgüsünü dağıtıp karman çorman sallanan saçlarıma baktım. Önceki yıl birbirine dolanan, düğüm olmuş tutamları kesip attığımdan saçlarım uçları kırık uzamıştı. Siyah saçım artık omuzlarıma kadar varıyordu. Güzelce kesilip yıkanması gerekiyordu.

Üzerime günlük kıyafetlerimi geçirip Topaz ve Kiki'ye söz verdiğim elmaları yedirmek üzere dairemden ayrıldım. Dışarı

çıkmamla avludaki sohbet yarıda kesildi. Konuşanları görmezden gelip ahıra yöneldim. Dönüşte hamama uğrayacaktım.

Ziyafet vakti beklediğimden çabuk geldi. Bir kez daha, yatak odamdaki aynanın karşısında dikilip giysilerimi eleştirel bir gözle değerlendirdim. Yüzüme düşen başıboş bir bukleyi geri attım.

Kendi saçımı kesmeye çabaladığımı gören hamamdaki kadın görevli makasımı zorla elimden aldı ve uçlarını düzelttikten sonra saç tutamlarımı sıcak metal tüplere sardı.

Topuz olmasını beklediğim saçım iri ve yumuşak buklelerle omuzlarıma düşüyordu. Gülünç görünüyordum. Saçlarımı bozup yeniden yapamadan kapım çalındı.

Kapıyı açıp "Daha buluşma saatimiz gelme..." Afalladım.

Cahil'in üzerinde uzun, gece mavisi bir ipek tunik vardı. Tuniğin dik yakasının kenarını takip eden gümüş rengi şerit boğazının aşağısına kadar inip bir V şeklı oluşturuyor, dikkatleri kaslı göğsüne çekiyordu. Şerit omuzları boyunca da ilerleyip giysisinin yenlerinin dış astarını işaretliyordu. Üzeri değerli taşlarla kaplı, gümüş bir telkari kemer tuniği Cahil'in ince beline sarıyordu. Rengı gömleğiyle uyumlu olan pantolonuna bakarken gözlerim cilalanmış deri çizmelerine kaydı. Krallığın ete kemiğe bürünmüş halı gibiydi.

Cahil "Dairen yolumun üzerindeydı. Uğramamam saçma olurdu," dedi.

Kısık gözlerle arkamda parlayan fener ışığına bakınca ağzım açık halde kendisini izlediğimi göremediğini fark ettim.

"Hazır mısın?" diye sordu.

"Bana biraz vakit ver." Oturma odasına döndüm. Cahil'e bir sandalyeye geçmesini işaret ettim ve yatak odasına gidip sustalımın yerinde olduğundan emin olduktan sonra eteğimi

düzleştirdim. Saçımı yapmaya vaktim olmadığından tutamları kulaklarımın arkasına kıstırmakla yetindim. Bukleler demek Sitia'da yaşamak beni yumuşatmıştı.

Işıkta beni görünce Cahil'in yüzünde yayvan bir gülümseme belirdi.

Onu "Gülme," diye uyardım.

"Güzel bir kadına asla gülmem. *Onunla* gülmeyi ve dans etmeyi yeğlerim."

"Yapmacık övgüler bana sökmez."

"Ağzımdan çıkan her sözcüğün arkasındayım." Cahil kolunu bana uzattı. "Gidelim mi?"

Kısa bir tereddüdün ardından koluna girdim.

"Meraklanma. Bu gece sadece senin refakatçinim. Seni sarhoş adamların ilgisinden korumayı teklif edecektim ama başının çaresine bakabildiğini gayet iyi biliyorum. Muhtemelen üzerinde silah vardır. Yanılıyor muyum?"

"Her zaman."

Dostane bir sessizlik içinde yürüdük. Çok geçmeden bizimle aynı yöne giden öğrenci grupları ve başka çiftler bize katıldı. Havada canlı bir müzik çınlıyor, biz ziyafet yerine yaklaştıkça müzik sesi giderek yükseliyordu.

Yemek salonu bir balo salonuna çevrilmişti. Turuncu, kırmızı ve sarı serpantinler tavanda bir sağa bir sola dönüyor, duvarlardan sarkıyordu. İnsanların kimi yiyip içerken, kimi de ahşap dans pistinde dans ederken kahkahalar ve konuşma sesleri müzikle rekabet ediyordu. Herkes en iyi giysilerini giymiş gibiydi. Mücevherler salonun mum ışıkları altında parıldıyordu.

Salona gelişimiz fark edilmedi. Fakat Cahil beni kalabalığın arasından salonun arkasına götürdüğünde birkaç kişi şaşkın gözlerle geçişimizi izledi.

Kalabalığın içinden çıktığımızda Leif'i görüp irkildim. Onu

Irys kaleden ayrıldığından beri görmemiştim ve hisardaki eğitimini tamamlamış olduğu için diğer öğrencilerle veya derslerle ilişiği kalmadığını düşünüyordum. Fakat yanında Roze ve Bain'le orada dikiliyordu işte. Cahil onlara doğru yöneldi.

Yanlarına yaklaştığımızda Leif'in bana doğru gülümsemesiyle bayılacak gibi olsam da beni fark etmesiyle yüzü asıldı. Leif'in bana adamakıllı gülümsemesi için ne yapmam gerektiğini merak ettim. Sonra bu düşünceyi kafamdan attım; onun iyi niyetini istemediğim gibi hiç şüphesiz buna ihtiyacım da yoktu. Bunu zihnimde defalarca tekrarlarsam sonunda inanmaya başlayabilirdim.

Gruba katıldığımızda Bain saçlarımın şeklime iltifat ederken Roze beni görmezden geldi. Grubumuz ancak Zitora'nın gelişiyle gerçek anlamda canlandı.

"Mükemmel! Kesinlikle mükemmel!" Zitora kıyafetimi yere göğe sığdıramıyordu.

Sohbet dönüp dolaşıp konsey işlerine geldi ve Cahil kendisini konsey gündemine dahil etmesi için Roze'a ısrar etmeye başladı. Siyaset tartışmalarına ilgim olmadığımdan dikkatim dağıldı ve kalabalığı izlemeye başladım. Cahil'in adamlarından sadece birkaçı salondaydı. Üzerlerinde merasim üniformaları vardı ve eğlenmek için değil de görev amacıyla orada bulunuyorlarmış gibi huzursuzca kenarda dikiliyorlardı. Belki de görevdeydiler.

Bir süre dans edenleri izledim. Çiftler halinde pistte dönüyorlardı. Müziğin her sekiz vuruşunda durup ortaya dört adım yaklaşıyorlar, sonra dört adım geri gidip yeniden yuvarlak pistin çevresinde dönüyorlardı. Sonra aynı figürleri tekrar ediyorlardı. Savunma amaçlı katalarıma* benzeyen dans önceden belirlenmiş bir dizi hareketten oluşuyor gibiydi.

*Kata: Karate, judo gibi sporlarda hayali bir rakibe karşı yapılan hareketler (ç.n.)

Dax ve Gelsi salona geldi. Bain'in iki öğrencisi üç usta büyücüyü gergin bir resmiyet içinde selamladı. Gelsi'nin üzerinde fener ışığında pırıldayan yeşil bir elbise vardı. Elbisenin rengi iri gözleriyle uyum içindeydi. Dax altın düğmeli, mandarin yakalı kırmızı bir gömlek giymişti. Siyah pantolonunun dış astarı üzerinde altın rengi bir şerit uzanıyordu.

Dax bana "Hey, takım olmuşuz." dedi. Müziğin yüksek sesinden dolayı onu anca duyabiliyordum. "Dans etmek ister misin?"

Cahil'e baktım. Leif'le tartışıyorlardı. "Tabii."

Dax gülümseyip beni pistteki bir açıklığa götürdü. İzlemenin dans etmekten kolay olduğunu görsem de çok geçmeden Dax'in sakin kılavuzluğunda ritme ayak uydurdum.

İkimiz pistte daireler çizerken Dax bana "Hatırlarsan sana aleyhine üç nokta olduğunu söylemiştim," dedi.

Başımı salladım.

"Artık beş oldu."

Bıkkınlık içinde "Gene ne çıktı?" diye sordum. Onca işin arasında birilerini çileden çıkaracak vaktim olduğuna inanamıyordum.

"Ziyafete Cahil'in eşliğinde geldin. Herkesin aklına iki şey gelecek. Bir. Onun kız arkadaşı olduğun. Ve iki. Bir Ixia sempatizanı olduğun ki bu da kötünün kötüsüdür."

"Eh, yanılıyorlar o zaman. Kim çıkarıyor bunları?"

Dax "Kesin olan bir şey varsa ben değil," dedi. "İşleri ben yürütüyor olsam akşam yemeklerinde daha fazla tatlı çıkar, daha çok ziyafet ve dans olurdu."

Bir süre konuşmadan dans ettik. Bir süre hakkımda söylenenler üzerine kafa yorduktan sonra başkalarının düşünceleri için endişe etmeye veya bana bakış açılarını değiştirmeye kalkışmama kararı aldım. Hisarda sadece geçici bir süre için

kalacaktım. Beni istedikleri kadar çekiştirebilirlerdi. Aldığım kararla akşamki endişeli halim kayboldu. Dax'e gülümsedim.

"Gözlerinde haylaz bir pırıltı var. Ne düşünüyorsun?"

Dax'e "Sadece beş tanecik nokta demek?" dedim. Gözlerimi yapmacık bir endişeyle kıstım. "Çok azmış. Bence şunu sekiz veya on yapalım."

Dax'in yüzünde sinsi bir gülümseme belirdi. "Leydim, fazla tevazu gösteriyorsunuz. Siz on beşe, hatta yirmiye bedelsiniz."

İçten bir memnuniyetle güldüm. Dax'le birkaç şarkıda daha dans pistinde döndükten sonra grubun yanına döndük. Cahil dönüşümüzü yüzünü ekşiterek karşıladı. Ağzını açmasına veya Leif'le tartışmasına dönmesine fırsat vermeden elini tutup onu dansçılara doğru sürükledim.

Pistte Dax ve Gelsi'yi takip ederken "Bu gece işle uğraşma zamanı değil," dedim. "Bu gece eğlence gecesi. Kavga değil dans edilecek."

Güldü. "Haklısın."

Cahil, Dax ve Bain'le dans ederken akşam hızla geçiverdi. Baş seyis bile ayakların yere vurulduğu gürültülü bir dansta beni oradan oraya savurdu. Cahil ısrar etmese durup bir şeyler yiyeceğim bile yoktu.

Irys'in gelişinin akşamı kusursuz kılması gerekirken onun yüzünde bitkin bir ifade vardı. Anlaşılan seyahat kıyafetlerini sade, açık mavi bir elbiseyle değiştiren Irys ziyafete katılmadan önce gösterişli topuzunu yakutlar ve elmaslarla süslemeye epey vakit ayırmış olmalıydı.

Ona "Her şey yolunda mı? Tula'nın kız kardeşini buldun mu?" diye sordum.

Irys başını salladı. "Kız kardeşi Opal şu an Tula'nın yanında." Bana tuhaf bir bakış attı.

"Bu gece Tula'ya yardım etmeye çalışsak mı?"

Irys başını iki yana salladı. "Bırakalım Opal kız kardeşiyle biraz yalnız kalsın. Kaçırıldığından beri Tula'yı ilk görüşü bu." Irys bir kez daha aynı tuhaf ifadeyle bana baktı.

"Ne oldu? Bana söylemediğin bir şey var."

"Opal'ı Tula'nın, hem zihinsel hem de fiziksel durumu konusunda uyardım." Irys elini yanağında gezdirdi. "Fakat geldiğimizde sanki bir mucize gerçekleşti." Irys yüzünde son derece gergin bir ifadeyle gözlerimin içine baktı.

Aklım karışmıştı. "Tula uyandı mı?" diye sordum. Irys'in söyledikleriyle vücut dili uyuşmuyordu.

"Hayır, ruhu hâlâ gizleniyor ama bedeni tamamen iyileşmiş."

16

Irys'e "Nasıl?" diye sordum: Hayes bana bir defada ancak birkaç kemiği iyileştirebileceğini söylemişti. Belki de Tula'yı tedavi etmesi için bir başka şifacıyla el ele vermişti.

Irys "Sen söyle," dedi. "O gün ne yaptın? Hayes o günden beri endişe içinde. Senden korkmuş."

"Benden mi?"

Bain imdadıma yetişti. "Belki de siz hanımlar dışarı çıkmak istersiniz."

Etrafıma bakındım. Bir sürü insan konuşmayı bırakıp aval aval bize bakıyordu.

Irys, Bain'den "Kendimi kaybetmişim," diyerek özür diledi. "Şu an bunu tartışmanın zamanı değil."

Irys açık büfeye yöneldi. Herkes sohbetine kaldığı yerden devam etti. Fakat Irys'in benimle işi henüz bitmemişti.

Zihnimin içinde bana seslendi. *Yelena, lütfen bana Tula'yla aranda geçenleri anlat.*

Ani bir korkuyla midem allak bullak oldu. Irys büyümün kontrolünü kaybettiğim ve Tula'yı kazara iyileştirdiğim için mi yoksa Tula'nın hayatını tehlikeye atabileceğim için mi kızgındı?

Gönülsüzce ona Tula'nın odasında olan biten her şeyi anlattım.

Demek acı içindeydin ve acıyı kendinden uzaklaştırdın?

Evet. Yanlış bir şey mi yaptım?

Hayır. İmkansız bir şey yaptın. Senin onu iyileştirmeye çalıştığını sanmıştım ki bu tehlikeli olurdu. Fakat sanki önce onun yaralarını kendine geçirip sonra kendini iyileştirmişsin.

Katıksız bir şaşkınlık içinde ona baktım. Odanın öte yanında akşam yemeği yiyordu.

Bana bunu bir daha yapıp yapamayacağımı sordu.

Bilmiyorum. Sanırım içgüdüsel bir tepkiydi.

Bunu anlamanın tek yolu var. Irys'in iç geçirdiğini hissettim *Şimdilik bu gece iyice dinlenmeni istiyorum. Yarın öğleden sonra benimle Tula'nın odasında buluş.* Irys aramızdaki büyü bağını kopardı.

Yüzünden şaşkınlık okunan Cahil'in bir süredir beni izlemekte olduğunu fark ettim. "Sorun ne?" diye sordu. "Dördüncü Büyücü'nün o kızı iyileştirdiğin için memnun olması gerekmez mi? Bunun anlamı... Kılıcım adına!" Ağzı açık kalakaldı.

Ona tepkisinin nedenini soracakken müzik durdu.

Bain kalabalığa "Gece yarısı oldu" diye seslendi. "Gitme vakti. Yarın öğrenciler için çok hareketli geçecek." Sabahtan akşama eğitimle geçecek bir günün ona verdiği neşe yüzüne gülücükler olarak yansıyordu.

Herkes itaatkâr bir tavırla karanlığa doğru akıp yatakhanelerinin ve dairelerinin yolunu tuttu. Gözüm yanımdan geçen Dax'e takıldı. Sırıtarak yedi parmağını kaldırdı. Ona yine ne yapıp insanlara dedikodu konusu olacak iki yeni şey daha verdiğimi soracağım anı iple çekiyordum.

Cahil bana daireme kadar eşlik etti. Alışagelmedik bir sessizlik içindeydi.

Nihayet, dayanamadım. "Neden 'kılıcım adına' dedin?" diye sordum.

Sorumu geçiştirmeye çalışarak "Bir şey fark ettim de..." yanıtını verdi.

Muğlak yanıtından hoşnut kalmadığımdan "Neymiş bu?" diye sordum.

"Sana söylersem kızarsın. Geceyi bir kavgayla noktalandırmak istemiyorum."

"Ya kızmayacağıma söz verirsem?"

"Kızarsın."

"Yarın söylesen?"

Bir daha kavga ettiğimizde sor."

"Ya kavga etmezsek?"

Cahil güldü. "Sen kavga etmeyeceksin de ben goreceğim ha."

Ardından belimi beni afallatan bir hızla kavrayıp yanağıma aceleci bir öpücük kondurdu ve yine hızla ellerini belimden çekti.

Uzaklaşırken omzunun üzerinden "Yarın görüşürüz," dedi.

Sağ elimde sıkıca sustalımı tuttuğumu ancak Cahil karanlığın içinde kaybolduktan sonra fark ettim. Fakat çakının düğmesine basmamıştım. Güneyin beni yumuşattığını düşündüm. Önce bukleler, şimdi de bu. Başımı iki yana sallayarak kapımı açtım.

Ertesi gün, öğleden sonra Tula'nın odası epey kalabalıktı. Ortada Tula'nın yatağı vardı. Leif ve Hayes yatağın sağ, Irys ve genç bir kız solunda duruyordu. Cahil'in adamlarından biri olan, rahatsızlığı her halinden belli muhafızı bir köşeye sıkışmıştı.

Hayes'e baktığımda beti benzi soldu. Irys beni Tula'nın kız kardeşi Opal'la tanıştırdı. Opal'ın uzun, kahverengi saçı atkuyruğu yapılmıştı. Kızarmış gözleri ağlamaktan şişmişti.

İzleyicilerim olmasını beklemiyordum. "Irys..." dedim. "Tula'yı geri getirmeye çalışmadan önce Opal'la görüşmek istiyorum."

Leif gösteriş yapmakla ilgili bir şeyler mırıldanırken Hayes dosdoğru kapıya yöneldi.

Irys "Bana ihtiyacın var mı?" diye sordu.

"Hayır."

Irys odadan çıkarken "Fazla vaktimiz yok," uyarısında bulundu.

Bana Tula'ya saldıran kişinin hâlâ ortalıkta gezdiğini ve muhtemelen yeni bir kurbanın peşinde olduğunu anımsatmasına gerek yoktu. Öte yandan, aceleye getirirsem başarılı olamayacağımı iyi biliyordum.

Opal'a bana kız kardeşini anlatmasını istedim. Aksak cümlelerle bana çocukluklarına dair birkaç anılarını anlattı.

"Tula bir keresinde beni kabuslarımdan koruması için camdan kocaman bir kaplan yapmıştı." Hatırası Opal'ın yüzüne bir gülümseme getirdi. "İşe yaradı da. Üstelik kaplan öyle gerçek görünüyordu ki Tula başka cam hayvanlar da yapmaya başladı." Gözlerini kız kardeşinin hareketsiz bedeninden köşede duran muhafıza çevirdi."

Opal çekingen ve kız kardeşinin rahatsızlığından ötürü sıkıntılı görünüyordu. Bu yüzden konuyu değiştirip ona kaleye yaptığı yolculuğu sordum.

Koyu kahverengi gözleri açıldı. "Dördüncü Büyücü bizi gecenin en ölü saatinde uyandırdı," dedi.

Ağzından "ölü" sözcüğünün çıkmasıyla endişe içinde Tula'ya baktı.

"Yarı uyur haldeydim. Daha ne olduğunu anlamadan kendimi büyücünün atının üzerinde hisara gider halde buldum Opal kollarını bedenine sardı. "Tula bulunduğunda şifacılar onu hemen kaleye götürdüler. Anne-babamın onun peşinden gitmeden önce ocaklara göz kulak olup bize bakacak birilerini bulamaları gerekti. Şu an yoldalar." Opal'ın konuşmaları

giderek dağınık bir hal aldı. "Yanlarından geçmedik. Burada olduğumu bilmiyorlar. Bu evden uzakta bir yere ilk gidişim ve yolda sadece yemek için mola verdik. Eyerde uyudum."

Bu, gözlerinin altında hâlâ koyu halkalar olan Irys'in bitkin halini ve Opal'ın neden o kadar sıkıntılı göründüğünü açıklıyordu. Taktık değiştirip Opal'a birlikte yürüme teklifinde bulundum. Kız kardeşinden ayrılmaya gönlü olmasa da onu Tula'nın emin ellerde olduğuna ikna ettim.

Opal'a yerleşkeyi gezdirdim. Hava sıcaklığı rahatsızlık vermeyecek bir düzeydeydi. Ilık öğleden sonraları ve serin akşamlarıyla, soğuma mevsimi yılın en sevdiğim zamanıydı.

Nihayet kaleye yöneldik. Opal'ı pazara götürdüm. Fisk beni görür görmez gülümsedi ve ikimizi bir giysi dükkânına götürdü. Opal'a yedek giysiler satın aldım. Fisk de onun tur rehberliğini yapıyordu.

Opal'ın biraz rahatladığını görünce Tula'ya dair daha ayrıntılı sorular sordum. Aklında yeni hatıralar canlanırken bir büyü ipliği çekip zihnimi Opal'ın zihnine bağladım ve o konuşurken anılarını onun gözünden izlemeye başladım. Ailelerinin cam fabrikasının sıcak ocağının kokusu burnuma gelirken ellerimde iri taneli kumları hissettim.

Opal gülümseyerek "Tula'yla ablamız Mara'dan saklanırdık. Mükemmel bir saklanma yeri bulmuştuk. Mara hâlâ orayı bulamadı," dedi.

Opal'ın zihnini ağaç dallarının arasından sızan güneş huzmelerinin otların üzerine vurduğu bir gölgelik doldururken burnuma ıslak toprak kokusu geldi.

"İşte bu." Opal'ın kolunu tuttum. "O yeri aklında tut. Oraya odaklan."

Kendisinden istediğimi yaptı. Gözlerimi kapatıp anının içine girdim. Bir sıra gür çalının gerisindeki küçük bir boşlukta

uzanırken otlar kollarıma sürtüyordu. Taze havayı hanımeli kokusu doldurmuştu. Sabah güneşinin altında, çiy damlaları pırıldıyordu. İçgüdüsel bir şekilde bu yerin Tula'nın ruhunun saklandığı yer olduğunu hissettim

"Gel hadi." Fisk'e el sallayıp veda ettikten sonra Opal'ı kolundan tutup hisara götürdüm. Tula'nın kapısının önünde bir muhafız dikiliyordu. Başını sallayıp bizi içeri aldı.

Opal "Dördüncü Büyücü'yü ve diğerlerini beklememiz gerekmez mi?" diye sordu.

"Buna vakit yok. Görüntüyü kaybetmek istemiyorum." Tula'nın bir elini tutup diğer elimi Opal'a uzatım. "Elimi tut. Şimdi senden kendini Tula'nın yanında, saklandığınız yerde hayal etmeni istiyorum. Gözlerini kapat ve iyi konsantre ol Bunu yapabilir misin?"

Opal soluk yüzünde gergin bir ifadeyle başını salladı.

Tula'yla temasa geçtim. Korkularını temsil eden, boşlukta uçuşan hayaletler sanki daha da elle tutulamaz hale gelmişlerdi. Opal'la bağlantı kurarak Tula'nın zihnindeki hanımeli ve çiy kokusunu takip ettim.

Hayaletler ani bir öfkeyle somutlaşıp bana doğru uçarak önümü kestiler. Hava şeker pekmezi gibi bedenimin üzerine çökuyor, cildime yapışıyordu. Onları itip yolumu açsam da karşıma dikenli çalılar çıktı. Giysilerim dallara takılırken dikenler derime battı.

Tula "Git buradan," diye seslendi. "Geri dönmek istemiyorum."

"Ailen seni özlüyor," dedim

Sarmaşıklar kollarıma ve belime dolanıp beni olduğum yere mıhladı.

"Git!"

Tula yok olunca kayboluşundan sonra ailesinin çektiği acıları Opal'ın anıları aracılığıyla ona gösterdim

Dikenli çalılar biraz seyreldi. Dalları arasından Tula'nın çocukluğunda saklandığı yerde kıvrılıp uzandığını gördüm.

Tula "Onlarla yüz yüze gelemem," dedi.

"Evet. Bazı.. şeyler yaptım. O adam canımı yakmasın diye." Tula ürperdi. "Yine de canımı yaktı."

Sarmaşıklar kollarıma uzanıp boynumu sardı.

"Ailen seni hâlâ seviyor."

"Sevmeyecekler. Onlara neler yaptığımı anlatacak. Benden iğrenecekler. Onun kölesiydim ama isteklerini yerine getirmek için yeterince çabalamadım. Hiçbir şeyi doğru düzgün yapamadım. Onun için ölemedim bile."

Öfkemi bastırdım, o canavarı boğazlama arzumu şimdilik kafamdan atmalıydım. "Tula, iğrenç olan o. Ölmesi gereken o. Ailen onun bedenine yaptıklarını biliyor. Tek istedikleri onlara dönmen."

Daha da küçük bir top şekli aldı. "Sen ne bilirsin ki? Yaşadıklarım hakkında hiçbir şey bilmiyorsun. Git buradan."

"Fazla varsayımda bulunuyorsun." Sarmaşıkların boğazımı daha da fazla sıkmasıyla nefessiz kaldım. Zor soluk alıyordum. Kendi korkularımla tekrar yüzleşebilir miydim? O canavarı bulmak için bunu yapacaktım. Zihnimi onunkine açıp Tula'ya Reyad'ı gösterdim. Bana işkence etmekten aldığı hazzı. Bana zarar vermemesi için onu nasıl mutlu etmeye çalıştığımı. Bir de bana tecavüz etmesinin ardından boğazını nasıl kestiğimi.

Tula kollarının arasından bana baktı. Sarmaşıklar boğazımı daha az sıkar oldu. "Sana işkence edeni öldürmüşsün. Benim işkencecim ise orada bir yerde, bekliyor."

Bir deneme daha yaptım. "Demek ki bir başkasını kölesi yapabilecek. Ya sonraki kurbanı Opal olursa?"

Tula korku içinde ayaklandı. "Hayır," diye çığlık attı.

Opal'ın zihnini ikimizin zihinlerine bağladım. Bir an Opal

afallamış, gözlerini şaşkınlıkla kırpıştırır halde dikildi. Ardından Tula'ya koşup ona sarıldı. Birlikte ağladılar. Sarmaşıklar çekilirken çalılar çürüyüp kayboldu. Fakat bu sadece başlangıçtı. Çok geçmeden otlarla kaplı alan silinip gitti ve etrafımız da Tula'nın hayaletleri uçuşmaya başladı.

Tula yenilgiyi kabul etmiş bir sesle "Sayıları çok," dedi. "Asla kurtulamayacağım onlardan."

Sırtımdaki dövüş sopamı askısından çıkarıp üç parçaya böldüm. İki parçasını Tula ve Opal'a verip "Yalnız değilsin. Birlikte dövüşeceğiz," dedim.

Hayaletler saldırdı. İnatçı ve hızlıydılar. Kollarım kurşun gibi ağırlaşana dek sopayı onlara doğru savurdum. Tula'nın korkularından birkaçı kaybolurken diğerleri küçüldü. Fakat bazıları dövüştükçe büyür gibiydiler.

Gücüm korkutucu bir hızla tükendi. Sopamın hayaletlerden birinin içinde sıkıştığını hissettim. Hayalet büyüyüp beni yuttu. Kamçılanmanın acısı bedenimi tırmalarken çığlık attım.

Bir ses kulağıma "Zayıfsın. İtaat edeceğini söylersen dururum," diye fısıldadı.

"Hayır." Paniğin eşiğinde, yardım istemek için kollarımı kaldırdım. Güçlü bir varlık şekillenip bana enerji yayan, tek parça bir sopa uzattı. Gücümü yeniden topladım ve kaçana kadar korkuyla mücadele ettim.

Saldırıyı geri püskürtmüş olsak da Tula'nın hayaletlerinin yeni bir saldırıya hazırlandıklarını fark ettim.

"Tula bu devam eden bir savaşın ilk muharebesi. Korkularından arınman zaman ve çaba gerektirecek. Fakat ailenin çok yardımını göreceksin" dedim. "Bizimle geliyor musun?"

Dudağını ısırıp elindeki sopa parçasına baktı. Opal kendi parçasını Tula'ya vermişti. Tula her iki parçayı göğsüne yapıştırdı. "Evet. Geleceğim."

Tula'nın zihni anılarıyla doldu. Tula ve Opal'la aramdaki bağı koparırken başım dönüyordu. Bir rahatlama hissi içinde karanlığın içine battım.

Kendime geldiğimde sırtımın sert taşa yaslı olduğunu hissettim. Üçüncü kez Tula'nın odasının zeminine yığılmıştım. Bu kez yerimden kıpırdayabileceğimi sanmıyordum. Tüm enerjim tükenmişti. Bir süre sonra birinin ellerimi tuttuğunu hissettim. Parmaklarım güçlü parmakların sıcaklığıyla sarılmıştı.

Elimi tutanın kim olduğunu görmek için güçlükle gözlerimi açtım. Sonra da sıkıca kapattım. Uyuyor olmalıydım. Fakat Irys'in ısrarla bana seslendiğini duyunca bir kez daha gözlerimi açıp baktım. Yanımda oturan kardeşim ellerimi tutmuş, enerjisini benimle paylaşıyordu.

17

Leif'in yüzünde yorgun bir ifade vardı. "Başın büyük dertte," dedi.

Sözlerinde kötücül bir yan yoktu, sadece gerçeklerin bir ifadesiydiler. Beklediğim gibi, omuzlarının gerisinde çatık kaşlarla bana bakan Irys, Roze, Hayes ve Bain'i gördüm. Leif ellerimi bıraksa da yanı başımdaki zeminde oturmaya devam etti.

Çarpılmış dudaklarından hoşnutsuzluğu belli olan Roze Leif'i "Onu ölmeye bırakmalıydın," diye payladı. "İnanılmaz aptallığıyla yurdumuzu lekeleyen büyücülerden biri eksilir."

Bain "Bu sözlerin biraz ağır kaçıyor Roze," dedi. "Aptallık kısmına katılsam da." Bana "Çocuk, neden bu işe yalnız başına kalkıştın?" diye sordu.

Cümle kuramayacak kadar takatsiz olduğumdan yaptıklarımın gerisindeki mantığı açıklayabilmek şöyle dursun, kendimi savunamıyordum bile.

Roze benim için "Kibirli ve aptal," dedi. "Tula'nın fiziksel yaralarını iyileştirdi diye her şeye muktedir bir büyücü olduğuna inanmış olsa gerek. Bu aptal muhtemelen yakında ustalık sınavına girme talebinde de bulunur." Roze tiksinti içinde burnundan soludu. "Belki de onu birinci yıl öğrencilerinin koğu-

şuna gönderirsek hisleri değişir. Orada tüm yeni öğrenciler gibi hem yerleri siler hem de büyünün temellerini öğrenir."

Irys'e baktım. Roze'un cezası gözüme korkunç görünmüştü. Irys tek kelime etmedi. Halinden yaptığımı tasvip etmediği belliydi. Kendimi ondan gelecek öfkeli sözlere hazırladım.

Fakat beklediğim gibi olmadı. Bunun yerine Opal "Tula uyandı!" diye seslendi.

Herkesin gözü Tula'ya çevrilirken rahat bir nefes alıp gözlerimi yumdum. Gözlerimi açtığımda büyücüleri görmedim.

Leif "Hâlâ dik başlı ve umursamazsın. Kontrolden çıkmış bir boğan incir gibisin," dedi. "Sanırım Ixia seni tamamen değiştirmemiş." Titreyen bacaklarının üzerinde doğruldu. Tula'nın yatağının kenarında dikilen diğerlerinin yanına gidişini izledim.

Söyledikleri kafamı karıştırmıştı. Hakkımda söyledikleri iyi mi kötü müydü? Karar veremedim. Fakat Roze'un sert sesi düşüncelerimi dağıttı. Tula'yı kendisine saldıran kişiyle ilgili bir soru yağmuruna tutsa da Tula ona yanıt vermiyordu. İrkildim. Tula'nın Roze'un sorgusuna dayanacak hali olmadığını biliyordum. Kadere şükürler olsun ki Hayes araya girdi.

"Ona biraz zaman ver."

Roze "Zaman kalmadı," diye yanıt verdi.

İnce, hırıltılı bir ses "Bu insanlar da kim? Yelena nerede? Onu göremiyorum," dedi.

Opal "Burada," dedi. "Sana yardım ederken bitkin düştü, Tulli."

Roze "Hayes, yanına bir iki yardımcı alıp şu aptal kızı başka bir odaya bırakın," talimatını verdi. "Bugün için yeterince zarar verdi."

Hayes emri yerine getirmek için hareketlendiğinde Tula "Hayır. Sen git. Hepiniz gidin. Size hiçbir şey söylemeyeceğim. Yelena yanımda kalsın. Onunla konuşacağım."

Büyücülerden öfke ve tartışma sesleri yükselirken Roze gö-

nülsüzce odaya benim için bir yatak getirilmesine razı oldu Hayes ve Irys beni yerden kaldırıp özensizce döşeğin üzerine bıraktılar.

Bain, Tula'ya "Çocuk..." dedi. "Korkunu anlıyorum. Gözlerini bir oda dolusu yabancının ortasında açtın." Sonra sırayla onu odadaki herkesle tanıştırdı. "Kaçırılmanla ilgili ayrıntıları Birinci Büyücü ve Leif'e anlatmalısın. Seni kaçıranın kim olduğunu onlar bulacak."

Tula battaniyesini çenesine kadar çekti. 'Yelena'ya anlatacağım. Başka kimseye değil. Yelena o adamın icabına bakar."

Roze'un haşın gülümsemesi kulaklarını tırmaladı. "Konuşamıyor bile! Sana saldıran adam bu odaya girse ikinizi de öldürürdü." Başını kulaklarına inanamıyormuş gibi ıkı yana salladı. "Mantıklı düşünmüyorsun. Sabah döneceğim ve benimle *konuşacaksın*. Gel, Leif." Roze peşinde Leif'le kapıdan çıktı.

Hayes diğer herkesi dışarı çıkardı. Kapı kapandığında Bain'in Irys'e akşam için fazladan bir muhafız görevlendirmesini istediğini işittim. Iyi bir fikirdi. Zira Goel gelecek olursa bana işkence edeceği sözünü tutmasına engel olabilecek halde değildim.

Çaresiz olmamın verdiği endişe omurgama bir ürperti halinde yayıldı. Tula da benzer bir durumdan mustaripti. Ona musallat olan hayaletlerinden biri de bir başkasının insafına kalma korkusuydu. Bana her şeyi anlatma sözünü vermiş olsa da onu dinlemek bana ağır gelecekti. Daha kendi hayaletimi yakın zaman önce başımdan savmıştım. Fakat itiraf etmek hiç hoşuma gitmese de Reyad hâlâ az çok güçlüydü. Ne zaman bir şeylerden şüpheye düşsem kabuslarıma giriyordu. Yoksa o kabuslara neden olan o muydu? Ya da onu kabuslarıma ben mi davet ediyordum?

Bu tür rahatsız edici düşünceleri kafamdan atmak için

Tula'yla konuşacak kadar güç toplamaya çalıştım. Fakat bitkinliğin galip gelmesiyle derin, rüyasız bir uykuya daldım.

Sabah kendimi daha iyi hissetsem de gücüm ancak yatakta belimi doğrultmama yetti. En azından Tula'ya kendisini nasıl hissettiğini sorabilirdim.

Gözlerini kapattı. Parmağıyla şakağına işaret edip "Gel," dedi.

Pişmanlık içinde iç çektim. "Zihinlerimizi bağlayacak enerjim yok Tula."

Belki de ben yardımcı olabilirim. Kapı aralığından seslenen kişi Leif'ti.

"Hayır! Git buradan." Tula kollarıyla yüzünü kapattı.

Leif "Benimle konuşmazsan Birinci Büyücü gelip kendisine gereken bilgileri senden alır," dedi.

Tula şaşkın halde bana baktı.

"Bu hiç de hoş olmaz," dedim. "Neredeyse saldırganın sana yaptıkları kadar kötü bir deneyim. Biliyorum çünkü başıma geldi."

Leif gözlerini kaçırdı. Suçluluk hissine kapıldığını umit ettim. Onu yakından incelerken kendime neden bana bir önceki gün yardım ettiği sorusunu sordum. Yüzündeki sırıtışa ne olmuştu? Alaycı, küçümseyen hallerine ne olmuştu? Bu adamı çok az tanıdığımı fark ettim.

Onu neyin güdülediği üzerine daha fazla kafa yormak istemediğimden "Bana niye yardım ettin?" diye sordum.

Kaşlarını çatsa da iç geçirmesiyle yüz hatları yumuşadı ve duygularını gizledi. "Ölmene göz yumsam annem beni öldürürdü."

Tula'ya döndü. Fakat öyle üstünkörü bir yanıt yakasını bırakmama yetmeyecekti. "Gerçek sebep ne?"

Leif'in yeşim yeşili gözleri nefretle alevlense de hemen son-

ra bir mummuş da biri onu üfleyip söndürmüş gibi yumuşayıverdi. "Hiçbir şey yapmayıp seni bir kez daha kaybetmeye dayanamazdım," diye fısıldadı.

Sonra zihinsel gardının düşmesiyle düşüncelerinin sesini duydum. *Senden hâlâ nefret ediyorum.*

Bana duyduğu güvene şaşırmıştım; zihninden geçirdiği aksi düşünce ise beni endişelendirmekten uzaktı. Umursamazlıktansa herhangi bir duyguyu, hatta nefreti yeğlerdim. Bu aramızdaki mesafeyi azaltmanın ilk adımı olabilir miydi?

Tula "Ne dedi?" diye sordu.

"Sana yardımcı olmak istiyorum," dedim. "Tula, bu benim kardeşim. O olmasa seni geri getiremezdik. Sana saldıranın kim olduğunu bulmamı istiyorsan onun gücüne ihtiyacım olacak."

"Fakat görecek. Öğrenecek..." Tula kollarını bıtıştırdı.

Leif "Zaten biliyorum," dedi.

Leif beni hayrete düşüren bir nezaketle Tula'nın kollarını yüzünden çekti. Aklıma annemin Leif'in büyüsü hakkında söyledikleri geldi. Onun suçların çözülmesine yardımcı olduğunu, bir kişinin suçlarını ve geçmişini sezdiğini söylemişti. Şimdi Tula'yla ona bakarken onu tanımayı ve büyüsünü nasıl kullandığını öğrenmeyi daha çok istiyordum.

Leif "Bir başka kızın canını yakmadan onu durdurmalıyız," dedi.

Tula yutkundu ve dudağını ısırıp başını salladı. Leif yataklarımızın arasına geçip bir eliyle Tula'nın elini tutarken diğer elini bana uzattı. Sırtımı döşeğe yaslayıp elini tuttum. Sonra, onun enerjisini kullanarak Tula'yla zihinsel bir bağ kurdum.

Tula'nın zihninde ikimiz gri, taş bir ocağın yanında dikiliyorduk. Leif'ın gücü cam fırınının içindeki alevler gibi etrafımızda gurlüyordu.

"Burada fırına kömür atıyordum. Gece yarısına az kalmıştı

ki..." Eli önlüğünü sıktı. Beyaz kumaşa siyah kurum bulaştı. "Siyah bir bez yüzümü sardı. Çığlık atamadan koluma sivri bir şeyin battığını hissettim. Sonra... sonra..." Tula sustu.

Zihinsel sahnemizde bana doğru yaklaştı. Titreyen bedenine sarıldım ve göz açıp kapayana kadar Tula olup kaçırılışına kendi gözlerimle şahitlik ettim.

Koluma batan şeyin geride bıraktığı yaranın çevresine uyuşma hissi yayılıyor, bu his kaslarımı hareketsizleştiriyordu. Baş dönmesi taşındığımın tek belirtisiydi. Aradan bir süre geçti. Yüzümdeki bez kaldırıldığında bir çadırda uzanıyordum. Hareket edemez halde, kısa kahverengi saçlarının arasında yer yer alım renkli tutamlar olan bir adama bakıyordum. Üzerindeki tek şey kırmızı bir maskeydi. Kum rengi derisine tuhaf, kızıl semboller boyanmıştı. Elinde dört tahta kazık, ip ve çekiç vardı. Kollarımı ve bacaklarımı tekrar hissetmeye başladım.

Zihnimde "Tula, hayır. Yapamam," dedim. Birazdan ne tür bir dehşetin geleceğini biliyordum. O an onunla birlikte o dehşete katlanacak takatim yoktu. "Onu bana göster yeter."

Adamın üzerindeki sembolleri inceleyebileyim diye Tula zihnindeki görüntüyü dondurdu. Dairesel semboller birleşip büyükçe hayvan desenleri oluşturuyordu. Pürüzsüz kolları ve bacaklarının üzerinde bir uçtan bir uca üçgen desenleri vardı. Zayıf biri olmasına karşın vücudu güç yayıyordu.

Tula'ya hiç tanımadığı adamla ilgili her şey yabancı geliyordu. Hatta ismini telaffuz ederken "la" hecesine yaptığı sert vurgu bile ona tuhaf gelıyordu. Fakat adam onu tanıyordu. Kız kardeşlerinin ve anne-babasının isimlerini biliyordu. Onların nasıl kumu eritip cama çevirdiklerini de.

Sonra Tula bir sesler ve renkler karmaşası içinde adamın farklı zamanlardaki hallerini gösterdi. Çadırdan çıkması yasaktı ve adam ne zaman içeri girip çıksa Tula küçük bir ara-

lıktan dışarıyı görüyor, içindeki özgürlük arzusu uyanıyordu

Adam yanına geldiğinde yüzünde hep bir maske oluyordu Tula'yı dövmeden veya ona tecavüz etmeden önce kızın vücudundaki uyuşukluğun geçmesini bekliyordu. Böylece büyük bir şevkle verdiği acıyı hissettiğini biliyordu. Işkence bitince de bir boynuz çıkarıp derisine bir çizik atıyordu.

Başta adamın bu eylemine anlam veremese de zamanla adamın boynuzun açtığı çiziğe sürdüğü yağı hem korkuyla hem de özlemle bekler oldu. Bu, acısını hissetmemesini sağlarken bir yandan da çadırdan kaçmasını imkânsız kılan uyuşturucu losyondu.

Yağın alkol ve limon **par**fümü karışımına benzer sert bir kokusu vardı. Koku zehirli bir sis gibi etrafımı çevirirken Leif'in enerjisi azaldı. Tula'yla olan büyü bağını kopardı.

Yatağımın kenarına tüneyen Leif "Şu koku. " dedi. "Kokusunu doğru dürüst içime çekemedim Tum gucumü Tula'yla arandaki bağı sürdürmeye harcadım."

Tula titreyerek "Berbat bir koku," dedi. "O kokuyu asla unutmayacağım."

Leif'e "Ya o semboller?" diye sordum. "Sembollerın ne olduğunu çıkardın mı?"

"Pek sayılmaz. Yine de ayinlerde semboller kullanan bazı klanlar var."

"Ayinler mi?" Korku mideme bir taş gibi oturdu.

"Nikah törenleri ve isim verme ayinleri." Leif düşünceli bir edayla kaşlarını çattı. "Binlerce yıl önce büyücüler karmaşık ayinler düzenlerlerdi. Büyü gücünün kaynağının ilahi bir güç olduğuna, vücutlarına dövmeler yapıp saygılarını gösterirlerse kendilerine daha büyük güçler bahşedileceğine inanırlardı Şimdi bu inancın yanlış olduğunu biliyoruz. Daha önce yüzlere ve ellere çizilmiş semboller görsem de Tula'ya saldıran adamın

vücudundakilere benzer sembolleri hiç görmedim."

Leif iki eliyle siyah saçını başının gerisine attı. Yüzünün iki yanında uzanan dirsekleriyle, duruşu bana çok tanıdık geldi. Bir an zaman içinde geri gidip tek derdimin ne oyun oynayacağıma karar vermek olduğu günlere dönebilirmişim gibi geldi. Kendimi anımsamaya zorladığımda cılız çocukluk anım hepten yitip gitti.

Tula gözlerinin üzerini kapattı. Sessizce ağlarken yanaklarından aşağı gözyaşları süzüldü. Kaçırılma anını ve işkenceleri yeniden yaşamak onun için bir eza olmalıydı.

Leif ona "Biraz dinlen," dedi. "Yine gelirim. Belki İkinci Büyücü bu semboller hakkında bir şeyler biliyordur." Odadan çıktı.

Sonraki sabah olanlar geriye kalan azıcık enerjimi de tüketti. Söyleyeceğim hiçbir sözün Tula'yı teselli etmeyeceğini bildiğimden Opal'ın içeri girmesi beni rahatlattı. Kız kardeşinin endişeli halini gören Tula yüksek sesle hıçkırırken Opal kardeşinin yanına uzanıp onu kendine çekti ve bir bebek gibi salladı. Tula'nın maskeli adamın zehrini vücudundan arındırışını dinlerken uyuyakaldım.

Günün geri kalanında ziyaretçilerimiz oldu. Cahil üzerinde ahır kokusuyla yanımıza geldi.

"Kiki nerede?" diye sordum. Atımı özlemiştim. Aramızdaki bağ ayakta olsa da düşüncelerini duymama yetecek kadar güç üretemiyordum.

"Biraz huzursuz. Bütün atlar öyle. Baş seyis şu aralar sinirli. Atlar insanların hislerinden etkilenir. Binici gerginse at da gergin olur." Cahil başını iki yana salladı. "Onlarla iletişim kurabildiğine inanmakta hâlâ güçlük çekiyorum. Sanırım bugün de yine düşüncelerimin yanlışlığını gördüğüm günlerden biri."

"Nedenmiş o?"

"Tula'ya yardım edebileceğini söylediğinde senin kendine fazlaca güvenen bir kibir kumkuması olduğunu düşünmüştüm. Fakat başardın." Cahil beni süzdü.

Kendime çok fazla güvendiğim konusunda ona hak veriyordum. Komutan Ambrose'un ruhunu kurtarışım Tula'nınkini kurtarışımın yanında kolay kalmış gibi görünse de unuttuğum nokta komutanın odasında Irys'in de yanımda olduğu ve komutanın üstün dövüş yeteneklerinin ve azminin bizi onun iblislerinin elinden kurtardığıydı.

Cahil "Fakat Tula'yı kurtarayım derken az kalsın kendin ölecektin," dedi. "Haksız olduğumu ispatlamak için o kadar büyük bir risk almana değdi mi?"

"Eylemlerimin gerisinde bencillik yoktu," diye ona çıkıştım. "Ona yardım etmek istiyordum. Neler yaşadığını anlıyor, bana ihtiyacı olduğunu biliyordum. Onu nasıl bulabileceğime dair bir ipucu ele geçirdiğimde durup düşünmedim. Sadece tepki verdim."

"Göze aldığın tehlikeyi hiç mi düşünmedin?"

"Bu kez değil." Şaşkın ifadesine bakıp iç geçirdim.

"Daha önce de başkaları için kendini tehlikeye attığın oldu mu?"

"Komutanın çeşnicisiydim.' Brazell'ın durdurulmasında oynadığım rolün aksine bu herkesin bildiği bir şeydi.

Cahil başını salladı. "Komutanın planlarına kulak misafiri olmak için mükemmel bir pozisyon. Seni bir kalkan olarak kullanmış. Normalde onu iktidardan indirmek istemeliydin. Neden ona o kadar sadıksın?" Hayal kırıklığı sesine sert bir ton katmıştı.

"Pozisyonumdan dolayı şöhretinin gerisindeki adamı gördüm. Halkına karşı nasıl şefkatli ve ilgili olduğuna şahit oldum. Gücünü kötüye kullanmıyordu. Mükemmel olmaktan uzak olsa da inançlarından taviz vermiyordu. Güvenilir ve sö-

zünün eri olduğundan kimsenin sözlerinde imalar aramayacağı, ikiyüzlülük beklemeyeceği bir adam."

Cahil dik başlılığından ödün verecek gibi değildi. "Beynin yıkanmış Yelena. Umarım bir süre Sitia'da yaşadıktan sonra aklın başına gelir." Cahil yanıtımı beklemeden çıkıp gitti.

Sohbetimiz beni takatsiz bırakmıştı. Öğleden sonra huzursuz uykulara dalıp sık sık uyanmakla geçti. Maskeli adam rüyalarıma musallat oluyor, gür bir ormanda beni kovalıyordu.

Akşama doğru Dax Greenblade odaya dalıp havaya canlılık getirdi. Alçak sesle "Berbat görünüyorsun," dedi. Tula ve Opal, Tula'nın dar yatağında uykuya dalmışlardı.

Ona "Hadi ama Dax, samimi ol. Gerçek düşünceni söyle," dedim.

Gülmemek için ağzını kapattı. "Sen kötü durumdayken söylememin daha iyi olacağını düşündüm. Çünkü yerleşkede sıcak kumun üzerinde yürümeye çalışan ayaklar gibi uçuşan dedikoduları duyunca egon okşanacak ve moralın düzelecek." Dax abartılı bir jestle kollarını havaya kaldırdı. "Bir efsane oldun!"

"Efsane mi? Ben mi?" Kulaklarıma inanamıyordum.

"Korku veren bir efsane," diye düzeltti. "Yine de bildiğin efsane işte."

"Hadi ama! O kadar saf mıyım sence?"

"Birinin bilincini tek başına bulabileceğini düşünecek kadar safsın." Dax elini yatağıma doğru salladı. "Fakat bu öğrencilikten kurtulmak için bir girişimse o kadar da aptalca değil. Yine de diğer öğrencilerin seni görünce sağa sola kaçtıklarını görürsen artık sebebi biliyorsun. Yelena geliyor; güçlü ruh-bulan."

Yastığımı Dax'e fırlattım. Yastık sağa doğru sapıp yumuşak bir çarpma sesinin ardından kayarak zemine düşerken büyüsünün cildimi okşadığını hissettim. Kızlara baktım. Uyuyor gibiydiler.

"İşte şimdi abarttın," dedim.

"Beni suçlayabilir misin? Arkaik dilleri okuyup konuşabilme becerisiyle lanetlendiğimden Usta Bain bana kadim tarihi yazıları çevirtiyor. Yavan ve sıkıcı bir iş." Dax yastığını eline aldığı gibi bana uzatmadan önce şöyle bir kabarttı.

Leif elinde büyükçe, kare bir kutuyla odaya girdi. Dax bana yaklaşıp "Sıkıcı demişken.. " dedi

Kıkırdamamak için kendimi tuttum. Leif kutudan küçük kahverengi şişeler çıkarmaya koyulurken Dax odadan çıktı. Birbirine değen camlar Tula ve Opal'ı uyandırdı. Tula bariz bir panik içinde şişelere baktı.

Leif'e "Nedir bunlar?" diye sordum.

"Koku şişeleri," diye yanıt verdi. "Her birinde belli bir koku var. Annem ve babam bunları yapmama yardım ettiler. Kokular anıları tetikliyor ve bu da bana suçluları bulmamda yardımcı oluyor. Bu seti Tula'yı kaçıran adamın kullandığı yağı belirlemek için kullanabileceğimi düşündüm."

Leif'in anlattıklarıyla ilgisi uyanan Tula yattığı yerde doğrulmaya çalıştı. Opal ona yardım etmek için yataktan kalktı. Leif yaklaşık otuz şişeden oluşan koleksiyonunu karıştırıp içlerinden onunu yan yana dizdi.

"Önce şunları deneyeceğiz." Şişelerden birinin ağzındaki tıpayı çıkartıp ucunu burnuma yaklaştırdı. "Normal bir şekilde nefes al."

Burnumu buruşturup hapşurdum. "Hayır. Bu berbat."

Şişeyi burnumdan çeken Leif'in yüzünde küçük bir gülümseme belirdi.

Tula "Leif?" diye seslendi. "Ben ne olacağım?"

Leif duraksadı. "Sen zaten yeterince zorluk yaşadın. Seni daha fazla yormak istemem."

"Ben de yardımcı olmak istiyorum. Burada boş boş yatmaktan iyidir."

"Peki." Bize üçer şişe daha koklattı. Tula'yla farklı şişeleri kokladık. Sonra akşam yemeği için ara verdik.

Leif bize "Çok fazla koku başınızı ağrıtır ve bir süre sonra aralarındaki farkı ayırt edemezsiniz," açıklamasını yaptı.

Leif akşamı bizimle geçirdi. Artık ılgım iyice azalmış olsa da kutunun dibindeki şişelere varmasına rağmen Leif arayışını sürdürüyordu. Tam içim geçmişken keskin bir koku beni yerinden hoplattı.

"İşte bu," diye bağırdım. "Kokuyu tanımadın mı?"

Leif şişeyi burnunun dibine getirip keskin kokuyu içine çekti. Sonra şişenin tıpasını takıp ters çevirerek üzerindeki etiketi okudu. Hayret içinde bana baktı.

"Tabu ya!" Ağzı dehşet içinde açıldı.

"Ne var?" diye sordum. Söyle bana.

"Bu kurar." Söylediğinden bir şey anlamadığımı görünce konuşmasını sürdürdü: "İlliais Ormanı'ndaki bir sarmaşıktan elde edilir. Kasları felce uğratır. Diş ağrılarını ve hafif acıları gidermek için birebirdir. Bir kişinin tüm bedenini uyuşturmak için ilacın son derece yoğunlaştırılması gerekir." Leif'in gözlerinde endişeli bir ifade belirdi.

"Neden moralin bu kadar bozuldu?" diye sordum. "Artık kokunun ne olduğunu biliyoruz. Bu iyi değil mi?"

"Kurar daha geçen yıl keşfedilmişti. Özelliklerini bilen sadece bir avuç Zaltana var. Klanımız bir maddeyi başkalarına satmadan önce özellikleri hakkında her şeyi bilmek ister."

O an kafamın içinde bir ışık yandı. Leif kırmızıya boyalı adamın klanımızdan biri olabileceğini düşünüyordu.

Ona "Kurarı kim bulmuştu?" diye sordum.

"Babam," dedi. "Kurarı tüm vücudu felç edecek kadar yoğunlaştırma becerisi olabilecek birini düşündüğümde aklıma gelen tek kişi ise annem."

18

Yatakta doğruldum. "Leif buna gerçekten inanıyor olduğuna.. Düşüncelerimi sesli ifade edemiyordum. Annemiz Perl ve babamız Esau'nın o korkunç katille bir bağlantısı olabileceğini bir türlü dillendiremiyordum.

Leif başını iki yana salladı. "Hayır. Bu onlara yakın birinin işi olabilir."

Aklıma bir başka korkunç düşünce geldi. "Tehlikede olabilirler mi?"

"Bilmiyorum." Leif koku şişelerini kutuya geri koymaya başladı. "Klan liderimizle konuşmam gerek. Kürar bir şekilde çalınmış olmalı. Klanımızda..." Söyleyecek bir söz bulamayan Leif kutunun tepesine vurdu. "Klanımızda bir hain mi var? Aramızda bir casusun olduğunu söylemek benim için bile fazla dramatik kaçıyor." Leif yüzünde buruk bir sırıtışla bana baktı. "Liderimizin bana inanacağını bile sanmam." Koku kutusunu alıp hızla odadan çıktı.

Biz Leif'le konuşurken sessiz kalan Tula bana "Ferde dedi. Yutkundu. Ardından "Yani beni kaçıran kişi Zaltana Klanı'ndan olabilir mi?" diye sordu.

"Ferde mi? Adı bu mu?"

Bir eliyle yüzünü kapattı. "Hayır. Ona taktığım isim bu. Bunu senden gizledim. Utanmıştım." Susup kız kardeşine bakarak derin bir nefes aldı.

Opal esneyerek biraz uyuması gerektiğini söyledi. Gitmeden önce Tula'yı yanağından öpüp üzerindeki yatak örtülerini çenesine kadar çekti.

Kısa bir sessizliğinden ardından "Açıklama yapmak zorunda değilsin," dedim.

Açıklamak istiyorum. Konuşmanın bana faydası oluyor. Ferde, Fer-de-lance sözcüğünün kısaltması. Fer-de-lance avının ısısını izleyen bir engerektir. Bu yılanlar ikide bir fabrikamıza girerdi. Ocaklar onları çekiyordu. İçlerinden biri amcamı öldürdü. Ne zaman içimizden biri fabrikaya gidecek olsa annem 'Dikkatli olun. Ferde sizi gafil avlamasın," derdi. Ablamla ikimiz Ferde'nin gelip kendisini götüreceğini söyleyip Opal'ı korkuturduk." Tula yüzünden aşağı yaşlar süzülürken küçük bir inilti çıkardı. "Kendisine böyle kötu bir şaka yaptığım için Opal'dan özür dilemem gerek. Ne tuhaf..." Nefesi kesildi "Ferde'nin alıp götürdüğü ben oldum. Fakat seçme şansım olsa asıl yılan tarafından ısırılmayı tercih ederdim."

Tula'yı teselli edecek hiçbir söz bulamadım.

O gecenin ilerleyen saatlerinde Bain odaya geldi. Elinde bir fener vardı. Hemen arkasından kucağında buyuk, deri kaplı bir kitap ve kâğıt ruloları taşıyan Dax içeri girdi. Bain'in kolunun altında da bir rulo kâğıt vardı. Bain oda mum ışığıyla alev alev yanana kadar mumları tek tek yaktı. Üzerinde önceki gün de giydiği aynı mor cüppe vardı. Hiçbir açıklama yapmadan kâğıt rulosunu yatağımın üzerinde açtı. Parşömen tomarına baktığında sanki bir el midemi sıktı. Parşömenin üzeri Ferde'nın vücudundaki şekillerle kaplıydı.

Bain tepkimi dikkatle izledi. "Demek aradığımız semboller bunlar?"

Başımı salladım. "Nerede buldunuz?"

Bain kitabı Dax'ten alırken genç adamın yüzünde ilk kez ciddi bir ifade gördüm.

"Efe dilinde yazılmış olan bu kadim metin çok eskilere ait büyü sembollerinden bahsediyor. Metinde bu sembollerin kitapta resmedilemeyecek kadar güçlü olduğu, sayfalara çizilmeleri halinde gücü çağıracakları söyleniyor. Fakat neyse ki şekiller ayrıntılı olarak betimlenmiş. Şanslı olduğumuz bir diğer konu da Dax'in Efe dilinde yazılanlardan yola çıkarak bu sembollere ulaşabilmiş olması." Bain parşömene işaret etti.

"Bu önemli bir gelişme," dedim.

Dax gülümsedi. "Yeteneklerim *nihayet* iyi bir amaç için kullanılıyor."

Bain'in sert bir bakış attığı Dax'in yüzü tekrar ciddileşti.

Bain "Sembollerin sırası çok önemli," dedi. "Çünkü bir öykü anlatıyorlar. Sembollerin katilin bedeninin hangi bölgelerinde olduğunu bize söyleyebilirsen güdülerini belirleyebiliriz."

Işaretlerin Ferde'nin vücudunun neresinde olduğunu anımsamaya çalışarak kâğıdı inceledim. "Onun üzerinde bu kâğıtta olmayan bazı desenler de var," dedim.

Tula "Hepsi kafamda," dedi. Gözleri kapalıydı. Kolunun titremesine rağmen sağ elini uzattı. "Sembolleri ezbere biliyorum."

Bain kâğıdı Tula'ya verirken Dax elindeki ruloları yere bıraktı. Rulolardan birini açıp ince bir kâğıdın üzerine kömür kalemle bir adam bedeninin ana hatlarını çiziktirmeye başladı. Tula bir süre sembollere baktıktan sonra sıralarını söylemeye başladı. Ferde'nin sol omzundan başlayarak sağ omzuna kadar uzanan sembolleri saydıktan sonra bir kitaptakı sözcükler gibi soldan sağa saymayı sürdürdü.

Tula, Bain'in parşömeninde olmayan bir sembole varınca Dax için sembolü bir kâğıt parçasına çiziyordum. Çizimlerim, Dax'ınkilere kıyasla acemi kalsa da Dax güç bela çizdiğim işaretlerin benzerlerini önündeki kâğıda aktarabildi.

Ferde'nin kasığına geldiğinde Tula utanç içinde duraksadı. Bain, Tula'nın elini tutup adamın o bölgeye dövme yaptırırken epey çile çekmiş olması gerektiğini söyledi. Tula'nın ağzından tek bir kıkırtı çıktı. İfadesine bakınca kısa kıkırtısının kendisini şaşırttığını fark ettim. Gülümsememek için kendimi tuttum, Tula iyileşmeye giden yolda ilk adımı atmıştı.

Tula saldırganın sırtındaki sembolleri sıralamaya başladı. Onun neredeyse iki hafta adamın mahkumu olduğunu anımsadığımda ürperdim. Saldırganla ilgili başka ayrıntıları da anımsadı. Ayak bileklerindeki yara izleri, ellerinin büyüklüğü, tırnaklarının arasındaki kırmızı kirler, kızıl maskesinin şekli ve yumuşak dokusu, bir de kulakları.

Bain "Kulakları neden o kadar dikkatini çekti?" diye sordu.

Tula gözlerini kapattı ve titreyen bir sesle, adamın her defasında kendisini yere yapıştırıp içine girdiğinde gözlerine bakmaktan sakınarak başını çevirdiğini söyledi. Tula da zihnini çektiği acıdan uzaklaştırmak için adamın kulağına odaklanıyordu. Kendisine ilk kez tecavüz ettiğinde adamın sağ kulağını ısırmıştı. Kanın sıcak ve metalik tadı ağzını doldurduğunda kısa bir tatmin hissi yaşadığını söyledi.

Tula "Benim için küçük bir zaferdi bu," derken öyle şiddetli bir şekilde titredi ki yatağı iki yana sallandı. "Bir daha da bunu yapmadım."

Tula'nın her tasvirini yerde resimleyen Dax eskizini Tula'ya uzatmadan önce yüzündeki dehşet ifadesini sildi.

Birkaç küçük düzeltmenin ardından Tula kâğıdı Bain'e geri uzattı ve "Bu o," dedi.

Verdiği çabadan takatsiz düşen Tula daha Dax malzemelerini toplayamadan uyuyakaldı.

Bain'in yenine dokundum. "Sana bir şey sorabilir miyim?"

Büyücü çırağına baktı.

Dax ona "Seni kulede bekleyeceğim," deyip gitti

"Her zaman ne soracaksan sorabilirsin. İzin almana gerek yok, çocuk."

Tatlı sözüne başımı iki yana sallayarak karşılık verdim. Henüz gücümün çok azı geri geldiğinden kendimi tükenmiş hissediyordum. Onu düzeltecek takatim olmadığı gibi bunu yapmamın benim için hayırlı olacağından da şüpheliydim Herkese, hatta yaşı benim iki katım olan Irys'e bile 'çocuk' diye hitap ediyordu.

Bunun yerine "Irys ziyaretime gelmiyor. Bana hâlâ kızgın mı?" dedim.

"Ben olsam 'kızgın' demezdim. 'Küplere binmiş' veya 'kan beynine sıçramış' demek daha doğru olabilir."

Korkum yüzümden okunuyor olmalıydı ki Bain beni teselli etmek için elini elimin üzerine koydu.

"Irys'in öğrencisi olduğunu unutma. Yaptıkların onun öğretmenlik becerisinin aynası. Tula'yla yaptığın şey son derece tehlikeliydi. Tula'nın, Opal'ın, Leif'in ve kendinin ölümüne neden olabilirdin. Irys'e danışıp yardım istemek yerine sadece kendine güvenerek hareket ettin."

Kendimi savunmak için ağzımı açsam da Bain elini havaya kaldırıp lafımı ağzıma tıktı. "Eminim bu Ixia'da edindiğin bir özelliktir. Kimseden yardım beklememek. Kimseye güvenmemek. Hayatta kalmak için ne gerekiyorsa yapmışsındır. Yanılıyor muyum?" Bain yanıt vermemi beklemedi. "Fakat artık kuzeyde değilsin. Burada arkadaşların, meslektaşların ve onlar gibi sana yol gösterip yardım edecek başkaları var. Sitta,

Ixia'dan çok farklı. Kimse tek başına her şeyi yapamaz. Halkımızı temsil eden bir konseyimiz var bizim. Birlikte tartışıp karar alırız. Bu öğrenmen ve Irys'in sana öğretmesi gereken bir şey. Senin neden bu şekilde hareket ettiğini anladığında öfkesi dinecek."

"Bu ne kadar zaman alır?"

Bain gülümsedi. "Çok uzun sürmez. Irys Zümrüt Dağları'ndaki yanardağlar gibidir. Biraz duman çıkarır, lav tükürür ama hızla da soğur. Ixia'dan bir ulak gelmese muhtemelen bu gün senin ziyaretine gelirdi."

"Ulak mı?" Yataktan çıkmaya çalışsam da bacaklarım ağırlığımı kaldırmıyordu. Yere yığıldım.

Bain bana bakıp cık cık etti ve beni yatağıma yatırsın diye Hayes'e seslendi.

Hayes gidince ona tekrar aynı soruyu sordum. "Ne ulağı? Söyle bana."

"Konseyle ilgili bir iş." Büyücü konu kendisini sıkıyormuş da elleriyle onu kışkışlamak istiyormuş gibi bir hareket yaptı. "Sitia'yı ziyaret etme talebinde bulunan Ixia'lı bir elçi ve maiyetiyle ilgili bir şeyler."

Bir Ixia elçisi kaleye mi geliyordu? Ben bunun ne anlama gelebileceği üzerine kafa yorarken bir an önce katilin vücudundaki dövmelerin anlamını çözmek isteyen Bain odadan çıkmak için hareketlendi.

Kapıyı açtığında arkasından "Bain," diye seslendim. "Ixia'lılar ne zaman geliyor."

"Bilmiyorum. Eminim Irys geldiğinde sana söyler."

Geldiğinde mi? Olanlardan sonra "gelirse" demesi daha doğru kaçardı. Irys'i beklemek dayanılmaz bir hal almıştı. Orada çaresizce yatmak ağrıma gidiyordu. Irys öfkemi sezmiş olmalıydı.

Zihnimde onun sesini duydum. *Yelena... Gevşe. Gücünü boşa harcama.*

Fakat benim yapmam gereken...

İyi bir uyku çekmek. Yoksa sana hiçbir şey söylemem. Anladın mı?

Sesindeki kararlı ton bana tartışma şansı tanımıyordu. *Evet, efendim.*

Kafamı dağıtmaya çalıştım. Kuzey heyetinin ne zaman geleceğini aklıma takmak yerine Komutan Ambrose'un elçisi olarak kimi göndereceğini düşündüm. Generallerden birini gönderme riskini göze alamazdı; bir emir subayı göndermesi daha mantıklı olurdu.

Komutanın yerinde olsam Valek'i gönderirdim. Fakat Sitialılar Valek'e güvenmeyeceklerinden buraya gelmekle büyük bir risk almış olurdu. Cahil ve adamları Ixia'nın eski kralına suikast düzenlediği için onu öldürmeye çalışırlardı. Fakat bunu başarabilirler miydi? Bu ona kaç kişi saldıracaklarına bağlıydı.

Valek'i kendine has zarafeti ve çevikliğiyle hamleleri savuştururken hayal etsem de iri, yeşil yapraklar zihnimdeki görüntüsünü örtmeye başladı. Yaprakların görüşümü tamamen kapatmasıyla, çok geçmeden etrafım yeşillikle çevrildi. Gür ormanda güçlükle ilerleyerek Valek'i aramaya başladım. Peşimde birinin olduğunu fark etmemle hızlandım. Omzumdan geriye bakınca üzerinde kırmızı işaretler olan bronz bir yılanın sürünerek beni takip ettiğini gördüm.

Valek ağaçların arasında bir görünüp bir kaybolurken ona seslenip yardım istedim. Fakat ormanın kalın sarmaşıkları bedenini ve bacaklarını sardı. Kılıcını savursa da sarmaşıklar kollarını da kaplayana dek onu sarmaya devam etti. Ormanda yolumu açarak ona doğru ilerlerken uyluğumda keskin bir acı duydum.

Engerek bacağıma sarılmıştı. Dişlerinden kürar damlıyor-

du. Pantolonumdaki iki delikten kan akıyordu. İlaç bedenime yayıldı. Zehir sesimi kısana kadar çığlık attım.

"Yelena, uyan."

Biri beni sertçe omzumdan sarstı.

"Sadece bir rüya. Haydi, uyan."

Gözlerimi kırpıştırarak Leif'e baktım. Kaşları çatıktı. Kısa, siyah saçı dağınıktı ve gözlerinin altı kararmıştı. Tula'ya baktım. Bir dirseğinin üzerinde doğrulmuş, kahverengi gözlerinde endişeli bir ifadeyle yatağından bana bakıyordu.

Bana "Valek'in başı dertte mi?" diye sordu.

Leif'in bakışları Tula'ya çevrildi. "Neden ona Valek'i soruyorsun?"

"Ona yardım etmeye çalışırken Yelena'yı bir yılan ısırdı."

"Bunu gördün mü?" diye sordum.

Başını salladı. "Yılan her gece rüyama giriyor. Fakat Valek'i ilk kez gördüm. Rüyama senin rüyalarından girmiş olmalı."

Leif bana doğru döndü. "Onu tanıyor musun?"

"Ben..." Ağzımı kapattım. Sözlerimi dikkatle seçerek "Komutanın çeşnicisi olduğumdan onu her gün görüyordum."

Leif gözlerini kırpıştırdı. Öfkeden kızaran yüzü normal rengine döndü. "Ixia'daki hayatına dair hiçbir şey bilmiyorum" dedi.

"Bu tamamen senin seçimindi."

"Daha fazla suçluluğa katlanamayacağım." Leif yüzünü çevirip gözlerini duvara dikti.

"Artık kaçırıldığımı bildiğine göre suçluluk hissetmene gerek yok. Yapabileceğin hiçbir şey yoktu," desem de benimle göz göze gelmekten kaçındı.

Tula "O senin kız kardeşin değil mi?" diyerek sessizliği böldü. Burnunu buruşturup şaşırmış bir ifadeyle gözlerini kıstı.

"Uzun ve karışık bir hikâye," dedim.

Tula başını yastığa koyup daha rahat bir pozisyon arıyormuş gibi örtülerin altında debelendi. "Vaktimiz çok."

"Vaktimiz yok." Kapı aralığından seslenen Irys'ti. "Leif, hazır mısın?"

"Evet."

Irys odadan içeri adım attı. "O zaman gidip Cahil'in atları hazırlamasına yardım et."

"Fakat benim..."

Yattığım yerde sırtımı doğrultup "Neler olduğunu açıkla," dedim.

"Buna vakit yok. Bain sana gerekli açıklamayı yapar."

Irys ve Leif sırtlarını çevirip odadan çıkmaya hazırlandılar.

Göğsümün içini öfke ateşi sardı. Hiç düşünmeden güç çektim ve onlara seslendim. "Durun."

Ben onları serbest bırakana kadar oldukları yerde donakaldılar. Yatağa yığıldım. Ani çıkışım geri kalan azıcık gücümü de tüketmişti.

Irys yatağımın yanına döndü. Yüzünde öfke ve hayranlığın karıştığı tuhaf bir ifade vardı. "Kendini daha iyi hissediyor musun?"

"Hayır."

Irys "Leif, sen git" dedi. "Sana birazdan yetişirim."

Leif dışarı çıkarken bana kederli bir bakış attı. Sanırım bu onun vedalaşma şekliydi.

Irys yatağımın kenarına oturup başımı yastığa yasladı. "Büyü kullanmaya devam edersen asla düzelmeyeceksin."

"Üzgünüm. Dayanamadığım şey bu.."

"Çaresizlik." Irys'in dudakları buruk bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Bu senin hatan. En azından Roze'un bana tekrar tekrar söylediği bu. Tula'yı kurtardığın için sana bir mevsim mutfakta çalışma cezası vermek istiyor."

Tula "Ceza değil ödül olmalı," dedi.

Irys elini havaya kaldırdı. "Tavsiyeye ihtiyacım yok. Aslen öyle berbat bir haldesin ki bence bir daha kaldıramayacağın kadar büyü kullanmaya yeltendiğinde iki kez düşünürsün artık. Ayrıca Cahil, Leif ve ben Sandseed Klanıyla görüşmek için Avibian Ovası'na giderken senin buraya tıkılıp kalman yeterli bir ceza."

"Ne oldu?" diye sordum.

Irys'in sesi yumuşayıp fısıltıdan biraz daha yüksek çıkar oldu. "Dün gece Leif ve ben Zaltana'ların konsey üyesi Bavol'a kürarla ilgili sorular sorduk. İlacın kaynağı anne-babanmış. Bol miktarda üretip Sandseed Klanı'na ulaştırmışlar."

Bir an kalbim duracak gibi oldu. "Neden?"

Bavol'a göre, Esau Avibian Ovası'nın göçebe kabileleriyle ilgili bir kitapta kasları felce uğratan bir madde olduğunu öğrenmiş. Böylece Esau Sandseed Klanı'nın topraklarına gidip madde hakkında az çok bilgi sahibi olan Gede adında bir şifacı bulmuş. Sandseed Klanı'nda şifacılar çıraklarına bildiklerini sözle aktardıklarından bazen kimi bilgiler yitip gidiyor. Esau ve Gede kürar sarmaşığını bulmak için ormanı aramışlar ve bulduklarında ilacı damıtmak için Perl'den yardım almışlar. Damıtma işlemi uzun zaman aldığından Gede ovaya dönmüş, Esau da yardımlarından dolayı ona bir miktar kürar gönderme sözü vermiş." Irys ayağa kalktı. "Şimdi de Gede'nin kendi kurarını ne amaçla kullandığını öğreneceğiz. Zira bunu konsey üyesi Harun Sandseed bile bilmiyor."

"Ben de gelmeliyim!" Doğrulmaya çalışsam da kolum ağırlığımı kaldırmayı reddediyordu.

Irys bana umursamaz bir şekilde baktı. Çabalamayı bıraktığımda bana "Neden?" diye sordu.

"Çünkü katilin neye benzediğini biliyorum. Onu Tula'nın zihninde gördüm. Klandan biri olabilir."

Irys başını iki yana salladı. "Elimizde Dax'in çizimi var. Ayrıca Leif Tula'nın zihnine bağlanmana yardımcı olurken kısa bir an için adamı görmüş." Irys uzanıp, yüzüme düşen saçları ayırdı. Sıcak cildimdeki eli serindi. "Ayrıca, halsizsin. Burada kal. Dinlen. Gücünü topla. Döndüğümde sana öğretmem gereken çok şey var." Biraz duraksadıktan sonra öne eğilip alnıma bir öpücük kondurdu.

İtirazlarıma ket vurdum. Hisara geliş sebebim büyü eğitimi almaktı ve şimdiden amacımdan saptığımı hissediyordum. Fakat Sandseed Klanı'nı ziyaret etmek pekâlâ faydalı bir eğitimsel deneyime dönüşebilirdi. Neden her şey bu kadar karmaşık olmak zorundaydı ki?

Aklıma Ixia heyetini sormak geldiğinde Irys kapıya varmıştı bile.

Kapı eşiğinde durup "Konsey bir toplantı yapılmasına razı oldu. Ulak bu sabah Ixia'ya yanıtımızı iletmek için yola çıktı," dedi.

Kapıyı kapatıp beni kafamın içinde söylediği onca şeyle bıraktı.

Tula şaşkınlık içinde "Ixia.." dedi. "Sence Valek sarmaşıklardan kurtulup heyetle buraya gelecek mi?"

"Tula, o bir kabustu."

Tula "Fakat çok gerçekçiydi," diye ayak diretti.

"Kabuslar korkularımızın ve endişelerimizin bize uykumuzda musallat olan hayaletleridir. Valek'in başının dertte olduğundan bile şüpheliyim."

Yine de kafamdan tuzağa düşmüş Valek'in görüntüsünü atamıyordum. Öyle gerçek gibiydi ki. Hayal kırıklığı ve sabırsızlık içinde dişlerimi sıktım. Irys haklıydı; orada eli kolu bağlı durmak mutfakta temizlik yapmaktan çok daha kötüydü.

Birkaç derin nefes alıp endişelerimi ve öfkemi bastırarak

zihnimi yatıştırdım. Valek'le Ixia'da geçirdiğimiz son geceye odaklandım. Kalbimde bambaşka bir yeri olan bir hatıraydı bu.

İçim geçmiş olmalıydı ki Valek'in varlığını hissettim. Çevremi güçlü bir enerji bulutu sardı.

Rüyamda bana seslendi. *Yardıma mı ihtiyacın var, aşkım?*

Sana ihtiyacım var. Sevgiye ihtiyacım var. Enerjiye ihtiyacım var. Sana ihtiyacım var.

Kederini yüreğimde hissettim. *Gelemem. Sevgim zaten senin. Fakat sana gücümü verebilirim.*

Hayır! Günlerce savunmasız kalırsın! Gözümün önüne sarmaşıklarla sarılmış görüntüsü geldi.

Bana bir şey olmaz. Güç ikizleri yanımda. Beni korurlar. Valek bana çadırını koruyan, Ixia'daki dostlarım Ari ve Janco'nun görüntüsünü gösterdi. Bir askeri tatbikata katılmak üzere Yılan Ormanı'ndaydılar.

Daha ben onu engellemeye bile kalkamadan güç her yanımı sardı ve bedenime nüfuz etti.

İyi şanslar aşkım.

Çığlık atarak uyandım "Valek!" Valek kayboldu.

Tula "Ne oldu?" diye sordu.

"Bir rüya." Fakat gücümün yerine geldiğini hissediyordum. Şaşkınlık içinde şimdi yere güçlü basan ayaklarımın üzerinde dikildim.

Tula gözlerini bana dikmişti. "Bu bir rüya değildi. Işık gördüm ve..."

Anı bir karar alıp kapıya doğru fırladım. "Gitmem gerek."

Tula "Nereye?" diye sordu.

"Iry's'e yetişmeye."

19

Kapıdan hızla dışarı çıktığımda odamızda nöbet tutan iki adam şaşkınlık içinde irkildi. Mantığımın baskın çıkıp beni durdurmasına fırsat vermeden ahıra koşsam da gecikmiştim. Avlu boştu.

Kiki başını bölmesinden çıkardı. *Lavanta Hanım daha iyi mi?*

Evet, çok daha iyiyim. Burnunu okşadım. *Diğerlerini kaçırdım. Ne zaman gittiler?*

Biraz saman yiyeyim. Onlara yetişiriz.

Kiki'nin mavi gözlerini inceledim. İlginç bir fikri vardı. Irys'e yola çıkmadan önce yetişsem bile onlarla birlikte Avibian Ovası'na gelmeme izin vereceğinin garantisi yoktu.

Kiki sabırsızlık içinde yeri eşeledi. *Haydi.*

Hızlı düşündüm. Belki de Irys ve Leif'i ovaya kadar takip etmem ve beni hisara geri gönderemeyeceği kadar uzaklaştıklarında ortaya çıkmak daha iyi olacaktı.

Kiki'ye erzağa ihtiyacım olduğunu söyledim. Odama geri dönerken aklımda ihtiyaç duyabileceğim her şeyi sıraladım. Sırt çantam ve sopam, sustalım, pelerinim, birkaç giysi ve yiyecek. Belki bir de para.

Odadan toplayabileceğim her şeyi aldıktan sonra kapıyı kilitledim ve tam yola çıkmak üzere arkama döndüğümde Dax'e çarptım.

Dax "Bakın kim dikey konuma geçmiş," dedi. Yüzüne yayvan bir gülümseme yayıldı. "Neden şaşırdığımı kendim de anlamadım. Ne de olsa yaşayan bir efsanesin sen."

Başımı iki yana sallayıp "Dax, seninle laf yarıştıracak vaktim yok," dedim.

"Neden?"

Tek başıma yola çıkmamın bana karşı kullanılacak bir başka kara leke olacağını fark ettim. Bu, bir Ixia'lının alacağı bir karar gibi görülecekti. Fakat Sandseed Klanı'ndakilerden bilgi almak benim için sonuçlarını düşünmeyeceğim kadar önemliydi. Dax'e planlarımdan bahsettim. "İkinci Büyücü'nün nereye gittiğini biliyor musun? Bain'in beni bulmak için hisarın altını üstüne getirmesini istemem."

Dax bana "Böyle gidersen hisardan kovulacaksın," uyarısında bulundu. "Aleyhine olan unsurların sayısını şaşırdım artık." Durup düşündü. "Şu an bunların önemi yok. Gruptan ne kadar sonra yola çıkmak istiyorsun?"

Göğe baktım. Vakit öğlen ortasıydı. "Karanlığa kadar bekleyeceğim." Belirlediğim zaman Bain'in birini gönderip beni geri getirtme olasılığını bir nebze arttırsa da onun sabaha kadar bekleyeceğini umuyordum.

"Tamam. Sana iyi şans dilerdim ama işe yarayacağını sanmam."

"Neden?"

"Leydim, siz kendi şansınızı kendiniz yaratıyorsunuz." Sonra beni kovaladı. "Git hadi."

Mutfağa gidip on gün yetecek kadar ekmek, peynir ve kurutulmuş et aldım. Yüzbaşı Marrok Avibian Ovası'nın çok geniş

olduğunu ve bir ucundan bir ucuna geçmenin on gün aldığını söylemişti. Sandseed Klanı ovanın diğer ucunda yaşıyorsa yiyeceğim beni yanlarına gidene kadar idare ederdi. Dönüş yolculuğu için de yiyecek satın alabileceğimi umuyordum.

Aklım erzak konusunda, ahıra doğru koştum. Kiki huysuzca burnunu soluyunca zihnimi ona açtım.

Beni uyarıyordu. *Kötü koku*

Arkama dönmemle Goel'in üzerime geldiğini gördüm. Ben tepki veremeden kılıcının ucunu karnımın birkaç santim ötesine getirmişti bile.

"Bir yere mi gidiyordun?" diye sordu.

"Burada ne yapıyorsun?"

"Kuşlar bana kafesten uçtuğunu söylediler. İzini sürmek zor olmadı."

Tula'nın odasının önünde bekleyen muhafızlar ona haber uçurmuş olmalıydı. İç çektim. Erzak toplarken dikkatimin dağılması beni kolay bir hedefe çevirmişti.

"Peki, Goel. Bu işi hemen halledelim." Ben bir adım geri gidip sopama uzanırken Goel ileri çıktı. Ellerim sopamın pürüzsüz ahşabına ulaştığında Goel'in kılıcının ucu gömleğimi delip derimi dürttü.

"Dur!" diye bağırdı.

Korkudan çok öfke içinde derin derin nefes aldım. Bununla uğraşacak vaktim yoktu. "Adil dövüşemeyecek kadar korkuyor musun? Ah!" Kılıcın ucu karnıma batmıştı

"Sopanı yere bırak. Yavaşça," emrini verdi.

Ben tereddüde kapılınca kılıcının ucunu biraz daha derine batırdı. Yavaş hareketlerle sopamı askısından çektim. Gözümün ucuyla Kiki'nin bölmesinin kapısındaki sürgüyü dişleriyle açtığını fark ettiğimden Goel'in dikkatini üzerimde tutuyordum.

Kapı gürültüyle açıldı. Goel başını sesin geldiği yere çevirdi. Kiki arkasına dönüp arka ayaklarını Goel'e hizaladı. Geriye doğru birkaç adım attım.

Zihnimde Kiki'ye seslendim. *Çok da sert olmasın.*

Kötü adam. Kıkı ona çifte attı.

Goel havada uçup otlağın çitine çarptı. Sonra da külçe gibi yere yığıldı. Hareket etmediğini görünce ona yaklaşıp nabzını yokladım. Hâlâ yaşıyordu. Olmemiş olduğunu öğrenmek bende karışık duygular uyandırdı. Pes mi edecekti yoksa beni ele geçirene veya ben onu öldürene dek peşimden gelmeyi sürdürecek miydi?

Kiki düşüncelerimi böldü. *Git.*

Kıkı'nın koşum takımlarını alıp ona eyer vurmaya koyuldum. Eyer kayışlarını göğsünün etrafına geçirirken ona kapıyı istediğinde açıp açamayacağını sordum.

Evet. Çıtı de açarım.

Peki neden açmıyorsun.

Samanlar tatlı. Naneşekeri de var.

Güldüm ve Cahil'in naneşekerlerinden biraz alıp çantama koydum. Kendi yiyecek ve su tulumlarıma ilaveten, eyere Kıkı için beş yem ve su tulumu astım.

Çok mu ağır oldu?

Bana küçümseyen bir ifadeyle baktı. *Hayır. Şimdi gitmek gerek. Topaz'ın kokusu yaklaşıyor.*

Üzerine bindim. Büyücüler Hisarı'ndan çıkıp kaleye yöneldik. Kıkı Pazaryerinin kalabalık sokaklarında dikkatle ilerliyordu. Dilenci çocuk Fısk'in bir kadının ağır paketini taşıdığını gördüm. Gülümsedi ve el sallamaya çalıştı. Temiz, siyah saçı güneşte parlıyordu ve gözlerinin altındaki siyahlıklar kaybolmuştu. Artık bir dilenci değildi o. Fısk bir iş bulmuştu.

Kalenin giriş kapısını çevreleyen mermer kemerlerin al-

tından geçmemizle Kiki temposunu arttırıp dört nala gitmeye başladı. Kaleden ormana uzanan ana vadi yolunda ilerlerken kale ve çevresi hızla geride kalıyordu.

Sağımızdaki tarlalarda hummalı bir hasat çalışması vardı. Solumuzda Avibian Ovası ufka doğru uzanıyordu. Biri devasa bir resim fırçası alıp tabiatın üzerine kocaman darbeler indirmiş gibi uzun otların renkleri yeşilin ve mavinin tonlarından kırmızılara, sarılara ve turunculara dönmüştü.

Ova terk edilmiş görünüyordu ve vahşi hayata dair hiçbir iz göremiyordum. Sadece rüzgârda dalgalanan renkler vardı. Kiki ovaya girmek için yön değiştirdiğinde gözüme otları ikiye bölen silik bir patika çarptı.

Uzun otlar bacaklarıma ve Kiki'nin karnına sürtüyordu. Kiki daha sakin bir tempoyla ilerlemeye başladı. Zihniyle temas kurdum. Doğru yol üzerindeydik ve burnunu diğer atların sert kokusu dolduruyordu. Her bir atı kokusundan çıkarmıştı. *İpek. Topaz. Rusalka.*

Rusalka mı?

Üzgün Adam'in atı.

Başta aklım biraz karışsa da çok geçmeden Üzgün Adam'in Kiki'nin Leif'e taktığı isim olduğunu fark ettim. Kiki'den anladığım kadarıyla bir at biriyle ilk kez karşılaştığında ilk izlenimleri doğrultusunda ona bir isim takıyor ve bu ismi diğer atlara iletiyordu. Anlaşılan bu isim değişmiyor, ayrıca atlara anlamlı geliyordu. Biz nasıl onlara isimler veriyorsak onlar da bize isimler takıyordu.

Kiki'ye peşimizdekileri sordum. *Başka atlar var mı?*

Hayır.

Başka adamlar var mı?

Hayır.

Cahil'in yanına adamlarından bir kısmını almamış olduğu-

na şaşırmıştım. Sebebini merak ediyordum. Kaleye ilk yolculuğum sırasında Cahil yanında on iki adam varken bile Sandseed Klanı'ndan çekinip ovanın çevresinden dolaşmıştı. Sanırım yanında bir usta büyücü varken kendisini daha emniyette hissetmiş olmalıydı. Sebep ya buydu ya da Irys ona bekçi köpeklerini hisarda bırakması için ısrar etmişti.

Ovanın daha da içlerine doğru ilerlediğimizde etrafımızdaki meranın birçok şeyi gizlediğini fark ettim. Düz görünse de aslında arazi karman çorman bir yorgan gibi engebeliydi. Arkamıza baktığımızda merayı göremedim. Ovaya serpiştirilmiş gibi duran gri kaya kümeleri vardı. Otların arasından nadiren bir ağaç yükseliyordu. Ara sıra gözüme Kıki'nin toynaklarından kaçan tarla fareleri ve başka küçük hayvanlar ilişiyordu.

Tuhaf, kızıl bir kaya oluşumunun yanından geçtik. Üzerinde beyaz çizgiler olan tek parça taşın ust ucu başımdan daha yüksekte kalıyordu. Oluşumun kalın, karemsi görünüşü bana bir şeyi anımsatıyordu. Hafızamı yokladığımda kayanın insan kalbine benzediğini fark ettim. Zamanında gördüğüm dersleri anımsayabilmeme şaşırmıştım. Brazell'ın yetimhanesinde gördüğüm dersler içinde en sevdiğim biyolojiydi. Öğretmen öğrencilerin midesini kaldırmaktan keyif alırdı.

Ovanın üzerindeki ışık zayıflamaya ve hava serinlemeye başladığında öyle dört yanı açık bir yerde geceyi geçirme düşüncesi beni huzursuz etti.

Kıki zihnimde bana seslendi. *Yetişmeye devam mı?*

Yaklaştık mı?

Atların keskin kokusu hafif bir duman kokusuyla karışmıştı. Kıki'nin gözleriyle baktığımda uzaktaki ateşi gördüm.

Durmuşlar.

Seçeneklerimi gözden geçirdim. Yalnız bir gece geçirmek veya yanına gittiğimde Irys'in öfkesine maruz kalma ihtimali.

Eyerde bir saatten fazla oturmaya alışık olmadığımdan bacaklarım ve sırtım ağrıyordu. Bir mola vermeliydim. Kiki ise daha uzunca bir süre yola devam edebilecek durumdaydı. Güç çekirdeğimi farkındalığımı yansıtarak kamp yerindekilerin ruh halini yokladım.

Cahil kılıcının kabzasını tutuyordu; ne yana baksa gözüne görmek onu tedirgin etmişti. Uyuması an meselesi olan Leif yerde tembelce uzanıyordu. Irys ise...

Yelena! Öfkesi zihnimi kavurdu.

O an bir karara vardım. Irys benden bir açıklama istemeden ona Valek'le aramda geçenleri gösterdim.

İmkânsız.

Sözcük bir anımı canlandırdı. *Roze zihnimi yoklarken bana yardım etsin diye Valek'e ulaşmam için de aynı şeyi söylemiştin Belki de bizi birbirimize bağlayan, daha önce rastlamadığın bir şey vardır.*

Belki de. Gel ve bize katıl. Vakit seni eve geri göndermeyeceğim kadar geç. Hisara yanında ben olmadan dönersen de Roze'un gazabıyla mücadele edemezsin.

Irys'in dile getirdiği bu endişe verici düşünce üzerine Kiki'den kamp yerini bulmasını istedim. Kiki, Topaz'ın yanına vardığımızda çok mutlu oldu. Kampın etrafında, diğer atlarla birlikte otlamaya koyuldu.

Kiki'nin biniş takımını çıkardım, onu kaşağıladıktan sonra yeterince yiyecek ve su bıraktım. Tereddütten ve ağrıyan kaslarımdan dolayı yavaş hareket ediyordum.

Geceyi geçirmek için durdukları küçük açıklıkta Irys'e katıldığımda bana sadece yemek yemek isteyip istemediğimi sordu. Leif alevlerin üzerindeki tencerede pişen çorbayı karıştırıyordu. Yüzünde donuk bir ifade vardı. Cahil'in eli ise artık kılıcının kabzasının yakınlarında geziyordu; anlaşılan gece

artık kendisini az önceki kadar huzursuz etmiyordu. Göz göze geldiğimizde sırıttı. Gelişime sevinmiş olabileceği gibi Irys'ten besbelli işiteceğim azara şahitlik edecek olmaktan keyiflenmiş de olabilirdi.

Fakat Irys beni paylamak yerine Cahil'e ve bana Sandseed Klanı'na mensup kişilerle iletişim kurarken dikkat etmemiz gereken noktaları anlattı.

"Atalara saygı birinci şarttır," dedi. "Bir şey isteyecek olduğunuzda atalara seslenin. Ancak size söz hakkı verildiğinde. Yabancılara güvenmezler ve herhangi bir saygısızlık veya casusluk emaresi için gözlerini dört açarlar. Bu yüzden size izin verilmedikçe soru sormayın ve dik dik bakmayın."

"Neden dik dik bakalım ki?" diye sordum.

"Giysilerden hazzetmezler. Bazı klan mensupları yabancılar kendilerini ziyarete geldiğinde giyinseler de diğerleri bunu yapmaz." Irys'in yüzünde buruk bir gülümseme belirdi. "Ayrıca birkaç güçlü büyücüleri vardır. Bu büyücüler eğitimlerini hisarda almaz, bilgilerini kendi aralarında aktarırlar. Yine de içlerinden birkaç genç büyücünün yeni bilgiler edinmek için hisara geldiği olur. Kangom bunlardan biriydi ama hisarda öyle uzun süre de kalmadı zaten." Irys kaşlarını çattı.

Kangom'un hisardan sonra yaptıklarının ne yazık ki bir sürü acıya neden olduğunu biliyordum. Ismini Mogkan olarak değiştirmiş ve çocukları kaçırıp Ixia'ya götürmüştü.

Cahil, Mogkan'la ilgili sorularını dillendiremeden Irys'e "Klanda kalan Sandseed büyücülerine ne oluyor?" diye sordum.

Irys "Onlara öykü dokumacı deniyor," diye yanıt verdi. "Klanın tarihini tutuyorlar. Sandseed Klanı tarihlerinin yaşayan, etraflarını saran görünmez bir varlık olduğuna inanır. Klanın öyküsü hep değişim içinde olduğundan klana öykü dokumacılar rehberlik eder."

Cahil endişeli bir sesle "Klandakilere nasıl rehberlik ediyorlar?" diye sordu

"Anlaşmazlıklarda aracılık ediyorlar, karar almada yardımcı oluyorlar, klan üyelerine geçmişlerini hatırlatıyor ve böylece onların aynı yanlışları tekrar etmemelerini sağlıyorlar. Usta büyücülerin Sitia halkı için yaptıklarından çok da farklı şeyler değil."

Leif alevlerin içine bakarak "Dertli gönülleri teskin ediyorlar" dedi. "Ya da ettiklerini iddia ediyorlar." Sonra aniden ayaklandı. "Çorba hazır. Kim aç bakalım?"

Sessizce yemeğimizi yedik. Gece uyuyacağımız yerleri hazır etmemizin ardından Irys bize klanın yaşadığı yere varana dek bir gece daha yol gideceğimizi duyurdu.

Cahil gece nöbetlerini sıraya koymak istiyordu. "İlk nöbeti ben alayım," teklifinde bulundu.

Irys sadece gözlerini ona dikerek karşılık verdi.

Cahil "En mantıklısı nöbet tutmak," diye kendisini savundu.

Irys ona "Cahil, korkacak bir şey yok. Bize doğru gelen bir bela olursa, buraya ulaşmadan çok önce seni uyandırırım," dedi

Cahil suratını asınca gülmemek için kendimi tuttum. Soğuk gece havasından korunmak için pelerinimi üzerime sarıp açıklığın yumuşak, kumlu zeminine uzandım Kıki'yi yokladım. *Her şey yolunda mı?*

Otlar tatlı. Çıtır çıtır.

Kötü kokular?

Yok. Güzel hava. Ev.

Kıki'yı Sandseed Klanı'nın yetiştirdiğini anımsadım *Evde olmak güzel mi?* Yılan Ormanı'ndaki Valek'i düşündüm ve gücünü bir nebze kazanmış olmasını dilediim

Evet. Lavanta Hanım varken daha güzel. Ümit içinde ekledi *Naneşekeri?*

Ona söz verdim. *Sabaha.*

Gece göğüne bakıp uyumayı beklerken yıldızların dans edişini izledim. Kiki'nin yaşama bakışını doğru buluyordum. Güzel yemekler, temiz su, ara sıra yenen tatlılar ve önemseyeceğin birisi. Bunun basit ve gerçekçi olmayan bir bakış açısı olduğunu bilsem de beni teskin eden bir yanı vardı.

Fakat bir süre sonra düşüncelerim tuhaf ruyalara dönüştü. Ovada koşuyor, Kiki'yi arıyordum. Dizime kadar gelen çimenler büyüyüp boyumu geçti ve ilerlememe engel oldu. Keskin otların arasında yolumu açarak bir çıkış yolu arıyor fakat bir türlü bulamıyordum. Ayağımın bir şeye takılmasıyla yere kapaklandım. Sırt üstü döndüğümde çimenlik bir yılan tarlasına dondü ve yılanlar vücudumu sarmaya başladı Hareketsiz kalana dek mücadele ettim.

Yılanlardan biri kulağıma "Sen bize aitsin," diye tısladı

Şafak ışığı altında, sarsılarak uyandım. Kulağımda hâlâ rüyamdaki yılanın sözleri çınlarken kabusumun dehşetini üzerimden atmaya çalışarak sabah ayazında titredim.

Irys ve diğerleri küçük ateşin etrafına dizilmişlerdi. Ekmek ve peynirden ibaret bir kahvaltı yapmamızın ardından atlarımızı eyerledik. Gece kaskatı kesilen kaslarım her hareketimde ağrıyordu Kuşluk vaktı geldiğinde güneşin toprağı ısıtmasıyla pelerinimi çıkarıp sırt çantama tıkıştırdım.

Biz ilerledikçe yumuşak zemin sert taşa döndü ve çimenler seyreldi. Bölgedeki zeminin yüzeyinden yer yer küçük kumtaşları fırlıyordu. Öğle yemeği vakti geldiğinde çıkıntılar boyumuzu geçti ve sanki bir kanyonda ilerliyormuşuz hissine kapıldım.

Kısa bir mola esnasında biraz ötedeki bir çift kumtaşı sütununun üzerinde kırmızı çizgiler fark ettim Diğerlerine "Tula'yı kaçıran adamın tırnaklarının arasında kırmızı bir şeyler vardı," dedim "Burada bulaşmış olabilir mi?"

Irys "Mümkün," diyerek bana onay verdi.

Leif "Bir örnek almalıyız," dedi. Çantasını karıştırıp küçük bir şişe çıkarttı.

Irys gözlerini kısıp güneşe bakarak "Yola devam etmemiz gerek," dedi. "Karanlık çökmeden kamp yapabileceğimiz bir yer bulmak istiyorum."

Leif "Siz gidin. Ben size yetişirim," dedi.

Irys bana "Yelena, ona yardımcı ol ve anımsadığın rengin bu olup olmadığına bak," dedi ve çatık kaşlarından itiraz etmeye hazırlandığı belli olan Cahil ağzını açamadan dönüp bir emir de ona verdi. "Cahil, sen benimle kal. Yelena kaleden ayrılmamızdan saatler sonra bizi bulabildiyse bugün bize yetişmekte hiç zorlanmayacaktır."

Irys ve yüzü hâlâ asık olan Cahil atlarına binip güneşe doğru yönelirken, Leif'le ikimiz sütunlara giden bir patika bulduk. Sütunlar düşündüğümden daha uzaktaydı. Yine de örnek toplamak düşündüğümüzden daha çok vakit aldı. Çizgilerin kırmızı bir kil tabakası olduğu ortaya çıktı. Açıktaki kil sertleştiğinden altındaki daha yumuşak maddeye ulaşmak için kili kazıdık. Sert parçaları ve yumuşak kili şişeye koyduk

Irys ve Cahil'den ayrıldığımız noktaya döndüğümüzde güneş ufukta yarıya kadar inmişti. Kiki'nin Topaz'ın izini bulmasıyla atlarımızı koşturduk.

Gök kararmaya başladığında içimde hiç endişe yoktu. Topaz'ın keskin kokusu Kiki'nin burnunu doldurduğundan onlara yaklaştığımız belliydi. Fakat karanlık iyice çöküp de ileride bir ateş göremeyince endişelenmeye başladım. Ay çıktığında Kiki'yi durdurdum.

Leif "Yolumuzu mu kaybettik?" diye sordu. Irys ve Cahil'in izlerini bulduğumuzdan beri hiç konuşmadan beni izliyordu. Cılız ay ışığı altında yüzündeki öfkeyi seçebiliyordum.

"Hayır. Kiki, Topaz'ın kokusunun kuvvetli olduğunu söylüyor. Yola devam etmeme kararı almış olabilirler mi?"

Leif "Irys'e ulaşabilir misin?" diye sordu.

"Of, yılan tükürüğü! Unutmuşum." Derin bir nefes alıp güçten bir iplik çekerken aklıma büyümün gelmediği için kendime kızdım. Gün gelip de büyüm içgüdüsel bir tepkiye dönüşecek miydi acaba?

Şaşırtıcı bir güç akışı hissettim. Güç o bölgede yoğunlaşmış gibiydi. Farkındalığımı yanısıtıp çevremdeki alanı taradım. Hiçbir şey yoktu.

Paniğe kapılıp araştırmamı genişleterek daha da uzakları aradım. O zaman zihnimin bir tarla faresiyle veya başka bir yaratıkla da temas etmediğini fark ettim. Hayal kırıklığı içinde aramayı bıraktım. Ta Yılan Ormanı'ndaki Valek'le bağlantı kurabiliyorsam Irys'i pekâlâ bulabilmem gerekirdi; ne de olsa atı kısa süre önce o yoldan geçmişti.

Kiki de bana hak verdi: *Topaz ın kokusu hep keskin.*

Hep mi?

Evet.

Leif sabırsızlık içinde "E?" dedi.

"Ters giden bir şeyler var. Irys'i bulamıyorum." Ona az önce Kiki'yle aramızda geçen konuşmadan bahsettim.

"Bu iyi bir şey değil mi?"

"Kokunun zayıftan keskine doğru artarak çoğalması gerekirken izlerini bulduğumuzdan beri aynı düzeyde." Kiki'ye bir daire çizdirdim; etrafımızı çeviren hava büyüyle titreşiyordu. "Biri bizi oyuna getirmeye çalışıyor."

Karanlığın içinde kalın bir ses işittik. "Nihayet!"

Kiki ve Rusalka şaşkınlık içinde gerilese de teskin edici bir büyü dalgası onları yatıştırdı. Sopamı çekip cılız ışık altında hayal meyal seçebildiğim şekillere baktım.

Solumdan gelen ses "Çok da zeki değilsiniz, değil mi?" dedi.

Kiki'yi geriye çevirmemle mavi bir ay ışığı huzmesinin içinde bir adam figürü belirdi. Boyu yüzünü görmem için başımı kaldırmamı gerektirmeyecek uzunluktaki adamın derisi çivit mavisi ve tüysüzdü. Kel kafası terden parıldıyordu ve kaslarından ne denli güçlü olduğu belli oluyordu. Fakat yuvarlak yüzünde şakacı bir bakış olan adamın bir tehdit oluşturmadığını hissediyordum. Katıksız büyü enerjisi yaydığından hislerimi etkileyebiliyor olabileceğini düşündüm.

Sopamı çektim. "Kimsin ve ne istiyorsun?" diye sordum.

Gülümsemesiyle parlak ve beyaz dişleri ortaya çıktı. "Ben senin öykü dokumacınım."

20

Leif'e baktım; yüzündeki panik korkuya dönmüştü. Gözlerini benden iri, çivit mavisi adama çevirdiğinde beti benzi attı. Adamın üzeri boyayla kaplı teni ve çıplaklığı aklıma Tula'yı kaçıran adamı getirse de bu adamın vücudu daha kaslıydı; ayrıca kolları ve bacakları iç içe geçmiş yara izleriyle doluydu. Hiç dövmesi de yoktu.

Zihinsel bariyerimi hazır edip sopamı elime alsam da adam karşımda rahat bir tavırla dikiliyordu. Benim de kontrolümde onunki kadar çok büyü gücü olsa ben de rahat olabilirdim. Kılını kıpırdatmasına gerek yoktu; tek bir sözüyle bizi öldürebilirdi. Bu da aklıma neden orada olduğu sorusunu getirdi.

"Ne istiyorsun?" diye sordum.

Leif adama "Git buradan," dedi. "Dertten başka bir şey değilsin."

Öykü dokumacı "Öyküleriniz dolanıp düğümlenmiş," dedi. "Buraya size kılavuzluk edip dolanan öykülerinizi nasıl çözeceğinizi göstermek için geldım."

Leif bana "Kov onu," dedi. "Sana itaat etmek zorunda," dedi.

"Öyle mi?" Kulağa ne de basit geliyordu.

"Gitmemi istersen giderim. Fakat sen ve kardeşinin köyü müze girmesine izin vermeyiz. Çarpık ruhu bize acı veriyor ve senin de onunla aranda bir bağlantı var."

Şaşkın bir ifadeyle öykü dokumacıya baktım; sözlerinden bir anlam çıkaramamıştım. Dost mu düşman mıydı?

"Bize kılavuzluk edeceğini söyledin. Nereye götüreceksin bizi?"

Leif "Şimdi kov onu!" diye bağırdı. "Seni aldatacak. Muhtemelen Tula'yı kaçıran adamla işbirliği içindedir ve amacı bizi yolumuzdan alıkoymaktır."

Öykü dokumacı, Leif'e "Korkun hâlâ güçlü," dedi. "Öykünle yüzleşmeye hazır değilsin ve bunu yapmaktansa etrafının düğümlerle sarılmasını yeğliyorsun. Bir gün o düğümler seni boğacak. Tercihini yardımımızı reddetmekten yana kullandın ama kördüğümlerin kız kardeşinin hayatına kastediyor. Bu yanlış düzeltilmeli." Adam elini bana uzatıp "Sen hazırsın. Kiki'den ayrılıp benimle gel."

"Nereye?"

"Öykünü görmeye."

"Nasıl? Neden?"

Öykü dokumacı yanıt vermeye yanaşmadı. Etrafına bütün gece kolunu bana uzatmış halde öylece dikilebilirmiş gibi dinginlik yayıyordu.

Kiki başını çevirip bana baktı. *Ay Adam'la git. Açım. Yorgunum. Topaz'ı istiyorum.*

Ona soruyla karşılık verdim. *Koku? Kötü?*

Zorlu yol ama Lavanta Hanım güçlü. Git.

Sopamı askısına geri koyup attan indim.

Leif "Yelena, hayır!" diye bağırdı. Rusalka'nın dizginlerini göğsüne yapıştırdı.

Hayret içinde olduğum yere çakıldım. "İlk kez bana adımla

hitap ettin. *Şimdi de* başıma gelecekleri önemser mi oldun? Üzgünüm ama bu taktiğinin işe yaraması için çok geç artık. Açıkçası ben senin sorunlarınla uğraşmak istemiyorum. Benim derdim bana yetiyor. Dahası bir başkasının canını yakmadan Tula'yı kaçıran adamı bulmamız gerek. Bu yüzden klan atalarıyla buluşmamız şart. Yapmam gereken buysa ben hazırım."

"Ve kardeşinin sözünü dinlemeyip bir ata itibar edeceksin, öyle mi?"

"Sitia'ya geldiğimden beri *kardeşim* benimle herhangi bir bağı olduğunu kabul etmeye yanaşmadı. Kiki ye güveniyorum."

Leif öfkeyle homurdandı. "Ömrün Ixia'da geçti. Sandseed'leri bildiğin yok."

"Kime güveneceğimi öğrendim ben."

"Bir ata. Budalanın tekisin." Başını iki yana salladı.

Ona bir suikastçıya, beni iki kez öldürmeye yeltenen bir büyücüye ve Yılan Ormanı'nda üzerime atılan iki askere nasıl da güvendiğimden bahsetmem anlamsız olacaktı. O dört kişinin de artık yüreğimde apayrı bir yeri vardı.

Öykü dokumacıya "Ne zaman geri döneceğim?" diye sordum.

"Sabahın ilk ışıklarıyla."

Kiki'nin eyerini çıkartıp verdiğim yulaftan yiyen atı şöyle bir okşadım. Ardından yiyecek tulumunu çekip su tulumunu ağzına dayadım. Suyu hızla bitirdi. Boş tulumları kolanına kısıtırdım.

İçimi beni bekleyen tuhaf yolculuğun endişesi sarmaya başladı. *Beni bekleyecek misin?*

Kiki bu soruma kişneyerek ve kuyruğunu bana vurarak karşılık verdi. Ardından yiyebileceği tatlı otları aramaya koyuldu. Ne de aptalca bir soru sormuştum.

Gözlerimi kısa bir an Leif'in sert bakan gözleriyle buluş-

turmamın ardından öykü dokumacıya doğru yürüdüm. Ama yerinden kıpırdamadı. Kiki ona Ay Adam ismini vermişti. El sıkışmadan önce adama "Adın ne?" diye sordum.

"Ay Adam desen de olur."

Renkli derisini inceledim. "Neden çivit mavisi."

Dudaklarına ağır ağır bir gülümseme yayıldı. "Seninle kardeşin arasındaki ateşi yatıştıracak soğuk bir renk." Sonra utangaç bir bakışla "En sevdiğim renk," diye ekledi.

Elimi eliyle buluşturdum. Avucu kadifemsiydi. Sıcaklığı kemiklerime işleyip kolumdan yukarıya yürüdü. Büyünün ışığının parıltısı eşliğinde çevremizdeki her şey kayboldu. Çözülmeye başladım; bana bedenim gevşeyip uzayarak bir ipliğe dönüyormuş gibi geldi. Birleşip hayat hikâyemi oluşturan tek tek iplikler hayatımı şekillendiren olayları görebileceğim şekilde kopup ayrıldılar.

Geçmişimin bir kısmı tanıdıktı: Bir pencereden içeri bakarmış gibi hoş anıları gözledim.

İşte bu yüzden bana ihtiyacın var. Ay Adam'ın sesi gözlerimin önündeki sahneye karıştı. *Burada kalacaktın. Benim işim olman gereken yere gitmen için sana kılavuzluk etmek.*

Çevremdeki anılar bulanıklaştı. Görüntüler fırıl fırıl dönerken gözlerimi kapattım ve çevremin durulduğunu hissedince açtım.

Bir oturma odasının ortasında oturuyordum. Çevremde lianalardan yapılmış kanepeler ve üstü camlı bir sehpa vardı. Sekiz dokuz yaşlarında bir oğlan karşımda, ahşap zeminde uzanıyordu. Üzerinde yeşil bir kısa pantolon vardı. Elleri ensesinde, dirsekleri başının iki yanında yapraklarla kaplı tavana bakıyordu. İkimizin arasında, yerde on kadar kemik zar vardı.

Oğlan "Sıkıldım," dedi. "Çift atmaca oynasak? Ya da iki göz bir zar?" Zarları elime alıp salladım.

Oğlan "Bebek oyunları," dedi. "Orman zemine inip keşif yapalım!" Leif birden ayaklandı.

"Bilmiyorum. Fındık'la sallanmaya ne dersin?"

"Fındık'la aptalca çocuk oyunları oynayacaksan durma git. Ben ormanı inceleyip muhtemelen büyük bir keşif yapacağım. Belki çürüme hastalığının tedavisini bulurum. Ünlü olacağım. Beni yeni klan lideri bile seçebilirler."

Önemli keşifleri ve mutlak şöhreti kaçırmak istemediğimden onunla gitmeye razı oldum. Anneme alelacele seslenip ağaç evimizden çıktık ve Palmiye merdiveninden aşağı, yukarısından daha serin olan orman zeminine indik. Yumuşak zemin ayaklarımın altında süngerimsi bir his uyandırıyordu.

Altı yaşındaki bedenimde gezinen gençlik enerjisine hayret ederek ormanda Leif'i izledim. Bir yanım gerçeği, yani artık daha yaşlı olduğumu, aslında orada olmadığımı, her şeyin bir hayalden ibaret olduğunu biliyordu. Yine de bunu umursamadım ve eğlence olsun diye orman patikasında yan taklalar attım.

Leif "Bu ciddi bir iş," diye çıkıştı. "Kaşifiz biz. Örnekler toplamamız gerek. Ben çiçek yaprakları ararken sen de ağaç yaprakları topla."

Sırtını dönünce bir yandan ağaç yaprakları toplayarak ona dil çıkardım. Dalların arasında hızla hareket eden bir şey dikkatimi dağıttı. Olduğum yere çakılıp çevremi gözledim. Siyah-beyaz bir yavru valmur bir fidana sarılmıştı. Küçük yüzünden pörtleyen kahverengi gözlerini bana dikmişti.

Gülümseyip yaratığa ıslık çaldım. Biraz daha yükseğe kaçıp gözlerini bana çevirdi ve uzun kuyruğunu salladı. Hayvan oyun istiyordu. Ona ayak uydurup hareketlerini taklit ettim. Birlikte sarmaşıklara tırmandık, sallandık ve bir pelesenk ağacının kocaman köklerinin etrafında döndük.

Uzaktan bir insan sesinin geldiğini duyup durdum. Kulağım kesildiğimde Leif'in bana seslendiğini duydum. Oyun bana yaprak toplamaktan eğlenceli geldiğinden onu duymazdan gelmeyi düşündüm. Fakat bana Ylang-Ylang ağacıyla ilgili bir şeyler söylüyormuş gibi geldi. Annem parfümleri için ona Ylang Ylang çiçekleri götürdüğümüzde bize yıldız meyvesi turtası yapardı.

"Geliyorum," diye bağırdım ve orman zeminine zıpladım. Dönüp küçük valmura el sallayacak olduğumda hayvan ürküp pelesenk ağacının tepesine tırmandı. Huzursuzluk bir sis gibi üzerime çöktü. Belki valmurların korkulu rüyası olan kolye yılanlarından biri vardır diye yakındaki dallara bakındım. Gözlerim ağaçların tepelerinde olduğundan az kalsın bir adama çarpacak oldum.

Şaşkınlık içinde geriye hopladım. Adam sağ bacağını uzatmış, diğer bacağını kendisine çekmiş halde yerde oturuyordu. Elleri sol ayak bileğini kavramıştı. Yırtık pırtık, kir ve ter içindeki giysilerinin parçaları gevşekçe sallanıyordu. Siyah saçından yapraklar ve filizler sarkıyordu.

Zihnimin erişkin kısmı çığlık attı. Bu Mogkan! Kaç! Fakat genç halimde hâlâ hiçbir korku belirtisi yoktu.

Yüzünden endişesi silinen Mogkan "Kadere şükürler olsun!" diye haykırdı. "Kayboldum. Sanırım ayak bileğim kırıldı. Bana yardım edebilir misin?"

Başımı salladım. "Gidıp kardeşimi..."

"Bekle. Önce beni ayağa kaldır."

"Neden?"

"Yürüyüp yürüyemediğimi görmek için. Ayak bileğim gerçekten kırıldıysa başkalarının da yardımını istemen gerekecek."

Erişkin bilincim onun yalan söylediğini bilse de çocuk halimin ona doğru yaklaşmasına engel olamadım. Mogkan kendi-

sine uzattığım elimi tuttu ve beni çekip yere düşürdü. Hızlı bir hareketle beni tutup ıslak bir bezle çığlığımı susturdu. Bezi ağzıma iyice dayadığında burnumdan içeri tatlı bir koku yürüdü.

Orman dönmeye başladı. *Uyanık kal! Uyanık kal!* Bedenime böyle bağırmama rağmen karanlık giderek üzerime çöktü.

Ben Mogkan'ın kollarında debelenirken erişkin halim az sonra neler olacağını biliyordu. Mogkan beni Ixia'ya götürecek ve olgunluğa eriştiğimde inekten süt alır gibi büyümü benden alsınlar diye Reyad'ın babası General Brazell'ın yetimhanesinde büyütülecektim. Tüm bunlar Mogkan'ın büyü güçlerini arttırabilmesi ve bu sayede Brazell'ın Komutan Ambrose'un ve Ixia'nın kontrolünü ele geçirmesi içindi. Sonunu bilmemin kaçırılma öyküsünün bana verdiği rahatsızlığa hiçbir faydası olmamıştı.

Karanlık beni büsbütün yutmadan önce genç halimin gördüğü son şey Leif'in çalılar arasındaki yüzü oldu. Bu gerçekten korkunç bir deneyimdi.

Hayal silinip kayboldu. Ay Adam'la karanlık bir ovada oturuyordum. Öykü dokumacıya "Leif gerçekten bana olanları gördü mü?" diye sordum.

"Evet."

"Neden anne-babamıza olanları anlatmadı?" Bir kurtarma ekibi gönderebilir veya beni geri almaya çalışabilirlerdi. Yıllarca fikir yürütüp merak içinde kalmalarındansa çocuklarının akıbetini bilmeleri daha iyi olurdu.

Leif'i düşündükçe kızgınlığım arttı. Beni çocukluğumu yaşamaktan, bir yatak odam ve şefkatli bir aileye sahip olmaktan, babamla ormanı keşfederken annemle parfüm damıtmaktan, Fındık'la ağaçlarda sallanmaktan ve Ixia'nın Davranış Yönetmeliği'ni ezberlemek yerine oyunlar oynamaktan mahrum bırakmıştı.

"Neden?" diye sordum.

"Bu ona sorman gereken bir soru."

Başımı iki yana salladım. "Herhalde benden nefret ediyordu. Kaçırıldığımı görünce de sevindi. Bu da Sitia'ya döndüğümde neden kızgın olduğunu açıklıyor."

Ay Adam "Nefret ve öfke kardeşini boğan duygulardan ikisi ama hepsi bu kadar değil. Kolay olan yanıt her zaman doğru olan değildir. O kendini boğmadan kardeşini çözmen gerek."

Leif'i düşündüm Tula konusunda bana yardım etmiş olsa da sebebi konusunda pekâlâ on dört yıl önce anne-babama söylediği gibi yalan söylemiş olabilirdi. Sitia'ya döndüğümden beri onunla ilişkim neredeyse hep limoniydi. Şimdi ise Ixia'daki hayatımdan önce Leif'e dair tek anım içimi öfkeyle doldurmuyordu. Belki de çocukluğuma dair daha çok anıyı anımsamam gerekiyordu.

"Mogkan'ın beni kaçırmasından önceki hayatımı neden anımsayamıyorum?" diye sordum.

"Mogkan anılarını baskılamak ve böylelikle kendisine inanıp yetimhanede kalman için büyü kullanmıştı."

Bu açıklama bana mantıklı geldi. Ailemi hatırlıyor olsam kaçmaya çalışırdım.

"O anıları geri istiyor musun?" diye sordu.

"Evet!"

"Kardeşine yardımcı olmaya söz ver, ben de anılarının kilidini açayım."

Teklifini düşündüm. "Ona nasıl yardım edeceğim?"

"Bir yolunu bulacaksın."

"Biraz gizemliyiz, değil mi?"

Gülümsedi. "İşimin eğlenceli yanı."

"Ya ona yardımcı olmayı reddedersem?"

"Bu senin kararın."

Hayal kırıklığı içinde ofladım. "Neden ona yardım etmek umurumda olsun ki?"

"Avibian Ovası'nda acısından kurtulmayı denedi. Kendini öldürmeye çalıştı. Yardıma ihtiyacı olması beni ona çekti. Hizmetimi ona sunsam da korku yüreğini çarpıttığından teklifimi reddetti. Acısı hâlâ bana ulaşıyor. Yarım kalmış bir iş bu. Kayıp bir ruh. Vakit varken elimden gelen her şeyi yapacağım. Bunun için bir ruh-bulanla pazarlık etmem gerekse bile."

21

"Ruh-bulan mı?" Korku omurgamdan yukarı yürüdü. Öykü dokumacıya "Neden ikide bir bu ismi duyuyorum?" diye sordum. Hâlâ yeknesak alanda dikiliyorduk. Bulunduğumuz yerin donmuş bir gölün yüzeyinden pek de farkı yoktu.

Öykü dokumacı düz ve duygusuz bir ses tonuyla "Çünkü sen bir ruh-bulansın," dedi.

Bana bu unvanı yakıştırdığında Hayes'in yüzünde beliren tiksinti ve dehşeti anımsayarak "Hayır," diye itiraz ettim. Bana ölüleri uyandırmaktan bahsetmişti.

"Sana göstereceğim."

Ayaklarımızın altındaki düz ova şeffaf bir hal aldı ve öteki yanında Ixia'lı dostum Janco'yu gördüm. Karnına saplanan kılıçtan kanlar boşanırken soluk yüzü acı içinde buruşuyordu. Ardından onun yerini boş gözlerle, hiç kıpırdamadan bir yatakta uzanan Komutan Ambrose aldı. Sonra da bilinçsiz haldeki General Brazell'ın tepesinde dikilen kendi yüzümü gördüm. Yeşil gözlerimde transa geçmişim gibi ani bir pırıltı belirdi. Kısa bir an elinde paketler, yüzünde gülümsemeyle dilenci çocuk Fisk göründü. Sonra yatağında perişan haldeki Tula'nın bir resmi

Ayaklarımın altındaki zemin geri dönerken görüntüler silindi.

Ay Adam "Şimdiden beş ruh buldun," dedi.

"Fakat onlar..."

"Ölü değil miydiler?"

Başımı salladım.

"Bir ruh-bulanın ne olduğunu biliyor musun?" diye sordu.

"Ölüleri mi uyandırıyorlar?" Ay Adam tek kelime etmeden bir kaşını yukarı kaldırınca "Hayır, belli ki uyandırmıyorum," diye ekledim.

"Öğrenmen gerek."

"Sen bana söyleyiversen çok kolay olur. Yanılıyor muyum? Gizemli bir öykü dokumacı olmanın eğlencesinden mahrum kalırsın."

Sırıttı. "Ya pazarlık teklifim ne olacak? Leif'e yardımın karşılığında çocukluk anıların "

Leif'in adını işitmek bile bedenime öfke dalgaları yaydı. Sitia'ya geliş nedenlerim son derece basitti. Birincisi komutanın adam emrinden kaçıp hayatımı kurtarmaktı. İkincisi büyümü nasıl kullanacağımı öğrenip ailemle tanışmaktı. Belki bunları yaparken güney dünyasıyla bir yakınlık kurabilirdim. Tabii kurmayabilirdim de.

Planlarım gayet sadeydi. Sonra olaylar çetrefilli bir hal alırken sürekli tuzaklara düşmeye başladım. Şimdi ise hiçliğin ortasında çamura battığımı hissediyordum. Kaybolmuştum.

Ay Adam "Yolun açık," dedi "Sadece o yolu bulman gerek."

Kaybettiğiniz bir şeyi bulmanın en iyi yolu da o şeyi son gördüğünüz yere dönmekti. Her şeye en baştan başlamalıydım.

"Leif'e yardım etmeye çalışacağıma söz veriyorum," dedim.

Çocukluk anılarım canlanırken zihnimi kokular ve yumuşaklık sardı. Toprağın misk kokusuyla karışmış Elma Dudu parfümü. Leif'le kalan son mangoyu kimin yiyeceği üzerine tar-

tışmamızın hemen ardından gelen kahkahalar ve havada sallanmanın verdiği katıksız neşe. Leif ve Fındık'la saklambaç oynamamız, yalandan bir savaşta Fındık'ın erkek kardeşlerine pusu kurmak için dalların arasında gizlenmemiz. Fındık'ın kardeşleri saklandığımız yeri bulup saldırıya geçtiklerinde fındıkların çıplak kollarıma batışı. Klan liderimiz büyükbabam için bir mezar kazarken çamurdan çıkan sesler. Bana ninni söyleyen annemin teskin edici sesi. Esau'nun bana farklı yaprak türleri ve bu yaprakların tıbbi özellikleri hakkında verdiği dersler.

Çocukluğumun tüm mutlulukları, üzüntüleri, acıları, korkuları ve heyecanları akın akın geri döndü. Bir kısmının zamanla silikleşeceğini, kalanların ise sonsuza dek benimle kalacağını biliyordum.

"Teşekkür ederim," dedim.

Oykü dokumacı başını eğdi. Bana uzattığı elini tuttum. Karanlık ova silinip giderken yerden türlü şekiller fırladı. Güneşin ilk ışığı ufukta belirirken renkler geri döndü.

Zihnimi odaklamaya çalışarak gözlerimi kırpıştırdım. Kiki ve Leif'ten ayrıldığım açıklık farklılaşmıştı. Geniş, daire şeklinde çadırlar kocaman bir ateş çukurunu çevreliyordu. Çadırların beyaz kumaşları üzerine kahverengi hayvan figürleri çizilmişti. Koyu tenli insanlar gürül gürül yanan ateşin çevresinde dolanıyorlardı. Kimi yemek pişirirken kimi de çocuk avutuyordu. Bazıları giyinikken diğerleri çırılçıplaktı. Giysilerin hepsi de beyaz pamuktandı. Kadınlar ya dizlerine kadar inen kolsuz elbiseler veya erkekler gibi tunik ve kısa pantolon giyiyorlardı.

Irys ve Cahil ateşin yakınlarında iki yaşlı adam ve bir kadınla bağdaş kurmuş oturuyorlardı. Kendilerini sohbete kaptırdıklarından beni görmediler. Leif'i veya atını göremesem de Kiki çadırlardan birinin yanında duruyordu. Kısa pantolonlu

bir kadın onu tımar ediyordu. Kadının kahverengi saçı düz bir şekilde boynuna iniyordu.

Ay Adam'ın artık yanımda olmadığını fark edince irkildim. Onu küçük köyün hiçbir yerinde göremiyordum da. Çadırlardan birine girmiş olabilirdi.

Irys'i rahatsız etmek istemediğimden Kiki'ye bakmaya gittim. Beni hafifçe kişneyerek selamladı. Kadın, Kiki'nin tüylerindeki tozu fırçalamayı bıraktı ve sessizce beni süzdü.

Kiki'ye kadının kim olduğunu sordum.

Anne.

Kadın "Bu at sana mı ait?" diye sordu. Her sözcükte sesi bir alçalıp bir yükseliyor, sözcükler arasında kısa esler veriyordu.

Irys'in önceki gece Sandseed Klanı hakkında söylediklerini düşündüm. İlk konuşan kadın olduğuna göre ona yanıt vermemde hiçbir sakınca olmayacağına kanaat getirdim. "Ben ona aidim."

Burnundan kısacık bir gülüş çıktı. "Onu ben yetiştirdim, eğittim ve bir yolculuğa çıkardım. Onu tekrar görmek bir zevk." Yerde duran eyerini tekmeledi. "Buna ihtiyacı yok. Altında rüzgâr gibi süzülür o."

"Eyer benim için." Tabii bir de malzemelerimizi koymak için.

Bir kez daha burnundan güldü. Fırçalamayı bitirdiği Kiki mavi gözlerini üzerine çevirince kadının yüzünde anlayışlı bir ifade belirdi. Haykırıp Kiki'nin sırtına bindi.

Kiki uzun çimenlerin arasında hızla ilerlerken ona seslendim. *İyi eğlenceler.*

Cahil "Bu akıllıca mı?" diye sordu. Kiki'nin bir tepenin gerisinde kayboluşunu izledi. "Ya kadın geri dönmezse?"

"Dönüp dönmemesini umursamıyorum." Gözüm Cahil'in arkasındaki bir noktaya odaklandı. Irys ve üç Sandseed ateşin yanında oturuyorlar, hâlâ hararetle sohbet ediyorlardı. Adam-

lardan birinin yaptığı hareketten öfkeli olduğunu çıkardım.

"Kadının Kiki'yi çalmasını umursamıyor musun?"

Kiki'yle aramdaki ilişkiyi açıklamaya çalışmak yerine yüzünü süzdüm. Gergin Cahil'in yüzünde temkinli bir ifade vardı. Gözleri her an bir saldırı bekliyormuş gibi kamp yerinde geziniyordu.

Başımla Irys'e işaret ederek Cahil'e "Neler oldu burada?" diye sordum.

"Dün gece kamp kurup Leif ve senin dönmenizi bekledik. *Ben* sen bize yetişemeyince endişeye kapıldım ama Irys neşeli görünüyordu. Sonra şu Sandseed grubu kamp yerimize geldi. Bunlar klan liderleri. Bir köyden diğerine yolculuk edip anlaşmazlıkları çözüyor, haber ve mal taşıyorlar. Bizi onların bulmuş olması gayet manidar. Sanırım bir şey saklıyorlar."

Çatık kaşları aklıma kardeşimi getirdi. "Leif nerede?"

Cahil'in yüzünde endişe çizgileri belirdi. "Hisara geri döndüğünü *söylediler*. Neden öyle bir şey yapsın ki?"

Çünkü o da korku duyuyordu. Fakat bunu söylemek yerine "Kızıl toprak numunelerini Bain'e götürmek istemiş olabilir" dedim.

Cahil ikna olmuş gibi durmuyordu. Aklımdaki bazı soruları Cahil'e soramadan Irys sohbetini bitirip yanımıza geldi.

"Kızgınlar" dedi.

"Neden?" diye sordum.

"Kendilerini kurarı Tula'yı kaçıran adama vermekle itham ettiğimizi düşünüyorlar. Ayrıca Cahil'in davası için onları saflarına çekme çabaları da onları kızdırdı." Irys, Cahil'e öfkeli bir bakış attı. "Kültürümüzün bir başka yanını görmek istediğinden bizimle geldiğini sanıyordum. O bencil ordu kurma takıntın görevimizi tehlikeye attı."

Cahil'in pişman bir hali yoktu. "Konsey bana destek verse ordu kurmama gerek kalmazdı. Sen..."

"Sessizlik!" Irys eliyle havayı biçerken büyünün tenimi okşadığını hissettim.

Konuşmaya çalışan Cahil'in yanaklarında açık kırmızı lekeler belirdi.

"Aldığım onca diplomasi eğitimine rağmen onları konuşmaya razı edemiyorum. Cahil onları küstürdü. Artık sadece seninle konuşurlar Yelena."

"Kaçış yönümüzü şimdiden planlasak mı?"

Irys güldü. "Onları yavaşlatmak için Cahil'i üzerlerine süreriz."

Cahil, Irys'e kin dolu bir bakış attı.

Irys "Küçük de olsa bir avantajın var Yelena," dedi. "Ben bir usta büyücü ve konsey üyesi olsam da senin onlarla bir kan bağın var. Onlara göre bir akraba bir ustadan daha önemli." Irys başını hayal kırıklığı içinde iki yana salladı.

"Akraba mı?" diye sordum.

"Beş yüz yıl kadar önce bir grup Sandseed ormanın içlerine taşınma kararı almış. Göçebelik Sandseed'lerin doğasında vardır. Kendi yollarına gitmek için klandan ayrılan pek çok grup olmuştur. Bunların çoğu ana klanla bağlantılarını sürdürmezken Zaltanalar gibi bağlarını koparmayanlar da olur. Bu Sandseed'lerin olayla herhangi bir bağlantısı olduğu imasında bulunmadan biraz bilgi edinmeye çalış. Sözlerini dikkatle seç."

Irys yüzümdeki kuşkuculuğu fark etmiş olmalıydı ki "Bunu diplomasi alanındaki ilk dersin olarak gör."

"Senin onlarla çıkardığın işi görünce nedense kendime güvenim artmıyor."

"İğneli konuşmalardan da kaçın."

"Benimle gelsen nasıl olur? Böylece saçma bir laf ettiğimde elini sallayıp beni de susturabilirsin."

Irys'in yüzünde alaycı bir ifade belirdi. "Benden buradan ayrılmam ve o 'asap bozucu eniği' yanımda götürmem istendi.

Tek başınasın. Sandseed'lerin büyüsünün burada oluşturduğu fanusu aşıp zihnine ulaşmam mümkün değil. Avıbıan Ovası üzerindeki Kan Kayası'nda buluşacağız."

Irys iki gün önce yanından geçtiğim, beyaz çizgili taşın görüntüsünü zihnime yansıttı.

Cahil kollarını sallayarak parmağıyla boğazına işaret etti Irys bir kez daha iç çekti. "Yalnız kaleye dönene kadar ordulardan bahsetmeyeceksin."

Cahil başını salladı.

"Yelena, Cahil'in sesini açma işini sana bırakıyorum."

Bir başka dersti bu Atalarla buluşacak olmamın verdiği endişeyi üzerimden atıp zihnimi büyüye açtım. Dört yanımda büyülü enerji titreşirken Cahil'in boğazının çevresine dolanmış ince güç ipliğini gördüm. Gücü kendime doğru çekip sesini açtım."

Irys "Aferin," dedi.

Cahil'in kulakları hâlâ açık kırmızı olsa da sakın bir sesle konuşabildi. "Malumun ilamı olacak ama Yelena'yı burada yalnız bırakmak tehlikeli olur."

Irys "Seçenegim yok," dedi. "Onları bildiklerini bana anlatmaya zorlayabilirdim. Fakat Sandseed Klanı bunu bir savaş nedeni sayar. O zaman orduna asla kavuşamazsın, Cahil. Zira Sandseed'lerin Sitia'daki herkesten kanlı bir intikam almalarına engel olmak zorunda kalırız." Bana doğru döndü. "Yelena, iyi şanslar. Bize yetiştiğinde konuşacak çok şeyimiz olacak. Cahil, gidip Topaz'ı eyerle." Irys ıslıkla atını çağırıp uzaklaştı.

Yüzünde inatçı bir ifade beliren Cahil kollarını göğsünde kavuşturdu. "Burada kalmam gerek. Biri arkanı kollamalı. Temel bir askeri taktiktir bu. Yanında hep bir ortağın olmalıdır."

"Cahil, buraların havasında öyle çok büyü var ki Sandseed'ler isteseler soluk borumu tıkayıverirler ve ne sen ne de ben bunu engelleyemeyiz."

"O zaman bizimle gel."

"Ya Tula ve katilin bir sonraki kurbani? Denemem gerek."

"Fakat risk..."

"Hayatın kendisi bir risk," diye çıkıştım. "Her karar, her etkileşim, her adım, sabah yataktan çıkmak; bunların hepsi risk. Hayatta kalmak demek riski aldığını bilmek ve yataktan emniyete dair yanılsamalarla çıkmamak."

"Hayata bakışın bana pek de iç açıcı gelmedi."

"İç açıcı olması da gerekmiyor. Zaten bütün mesele de bu." Cahil felsefi bir tartışma başlatmadan onu kovalamaya çalıştım. "Irys'in sabrını bir kez daha taşırmadan gitsen iyi olacak." Elimi Irys'in yaptığı gibi salladım.

Bileğimi kavradı. "Yapma şöyle!" Bir süre elimi tuttu. "Sandseed'ler sana zarar verirse kanlı intikam nasıl olurmuş görürler. Dikkatli ol."

Elimi çektim. "Her zaman."

Irys ve Cahil'in atlarıyla uzaklaşmalarını izlerken Sandseed'leri gücendirme korkusu bir kez daha içimi sardı. Irys'in son dakikada verdiği, klan atalarıyla nasıl görüşmem gerektiğine dair talimatları tekrar ettim. Ne yapacağımı bilmez halde etrafıma bakındım.

Sandseed'ler geçici köylerinde sakın ama hummalı bir çalışma yürütüyorlardı. Burnuma kızaran et kokusu gelince açlığım alevlendi ve bir gün önce öğle yemeği molası verdiğimizden beri ağzıma tek bir lokma koymadığımı fark ettim. Çantamı Kiki'nin eyerinin yanına serip içinde yiyecek bir şeyler aradım. Fakat bitkinlik bedenimi daha da aşağı çekerken oturmanın kötü bir karar olduğunu gördüm. Zihnimdeki çocukluk anılarını serbest bırakıp içlerinden bazılarını tekrar yaşayarak kendimi avuttum. Pelerinimi yere serme zahmetine girmeden

eyeri yastık olarak kullanıp otların üzerine uzandım. Orada kendimi güvende hissetmem ne de tuhaftı.

Fakat kabuslarım bana rahat vermedi. Peşimde bir yığın yılanla ormanda ilerlemeye çalışıyordum. Yılanlar ayak bileklerime sarılıp beni aşağı çekiyordu. Beni olduğum yere mıhlayın dişlerini batırdılar ve etimden içeri kurar damlattılar. Yılanlar "Bizimle gel," diye tıslıdılar.

Çekingen bir ses "Kuzen?" diye seslendi.

Haykırarak uyandım. Iri gözlü, ufak tefek bir kadın panik içinde geri kaçtı. Sarı tutamları olan kahverengi saçlarını deri bir iple arkadan tuturmuştu. Elbisesinin beyaz kumaşı üzerinde çizgi çizgi lekeler vardı.

"Atalar seninle görüşecek."

Göğe baktığımda bulut yığınlarının güneşi kapattığını gördüm. "Ne zamandır uyuyorum?"

Kadın gülümsedi. 'Bütün gün uyudun. Beni izle lütfen."

Sopama baktım. Onu yanıma almayı ne kadar istesem de bunun bir hakaret olarak görüleceğini biliyordum. Gönülsüzce sopayı yere bırakıp kadının peşine takıldım. İkimiz çadırların yanından geçerken zihnimde sorular uçuşuyordu. Fakat dudağımı ısırıp kendimi bu soruları dillendirmekten alıkoydum. Sabırsızlığımı bastırarak kendime beklemem gerektiğini hatırlattım. Ne yazık ki diplomasi öğrenmem gereken bir dansı.

Kadın en büyük çadırın önünde durdu. Hayvan desenleri çadırın beyaz kumaşını neredeyse tamamen kaplıyordu. Bez bir girişi aralayıp eliyle içeri girmemi işaret etti. Çadırın içine adım atıp gözlerim kısık ışığa alışsın diye bekledim.

Bir erkek sesi çadırın diğer ucundan "Yaklaşabilirsin," diye seslendi.

Arka tarafa doğru ilerlerken içeriyi inceledim. Üzerlerinde karmaşık geometrik desenler olan kestane rengi ve bronz

halılar yuvarlak çadırın zeminini kaplıyordu. Sol tarafta yer yatakları ve rengarenk yastıklar vardı. Sağdaki daha büyükçe yastıklar alçak bir masayı çevreliyor, tavandan uzun, kırmızı püsküller olan şamdanlar sarkıyordu.

Siyah ve altın rengi bir kilimin üzerinde yan yana bağdaş kurmuş iki erkek ve bir kadın oturuyordu. İçlerinden birini tanıyordum. Kadının ve adamın ortasında oturan Ay Adam bana gülümsedi. Bu kez cildi sarıya boyanmıştı. Diğer adamın yüzü kırışıklıklar içindeydi. Kadının saçlarına da aklar düşmüştü. İkisi de kırmızı cüppeler giyiyordu.

Gözümün önüne yırtık pırtık ve kan içindeki kırmızı mahkum giysimin gelmesiyle afallayıp donakaldım. Valek benden idam edilmek veya komutanın çeşnicisi olmak arasında bir seçim yapmamı istediğinden beri o giysiyi aklıma getirmemiştim. Onu bir kenara atıp geriye hiç bakmadan Ixia üniformasını giymeye razı olmuştum. O an mahkum giysimi düşünmem tuhaftı. Yoksa Öykü Dokumacı bu düşünceleri zihnimden çekip alıyor muydu? Şüphe içinde Ay Adam'a baktım.

Kadın "Otur," dedi. Önlerinde duran, küçük ve yuvarlak halıya işaret etti.

Ev sahiplerimle aynı pozisyonu alarak halıya yerleştim.

Adam "Uzun yoldan gelen bir Zaltana. Sana kılavuzluk etsinler diye atalarına döndün," dedi. Siyah gözlerinden ne denli bilgili olduğu okunuyordu ve bakışları ruhuma işliyordu.

"Anlayış arıyorum," dedim.

"Yolculuğun dolambaçlı bir hal almış. Seni kan, acı ve ölümle lekelemiş. Arındırılman gerek." Adam başını öykü dokumacıya doğru salladı.

Ay Adam doğruldu. Hasırın altından bir eğri kılıç çıkardı. Uzun kılıcın keskin ucu mum ışığında parlıyordu.

22

Ay adam bana doğru yaklaştı. Kıvrık ağzı sol omzumun üzerinde olan kılıcın keskin ucu boynuma tehlikeli ölçüde yakındı.

"Arındırılmaya hazır mısın?" diye sordu.

Boğazım daraldı. "Ne? Nasıl?" Sözcükler ağzımdan gayrıihtiyari çıkıyordu. Mantığım uçup gitmişti.

"Senden kan, acı ve ölüm lekelerini alacağız. Kanını alıp sana acı vereceğiz. Ölümünle günahlarının kefaretini ödeyecek ve göğe kabul edileceksin."

Korkudan allak bullak olan zihnimin karmaşası arasından tek bir sözcük sıyrıldı. Aniden gelen bir belginlikle düşüncelerim odaklandı. Silahın ucu boynuma sürtünmesin diye dikkatlice ayağa kalkıp geri çekildim. Kılıç havada asılı kaldı.

"Kefareti ödenecek günahım yok benim. Geçmişte yaptıklarım için hiç vicdan azabı duymuyorum ve bu yüzden arındırılmama da gerek yok." Kendimi verecekleri tepkiye hazırladım. Diplomasinin canı cehennemeydi.

Ay Adam sırıtırken ikı klan atası başlarını sallayarak beni onayladılar. Şaşkın halde, Ay Adam'ın eğri kılıcı hasırın altına koyup yeniden bağdaş kuruşunu izledim. "Doğru yanıt bu," dedi.

"Ya razı gelseydim?"

"O zaman merak et diye birkaç esrarlı söz edip seni serbest bırakacaktık." Güldü. "Biraz hayal kırıklığına uğradığımı kabul etmem gerek. O sözleri bulmak için bütün bir öğleden sonramı harcadım."

Kadın bana "Otur" emrini verdi. "Anlamak istediğin nedir?"

Hasırın üstüne kurulurken sözlerimi dikkatle seçtim. "Bir canavar Sitia'nın her yerinden kadınların peşinde. Bugüne dek on kadını öldürdü, birini de yaraladı. O adamı durdurmak istiyorum. Onun kim olduğunu anlamak istiyorum."

Kadın "Bize niye geldin?" diye sordu.

"Silah olarak kullandığı bir madde var. Bu maddenin klanınızdan birinden çalınmış olabileceğinden endişe ediyorum." Çalınmış' sözcüğünde suçlama iması olduğunu düşünmeyeceklerini ümit ederek bekledim.

Yaşlı adam "Ha, evet, şu madde," dedi. "Bir nimet olduğu kadar bir lanet de. Daviian Platosu yakınlarındaki bir köyümüze Esau Liana Sandseed Zaltanadan bir paket ulaştı. Hemen sonra o köy Daviian Haşereleri tarafından yağmalandı." Yaşlı adam yere tükürdü. "Yağma sırasında çok şey çalındı."

Bahsettiği haşereleri ne denli hakir gördüğü açık olsa da aklımdaki soruyu sordum ona. "Kim bu haşereler?"

Atalar çenelerini sıkıp yanıt vermediler.

Sorumun yanıtını yüzü asılan Ay Adam verdi. "Geleneklerimize isyan eden genç erkekler ve kadınlar. Klandan ayrılıp platoya yerleştiler. Plato çaba göstermeyenleri mükafatlandırmaz. Haşereler de kendi yiyeceklerini kendileri yetiştirmektense bize ait olanı çalmayı yeğliyorlar."

"Aradığım canavar onlardan biri olabilir mi?"

"Evet. Büyü dokuma sanatımızı yozlaştırdı onlar. Büyüyü klan yararına kullanmak yerine güçlerini arttırmanın, zengin-

liğe kavuşmanın peşindeler. Çoğunda büyü yeteneği olmasa da bazıları çok güçlü."

Ay Adam'ın kızgın ifadesine bakınca zihnimde savaşta kılıcını sallarken nasıl görüneceği canlandı. Zihnimde Tula'yı kaçıran Ferde'nin resmini oluşturdum.

"Bu adam onlardan biri mi?" diye sordum. Ay Adam'ın büyüsü içimden aktı. Ay Adam homurdandı. Ardından boğazından bir hırıltı geldi. Ataların erkek olanına bakıp "Kadim şeyi tatbik ediyorlar. Onları durdurmamız gerek."

Dehşete düşen adam "Bir kez daha büyü kalkanlarını delmeye çalışacağız. Onları bulacağız" diye yanıt verdi. Zarif ve ağırbaşlı bir hareketle doğruldu ve eğilerek beni selamladıktan sonra kadına el etti. "Gel. Plan yapmalıyız."

Çadırdan çıktılar. Ay Adam'la ikimiz içeride kaldık. "Kadim şey mi?" diye sordum.

"Kurbanların önce ruhlarının büyücüye bağlandığı sonra da öldürüldüğü korkunç, kadim bir ayin. Kurban öldüğünde büyüsü katiline akar ve onun gücünü arttırır. O canavarın üzerindeki kırmızı işaretler ayinin bir parçası." Bir an Ay Adam'ın alnı kırıştı ve gözleri endişeyle büyüdü. "Bir kadının yaralı olduğunu söylemiştin. Kendisi nerede şu an?"

"Büyücüler Hisarı'nda."

"Korunuyor mu?"

"Evet. Neden?"

"Aradığın kişi Davlian Platosu'nda değil, hisarda olacak; orada kadının hayatını almak için eline bir fırsat geçmesini bekleyecek. O ölene kadar başka bir ruhu bağlayamaz."

"Geri dönmeliyim." Yola çıkmak için oturduğum hasırdan hızla fırladım.

Ay Adam beni omzumdan tutup yüzümü yüzüne doğru çevirdi. "Verdiğin sözü unutma."

"Unutmayacağım. Önce Tula, sonra Leif."

Başını salladı. "Senden bir iyilik daha isteyebilir miyim?"

Tereddüt ettim. En azından bir başka söz istemiyordu. "Ne istediğine bağlı."

"Usta Irys'le eğitimi tamamlandıktan sonra sana Sandseed'lerin büyü sanatlarını öğretmem için bana gelir misin? Bu sanatlar sana atalarından kalan bir miras ve senin bir parçan."

Teklif cazip gelse de yolculuğumda bir başka dönemeç olacaktı. Böyle giderse eğitimimi bitirebileceğimden bile şüpheliydim. Geleceğe geçmiş kılavuzluk ediyorsa geleceğimin beklenmedik yönlere sapması olasıydı. "Elimden geleni yaparım."

"Güzel. Şimdi git hadi!" Önümde hafifçe eğildikten sonra beni çadırdan çıkardı.

Kampta hummalı bir çalışma hâkimdi. Klan üyeleri yola çıkmaya hazırlanırken yerde sökülmüş çadırlar uzanıyordu. Ben çantamı ararken alacakaranlık çöküyordu. Çantamı olmasa da Kiki'yi buldum. Eyerlenmiş, yola çıkmaya hazırdı. Kısa saçlı "annesi" bana Kiki'nin dizginlerini uzattı.

Deri kayışları alırken kadın bana "Eyerde dik oturma. Öne doğru eğil ve ağırlığını öne ver. Seni eve uçuracak."

"Teşekkürler." Kadını eğilerek selamladım.

Gülümsedi. "İyi bir ikili olmuşsunuz. Mutluyum." Kiki'nin boynunu son kez okşayan kadın arkasına dönüp eşyalarını toplayan diğer klan üyelerine katıldı.

Kiki'ye bindim ve kadının verdiği talimatlara uymaya gayret ettim. Birazdan günün son ışıkları da kaybolacaktı. Kiki başını sola çevirip mavi gözünü bana dikti.

Topaz'a, İpek'e mi yetişeceğiz?

Evet. Kanatlanalım haydi!

Kiki hareketlendi. Uzun otlar ayaklarımın altından hızla geçti. Ta ki ortalık otları göremeyeceğim kadar kararana dek.

Ovada yol alırken pozisyonumu korudum. Bir atın değil fırtı nanın üzerinde gider gibiydim.

Ay iyice yükseldiğinde Sandseed'lerin büyüsünün yay seyrelip sonra yok olduğunu hissettim. Artık etrafım güçleriyle çevrili olmadığından Irys'i bulmak için büyümü kullandım

Zihnimin içinde sesini işittim: *Buradayım* Ardından onun gözlerinden baktım ve Kan Kayası yakınlarında kamp kurmuş olduklarını gördüm.

Ona seslendim. *Cahil'i uyandır. Hisara mümkün olduğunca buk dönmemiz gerek. Tula hâlâ tehlikede.*

Tula iyi korunuyor.

Adamın büyüsü güçlü.

Yola çıkıyoruz.

Hisardakileri uyarmak ümidiyle farkındalığımı o tarafa doğru yönelttim Zihnim bürosunda uyuklayan Hayes'e temas etti. Korku içinde benden uzaklaşarak daha güçlü bir bariyer oluşturdu. Diğer usta büyücülerin savunmaları da içinde uyudukları kuleler kadar sağlamdı. Nihayet pes edip farkındalığımı geri çektim.

Kiki, kale yolundaki Irys ve Cahil'e gök aydınlanmaya başladığında yetişti. Ikisinin yanından hızla geçerken Kiki'nin nasıl olup da iki günlük yolu bir gecede kat edebildiğine hayret ettim.

Arkama döndüğümde Irys ve Cahil'ın bana el sallayarak yola devam etmemi işaret ettiklerini gördüm ve zihnimde Kiki'ye seslendim: *Dinlenmek ister misin?*

Hayır.

Fakat bacaklarım alev almış gibi yanıyordu. Serinlik düşünceleri odakladığım bacaklarım hissizleşti.

Kalenin mermer kapıları görüş alanımıza girdiğinde dinlenmeye dair tüm arzum uçup gitti. Üzerime korkunç bir çare-

sızlık hissi çöktü. Tula. Farkındalığımı hisara yöneltip uyaracak birini, herhangi bir kişiyi aradım. Tula'nın başındaki muhafızların büyü gücü yoktu. Büyücü olmayanların zihinlerini okusam da onlar beni "duyma" gücünden yoksundular. Ümitsizce arayışımı sürdürdüm.

Zihnim Dax'i buldu. Bir antrenman maçının ortasındaydı ve tahta bir kılıçla blok ve saldırı hamleleri yapmayı öğreniyordu.

Zihninin içinde çığlık attım. *Tula. Tehlike! Yardım et!*

Şaşkınlık içinde kılıcını atmasıyla rakibi kaburgalarına bir darbe indirdi

Yelena? Arkasına dönüp beni aradı.

Tula tehlikede! Haydi. Çabuk. Hemen ardından aramızdaki bağlantı koptu. Biri aramıza taştan bir perde çekmiş gibiydi.

Kaleye girip kalabalık sokaklarda ilerlerken zaman şeker pekmezi damlaları gibi yavaşladı. Kalenin tüm sakinleri sokağa çıkmış gibiydi. Telaşsız yürüyüşleri yolumuzu tıkıyordu.

Hava sıcaklığı tam da soğuma mevsimine uygun bir seviyedeydi. Yüreğimdeki ateşle taban tabana zıt bir serinlikti bu. İçimden hareketlensinler diye kalabalığa bağırıp çağırmak geliyordu. Acelemi hisseden Kıkı'nın yürüyüş temposunu hızlandırmasıyla aheste aheste ilerleyen kalabalık yolumuzu açmak zorunda kaldı.

Peşimizden birkaç küfür geldi. Kıkı hisarın girişinde durmayıp muhafızları şaşırttı. Doğruca revire yönelirken merdivenlerden bile çıktı ve kapının önüne varana dek durmadı.

Eyerinden aşağı kaydım. Tula'nın odasına koştum ve yerde yatan muhafızları görünce aklıma en kötü olasılık geldi. Adamların üzerinden atlayıp odaya daldım. Kapı gürültüyle duvara çarptı. Gürültü soğuk mermerde yankılansa da Tula irkilmedi bile.

Donuk gözleri boş bakıyordu. Kanlı dudakları dehşet ve

acının karıştığı bir ifadeyle donakalmıştı. Parmaklarımla nabzını yokladım; cildi soğuk ve katıydı. Boynunun etrafında koyu morluklar vardı.

Çok mu geç kalmıştım? Elimi boğazına koyup güç çektim. Zihin gözümle ezilmiş soluk borusunu gördüm. Boğulmuştu. Soluk borusunu şişirip ciğerlerine hava göndermek için bir güç baloncuğu gönderdim. Kalbine odaklanıp atmasını istedim.

Kalbi attı ve ciğerlerine hava doldu. Fakat gözlerindeki donuk bakış bir türlü kaybolmuyordu. Kendimi zorladım. Cildi ısınıp pembeleşti. Göğsü inip kalkmaya başladı. Fakat ben durunca kanı akmayı bıraktı ve daha fazla nefes alamaz oldu.

Adam onun ruhunu çalmıştı. Tula'yı canlandıramamıştım.

Omzumda bir kolun ağırlığını hissettim. Irys "Yapabileceğin başka bir şey yok," dedi.

Etrafıma bakındım. Arkamda Cahil, Leif, Dax, Roze ve Hayes dikiliyordu. Küçük odaya doluşmuşlar ve gelişimi fark etmemişlerdi. Parmaklarımın altında, Tula'nın derisi soğudu. Elimi çektim.

Üzerime kemiklerime işleyen, yıkıcı bir bitkinlik çöktü. Yere yığıldım, gözlerimi kapatıp ellerimle başımı kapattım. Benim suçumdu bu. Benim. Onun yanından hiç ayrılmamalıydım.

Oda insan sesleri ve koşuşturmayla doldu. Gözlerimden yaşlar akarken diğer insanları umursayacak halde değildim. Eriyip zemine karışmak, sert taşla tek vücut olmak istiyordum. Bir taşın tek bir amacı olurdu: Var olmak. Karmaşık sözler, endişeler ve duygularla işi olmazdı.

Yanağımı pürüzsüz mermere yasladım. Soğuk, tenimi yaktı. Gözlerimi ancak odadaki gürültü dindiğinde açtım. Tula'nın yatağının altındaki bir parça kâğıdı fark ettim. Ben Tula'nın bedenine can vermeye çalışırken yere düşmüş olmalıydı. Tula'nın bırakmış olabileceğini düşünerek kâğıda uzandım.

Kâğıdın üzerinde yazanlar kederimin sisini Ay Adam'ın eğri kılıcının havayı biçtiği gibi biçti.

Notta şunlar yazıyordu: *Opal elimde. Bir sonraki dolunayda Opal'a karşılık Yelena Zaltanayı alacağım. Tula'nın matem bayrağını Birinci Büyücü'nün kulesine anlaşmamızın nişanesi olarak çekerseniz Opal'a bir zarar gelmez. Talimatlarımın gerisi gelecek.*

23

Irys ısrarcıydı. "Tula'nın matem bayrağını çekeceğiz ama Opal'a karşılık olarak Yelena'yı vermeyeceğiz. Dolunaya kadar iki haftamız var. Bu süre zarfında Opal'ı bulabiliriz."

Bir kez daha büyücülerin toplantı odasında yüksek sesli tartışma sesleri çınladı. Zitora konseyle ilgili görevinden döndüğünden dört usta büyücü de oradaydı. Toplantıya ayrıca Tula'nın ailesi, Leif ve hisar muhafızlarının yüzbaşısı da katılıyordu.

Leif toplantıdan önce bana Sandseed'lerle ilgili sorular sormak istese de öfkeli bir tepkiyle onu susturdum. Hâlâ ona baktığımda çalıların arasından bakıp kaçırılmam karşısında kılını kıpırdatmayan sekiz yaşındaki çocuğu görüyordum.

Fidye notunu bulmamın ardından yaşananlar bana bir rüya gibi geliyordu. Ortalık durulunca katilin Tula'ya saldırmadan önce gerçekleştirdiği eylemler ortaya çıkmıştı.

Hisarın bahçıvanları arasına karışmıştı. Ne yazık ki yanında çalışır göründüğü kişiler yüz hatları konusunda bir türlü hemfikir olamadıklarından Bain bahçıvanların tasvirlerinden yola çıkarak büsbütün farklı dört adam çizmişti. Adamın ismini de anımsayamıyorlardı.

On büyülü ruh sayesinde Ferde bir usta büyücününkine denk bir güce kavuşmuştu. Hisardaki varlığını kolayca gizlemiş ve yanında çalıştığı kişilerin zihnini bulandırmıştı.

Tula'nın muhafızları kürara batırılmış küçük oklarla vurulmuştu. Kasları donup kalmadan önce son anımsadıkları şey bahçıvanlardan birinin Hayes'e bazı tıbbi amaçlı bitkiler getirdiğiydi. Ferde'nin hisara sızmış olması hisar muhafızlarının başını epey derde sokmuştu.

Roze "Hisardaymış da ruhumuz duymamış," dedi. Güçlü sesi gürültüyü bastırdı. "Onu şimdi bulabileceğimizi nereden çıkarıyorsun?"

Tula'nın annesi ve babası korku içinde iç çektiler. Kızlarının ölüm haberi onları derinden sarsmıştı. Asık yüzlerinden ve korku dolu bakışlarından aynı adamın bu kez de Opal'ı kaçırmış olmasının hayatlarını bir kabusa çevirdiğini okuyabiliyordum. Tıpkı benim hayatım gibi.

Roze sessizlik çöken odaya "Ona Yelena'yı verin," dedi. "Tula'yı hayata döndürdü. Bu katille başa çıkacak gücü var."

Tula'nın babası "Bir başkasının daha zarar görmesini istemiyoruz," dedi. Sade, kahverengi bir tunik ve pantolon giyiyordu. İri elleri nasırlar ve yanık izleri içindeydi; eritilmiş cam üzerinde çalışmakla geçen bir ömrün delilleriydi bunlar.

Irys "Hayır Roze," diye çıkıştı. "Henüz büyüsünü tam olarak kontrol edemiyor. Muhtemelen adamın onu istemesinin en önemli nedeni de bu. Yelena'nın gücünü çalarsa ne kadar güçleneceğini bir düşünsene."

Katilin derisindeki işaretlerin çevirisini yapan Bain toplantı odasındaki gruba adamın amacının dövmelerinde yazılı olduğunu söyledi. Bain'in verdiği bu bilgi Ay Adam'ın bana anlattıklarıyla örtüşüyordu.

Ferde kurbanı gönüllü bir koleye çevirmek için yıldırım

ve işkenceden yararlanan, Efelere has bir bağlama ayini gerçekleştirmişti. Ferde kurbanı iradesinin kırılmasının ardından öldürüyor ve büyü gücünü kendisininkine ekliyordu. On beş on altı yaşlarında, büyü potansiyeli henüz ortaya çıkmaya başlayan kızları hedef seçiyordu.

Midem acı safralarla kaynarken Bain'in açıklamasına kulak kesildim. Ferde'nın taktikleri Reyad'ın ve Mogkan'ın Ixia'da Mogkan'ın büyüsünü arttırmak için uyguladıkları taktiklerle rahatsız edici bir benzerlik içindeydi. Reyad ve Mogkan otuz iki kurbanlarını tecavüz ettikten sonra öldürmüş olmasalar da işkenceyle ruhlarını çıkarıp onları bilinçsiz birer kozaya çevirmişlerdi. Bu da en az Ferde'nin yaptıkları kadar korkunçtu.

Ferde on bir ruhu ele geçirmişti. Ayin on ikinci ruhun ona kendi rızasıyla gitmesini gerektiriyordu. Son ayin için kimseyi kaçıramayacaktı ve ayinin sonunda nerdeyse sınırsız bir güce kavuşacaktı.

Tula'nın ilk saldırıdan neden kurtulduğuna dair tartışma Ferde'nin yakalanma korkusuyla ayini bitirmeden kaçmış olabileceği teorisine uzandı.

Irys "Yelena sürekli koruma altında tutulmalı," dedi. Sözleri dağılan dikkatimi yeniden toplantıya çekti. "Adamı bulamazsak takasın yapılacağı yerin yakınlarına pusu kurup yakalarız onu."

Büyücüler tartışmaya devam ettiler. Anlaşılan planlarında hiçbir söz hakkım olmayacaktı. Bunun önemi yoktu. Ya Ferde'yi bulacak, ya da takasın gerçekleşeceği yere gidecektim. Tula'nın güvenini boşa çıkarmıştım; Opal'ın de aynı akıbete uğramasına izin vermeyecektim.

Bir konsey ulağı toplantının sonlarında yanımıza geldi. Rozea bir parşömen tomarı uzattı. Roze kâğıdı okuduktan sonra yüzünde tıksintiyi çağrıştıran bir ifadeyle Irys'e uzattı. Parşömene göz gezdiren Irys'in omuzları çöktü.

Zihnine seslendim: *Daha ne ters gidebilir ki?*

Üstesinden gelmemiz gereken yeni bir konu. Bu seferki ölüm tehlikesi içermese de zamanlaması kötü. En azından senin için diplomasi alanında bir başka tecrübe olacak.

Nasıl?

Altı gün içinde bir Ixia heyetinin gelmesi bekleniyor.

O kadar erken mi? Kendime bu soruyu sorarken bana konseyin, Ixia elçisinin ziyaret talebine dair yanıtını ileten ulak kaleden daha dün ayrılmış gibi gelmişti.

Yelena, Ixia'lı ulak yola çıkalı beş gün oldu. Buradan Ixia sınırı atla iki günlük mesafede, sınırdan komutanın şatosu arasında da yarım günlük yol var.

Beş gün mü? O beş günde öyle çok şey yaşanmıştı ki bana her şey sonu gelmez bir günde olup bitmiş gibi gelmişti. Sitia'da yaşamaya başlayalı henüz ikı buçuk mevsim geçtiğine ınanmakta da zorlanıyordum. Bana ikı hafta gibi gelse de neredeyse yarım yıl geçmişti. Valek'e olan özlemim hiç körelmediği gibi kuzey heyetinin gelişinin özlemimi daha da alevlendirebileceğini düşünüyordum.

Diğerlerinin peşi sıra odadan çıktım. Koridorda Zitora koluma girdi.

"Yardıma ihtiyacım var," diyerek beni hisarın ıdari binasından kendı kulesine götürdü.

"Fakat benim..."

Zitora "Biraz dınlenıp kalede Opal'ı *aramaman* gerekiyor," dedi.

"Yine de yapacağım şey bu. Bunu biliyorsun."

Başını salladı. "Bu gece değil."

"İhtiyacın olan nedır?"

Yüzünde hüzünlü bir gülümseme belirdi. "Tula'nın bayrağını çekmeme yardımcı ol. Bunun için anne-babasından yardım ıstemek sadece acılarını arttıracaktır."

Kulesine girip ıkı kat merdiven çıkarak çalışma odasına gittik. Geniş odanın rahat görünumlü koltuk ve masalarının üzerinde türlü dikiş ve resim malzemeleri vardı.

Zitora "Terzilik becerim sınırlı," dedi. Odada dolandı ve bulduğu bir kumaş parçasını ve ipliği koltukların yanındaki üzeri boş olan tek masaya bıraktı. "Fakat bunun sebebi yeterince egzersiz yapmamam değil. Dikiş dikebilir, nakış işleyebilirim ama çizimde daha iyiyim. Vakit buldukça ipek üzerine çizimler yapıyorum."

Koleksiyonuyla kıvanç duyduğu belli olan Zitora bir başka kumaş yığınını karıştırıp içinden bir top beyaz ipek çıkardı Kumaştan bir buçuk metrelik bir dikdörtgen kesti

Zitora "Arka plan beyaz olacak ve Tula'nın saflığını ve masumiyetini sembolize edecek," dedi. "Yelena, sence one ne koymalıyım?" Kafamın karıştığını fark ederek açıklama yaptı: "Matem bayrağının amacı ölülerimizi onurlandırmaktır. Bayrak ölen kişiyi temsil eder. Bayrağı bir kişinin hayatına damgasını vuran şeylerle süsleriz ve yükseklere çektiğimizde bu bayrak ölen kişinin ruhunu göğe bırakır. Şimdi, sence Tula'yı en iyi ne temsil eder?"

Zihnimde ilk canlanan şey Ferde oldu. Aklıma acıyı temsil edecek olan zehirli bir yılan ve kızıl alevlerin yanında bir kavanoz kurardan başka hiçbir şey gelmiyordu. Kaşlarımı çattım; bir türlü Tula'nın ruhunun özgür olduğunu hayal edemiyordum. Benim aptallığım yüzünden Ferde'nin ruhunun karanlığında tutsak kalmıştı.

Zitora zihnimi okumuş gibi "Kurnaz bir iblis o, değil mi?" diye sordu. "Hisarda kalacak cüreti, çatımız altında cinayet işleyecek beceriyi gösterip kurbanının ölümü için kendimizi suçlamamıza neden oldu. Ben buna ustalıklı bir numara derim."

"Tanıdığım bir öykü dokumacı gibi konuştun," dedim.

Zitora "Bunu iltifat addediyorum," yanıtını verdi. Rengarenk, kare şeklinde ipek kumaşlara bakındı. "Bir bakalım. Irys'i dinleyip burada kalsaydın katil, Tula'nın yanında *seni de* öldürürdü."

"Fakat enerjimi geri kazanmıştım," dedim. Irys, Valek'in yardımından kimseye bahsetmememin en iyisi olacağını düşünüyordu.

"Irys'in peşinden gitmeyi çok istediğin için o gücü kendinde buldun." Zitora ince kaşlarından birini kaldırdı.

"Kesin olan bir şey varsa o da Ferde beni kendi rızamla yanında götüremezdi."

"Gerçekten mi? Ya sana karşılık olarak Tula'yı öldürmeyeceği vaadinde bulunsaydı?"

Ağzımı açsam da hemen kapadım ve söylediklerini düşündüm. Sözlerinde haklılık payı vardı.

Zitora "Bir kez gerekli sözcükleri telaffuz ettiğinde veya kendi inisiyatifinle hareket ettiğinde ayin amacına ulaşmış olur. Sonrasında gerçekleşecek olaylar bu gerçeği değiştirmezdi; Tula'yı zaten öldürecekti," dedi. Renkli kareleri masanın kenarına serdi. "Burada kalsaydın ikiniz de ölecektiniz ve Sandseed'lerden gerekli bilgileri alamayacaktık."

"İçimi rahatlatmaya mı çalışıyorsun?"

Zitora gülümsedi. "Şimdi, Tula'nın bayrağına ne koysak?"

Yanıt birdenbire zihnimde şekillendi. "Hanımeliler, bir otun üzerindeki çiy tanesi ve camdan hayvanlar."

Opal bana Tula'nın cam hayvanlarından bahsetmişti. Tula heykellerin çoğunu satmış ya da hediye etmiş olsa da yatağının kenarında küçük bir koleksiyon tutmuştu. Birden aklıma o çirkin düşünce geldi: Opal'ın bayrağında neler olabileceği. Düşünceyi bastırıp Opal'ın matem bayrağının görüntüsünü beynimin ücra köşelerine iteledim.

Zitora ipeğin üzerine şekiller çizdi. Ben de şekilleri kestim.

Gerekli parçaları beyaz ipeğin üzerine yerleştirdik. Bayrağın kenarları boyunca hanımelileri dizdık. Ot resmini ortaya, hal ka oluşturacak şekilde dizdiğimiz hayvan şekillerinin merkezine yerleştirdik.

Zitora "Çok güzel" dedi. Gözlerinde bir keder pırıltısı belirdi. "Sırada işin yorucu kısmı var. Bu kumaş parçalarını arka planın üzerine dikmek!"

Onun için iğnelere iplik geçirdim. Dikiş becerim bundan ibaretti. Bir süre sonra bana odama dönüp uyumamı söyledi.

Ben basamaklardan aşağı inerken, arkamdan "Anlaşmamızı unutma," diye seslendi.

"Unutmam."

Zitora döndüğüne göre ona savunma dersleri vermeye başlayabilirdim. Zihnim onunla hangi günlerde ve saatlerde çalışabileceğimizle fazlaca meşgul olduğundan beni Zitora'nın kulesinin önünde bekleyen muhafızları aniden karşımda görünce afallattım.

Sopamı çekip "Ne istiyorsunuz?" diye sordum.

"Dördüncü Büyücü'nün emrini yerine getiriyoruz. Sürekli koruma altında olacaksın."

Öfke içinde iç çektim. "Barakanıza dönün. Başımın çaresine bakabilirim ben."

Adamlar sırıttı.

Diğer adam "Bize böyle diyeceğini söylemişti," dedi. "Biz *ondan* emir alırız. Birliğimiz seni korumakta başarısız olursa kalan yıllarımız tuvalet temizlemekle geçer."

Onlara "İşinizi epey zorlaştırabilirim," uyarısında bulundum.

Omuzlarının inatçı gerginliği bir nebze olsun fire vermedi.

İri adam "Tuvalet temizlemekten beteri yoktur," dedi.

İç geçirdim; onları atlatıp Opal'ı aramaya çıkmak zor olacaktı. Muhtemelen Irys de bu yüzden onları bana göndermişti. İlk fırsatta Ferde'nin peşine takılacağımı biliyordu.

"Yoluma çıkmayın," dedim.

Sırtımı muhafızlara çevirip çıraklar kanadına yöneldim. Karanlık yerleşke sanki matem tutuyordu; havada huzursuz bir sessizlik vardı. Tula'nın bayrağının dikileceği tören şafakta gerçekleştirilecekti.

Sonra hayat normale dönecekti. Öğleden sonraları Irys'ten ders alacaktım. Cahil gelip bana akşamki binicilik derslerimi hatırlatmıştı. Bu arada Ay Adam'a verdiğim sözü tutmak niyetindeydim. Opal'ın hayatı tehlikede olsa da aynı rutin devam edecekti. Yoksa aynı rutin Opal'ın hayatının tehlikede olmasına rağmen devam edecek demek daha mı doğru kaçardı?

Muhafızlarım daireme girmeme ancak bir tanesi içeriye göz atıp gizlenen biri olmadığından emin olduğunda izin verdiler. Hiç olmazsa sonrasında daireme girmek için ısrar etmeyip dışarıda beklediler. Fakat Irys onlara "kaçmaya" teşebbüs edeceğimi söylemiş olmalıydı. Zira yatak odamın penceresinden baktığımda muhafızlardan birinin aşağıda dikildiğini gördüm. Pencerenin panjurlarını kapatıp kilitledim.

Muhafızlar iki çıkışı da tutmuştu. Gözümün önüne Dax'in sırıtan suratı geldi, diğer öğrencilerin korumalarım hakkında çıkardıkları dedikoduları bana anlatmaktan büyük bir keyif alacağını biliyordum.

Öfke içinde yatağıma oturdum ve ne yapacağıma karar verdim. Yastığımın yumuşaklığı beni davet ediyordu. Azıcık dinlenip kafamı toparlayacak, kafamı boşaltıp peşimdeki iki gölgeyi nasıl ekeceğimin planını yapacaktım.

Takip eden beş gün boyunca, sadece bir kez başarılı bir kaçış gerçekleştirebildim. Zitora'nın Tula'nın matem bayrağını hazırlamasına yardımcı olduğum günün ertesi sabahı Tula için düzenlenen törende Irys'in yanında duruyordum.

Tula'nın cesedi beyaz, keten sargılara sarılmış, üzerine matem bayrağı konmuştu. Cowan Klanının lideri anne-babası gözyaşlarına boğulmuş olan kızın ardından güzel sözler söyledi. Törene dört usta büyücü de katılmıştı. Zitora gözyaşlarını bir mendille silerken ben duygularıma ket vurup Opal'a odaklanıyor, onu bulma azmimi pekiştiriyordum.

Tula'nın cesedi evine götürülüp aile mezarlığına gömüldü. Fakat Sitia inançlarına göre bu veda merasimi sırasında Tula'nın ruhu bayrağa aktarılacaktı. Çevremdeki insanlar o beyaz ipek bayrak Roze'un kulesinin üzerinde dalgalandığında Tula'nın ruhunun göğe yükseleceğine inanıyorlardı

Fakat ben öyle olmayacağını gayet iyi biliyordum. Tula'nın ruhu Ferde'nin içinde tutsak kalmıştı ve sadece Ferde'nin ölümü onu serbest bırakabilirdi. Bana göre, Tula'nın bayrağı sadece Ferde'nin önerdiği anlaşmayı kabul ettiğimizin işareti değil, onu bulup durdurma kararlığımın sembolüydü.

Tula için düzenlenen töreninin ertesi sabahı muhafızlarımı hamama götürdüm. Havuzlar ve soyunma odaları derslerine hazırlanan öğrencilerle doluydu ve bana odaklanan temkinli bakışları arka kapının yakınlarında dikkatleri çekecek bir karışıklık çıkarmaları için birkaç acemiye para vererek kendimden uzaklaştırdım.

Numaram işe yaramıştı. Ana kapıdaki askerler beni fark edemeden hızla önce hamamdan, sonra da hisardan dışarı çıktım. Hisarın giriş kapısında nöbet tutan muhafızlar içeri girenleri gözlüyor, herhangi bir kriz hali olmadıkça da dışarı çıkanlarla pek de ilgilenmiyorlardı.

Muhafızların görüş alanından çıktıktan sonra Fisk'i ve arkadaşlarını bulmaya yöneldim. Pazaryeri yeni yeni hareketleniyordu. O erken saatlerde tezgâhların arasında dolaşan birkaç müşteri vardı. Fisk'i bulduğumda bir grup çocukla zar atıyordu

Hemen yanıma koştu "Güzel Yelena, bugün sana nasıl yardımcı olabilirim?" Gülümsemesiyle yüzü aydınlandı.

Diğer çocuklar da etrafımı çevirip talimatlarımı beklediler. Temiz ve bakımlı görünüyorlardı. Artık aileleri için para kazanıyorlardı. Ferde'yle ilgili sevimsiz konuyu hallettikten sonra onlara daha da fazla yardım edeceğimi düşündüm. Hisara yeni bir bahçıvan alınacağını anımsayıp bu haberi onlara verdiğimde gruptan bir kızın haberi babasına yetiştirmek için eve koştuğunu görüp sevindim.

Fisk'e "Rehberlere ihtiyacım var," dedim. "Bana kaledeki kestirme yolları ve gizli bölgeleri gösterin."

Çocuklar beni arka sokaklardan ve metruk meskenlerden geçirirlerken onlara kale sakinleriyle ilgili sorular sordum. Aralarına yeni katılan birileri olmuş muydu? Ya tuhaf davranışlar sergileyen birileri? Yanında bir adam olan, korku içinde bir genç kız görmüşler miydi? Bana bir sürü inanılmaz hikâye anlatsalar da verdikleri bilgilerde işime yarayacak hiçbir şey yoktu. Grubumuz yoluna devam ederken Opal'ı bulmak, bir başkasının büyü gücünü algılamak veya bana Opal'ın yerine dair ipucu verecek herhangi bir şeye ulaşmak ümidiyle çevremizdeki evleri büyümle taradım.

Günün sonuna yaklaşırken beni durduran tek şey açlığım oldu. Fisk beni kale pazarındaki bir ızgaracıya götürdü. Sulu bifteği yerken gece de araştırmamı sürdürüp kendime uyuyacak bir yer bulma kararı aldım. Opal'ı bulmak için daha epey günüm vardı.

En azından Irys ve başıma diktiği muhafızlar bana pusu kurana kadar niyetim buydu. Bir büyü kalkanının arkasına gizlenen Irys iş işten geçene kadar kendisini ve yanındaki iki adamı sezmeme engel olmuştu. İki asker beni kollarımdan kavrarken Irys bedenimin kontrolünü ele geçirdi ve benim gayet sağlam sandığım zihinsel bariyerimi kenara itiverdi.

Irys'in sabahki dersini kaçırmama ve beni büyüsüyle bulma çabalarına zihnimi ona kapatarak karşılık vermeme rağmen üstlendiğim görevi anlayışla karşılayacağını düşünüyordum. Öfkesinin şiddetine hiç de hazırlıklı değildim.

Endişe ve korku içindeki muhafızlarım bana tutundular.

Bir daha hisardan ayrılmayacaksın. Bir daha muhafızların gözünün önünden ayrılmayacaksın. Yoksa seni hisar hapishanesine tıkarım. Anladın mı?

Evet. Ben...

Gözüm üzerinde olacak.

Fakat...

Irys aramızdaki zihinsel bağı öyle aninden kesti ki başıma bir ağrı girdi. Yine de büyüsünün hâlâ bedenimi sardığını hissediyordum.

Irys muhafızlara "Onu hisara götürün," emrini verdi. "Dairesine götürün. Sadece ders ve yemek saatlerinde dışarı çıkabilir. Bir daha da onu kaybetmeyin."

Muhafızlar Irys'in yakıcı bakışları altında geriliediler. İri olan beni tutup sırtına attı. Bir adamın sırtında kaleden hisar yerleşkesine taşınıp yatağıma atılmak bana büyük bir utanç vermişti.

Irys ertesi sabaha kadar bedenimin üzerindeki kontrolünü çekmedi. Hâlâ boğazımın etrafına bir büyü şeridinin sarılı olduğunu hissediyordum. Kızgınlıktan önüme çıkmaya cüret edecek herkesi haşlamaya hazırdım. Fakat beni görenler bir hastalık taşıyormuşum gibi kaçıştığından öfkemden nasibini alanlar sadece bana yerleşke boyunca eşlik eden muhafızlar oldu.

Üç gün boyunca cehennem azabı çektim. Dördüncü gün konsey binasının ana salonunda Irys'le birlikte Ixia heyetinin gelişini bekliyordum. Irys o günkü ders süremi bana Sitia'ya has

protokol ve diplomasiyle ilgili bilgiler vermeye harcadı. Ders konusu dışında hiçbir konuda tek kelime etmemi yasakladı. Opal'ı arama çalışmalarının nasıl gittiğini bilemememin verdiği hayal kırıklığı göğsümü bir mengene gibi sıkıştırıyordu.

Ana salon on bir klanı ve usta büyücüleri temsil eden, büyük, ipek flamalarla süslenmişti. Tavandan sarkan bu rengarenk flamalar üç katın mermer duvarlarından aşağı inip zemine ulaşıyordu. Uzun, ince pencereler flamaları birbirinden ayırıyor, içlerinden geçen günışığı zemini altın rengi çizgilerle kaplıyordu. Konsey üyeleri gümüş rengi nakışları olan, resmi, ipek cüppeler giymişlerdi. Irys ve diğer ustaların üzerinde ise merasim cüppeleri ve maskeler vardı.

Irys'in şahin maskesini Ixia'da komutanı ziyaret ettiği zamandan hatırlıyordum. Diğer ustalara ilgiyle baktım. Birinci Büyücü Roze Featherstone mavi bir ejder maskesi takmıştı. İkinci Büyücü Bain Bloodgood'un leopar postundan bir maskesi vardı. Üçüncü Büyücü Zitora'nın yüzünü ise beyaz bir tek boynuz maskesi kapatıyordu.

Fisk'e göre, bu hayvanlar ölüler diyarında ve yaşamları boyunca büyücülere kılavuzluk ediyorlardı. Büyücüler bu hayvanlara kulağıma gelenlere bakılırsa korkunç bir çile olan ustalık sınavına göğüs gererken ulaşmışlardı.

Cahil'in üzerinde Yeni Başlangıçlar ziyafetinde de giydiği gece mavisi tunik vardı. Giysisinin rengi sarı saçlarıyla uyum içindeydi ve sert ifadesine rağmen asaletli bir görümü vardı. Düşmanın zayıf yanlarını gözlemlemek için orada bulunan Cahil sessiz olacağına ve dikkatleri üzerine çekmeyeceğine söz vermişti. Aksi takdirde konsey üyeleri onu karşılama merasimlerinden men edeceklerdi.

Yerimde duramıyor, resmi çırak cüppemin geniş kollarını kıvırıp duruyordum. Sade, pamuklu giysinin soluk sarı eteği

ayaklarıma kadar inse de Zitora'nın bana verdiği sandaletler gö-rünüyordu. Elimi boynuma atıp cüppenin yakasını çekiştirdim.

Irys zihnime seslendi: *Sorun nedir?*

Ev hapsim başladığından beri benimle ilk kez zihinsel iletişim kuruyordu. Onu umursamamaya çalıştım. Verdiği cezanın içimde uyandırdığı öfke hâlâ dinmemişti. O an bile Irys'in büyüsü boynumun çevresine sarılı haldeydi. Gözünün üzerimde olacağını söylediğinde şaka yapmamıştı. Büyüsünü üzerimden atmak için kullanacağım güç beni bitkin düşürürdü ve onu bir kez daha kızdırmaya cesaretim yoktu.

Tasman sıktı da. Düşüncelerim soğuktu.

Güzel. Belki de artık dinlemeyi ve düşünmeden hareket etmemeyi öğrenirsin. Bir de başkalarının hükümlerine güvenmeyi.

Bir şey öğrendiğim kesin?

Neymiş?

Sert taktiklerinin sadece komutana ve Ixia ya has bir şey olmadığını.

Ah, Yelena. Irys'in katı tavrı kayboldu. Boğazımı saran sert büyü şeridi yok oldu. *Ne yapacağımı bilemez haldeyim. Senin ise aklın fikrin hemen harekete geçmekte. Kafanı bir soruna takıp pervasızca üzerine gidiyorsun. Şu ana dek şansın yaver gitti. Fakat sana gücünü ele geçirirse Tula'nın katilinin durdurulamaz olacağını anlatmakta güçlük çekiyorum. Sitia'ya hükmeder. Bu senin intikam arzunu aşan bir durum. Bu sorun hepimizi etkileyecek. Herhangi bir adım atmadan önce tüm seçeneklerin dikkatle gözden geçirilmesi gerekiyor. Sitia'da işler böyle yürür.*

İç çekerek başını iki yana salladı. *Bazen erişkin bir kadın olduğunu unutuyorum. Büyünü tamamen kontrol edebilir hale geldiğinde ve katil bulunduğunda istediğini yapabilir, nereye istiyorsan gidebilirsin. Senin Sitia yı güvenli ve müreffeh bir yer yapma çabalarımıza destek vereceğini ummuştum. Fakat belli ki başına buyruklu-ğun topluluğumuzu tehlikeye atacak.*

Irys'in sözleri öfkemi dağıttı. İstediğimi yapabilme özgürlüğüne sahip olmak bana yabancı bir kavramdı. Hayatımda ilk kez bana böyle bir teklif yapılmıştı.

Kiki'yle endişesizce, tutmam gereken sözler olmadan Sitia'nın dört yanına seyahat ettiğimi hayal ettim. Hiçbir yere bağlı kalmamak. Sitia kültürünü yerinde görerek bir kasabadan diğerine geçmek. Ya da babamla ormanda ağaçlara tırmanmak, yaprakların iyileştirici özelliklerini öğrenmek. Hatta gizlice Ixia'ya geçip Valek'le buluşmak. Irys bana cazip bir seçenek sunmuştu.

Belki de teklifini kabul etmeliydim. Fakat Ferde'yi yakalayıp Ay Adam a verdiğim sözü tutmadan bunu yapamazdım.

İşlerimi Sitia'ya has yöntemlerle yürütmek için daha fazla çaba sarf etme kararı aldım ve Irys'e seslendim. *Irys, Opal'ın bulunmasına yardımcı olmak istiyorum.*

Niyetlerimi sezen Irys bana dönüp yüzümdeki ifadeyi süzdü. *Ixia'lıları karşılama merasiminden sonra bir toplantı düzenlenecek. İstersen katılabilirsin.*

Yan yana dizilmiş trompetçilerin enstrümanlarını üfleyip kuzeylilerin gelişini haber vermeleriyle cüppemin kollarını düzelttim. Ana salon aniden sessizliğe bürünürken Ixia'lıların haşmetli geçit alayı salona girdi.

Alayın en önünde büyükelçi vardı. Üzerine mükemmelen oturan siyah üniforması kadının önemli biri olduğunu hissettiriyordu. Yakasında iki elmas pırıldıyordu. Komutan değerli taşları bu görevde takmasına izin vererek kadına büyük bir lütuf göstermiş olmalıydı. Kadının uzun ve düz saçı kırçıllaşmış olsa da badem gözlerinde müthiş bir canlılık vardı.

Tanıdık bir sima görmemle kalbim hızlandı.

24

Hızla büyükelçinin maiyetinin geri kalanına göz gezdirdim ve orada olması gereken kişiyi aradım. Büyükelçinin bir adım gerisinden gelen yaveri onunla aynı üniformayı giyiyordu. Tek fark yaverin boynundaki kırmızı elmasların nakış olmasıydı. Yaverin sıradan yüz hatları bana tanıdık gelmeyince gözlerimi diğerlerine çevirdim.

Muhafızlardan bazılarını tanıyor gibiydim. Fakat dikkatimi çelen ortalarda dikilen iki yüzbaşı oldu. Ari'nin iri kaslı üniformasının astarlarını zorluyordu. Sık, sarı bukleleri gümüşlüğünda neredeyse beyaz görünüyordu. Bana baktığında renk vermemeye çalışsa da gülümsememek için kendisini tutarken yanaklarının kızardığını fark ettim.

Janco, Ari'nin yanında ağır ağır yürüyor; Ixia'da kendisine veda ettiğim zamanki haline göre çok daha sağlıklı görünüyordu. Ondan ayrıldığımda yüzü acı içinde buruşuyordu ve ayağa kalkacak gücü yoktu. Irys'i Mogkan'ın adamlarına karşı savunmanın bedeli olmuştu bu. Şimdi ise yapılı Janco salonda atletik bir zarafetle salınıyordu. Cildi bronzlaşmıştı. İfadesiz bir yüzle bana baksa da gözlerinde kıpırdanan haylaz pırıltıyı fark ettim.

Onları görmek ne kadar harika olsa da aramaya devam ettim. Elimi cüppemin altına sokup kelebek kolyemi tuttum ve muhafızların yüzlerine baktım. Onun orada *olması gerekiyordu*. Ixia büyükelçisiymiş gibi davranan komutan oradaysa Valek de orada *olmalıydı*.

Fakat Valek Komutan Ambrose'un sırrını bilmiyordu. Komutanın kendisinin 'mutasyonu' olarak adlandırdığı şeyi, yani erkek ruhlu bir kadın olarak doğmuş olduğunu tek ben biliyordum. Valek büyükelçinin komutan olduğunu bilmediğine göre muhtemelen o sırada Ixia'da Komutan Ambrose rolünü üstlenen kişinin yanında olmalıydı.

Tabii komutan, Valek'i başka bir göreve göndermediyse. Daha kötü bir olasılık gücünü bana aktardıktan sonra Valek'in hâlâ kendini toparlayamamış olabileceğiydi. Belki zayıf düştüğünde yaralanmıştı. Hatta ölmüş de olabilirdi. Karşılama merasimi gerçekleşirken aklıma art arda korkunç senaryolar geliyordu.

Hoşbeş bir an önce bitsin istiyordum. Ari ve Janco'ya Valek'i sorma arzum her geçen saniye daha da artıyordu.

Aklım Valek'te, gözlerim büyükelçinin yaverine kaydı. Kulaklarına dökülen, düz, siyah saçları gevşekçe başından aşağı sarkıyordu. Renksiz dudaklarının ve zayıf çenesinin üzerinde yumuşak, tombul bir burnu vardı. Odadaki konsey üyeleri ve büyücülere göz gezdirirken sıkılmış görünen adamın mavi gözlerinde hiçbir zeka emaresi yoktu.

Bir an gözlerimiz buluştu. Safir mavisi bir şimşek kalbimi vurdu. O sıçan yok mu? Valek'i hem yumruklamak hem de öpmek istiyordum.

İfadesi bir an olsun değişmedi. Beni gördüğünü hiç belli etmediği gibi dikkatini yeniden konsey üyelerine odakladı. Toplantının bitmesini beklemek benim için bir azap olacaktı.

Toplantının sonunu getiremeyecek kadar sabırsızlandığım dan Valek'in zihniyle bağlantı kurmaya çalıştım. Usta büyücülerinkinden daha güçlü, aşılması zor bir bariyerle karşılaştım. Valek büyümü hissederek bana baktı.

Tanışma ve formalite faslının bitmesiyle Ixia heyetine serinletici içecekler ikram edildi ve herkes küçük gruplar halinde salona dağıldı.

Baston yutmuş gibi büyükelçinin yanında dikilen Ari ve Janco'ya yöneldim. Tam o sırada klanımın lideri olan Bavol Cacao önüme çıktı.

Bavol "Sana babandan bir mesaj getirdim," dedi. Elime küçük bir parşömen tomarı tutuşturdu.

Ona teşekkür ettim. Kaleye geldiğinden beri onunla ikinci konuşmamızdı bu. İlkinde Fındık'ın benim için diktiği giysileri getirmişti. Dostlarımla konuşmayı çok istesem de Bavol'a klanda işlerin nasıl gittiğini sordum.

"Her zamanki ufak tefek sorunlarla uğraşıyoruz, bir de bazı duvarların ahşabını kemiren bazı mantarlarla mücadele ediyoruz." Gülümsedi. "Esau'nun bir çözüm bulacağından eminim. Şimdi izin verirsen büyükelçinin süitinin hazır olup olmadığına bakmam gerekiyor."

Tam uzaklaşacakken Bavol'un koluna dokundum ve "Süit nasıl bir yer?" diye sordum.

Şaşıran Bavol "En gösterişli odalarımızdan biri. Kalenin konuk süitlerinde her türlü lüks vardır. Neden sordun?"

"Büyükelçi gösterişten hoşlanmaz. Odadaki şatafatı bir nebze azaltsanız nasıl olur? Sade bir zarafet ona daha uygun kaçacaktır."

Bavol durup düşündü. "Komutan Ambrose'un kuzinlerindenmiş. Onunla tanışmış mıydın?"

"Hayır. Fakat komutanın israftan hoşlanmadığı çoğu Ixia lının malumudur."

"Endişen dikkate alınacak. Gerekli değişiklerin yapılmasını sağlayacağım." Bavol aceleyle uzaklaştı.

Parşömenin üzerindeki mührü kırdım. Kâğıdı açıp notu okuduktan sonra bir an için gözlerimi kapattım. Zihin gözümle hayat hikâyemin dolanıp bir kördüğüme dönüştüğünü gördüm. Mektupta Esau ve Perl'in hisara, beni ziyaret etmeye geldikleri yazıyordu. Dolunaydan beş gün önce hisarda olmayı planlıyorlardı.

Başka kimler gelecekti acaba? Ölüler diyarından gelecek bir mesajla Reyad ve Mogkan'ın da geleceği haberini alsam hiç şaşmazdım.

Notu cebime sıkıştırıp başımı iki yana salladım. Gelişmeler üzerinde hiçbir kontrolüm olmaması bir yana, geldiklerinde bir de anne-babamla ilgilenmek zorunda kalacaktım. Ixia'lıların yanına gittim. Büyükelçi İkinci Büyücü Bain'le sohbet ediyordu.

Kadının altın rengi gözlerinin bana çevrilmesi üzerine Bain konuşmasına ara verip bizi tanıştırdı. "Büyükelçi Signe, bu Çırak Yelena Liana Zaltana."

Soğuk elini sıktım. Ixia'lılara has tokalaşmanın ardından resmiyetle eğilerek onu Sitia tarzında selamladım.

Kadın da bana eğilerek karşılık verdi. "Kuzenim hakkınızda çok şey söyledi. Çalışmalarınız nasıl gidiyor."

"Gayet iyi, teşekkür ederim. Lütfen Komutan Ambrose'a en içten dileklerimi iletin," dedim.

"İletirim." Signe yaverine döndü. "Bu Danışman Ilom."

Adamın gevşekçe sarkan elini tutarken yüzüme hissiz bir ifade verdim. Bir iki mırıltıyla beni selamladıktan sonra vaktini ve ilgisini vakfetmeye değmeyecek biriymişim gibi beni umursamazlıktan geldi. Valek'in rol yapmak zorunda olduğunu bilmeme rağmen beni büsbütün görmezden gelmesi içime acaba bana olan hisleri değişti mi endişesini düşürdü.

Fakat oturup kara kara düşünecek vaktim olmadı. Bain Signe'yi ve Ilom'u bir başka konsey üyesiyle tanışmaya götürürken Ari bana sertçe sarıldı.

Janco "O elbise de ne öyle?" dedi.

"O kırışık üniformadan iyidir," yanıtını verdim. "Keçisakalındaki o şey beyaz bir tel mi yoksa?"

Janco eliyle sakalını düzeltti. "Bir kılıçla yakınlaşmamızdan kalan küçük bir hediye. Yoksa kılıcın bana yakınlaşmasından mı demeliydim?" Gözleri parladı. "Yara izini görmek ister misin? Epey havalı." Gömleğinin eteğini pantolonundan çıkarmaya girişti.

Ari "Janco" diye seslenerek onu uyardı. "Sitialılarla içli dışlı olmamız gerekiyor."

"Fakat o Sitialı değil ki. Öyle değil mi, Yelena? Güneye gelince bizi unutmamışsındır herhalde?" Janco sesine yapmacık bir korku vermişti. "Çünkü unuttuysan sana hediyeni veremem."

Sustalımı çıkarıp üzerindeki yazıyı gösterdim. "'Ya 'Ne kuşatmalardan çıktık, birlikte dövüşeceğiz, sonsuza dek dost kalacağız' sözüne ne oldu? Resmen bir güneyli olursam bu durum değişir mi?"

Janco çenesindeki sakalı ovuşturup düşündü.

Ari "Hayır" dedi. "Bir keçiye dönüşsen bile bu söz geçerli kalır."

Janco "Tabii keçiye dönünce bize keçi peyniri yapması şartıyla" dedi.

Ari açık mavi gözlerini devirdi. "Ver işte şu hediyeyi."

Janco çantasını karıştırırken "Valek'ten," dedi. "Heyetle birlikte gelemeyeceği için bizimle gönderdi."

Ari "Bu intihar olurdu," dedi. "Sitialılar ülkelerine ayak basarsa Valek'i idam ederler."

Valek için endişelenerek onu tanıyan biri var mı diye salona

bakındım. Cahil hariç herkes sohbete dalmış gibiydi. O ise tek başına dikilmiş Ixia'hları izliyordu. Benimle göz göze gelince kaşlarını çattı.

Janco'nun kıvanç dolu homurtusunu işitince yeniden arkadaşlarıma döndüm. Avucunda ne tuttuğunu görmemle Cahil'le ilgili tüm düşüncelerim silinip ditti. Parmakları arasında simli siyah taştan, dört kat kıvrılmış bir yılan vardı. Yılanın sırtındaki pullar elmas şeklinde oyulmuştu ve gözlerinin olduğu yerde iki küçük safir vardı. Valek'in yontmalarından biriydi bu.

Janco "Bu bir bilezik," dedi. Elimi tutup yılanı koluma geçirdi. "Bana çok küçük geldi de," diye bana takıldı. "Ben de Valek'e yılanı sana vermesini söyledim. Bakıyorum da koluna tam uydu."

Hediyem beni şaşırtmıştı. Valek neden bir yılan seçmişti? Midemde endişeden gelen bir ekşime hissettim.

Ari "Sen gittiğinden beri ortalık durgun," dedi. "Kıtasında olmamamıza rağmen, Valek, Janco'ya tilki, bana da bir at heykeli yaptı. Bu ikisi elimizdeki en güzel eşyalar."

Büyükelçiyi sütüne götürecekleri an gelene dek Ari ve Janco'yla sohbet ettik. Bana sırayla Signe ve Ilom'un başında nöbet tutacaklarını ve arada benimle görüşecek vakitleri olacağını söylediler. Onlara kaleyi ve fırsat olursa hisarı gezdirmeyi teklif ettim.

Ben büyük salondan ayrılmadan önce Irys gelip beni buldu ve bana Opal'ı bulmak için neler yapılabileceğinin tartışılacağı toplantıya kadar kalenin sokaklarında eşlik etti.

Her an başımda olan, o gün merasimler sırasında sessizce bir köşede bekleyen muhafızlarım peşimizden geliyorlardı.

Irys "Janco'yu çok iyi gördüm," dedi. 'Ciddi bir yaralanma sonrası çabucak sağlığına kavuşmuş. Bu beni mutlu etti."

Irys'in sözleri bana öykü dokumacının söz ettiği bir şeyi ha-

tırlattı. Opal ve heyetle ilgili koşuşturmanın arasında Irys'e Av Adam'ın iddialarından bahsetmeye vakit bulamamıştım.

"Irys, ruh-bulan da neyin nesi? Benim..."

Irys in sesi zihnimin içinde beni azarladı. *Bu ismi yüksek sesle telaffuz etme. Başkalarının kulak misafiri olmasını istemeyeceğin bir şeydir bu.*

Neden? Bu korku niye? Elim Valek'in hediye ettiği bileziği yokladı. Bileziği kolumda çevirdim.

Irys iç çekti. *Sitia tarihi klanları birleştirip savaşları sona erdiren muhteşem, cesur büyücülerle doludur. Ne yazık ki öyküleri meyhanelerde ve çocuklara anlatılmaz. Ateşin etrafında öyküleri anlatanlar çevrelerine zarar veren büyücülerdir. Mogkan'ın ahlaksızlığı ve şimdi o canavarın Opal'i kaçırışı dillere düşmüşken, bir de bir ruh-bulana dair dedikoduları ve hikâyeleri işitmek istemiyorum.*

Irys başıdaki şahin maskesinin kahverengi tüyleriyle oynadı. *Yüz elli yıl önce bir ruh-bulan doğmuştu. Ölüler dünyasından bir lütuf olarak görüldü. Güçlü büyüsü insanların ruhlarına etki ediyor, hem duygusal hem de fiziksel acıyı iyi edebiliyordu. Sonra henüz göğe yükselmeden ruhları geri çekebildiğini, böylece ölüleri diriltebildiğini keşfetmişti.*

Fakat sonra bir şeyler olmuştu. Tam olarak ne olduğunu bilmesek de ruh-bulan kötü birine dönüşmüş ve insanlara yardım etmektense onları istismar etmeye başlamıştı. Ruhları kendisine saklıyor, ölülerin ruhları olmadan diriltiyordu. Ortaya çıkan duygusuz yaratıklar onun emirlerine itaat ediyor yaptıkları için hiç vicdan azabı duymuyorlardı. Bu yetenek bir sapkınlık olarak kabul edilir ve etik yasamıza aykırıdır. Ruh-bulan ruhsuzlar ordusuyla Sitia'ya uzun ve karanlık bir dönem boyunca hükmetmişti. Ta ki usta büyücüler onu durdurana dek.

Ben ayrıntıları soramadan Irys öyküsüne devam etti. *Yelena, sende bir ruh-bulanın tüm yetenekleri mevcut. Tula'ya nefes verdiğinde beni şaşırttın ve Roze'u telaşlandırdın. Muhafızlarından*

kaçtığında sana o kadar kızmamın nedeni de buydu. Roze'a seni denetimim altında tutabildiğimi göstermem gerekiyordu. Fakat bugün bana bunun yanlışlığını gösterdin. Belki de ruh-bulanı çıldırtan da benzer, panik içinde bir tepki almış olmasıdır. Seni belli bir sınıfa sokmadan önce becerilerinin sınırlarını keşfetmemiz gerekiyor. Kim bilir? Belki de bir usta büyücüsündür.

Irys'in beni pusuya düşürmekte ve büyülü savunmamı aşmakta hiç güçlük çekmediğini anımsayarak güldüm. "Bundan bayağı şüpheliyim," dedim. Şüphe ettiğim bir diğer konu da Ay Adam'ın bir ruh-bulan olduğum iddiasıydı. Tula'nın ruhu çalınmıştı. Ciğerlerini nefesle doldurabilsem de ruhu olmadan onu uyandıramamıştım. Bir ruh-bulanda bulunan kimi özellikler bende olsa da belli ki hepsi yoktu.

Hisarın girişine yaklaştığımızda bir duvarın kenarında çömelmiş elindeki kupayı sallayan, kirli pelerinli, ufak tefek dilenciyi fark ettim. Adamı benden başka kimsenin fark etmemesine içerleyerek yanına gittim ve kupasına bir bozuk para attım. Dilencinin başını kaldırmasıyla karşımda bana doğru gülümseyip hemen ardından yüzünü tekrar gizleyen Fisk'i gördüm.

"Aradığın kişi hakkında haberlerimiz var. Yarın pazara gel."

Muhafızlarımdan biri "Hey, sen! Hanımı rahatsız etme bakalım," diye bağırdı.

Dönüp muhafıza öfke dolu bir bakış attım. Arkama döndüğümde Fisk gitmişti bile.

Fisk'in mesajı üzerine kafa yordum. İlk aklıma gelen ertesi gün muhafızlarımı atlatıp onunla buluşmak oldu. Fakat bu Ixia'lılara has bir tepki olurdu. Bunun yerine Sitialılara özgü bir yaklaşımı denemeye ve diğerlerinin Opal'la ilgili neler bulmuş olduklarına bakmaya karar verdim.

Leif toplantı odasında bir masaya çökmüş, önündeki ha-

ritayı inceliyordu. Beni gördüğüne şaşırmış görünse de ben onu fark etmemiş gibi yapmayı tercih ettim ve boğazıma kadar gelen öfkemi bastırmak zorunda kaldım. Tek istediğim Leif'i tutup sarsmak ve ondan bir açıklama istemekken Ay Adam'a verdiğim sözü nasıl tutacağımı hiç bilmiyordum.

Irys sessizliği bozup bana araştırma grubunun çalışmalarını nakletti. Kaleyi parçalara ayırmışlar ve her parçaya bir büyücü tahsis etmişlerdi. Sandseed'lerin konsey temsilcisi olan Harun klan üyelerine Avibian Ovası'nın kaleye sınırı olan kısmında Opal'ı aratmıştı. Hiçbir ipucu bulunmamıştı.

Roze hemen ardında Bain'le toplantı odasına girip "Muhafızları kaledeki her binayı araştırmaya göndereceğiz," dedi.

Ona "Bu da Opal'ın ölümüne neden olacak," diye karşılık verdim.

Roze bana dudak büktü. "Seni kim davet etti?" Irys'e kin dolu bir bakış attı.

Irys "O haklı Roze," dedi. "Aramaların başladığı haberi ahır yangını gibi yayıldığında adam gözünü dört açacaktır."

"Daha iyi bir fikri olan var mı?"

Sessiz odada çıkan tek ses benimki oldu. "Benim var."

Bütün gözler bana çevrildi. Roze'un bakışı kanımı dondurdu.

"Kalede dikkatleri üzerlerine çekmeden bilgi toplayabilecek bazı arkadaşlarım var. Sanırım şimdiden bazı şeyler öğrenmişler. Bildiklerini öğrenmek için yarın onlarla pazarda buluşmam gerekiyor." Giysimin yeninin üzerinden Valek'in yılanını bileğimde çevirerek verecekleri yanıtı bekledim.

Roze "Hayır," dedi. "Bu bir tuzak olabilir."

"Şimdi benim esenliğim için endişe eder mi oldun? Ne dokunaklı. Yine de nedense içindeki gerçek hissin kıskançlık olduğunu düşünüyorum."

Roze'un bakışlarına aynı şekilde karşılık verdim.

Bain "Hanımlar lütfen," dedi. "Önümüzdeki işe odaklanalım. Bahsettiğin kaynağa güveniyor musun, Yelena?"

"Evet."

Irys "Yelena'nın Pazar alışverişine çıkması kimseye olağandışı görünmeyecektir. Muhafızları başında olacak," diye ekledi.

"Muhafızlar kaynağımı ürkütecektir" dedim. Amaçlarım düşünüldüğünde bu dediğim gayet doğruydu. "Ayrıca kaynağımın beni gezdirmesi gerekebilir. Bu yüzden hızımı kesen kimse olmamalı."

Irys "Fakat korunman gerekiyor. Muhafızlara kılık değiştirtebiliriz," dedi.

"Hayır. İhtiyacım olan koruma onlar değil. Kendimi fiziksel bir tehdide karşı savunabilirim ama karşımda büyü olacak." Irys güçlü bir müttefikti.

Irys'in başını sallamasıyla ertesi gün için plan yapmaya başladık.

Toplantının ardından yiyecek bir şeyler almak için yemek salonuna gittim. Kiki ve Topaz için de birkaç elma aldım. Muhafızlarım hâlâ peşimdeydi ve onların varlığına alışmış olmam tuhafıma gidiyordu. En azından bu sayede Goel'in bir başka ani saldırı yapacağından endişe etmiyordum. Çevremde olmaları iyiydi. Özellikle de kafam başka bir sürü meseleyle meşgulken.

Ev hapsim başladığından beri at binememiştim ve hisardan ayrılamasam da at binme egzersizleri yapmama bir engel yoktu. Kiki'nin annesi eyerime burun kıvırdığından ata eyersiz binmeyi öğrenmek istiyordum. Ayrıca bu faydasını göreceğim bir beceri olabilirdi. Herhangi bir acil durumda Kiki yi eyerleyecek vaktim olmayabilirdi.

Ayrıca kafamı dağıtacak bir şeyler yapmaya ihtiyacım vardı. İkide bir aklıma muhafızlarımı atlatıp gizlice o malum danış-

manın odasına gitmeye dair fena düşünceler geliyordu. Tehlikeli arzuyu bastırdım. Bencilliğimle Valek'in hayatını tehlikeye atmayı göze almayacaktım. Giysimin kolunu sıyırıp ikindi güneşinin altında Valek'in hediyesini inceledim ve işaret parmağımı yılanın sırtında gezdirdim. Bileziğe dokunmak gerçekten bir yılana dokunmak gibiydi; yılanın duruşundan niyetinin saldırmak değil kendisini savunmak olduğu anlaşılıyordu.

Bir kez daha Valek'in seçimine hayret ettim. Belki de benim yılanlı rüyalarıma şahit olmuştu. Fakat neden hediye olarak bir yılan yapmıştı ki? Bir firavunfaresi daha hoş bir hediye olmaz mıydı?

Kiki beni otlağın kapısında bekliyordu. Kişneyerek beni selamladı. Ona bir elma yedirip çite tırmandım. Muhafızların kapının önünde beklediler. Yakın ama çok da yakın değillerdi. Öğrenmeye başlıyorlardı.

Kiki elmasını yerken ona göz gezdirdim. Kuyruğuna ısırgan otları dolanmıştı; karnında ve toynaklarının etrafında kurumuş çamur vardı.

Cık cık ederek "Kimse seni tımar etmedi mi?" diye sordum.

Cahil "Kimseyi yanına yaklaştırmadı," dedi. Tırabzanın üzerinden fırçalar ve kaşağılarla dolu bir kova uzattı. "Anlaşılan bu şerefe ancak sen nail olabileceksin."

Kovayı sapından kavradım. "Teşekkürler." Bir kaşağı çıkarıp Kiki'nin postundaki çamurları çıkarmaya koyuldum.

Cahil kollarını çitin üzerine koydu. "Bugün seni kuzeylilerle konuşurken gördüm. İçlerinde tanıdıkların var mı?"

Cahil'e baktım. Yüzünde ciddi bir ifade vardı. Demek tam zamanında tımar için gereken aletlerle ortaya çıkması bir tesadüf değildi. Bana Ixia'lılarla ilgili sorular sormak için pusuda beklemişti.

Sözlerimi özenle seçerek "Muhafızlardan ikisi arkadaşım, yanıtını verdim.

"Sana dövüşmeyi öğretenler mi onlar?" Cahil sesine rahat bir ton vermeye çalışıyordu.

"Evet."

"Arkadaşların hangi tümenden?"

Kiki'yi fırçalamayı bırakıp gözlerimi ona diktim. "Cahil, asıl öğrenmek istediğin nedir?"

Ne diyeceğini bilemedi.

"Görüşmeleri tehlikeye atmayı düşünmüyorsun değil mi? Ya da toplantıları sabote etmeyi? Yoksa Ixia'ya donerlerken onlara pusu kurmak seni daha fazla mı cezp ediyor?"

Ağzını açsa da dudaklarının arasından hiçbir söz çıkmadı.

"Bu hiç de akıllıca olmazdı," diye devam ettim. "Hem Sitia'yı hem de Ixia'yı karşına alırsın, ayrıca..."

"Ayrıca ne?" diye sordu.

"Büyükelçi komutanın seçkin muhafızları tarafından korunuyor. Bir kaçırma girişimi intihar olur."

Cahil sesinde keskin bir alaycılıkla "Bugün ne de bilgece sözler ediyorsun," dedi. "Adamlarımın esenliğini bu kadar gözetmen gerçekten çok hoş. Fakat sakın korumaya çalıştıkların kuzeyli dostların olmasın? Belki de şu âşığını korumaya çalışıyorsundur."

Tahmin yürütüyor olmalıydı. Blöfünü gördüm. "Ne geveliyorsun sen?

"Heyet geldiğinde seni izledim. Yüzünde hiçbir kıpırtı olmasa da elin cüppenin altındaki şu kelebek kolyesine gitti. Sana o kolyeyi verenin burada olduğunu biliyorum. Hatta bugün sana bir hediye daha verdi."

Yüzümü Cahil'den gizleyerek Kiki'yi tımar etmeye döndüm. "Madem o kadar çok şey biliyorsun ne diye *bana* sorular soruyorsun?"

"Kim o?" Ben yanıt vermeye yanaşmayınca Cahil kaldığı

yerden devam etti. "Sağ kulağının yarısı olmayan adam. Sana yılanı veren."

Cahil'in yüzündeki kibirli ifade beni güldürdü. "Janco mu? Onunla ağabey kardeş gibi didişiriz biz. Hayır. O sadece bana hediyeyi ulaştırdı."

"Sana inanmıyorum."

Omuz silktim. "Al." Cahil'e bir tel fırça uzattım. "Kuyruğundaki ısırgan otlarını sen alabilirsin." Tereddüde kapıldığını görünce "Merak etme, sana çifte atmayacak," diye ekledim.

Bir süre sessizce çalıştık.

Fakat Cahil sessizlikten rahatsız olmuştu. "Kuzeyli dostların geldi diye bu aralar daha mutlusun."

Sözlerini "Özlemişim onları," diyerek onayladım

"Ixia'ya dönmek ister miydin?"

"Evet. Fakat büyücü olduğumdan bu imkânsız." Ayrıca hakkımda verilmiş bir idam kararı vardı. Fakat bundan bahsetmemenin daha ihtiyatlı olacağını düşündüm.

"Hiçbir şey imkânsız değildir." Cahil, Kıkı'nın kuyruğunu temizlemiş, yelesini taramaya başlamıştı. "Ixia'nın yönetimini ele geçirip halka özgürlüğünü verdiğimde kabul edersen sana yanımda bir yer verebilirim."

Dillendirmediği sorusundan kaçınarak ona kuşkulu bir bakış attım. "Kuzeyden gelen heyetle görüşmeler gayet iyi gidiyorken hâlâ Sitia'nın seni destekleyeceğini mi düşünüyorsun?"

Cahil bir gizemcinin coşkusuyla konuşmaya başladı. "Hayatım boyunca bana bir gün Ixia hükümdarı olacağım söylendi. Aldığım her ders, bana söylenen her söz, hissettiğim her his hep o amaca yönelikti. Konsey bile beni yapacağım saldırı için plan yapmaya, kendimi eğitip en uygun anı kollamaya teşvik etti." Cahil'in mavi gözlerinde öyle sert bir bakış vardı ki bir an içimden geriye kaçmak geldi.

"Sonra bir gün kuzeyliler bir ticaret anlaşması yapmayı kabul edip Sitia'yı ziyarete geliyor." Bu son sözleri tükürürmüşçesine telaffuz etmişti. "Birden komutan konseyin dostu kesildi ve benim varoluş amacım destek görmez oldu. Konseydekiler komutanın kendilerini kandırdığını fark edemiyorlar. Foyası meydana çıktığında orada olacağım. Konseyin kuzeyle cilveleşmesinden benim kadar rahatsız olan birçok sadık yandaşım var."

"Komutanın ordusuna karşı koymak için eğitimli bir orduya ihtiyacın olacak," dedim. "Ayrıca Valek..."

"Ne olmuş Valek'e?" Cahil kolumu tuttu. Parmaklarının baskısıyla bileziğim derime gömüldü. Acı içinde titredim.

Kiki bir kulağını dikti. *Çifte?*

Hayır. Daha değil.

"Valek neyin peşinde olduğunu anlarsa daha sen adamlarını toplayamadan seni engeller."

"Gerçekten onun beni durdurabileceğini mi sanıyorsun?"

"Evet." Kolumu Cahil'in elinden kurtarsam da diğer eliyle bileğimi kavradı ve boştaki eliyle giysimin kolunu sıyırarak kolumdaki yılanı meydana çıkardı. Ben tepki veremeden kolumu bırakıp yakamı çekiştirdi. Siyah kelebek kolyem yakamdan dışarı fırladı. Günışığında pırıldayan kelebeğin kanatlarındaki gümüş noktalar yılanın bedenindeki gümüşle uyum içindeydi.

Cahil beni bırakıp "Bundan emin olmana şaşmamak gerek," dedi. Yüzü aniden farkına vardığı şeyin etkisiyle şaşkın bir ifade aldı.

Geriye doğru sendeledim.

"Komutanın çeşnicisi olarak her gün Valek'in yanında çalışıyordun. Sana zehirler ve zehirleme tekniklerini öğretmesi gerekiyordu." Tiksinti içinde bana baktı. "Marrok bana kraliyet ailesinin suikasta uğradığı dönemde suikastçının her kurbanın yanına gümüş rengi simleri olan siyah birer heykel bıraktığını

söylemişti. Ancak komutan Ixia'mn başına geçtikten sonra su ikastçının adının Valek olduğu açıklanmıştı."

Yeniden Kiki'yi tımar etmeye koyuldum. "Etraflıca düşün meden sonuç çıkarıyorsun, Cahil. Uykudan önce anlatılan anlatıldıkça da daha da cazipleşen bir masaldan ve birkaç bib lodan yola çıkarak peşın yargılara varıyorsun. Valek bu taşları yontan tek kişi değil. Bunları hesaba katarak düşün."

Cahil'le göz göze gelmekten kaçınarak tımar malzemelerini kovaya geri koydum ve Kiki'yi ahıra götürdüm. Su kovasını doldurduğumda Cahil gitmişti.

Muhafızlarım peşimden hamama geldiler ve ben üzerime yapışan at kıllarını ve tozu yıkarken dışarıda beklediler. Daireme vardığımızda güneş batıyordu. Muhafızlardan biri içeriyi kolaçan ederken gece ayazında dışarıda bekledim. Dairenin emniyetli olduğunu duymamın ardından karanlık oturma odama girdim. Soğuk rüzgâr içeri girmesin diye pencerelerimin panjurlarını çekip kilitledikten sonra şömineyi yaktım.

Birinin "Böyle daha iyi," dediğini duymamla yüreğimde de bir ateş yandı.

Arkama döndüm. Valek sandalyelerden birinde çizmelerini masanın üzerine uzatmış oturuyordu.

25

Valek epey zaman önce kendisine aldığım valmur heykelini tutmuş şöminenin ışığında hayranlıkla inceliyordu. Üzerinde sade, siyah bir gömlek ve pantolon vardı. Giysileri kapüşonlu casus giysisi gibi üzerine yapışmasa da rahat hareket edebileceği kadar dardı.

"Nasıl?.."

"Muhafızlarını nasıl mı atlattım? Çok da becerikli değiller. Tavanda örümcek var mı diye bakmadılar." Valek sırıttı. Köşeli yüzü yumuşadı.

Kılık değiştirmemiş olduğunu görüp şaşırdım. "Yaptığın tehlikeli."

"Sana abayı yakmamın tehlikeli olduğunu zaten biliyorsun, aşkım."

"Ben Sitia'ya gelmeni kastetmiştim. Kapımın önünde muhafızlar varken Büyücüler Hisarı'nda olmanı." Çıldırmışçasına ellerimle çevreme işaret ettim.

"Burada olduğumu bilmedikleri sürece tehlike yok. Onlara göre ben sadece Büyükelçi Signe'nin mütevazı ve yarım akıllı yaveriyim." Valek ayağa kalktı; hareketleri akıcıydı. Giysile-

rinin siyah kumaşı yapılı bedenine yapıştı. Kollarını yanlara doğru açtı. "Bak, silahım bile yok."

Masum görünmek için yetersiz bir çaba sarf etse de onu bu söylediğine inanmayacak kadar iyi tanıyordum. "Üzerinde kaç tane gizlenmiş silah olduğunu tahmin mi etmeliyim, yoksa seni soyup üzerini mi aramalıyım?"

"Elbiselerimi çıkarıp üzerimi aramadan emin olamazsın." Valek'in masmavi gözlerinde coşku dolu bir ifade vardı.

Öne doğru üç adım atmamla beni kollarının arasına alıp olduğum yere alıverdi. Aklımın hiç karışmadığı, endişelerin ve dertlerin olmadığı o yere. Orada sadece Valek'ın misk ve baharatın iç içe geçtiği baş döndürücü kokusu vardı.

Yatağa kadar yaptığımız kısa yolculukta Valek'in önkollarına bağlı iki bıçak, kemerinin arasına sıkıştırılmış küçük oklar ve fırlatılacak başka gereçler, sağ uyluğuna tutturulmuş bir sustalı ve çizmesinde kısa bir kılıç buldum.

Giysilerinde başka silahlar da bulunduğundan emin olmasam da cildine dokunmam ve yakınlaşmamızla küçük oyunumuzun bir önemi kalmadı. Bedeni bedenime değerken içimdeki tüm boşlukların özüyle dolduğunu hissettim. Vatanımla.

Gecenin geç saatlerine dek konuştuk. İkimiz battaniyenin altında uzanırken alçak sesle yılan bileziği için teşekkür ettim ve ona Tula'dan, Opal'dan ve neden başımda iki muhafız olduğundan bahsettim.

Valek durumun ironisine vurgu yaparak "Bir de buranın *benim* için tehlikeli olduğunu söylüyorsun," dedi. "Neyse ki buradayım. Büyüden etkilenmeyecek birinin desteğine ihtiyacın var."

Valek'in buyüye karşı bağışıklığı bir başka gizli silahı olarak görülebilirdi. Opal kaçırıldığından beri ilk kez içimde onu zarar görmeden kurtarma ümidi yeşerdi. "Bana nasıl destek ve-

rebilirsin? Senin buyukelçinin yanında olman gerekiyor"

Sırıttı. "Merak etme. O işin icabına baktım ben Bu Sıtıa'ya ne ilk ne de son gelişim. Güvenlik sorumlusu olduğumdan komşularımızı yakından izlemek hep vazifelerimden biri olmuştur Eğlenceli de bir iş"

"Yakalanana kadar," dedim. Keyfim kaçmış olsa da Valek sözlerimden hiç etkilenmemiş görünüyordu.

"O ihtimal hep var Işin cılvesi de bu sanırım" Burnunu boynuma sürtüp iç geçirdi. "Geri dönsem iyi olacak. Bırazdan şafak sökecek." Yataktan çıkıp giyinmeye başladı." Ayrıca erkek arkadaşın geldiğinde burada olmak istemiyorum"

"Kim?" Yatakta belimi doğrulttum.

Valek alaycı bir sesle "Gözlerinde karasevdayla her adımında peşinden gelen şu sarışın," dedi.

"Cahil mi?" Söyledıklerine gülüp geçtim "Janco'yu benim âşığım sandı. Bence atımı daha fazla kıskanmalısın. Gönlümu o çaldı çünku."

Yüzündekı neşelı ıfade kaybolan Valek sustu. "Adı ne?"

"Kıkı"

Valek başını iki yana salladı. "Atı demiyorum. Sarışının adı."

"Cahil"

"Cahil Ixia mı? Kralın yeğeni? O hayatta mı?" Valek şaşırmış görunuyordu.

Bir süredir Valek'ın Sitia'ya kaçan Cahil'in hayatını bağışladığını düşünüyordum. Neden sonra aklıma Valek'ın kraliyet ailesine suıkast düzenlediğinde cesetlerı saymayı unuttuğunu söylediği geldi. Giderek artan bir korku içinde yaptığım hatanın farkına vardım.

"Valek, onu öldurme"

"Cahil komutan için bir tehdıt" Valek'ın gözleri donuklaştı Yüzüne her zamanki sert ifadesi yerleşti. Kararlı, uzlaşmaz bir ıfade.

"O benim arkadaşım."

Gözlerim Valek'in soğuk, cinai bakışıyla buluştu. "Olası bir tehditten fazlasına dönüştüğü an olmüş olacak."

Valek komutanı korumaya ant içmişti ve onu o gece Cahil'e suikast düzenlemekten alıkoyan tek şey bana olan sevgisiydi Valek'in sadakati mutlaktı. Komutan ona beni öldürmesini emretse Valek itaat ederdi. Komutan Valek'e bu emri vermediği için şanslıydık.

"Neyse ki komutan Ixia'da emniyette." Yüzü yumuşayan Valek güldü. "Seyahate çıktı. Tanıdığım insanlar arasında kum örümceği avlayarak rahatlayan bir tek o var."

"Örümceklerin onu ısırmasından endişe etmiyorsun." Zehirli örümcekleri aklıma getirmemle tuylerim ürperdi. Bu örümcekler küçük bir köpek ebadında olurlar ve avlarının üzerine ölümcül bir çeviklikle sıçrarlardı. Hemen sonra aklıma komutanın aslında kalenin konuk odalarından birinde olduğu geldi.

"Hayır. Bıçak dövüşünde hâlâ komutanı yenemiyorum. Yetenekleri bir kum örümceğinin icabına bakmaya yeter de artar bile. Fakat entrikalar peşinde olan bir kraliyet ailesi mensubu bambaşka bir mesele. Gözüm şu Cahil'in üstünde olacak."

Valek'in Cahil'in krallığını geri almak için yaptığı planlardan haberdar olmasının an meselesi olduğunun farkındaydım. Peki o an geldiğinde ben ne yapacaktım? Bu düşünceler aklıma Cahil'den duyduğum, gerçekle bir ilişkisi olmadığını düşündüğüm bazı şeyleri getirdi.

"Valek, birine suikast düzenlediğinde arkanda yonttuğun heykelleri bırakıyor muydun?"

"Sitia dedikodularıyla mı meşgul oluyorsun?." Gülümsedi.

Başımı salladım. "Tabii her duyduğuma inanmıyorum."

"İyi. Utanıyorum ama bunun doğru olduğunu itiraf etmeliyim. Genç, kibirli ve ahmaktım ve bir 'ölüm sanatçısı' olarak

tanınmaktan keyif alıyordum. Hatta bir ara kurbanım bulsun diye işe koyulmadan önce heykel bıraktığım olmuştu." Valek başını iki yana salladı. "Bu saçmalık bir keresinde az kalsın ölümüme neden olacaktı. Ben de bu huyumdan vazgeçtim."

Valek tamamen giyinmişti. "Herhangi bir sorun çıkarsa, ben bugün pazaryerinde olacağım."

Beni öptü. Kısa bir an için ona sarılıp onunla uzaklara kaçmayı, ruh çalan büyücüleri ve Cahil'i unutmayı diledim. Fakat bunlar bize göre değildi. Anlaşılan hayatta payımıza düşen zehirler, entrikacılar ve katillerle uğraşmaktı. Ayrıca bize endişe verecek sorunlar olmadan güven içinde yaşarsak muhtemelen sıkılırdık. Yine de dileğimden vazgeçmedim.

Gönülsüzce Valek'i yolcu ettim. Başıyla kapıya işaret etti. Kapıyı açıp muhafızın dikkatini dağıttım. Oturma odasına döndüğümde zifiri karanlık üzerime çöktü ve ayaz iliklerime işledi. Valek gitmişti.

O sabah Irys'le pazara yürüdük. Kapalı, kasvetli gök ruh halimi yansıtıyordu. Pelerinimin içinde büzüştüm. İlk kez gündüz vakti pelerinimi giymem gerekmişti.

Pazar insan kaynıyordu. Ufukta gezinen koyu yağmur bulutları kalenin üzerine çökmeden alışverişlerini bitirmek için acele ediyorlardı.

Ufak tefek birkaç şey satın aldıktan sonra pelerinimin yeninin aşina olduğum bir şekilde çekiştirildiğini hissettim. Fisk hemen yanımda duruyordu. Bana gülümsedi. Kötü beslendiği için avurtları çökmüş o çocuk gitmişti; çetesi arı gibi çalışıyor, alışveriş yapanların paketlerini taşıyordu.

"Bulmak istediğin yanında genç bir kızla oturan tuhaf bir adam mı?"

"Evet. Onları gördün mü?"

Elini uzatıp sırıttı. "Bilginin bir bedeli var."

Ona bakır bir Sitia sikkesi uzatıp "Bakıyorum yeni bir iş alanına yönelmişsin. Çok akıllıca" dedim. "Fakat kiminle aşık attığına dikkat et. Bazıları araştırmalarını hoş karşılamayabilir."

Ne kastettiğimi anlayarak başını salladığında açık kahverengi gözlerinde dokuz yaşında bir çocuğun çok ötesinde bir bilgelik gördüm. İç çekmemek için kendimi tuttum. Ixia'da olsa Fisk'in zekası teşvik edilirdi. Büyüdüğünde bir danışman veya yüksek rütbeli bir subay olabilirdi. Oysa Sitia'da hayatı sokaklarda geçmiş, yiyecek ve para için dilenmişti. Fakat artık yeni bir hayatı vardı.

Gülümsedim. "Ne biliyorsun?"

"Sana göstereceğim." Fisk elimi tuttu.

Biz konuşurken sessiz kalan Irys "Sizinle gelebilir miyim?" diye sordu.

Fisk başını eğip yere baktı ve "Siz nasıl isterseniz Dördüncü Büyücü," diye mırıldandı. Irys'in yüzünde buruk bir gülümseme belirdi. "Ne de iyi kılık değiştirmişim ama."

Fisk hayret içinde yukarı baktı. "Sadece konsey binasının yakınlarında işe çıkan dilenciler sizi tanıyabilir, Dördüncü Büyücü. Yapacak bir işleri olmadığından bütün gün konsey üyelerini incelerler. Kılık değiştiren usta büyücüleri ilk tanıyan olmak için aralarında yarışırlar. Bu onlar için bir oyundur."

Irys, Fisk'in söylediklerini şöyle bir düşündü. Fisk bir süre Irys'in kendisini süzmesinin rahatsızlığı içinde eğilip büküldükten sonra daha fazla dayanamayarak gözlerini büyücünün gözlerinden kaçırdı

"Gelin. Bu taraftan."

Irys'le beraber kalede Fisk'in peşine takıldık. Arka sokaklardan ve boş avlulardan geçerken Valek'in bizi izleyip izlemediğini merak ediyordum. Kendilerini işlerine kaptırmış olan

kale sakinleri yanlarından geçtiğimizi fark etmiyorlardı bile

Bir meydana vardığımızda Fisk durdu. Meydanın ortasında kabuğunda ayrıntılı oymalar olan, büyük, yeşimden bir kaplumbağa heykeli vardı Koyu yeşil kaplumbağa ağzından bir havuza su püskürtüyordu

Fisk parmağıyla meydanın karşı tarafındaki bir binayı göstererek "İkinci katta ellerinde kırmızı çizgiler olan biri kalıyor," dedi. "Buralarda yeni biri ve kendisini tanıyan yok Yüzünü gizleyen bir pelerin giyiyor. Kardeşim bir kızın elinde paketlerle adamın kaldığı binaya girdiğini görmüş."

Irys'e baktım ve zihnine seslendim. *Bu mahalle büyüyle aranmış mıydı?*

Evet. Fakat bir usta tarafından değil.

Irys farkındalığını uzaklara gönderirken ben de zihin gözümle ona eşlik ettim. Zihinlerimiz ilk katta bir bebeğe bakan genç bir kadına temas etti. Kadının aklında erkek bebeğin karnını doyurup uyutmak vardı. Üçüncü kattaki bir başka kadın yağmur yağacak diye tasalanıyordu. İkinci katta kimsenin varlığını hissedemesek de büyüsü Irys'inki kadar güçlü olan Ferde yi tespit etmemizin o kadar kolay olmayacağını bılıyorduk.

Irys zihnime seslendi. *Daha fazla güç uygulayabilirim ama o zaman da geldiğimizi anlar. Destek getireceğim.*

Kimi?

Roze ve Bain'i. Birlikte onu kontrol altına alabiliriz. Bilincini kaybettiğinde onu hisarın hapishanesine götürmek daha kolay olur.

Neden bilincini kaybettiğinde?

Bilinçsizken bir büyücünün eli kolu bağlanır.

Yani uyurken mi? Telaşa kapılmıştım

Hayır. Sadece ilaçla uyutulduysan veya biri seni bayılttıysa.

Peki uyandığında ne olacak? Kaçmak için büyüsünü kullanamayacak mı?

Hisarın hapishane hücreleri birer güç halkasıyla çevrilidir. Bir büyücü hücrenin içinde büyü kullanmaya çalışırsa halka onun büyü gücünü emer, böylece savunma halkası daha da güçlenir ve en nihayetinde büyücü bitkin düşer.

Hayranlıkla bizi seyreden Fisk boğazını temizledi. "Sizce aradığınız kişi orada mı kalıyor?"

Irys ona 'Kardeşinin gördüğü genç kız bebeği olan kız olabilir mi?" diye sordu.

Fisk başını iki yana salladı. "Bebeği olan Ruby. Bazen Jatee'ye göz kulak olayım diye bana para verir."

Gülümsedim. "Yakında tam bir girişimci olup çıkacaksın."

Fisk gururla "Anneme yeni bir elbise aldım," dedi.

Pazaryerinin yolunu tuttuğumuzda yağmur yağmaya başladı. Fisk bize el salladı ve arkadaşlarının yanına gidip gözden kayboldu. Satıcıların mallarını toplayıp gitmeleriyle pazaryeri boşaldı. Bir kadın yağmurdan kaçmanın telaşı içinde bana çarptı. Bağırarak özür dilese de hızını hiç kesmedi. Gök gürültüleri kalenin mermer duvarlarından yansıyordu.

Irys zihin yoluyla bana talimat verdi. *Ben Roze ve Bain'i bulacağım. Sen hisara dön.*

Fakat sen o binayı araştırırken orada olmak istiyorum.

Hayır. Hisarda kal, Yelena. O seni istiyor. Bir şeyler ters gider de Opal'a zarar vermeye yeltenirse kendini ona teslim edeceğini sen de biliyorsun. Bu çok tehlikeli olur.

İçimden itiraz etmek gelse de Irys haklıydı. Ayrıca verdiği talimatlara rağmen peşine takılacak olursam bir daha bana asla güvenmezdi.

Irys, Ixia'lı büyükelçiyle randevusu olan Roze'u bulmak için konsey binasına yöneldi. Roze ve büyükelçinin buluşmasına kulak kabartmak gerçekten hoş olurdu. Kibirli usta büyücü ve kudretli komutan.

Sağanağa dönen yağmur pelerinimi sırılsıklam etti. Soğuk, ıslak ellerimi cebime soktuğumda parmaklarım bir kâğıt parçasına değdi. Cebime kâğıt koyduğumu anımsamıyordum. Sitia'ya geldiğimden beri pelerinimi giymemiş olsam da Avihian Ovası'nda her kamp yaptığımızda üzerinde uyumuştum. Belki de kâğıtta öykü dokumacının şifreli bir mesajı vardı. Güldüm; pelerinime aklımı karıştıracak bir not bırakmak tam da onun hoşlanacağı türden bir şeydi. Fakat yağmurdan korunabileceğim bir yer bulana dek gizemin beklemesi gerekiyordu.

Muhafızlarım hisarın girişinde bekliyordu. Dairemin yolunu tuttuğumda peşimden geldiler. İçeriye göz atmalarının ardından onları içeri davet ettim fakat askeri yönetmeliğe ters düşeceğini söyleyerek teklifimi geri çevirdiler.

Şömineyi tutuşturup harıl harıl yanan bir ateş yaktım, sırılsıklam olmuş pelerinimi asıp cebinden kâğıdı çıkarttım. Kâğıtta hakikaten bana yazılmış bir mesaj vardı. Sözcükleri okurken ellerim öyle buz kesmişti ki şömine ateşi bile kar etmiyordu.

Yatak odasından çıkan Valek "Mesajda ne yazıyor?" diye sordu.

Artık yeteneklerine hayret etmeyi bırakmıştım. Üstünden sular damlayan Valek muhafızlarımdan birini atlatıp yatak odası penceresinden girmiş olmalıydı.

Kâğıdı elimden çekip aldı. "Kadının becerisi kısıtlıydı. Muhtemelen bu notu sana ulaştırsın diye tutulan bir yankesicidir. Yüzünü iyi görebildin mi?"

Geç de olsa pazarda bana çarpan kadınla mesaj arasındaki bağlantıyı kurabildim. "Hayır. Kapüşonu yüzünü tamamen kapatıyordu."

Valek omuz silkti ama nota göz attıktan sonra bana delici bir bakış attı. "İlginç bir gelişme."

Evet, Valek bu tür bir gelişmeyi ilginç bulacak biriydi. Fakat ben karmaşık duygular içindeydim.

Valek "Belli ki katil büyücülerin bir adım önünde," dedi "Opal'a karşılık seni vermeyeceklerini biliyor. Bu yüzden de kendi işini kendi görmeye karar vermiş. Opal'ın hayatı senin için ne denli önemli?"

Valek her zamanki gibi konunun özüne inmişti. Ferde'nin notunda değiş tokuş için yeni bir yer ve tarih verilmişti. Değişim dolunaydan üç gece önce gerçekleşecekti. Bu da dört gün sonrası oluyordu. Tahminimce Ferde'nin beni Efe ayrımına hazırlamak için biraz zamana ihtiyacı vardı. Korkudan tüylerim diken diken oldu. Tecavüz ve işkenceye değin korkunç görüntüleri zihnimden attım.

Irys'i ve diğerlerini haberdar edebilirdim. Ferde'ye tuzak kurarlardı. Fakat beni buluşma yerine yaklaştırmayacakları için planlarının suya düşeceği kesindi.

Ya da Irys'e nottan bahsetmez, buluşma yerine yalnız giderdim. Aklıma Irys'ın Ferde'nın büyümü kendisine çekmesi halinde neler olabileceğine dair uyarıları geldi. Bunu yaparsa Ferde, Sitia'ya hükmedecek kadar güçlü olacaktı.

Sitia'yı kurtarmak için Opal'ın ölümüne göz mü yummalıydım? Kendime Opal'ın ölmesine izin vermeyeceğime dair söz vermiştim. Hem Opal öldükten sonra Ferde'yi bir başka büyücüyü ruhunu kendisine teslim etmesi için oyuna getirmekten ne alıkoyabilirdi ki? Hiçbir şey.

Bu yeni gelişmeyi yüzeydeki düşüncelerimin çok daha derinlerine gizlemem gerekiyordu. Irys zihnimin derinlerine inmeme sözünü tutmuş olsa da Sitia'nın geleceği tehlike altındayken bu sözünde durmazsa hiç de şaşmazdım.

Valek'le göz göze geldik. Büyü onun yerini tespit edemiyordu.

Sorusunu "Yaşaması önemli" diye yanıtladım. "Fakat katili ele geçirmemiz hayati bir mesele."

"Neye ihtiyacın var, aşkım?"

26

Valek'le Opal'ı kurtarmak için bazı kabataslak planlar yaptık. Ixia heyetinin yanına dönmesinin ardından amaçlılık hissimin tazelendiğini hissettim. Ertesi gün boş vaktimi büyümü kontrol etme alıştırmaları ve Ferde'yle karşılaşmama hazırlanmak için beden egzersizleri yaparak geçirdim.

Irys, Roze ve Bain, Fisk'in kırmızı elli adamın kaldığını iddia ettiği daireye baskın düzenlediler. Odalar boştu ve dağınıklığa bakılırsa mukimleri daireden alelacele ayrılmışlardı. Ya biri adama haber uçurmuş ya da ustaların yaklaştığını hissetmişti. Her halükarda baskından hiçbir şey çıkmamıştı ve bu da Valek'le yaptığımız planları daha da önemli kılmıştı.

Bu arada Zitora'ya savunma teknikleri öğretmeye, böylece Üçüncü Büyücü'nün bana hibe ettiği bir yığın giysinin karşılığını vermeye başlamıştım. Bildiklerimi gözden geçirmek kendi antrenmanlarıma da fayda sağlıyordu.

Gün boyu yağan yağmur antrenman avlusunda biriktiğinden savunma tekniklerine çalışırken çamur içinde kalmıştık. Yetenekli bir öğrenci olan Zitora anlattıklarımı hızla kavrıyordu.

Zitora "Biri bileğimi tutunca elimi başparmağının olduğu yöne doğru çevirerek mı kurtaracağım?" diye sordu.

Zitora kolunu elimden kurtarırken oflayıp puflayarak "Evet. Elin en zayıf kısmı orasıdır," dedim. "Mükemmel. Şimdi sana sadece bileğini kurtarmayı değil, elini saldırganın kolunu tutup kıracak şekilde nasıl çevirebileceğini göstereceğim."

Gözlerinin neşeyle parıldadığını görüp güldüm. "Herkes senin yumuşak başlı, kendi halinde biri olduğunu düşünüyor. Neredeyse bu özelliğinden istifade etmeye çalışacak ilk kişi için üzüleceğim. Neredeyse!"

Hamleleri daha içgüdüsel bir hal alana dek antrenmana devam ettik.

"Bu iyi bir başlangıç," dedim. "Öğrendiğin hamleler senden daha kuvvetli birine karşı sana avantaj sağlayacaktır. Fakat eğitimli birine karşı farklı taktikler uygulamalısın."

Zitora kocaman açılan sarımsı kahverengi gözlerini omzumun gerisine dikti. "Demek istediğin *onun gibi* biriyle kapışabileceğim mi?"

Arkama döndüm. Arı peşinde Janco'yla antrenman sahasına doğru geliyordu. Üzerindeki antrenman gömleği ve kısa pantolonu güçlü vucudunu ortaya çıkarıyordu. Janco ortağı kadar iriyarı olmasa da çevikliği Ari'nin gücüyle boy ölçüşebilirdi. Ellerinde dövüş sopaları, yüzlerinde yayvan gülümsemeler vardı. Muhafızlarımın huzursuz ve kararsız bir halleri vardı. Elimle uzaklaşmalarını işaret ettim.

Zitora'ya "Evet," dedim. "Doğru eğitimle onun elinden kurtulabilirsin. Onunla antrenman maçı yapsan galip çıkamazsın ama savunma tekniklerinin amacı zaten karşındakini mutlaka yenmek değildir. Sana ne söylediğimi hatırlıyor musun? Vur ve..."

Janco "Kaç!" diye ekledi. "Kurttan kaçan tavşan gibi koş. Görüyorum ki bilgeliğimizi başkalarına da naklediyorsun. Ye-

lena." Zitora'ya dönüp gizli bir şey söylüyormuş gibi fısıldadı: "Onu Ixia'nın en iyi öğretmenleri yetiştirdi."

Zitora'nın Janco'nun sözlerinden etkilendiğini fark eden Ari "Savunma sanatının bir diğer kuralı da her duyduğuna inanmamaktır," dedi.

Ari'ye "Hisar muhafızlarını nasıl aştınız?" diye sordum.

Geniş omuzlarını silkti. "Muhafız isimlerimizi ve ziyaret amacımızı sordu. Ona istediği yanıtları vermemizin ardından birine danışmak için nizamiyeye gitti. Geri geldiğinde bize seni nerede bulabileceğimizi söyledi."

Hisar girişinde diğer büyücülerin yerini tespit edebilen bir büyücü görevlendirilmiş olmalıydı. Bunu öğrendiğim iyi olmuştu.

Janco "Size katılabilir miyiz?" diye sordu. "Birkaç yeni savunma hamlesi öğrendim. Fecı şeyler!"

"Biz de bitirmek üzereydik," dedim.

Zitora havluyla yüzünü sildi. "Konsey toplantısına gitmeden bir duş almam gerek." El sallayıp alelacele uzaklaştı.

Janco bana "Bir maç yapamayacak kadar da yorgun musun?" diye sordu. "Hazır sen iyice ısınmışken yenmek istiyorum seni." Tatlı tatlı gülümsedi.

Ari "Sabahtan beri pek dertli" dedi. "Büyükelçi Signe ve Danışman Ilom art arda toplantılara katılırken saatlerce başlarında dikildik."

Janco "Sıkıcı!" diyerek onu onayladı.

Valek'in Ilom kılığında Ari ve Janco'yu kandırmış olması Sitia'daki varlığına dair endişelerimi bir nebze azalttı.

Janco'ya aynı şekilde böbürlenerek karşılık verdim. "Yarı uyanıkken bile yenerim seni Janco."

Janco sopasını sallayıp dövüş pozisyonu aldı. Sopamı elime alıp dövüşlerde kullandığım zihinsel konuma odaklandım. Saldırıya geçtim.

Janco oflayıp puflayarak "Formunu koruduğunu görmek güzel," dedi. Birkaç metre gerilese de kararlılık içinde karşı saldırıya geçti. Janco "Uzun ve hızlı, peki ya uçar mı?" diye şakıdı

Onun dövüşürken uydurduğu kafiyeli sözleri ne kadar özledığimi fark edip gülümsedim. Janco'nun harekete geçmeden bir saniye önce üstten saldırırmış gibi yapıp açıkta kalan kaburgalarıma bir darbe indirmeyi planladığını sezdim. Tongaya düşmeyip kaburgama yaptığı hamleyi savuşturmamla Janco sessiz bir şaşkınlığa büründü. Gülerek onu geriye ittim. Ayaklarını yerden kestiğim Janco bir su birikintisinin içine düşerken üzerime çamur sıçramasın diye geri kaçtım.

Janco elinin tersiyle gözlerini silip "Aman Ari bir de onun için endişe ediyordun," dedi.

Cahil "Sitia'ya geldikten sonra yeni bir numara öğrendi," dedi. Antrenman sahasının çitine yaslanmıştı. Mücadelemizi seyretmiş olmalıydı.

Cahil bize doğru gelince Ari'nin bedeni savunmaya yönelik, ihtiyatlı bir duruş aldı. Cahil'in üzerinde uzun kılıcı; kum rengi, dökümlü bir tunik ve kahverengi pantolon vardı.

Cahil'i kendisiyle tanıştırmamın ardından bile Ari hiç gevşemedi. Gözü hep Cahil'in üstündeydi. Ari ve Janco'nun Cahil'in ismine dikkat etmeyeceklerini umuyordum. Merhum kralın akrabalarının isimleri iktidar değişiminden sonra komutanın tarih kitaplarında yer almamıştı, isimlerini anımsayacak kadar yaşlı olan İxia'lılar ise bu bilgiyi kendilerine saklıyorlardı

Janco "Ne numarasıymış bu?" diye sordu.

Cahil "Bir büyü numarası,' dedi. Zihnini okuyarak daha sen harekete geçmeden hamlelerini seziyor. Hilekâr bir kız, değil mi?"

Janco ona yanıt veremeden söze girdim. "Zihnini okumadım. Kendi zihnimi açık tutarak niyetlerini algıladım."

Cahil "Bana ikisi aynı şeymiş gibi geldi" diye karşılık verdi. "Ormanda maça tutuştuğumuzda Leif senin beni büyü kullanarak yendiğini söylemişti. Suçlamasında haklıymış. Sadece hilekar değil, yalancısın da."

Cahil'i boğazlamasın diye Ari'yi kolundan tuttum ve "Cahil, zihnini okumama gerek yoktu. İşin aslı Ari ve Janco kadar yetenekli değilsin. Zaten bana zihnimi odaklamayı da onlar öğretti. Aksi takdirde onları asla yenemezdim. Onları hiçbir yardım almadan mağlup edecek sadece bir kişi var," dedim.

Janco durup düşündü. "Tek kişi mi?" Dalgın bir edayla sağ kulağındaki yara izini kaşıdı.

Ari "Valek," dedi.

"Tabii ya. Şu rezil Valek. Sevgilisinin onu yere göğe sığdıramayacağını tahmin ediyordum zaten. Yoksa casusunun mu?" Cahil bana meydan okuyan bir bakış attı.

Ari "Sanırım buradan gitsen iyi olacak," dedi. Sesi neredeyse hırıltı gibi çıkmıştı.

Cahil, Ari'ye "Burası benim evim Valek sayesinde. Sız gidin," derken bile gözlerini yüzümden ayırmadı.

Janco aramıza girdi. Cahil'e "Bakalım doğru anlamış mıyım," dedi. "Yelena seni yendi. Sen de rövanş istiyorsun ama dövüş yeteneklerini değil de büyüsünü kullanacağını düşünüyorsun. Bu da tam bir ikilem." Janco keçisakalını çekiştirdi. "Ona bildiği her şeyi *ben* öğrettiğime ve kadere şükürler olsun ki büyü gücüm olmadığına göre benimle dövüşmeye ne dersin? Uzun kılıcına karşı sopam."

Ari "Ona her şeyi *sen* mi öğrettin?" diye sordu.

Janco, Ari'nin sözlerine umursamaz bir tavırla kolunu sallayarak karşılık verdi. "Ayrıntılar, ayrıntılar. Ben resmin bütününü görüyorum Ari."

Cahil maç yapmayı kabul etti. Kendinden emin bir ifadey-

le dövüş pozisyonu alıp saldırıya geçti. Janco'nun hızla hareket eden sopası üç hamlede Cahil'in kılıcını elinden düşürdü. Janco'nun daha hafif bir kılıç kullanmasını söylemesiyle Cahil'in canı daha da sıkıldı.

Janco'ya "Sana yardım etti," dedi. "Bir grup kuzeyliye güvenmemem gerektiğini bilmeliydim." Alev alev yanan gözlerinden ne yapıp edip Janco'yla bir kez daha karşılaşmaya kararlı olduğu okunan Cahil sessizce uzaklaştı.

Cahil'in ettiği laflara aldırış etmeyecektim. Dostlarımın yanında olmaktan duyduğum mutluluğu baltalayamayacaktı. Sopamı Janco'ya doğru sallayıp onu yeni bir karşılaşmaya davet ettim. Fakat hamlemi hiç zorlanmadan savuşturup şimşek gibi hızlı vuruşlarından biriyle karşılık verdi.

Üçümüz bir süre antrenman yaptık. Zihnimi odaklamama rağmen Ari beni iki kez yendi.

Beni çamurun içine fırlatan Ari sırıtarak "Niyetimi sana yansıtmamaya çalışıyorum," dedi.

Günışığı kısa sürede kayboldu. Yorgundum; ter ve çamur içindeydim ve bokböceklerine cazip gelecek kötü bir koku yayıyordum. Banyo gözümde tütüyordu.

Ari ve Janco kalenin yolunu tutmadan önce Ari iri elini omzuma attı. "Son derece dikkatli ol. Cahil'in sana bakışı hiç hoşuma gitmedi."

"Ben hep dikkatliyimdir Ari." İkisine el sallayıp ağrı içindeki bedenimi hamama yönelttim.

Soğuma mevsiminin sonlarıydı; bulutsuz gece göğünde pırıldayan Buz Kraliçesi Takımyıldızı'nı görebiliyordum. Yarımay bir mücevher gibi ışıldıyordu. Dolunaya sadece altı gün kalmıştı. Ayazda titredim. Sabaha su birikintileri buz tutmuş olacaktı.

Cahil'le ilişkimizin onun beni bir kuzey casusu sandığı günlere ne de çabuk döndüğünü düşündüm. Başladığımız

noktaya dönmüştük. Yılan bileziğimi kolumda döndürdüm. Yerleşkenin tuhaf biçimde boş ve sessiz olduğunu fark etmemle gözlerim muhafızlarımı aradı. Varlıklarına alışık olduğumdan beni artık takip etmediklerini anlamam biraz zaman aldı.

Sopamı çekip saldırganları aradım. Çevrede kimse yoktu. Farkındalığımı yansıtmak için güç çektim ama boynumu bir böceğin ısırmasıyla dikkatim dağıldı. Böceği tokatladım. Parmaklarım küçük bir oka değdi. Okun içi oyuk ucundan kanım damlıyordu.

Ari'ye yalan söylemiştim. Dikkatli olduğum falan yoktu. Emniyetimi sağlamaları için muhafızlarıma güvenmiştim. Çevremdeki her şey dönmeye başlarken aklıma yaptığım hata için yüzlerce mazeret geldi. Tek suçlu bendim.

Ne yazık ki kendi aptallığımı kabul etmem karanlığın beni ele geçirmesine engel olmadı.

27

Omuzlarımdaki keskin acı ve yakıcı hissizlik beni uykumdan uyandırdı. Kuru ağzımda iğrenç bir tatla etrafıma bakındım. Etrafımda tanıdık hiçbir şey yoktu. Bir de niye dikiliyordum? Ayakta durmuyordum; asılıydım. Başımı kaldırdığımda pozisyonumun sebebini fark ettim. Bileklerim tavandaki kalın, ahşap bir kirişten sarkan uzun bir zincirin uçlarına kelepçelenmişti. Ağırlığımı ayaklarıma vermemle omzumdaki acı bir nebze azaldı.

Çevremi incelediğimde ahşap duvarlara yaslanmış küflü kürekler ve toprak kaplı çapalar gördüm. Ucu körelmiş tırpanların üzerinde örümcek ağları vardı. Araç gereçlerin üzeri toz bağlamıştı. Günışığı küçük çatlaklardan ve deliklerden sızıyor, tahminimce terk edilmiş, loş bir kulübe olan mekanın içini aydınlatıyordu.

Oraya nasıl geldiğime dair sorular arkamdan gelen sesi duymamla kayboldu.

"Derslerine yarın başlayacağız." Goel'in sesindeki memnuniyet midemi kaldırdı.

Goel "Arkana dön de senin için neler planladığıma bir bak, dedi.

Korkudan tüylerim ürperse de yüzüme sakin bir ifade vermeye çalışarak döndüm. Goel sağındaki masaya işaret ederek sırıttı. Masanın üzeri silahlar ve tuhaf işkence aletleriyle doluydu. Goel'in solundaki el arabasının içinde kenevir bir çuval vardı. İçinde bulunduğum yapı sandığımdan daha büyüktü. Kulübenin Goel'in arkasında kalan, belli belirsiz seçtiğim kapısı bana ulaşılması imkânsız bir uzaklıkta görünse de aslında sadece üç metre kadar ötemdeydi.

Gözleri baktığım tarafa kayan Goel gülümsedi. "Sürgülü ve kilitli. Hisarın çok uzağında, unutulmuş bir yerdeyiz." Uçlarında metal çiviler olan deri bir kırbacı eline aldı.

Hisar! Biraz güç çekip ümitsizce zihinsel bir çağrı yaptım. *Irys.*

Dikkatini dağıtmak için "Kaburgaların nasıl oldu?" diye sordum.

Kaşlarını çatıp elini böğrüne götürdü. "O attan lezzetli bir yahni yapacağım." Ağzını şapırdattı. "Fakat o iş sonra." Kırbacı kaldırdı.

Irys'in endişe dolu sesi zihnimde çınladı. *Yelena! Kadere şükürler olsun, yaşıyorsun. Neredesin?*

Bilmediğim bir yerde, bir kulübede.

Goel kırbacı indirmek için bana yaklaştı. Karnına tekme attım. Acıdan çok şaşkınlıkla geriye kaçtı.

Masaya doğru gerilerken "Hata bende" dedi. "Meraklanacak bir şey yok. Sorunu çözeceğim." Küçük oklardan birini alıp sıvıyla dolu bir şişeye batırdı.

Uyku iksiri. Acele bir şeyler düşünmeliydim.

Zihnimde tekrar Irys'in sesini duydum. *Bana daha fazla bilgi gerek. Ferde yanında mı?*

Yanımdaki Ferde değil, Goel.

Goel mi?

Vakit yok. Sonra açıklarım.

Goel oku bir borunun içine koydu. Nişan aldı. Güldüm Şaşkın gözlerle bana bakarken elindeki boru sağa sola sallandı

"Buna inanamıyorum," dedim.

"Neye?" Silahını indirdi.

"Benden korkmana. Hayır, korkudan öte bir şey bu. Benden ödün kopuyor." Bir kez daha güldüm. "Adil bir dövüşte beni yenemeyeceğin için bana pusu kurup ilaç verdin. Üstelik zincirlenmemiş olmama rağmen hâlâ korku içindesin."

"Değilim " Boruyu bırakıp bir kelepçe aldıktan sonra ayaklarıma atıldı.

Mücadele etsem de bana göre hayli ağırdı. Artık ayak bileklerim de kelepçeliydi. Goel hemen ardından kelepçelerin arasındaki on beş santim uzunluğundaki zinciri yere çiviledi. Artık tekme atamayacaktım ama uyutulmamıştım ve elimde bir koz vardı. Büyü. Zihnim seçeneklerimi gözden geçirdi.

Vücudundaki kasları dondurmaya çalışabilirdim ama bunu nasıl yapacağımı bilmiyordum. Goel masasından başka bir kırbaç seçti. Bu defaki örgülü deriden, daha uzun bir kırbaçtı ve ucundaki saçaklarda küçük metal toplar vardı

Kırbacı hızla indirdiğinde zihnine aklını karıştıracak bir dizi görüntü yansıttım.

Goel dengesini kaybedip yere düştü. "Ha?" Şaşkın görünüyordu.

Doğrulduğunda arkasında bir şeylerin kıpırdandığını fark ettim. Sürgü hareket ederken kapı tokmağı döndü. Kapının ardına kadar açılmasıyla içeriye ışık doldu. Eşikte iki figür dikiliyordu. Kılıçlarını Goel'in kalbine doğrulttular. Gelenler Ari ve Janco'ydu.

Ari "Yelena, iyi misin?" diye sordu. Gözleri Goel'in şaşkın yüzünden hiç ayrılmadı

Janco yanıma gelip zincirleri inceledi. Goel'e "Anahtarlar?" dediğinde beriki dudaklarını sımsıkı kenetledi. "Sanırım bu işi zor yoldan halledeceğiz." Janco cebinden maymuncuklarını çıkardı.

Arkadaşlarımı gördüğümde hissettiğim ferahlık kaybolmuştu. Bu kez kurtarılmış olmam Goel'i bir kez daha aynı şeye teşebbüs etmekten alıkoymayacaktı. Adam kaçırmadan tutuklansa da Goel kinini yıllarca besleyecekti ve yıllar sonra yine aynı duruma düşebilirdim. Onun icabına bakmalıydım. Bana karşı galip gelemeyeceğini bilmeliydi.

Janco'ya bakıp başımı iki yana salladım. "Durum kontrolüm altında. Siz hisara dönün. Orada buluşuruz."

Janco hiç ses etmeden şaşkın gözlerle bana baktı. Ari ise bana güveniyordu. "Hadi gel, yardımımıza ihtiyacı yok." Arı kılıcını kınına soktu.

Janco kendisini topladı. Bana yüzünde kendine has, haylaz sırıtışıyla baktı. Ari'ye "Bir bakır paraya bahse girerim ki Yelena beş dakikaya serbest kalacak."

Ari neşe içinde homurdanarak ortağına "On dakika, bir gümüş sikkesine," diye karşılık verdi.

Valek ikisinin arkasından "İkinizle de bir altın sikkeye bahse girerim ki Yelena onu öldürecek," dedi. Ari ve Janco iki yana çekildi ve hâlâ Danışman Ilom kılığında gezen Valek içeri girdi. "Sorununu çözmenin tek yolu bu. Değil mi, aşkım?"

"Öldürmek yok," dedim. "Meseleyi halledeceğim."

Cahil kapı aralığından "O adamlarımdan biri. Meseleyi ben halledeceğim," dedi.

Valek arkasına döndüğünde Cahil sadece kısa bir an için ona bakıp içeri daldı. Sonra "Goel, geri çekil," diye emir verdi.

Valek ortadan kayboldu. Kalabalık kulübe sanki küçülmüştü. Cahil'in ardından içeri bir de Irys ve diğer ustalar girse hiç şaşırmazdım.

O ana kadar Goel'in yüzündeki ifade önce şaşkınlıktan dehşete kaymış, nihayetinde ise direngen bir ifadeye bürünmüştü. Cahil'e "Hayır," dedi.

"Goel, onun hakkındaki düşüncelerinde haklıydın. Fakat onu böyle yola getiremeyiz. Özellikle de iki fedaisi yakınındayken. Serbest bırak onu."

"Senden emir almıyorum ben. Diğer herkes komuta sendeymiş gibi davranabilirler. Ben bunu yapmayacağım."

Cahil "Otoriteme meydan mı okuyorsun?" diye sordu.

Goel "Benim üzerimde hiçbir otoriten yok," diye karşılık verdi.

Yüzü kıpkırmızı olan Cahil tükürükler saçarak "Bu ne cüret..." dedi.

"Beyler!" diye bağırdım. "Meselenizi sonra çözersiniz. Herkes dışarı. Hemen! Kollarım iyice ağrıdı."

Janco, Cahil'i çekiştirerek kulübeden çıkardı. Ari kapıyı kapattı. Goel aniden kararan odada gözlerini kırpıştırıyordu.

"Nerede kalmıştık?" dedim.

"Onlar oradayken çılgınca bir şey yapmamı beklemiyorsun herhalde..." Kapıya işaret etti.

"Unut onları. Dışarıda değil burada başına geleceklerden korkman gerek."

Yüzünde alaycı bir sırıtış belirdi. "Böbürlenecek bir pozisyonda olduğun söylenemez."

"Senin de *bir büyücüyle* zıtlaşmanın ne demek olduğunu adamakıllı anladığın söylenemez."

Yüzündeki sırıtış kayboldu.

"Benim dersini alması gereken herhangi bir kız olduğumu sanıyorsun. Senden korkmam gerektiğini düşünüyorsun. Dersini alması gereken sensin." Güç çekip farkındalığımı Goel'in zihnine yansıttım.

"Büyücü" sözcüğü Goel'in zihninde sadece kısa süreli bir şüphe uyandırmıştı. Düşüncelerini duyuyordum: *İyi bir büyücü olsa onu öyle kolayca yakalayamazdım.*

"Bir an boş bulundum," dedim. Goel'in hiç büyü gücü olmadığından düşüncelerimi duyamıyordu. Yine de onu kontrolüm altına alabilirdim. Gözlerimi kapatıp zihnimi Goel'in zihnine yoneltttim ve Topaz'a yapabildiğim şeyin aynısını bir insana da yapabilmem gerektiğini düşünerek şansımı denedim.

Zihnine girdiğimde Goel şimşek çarpmış gibi olduğu yerde sıçradı. Zihin transferim başarıya ulaştığı için memnuniyet duysam da Goel'in iğrenç düşüncelerinin içine daldığımda Topaz'ın tertemiz zihni burnumda tüttü.

Goel'in gözleriyle kendime baktığımda beni neden o kadar küçümsediğini anladım. Kirli saçlarım keçeleşmişti. Kapalı gözlerim, kirle kaplı yüzüm ve çamur içindeki giysilerimle acınası bir halim vardı. Yıkanması gereken zavallı bir figürdüm.

Bedeninin denetimini kaybettiğini fark ettiğinde telaşlandığını hissettim. Hâlâ düşünebiliyor, görebiliyor ve hissedebiliyordu. Goel'in bedensel gücü beni şaşırttı. Vücudunu hareket ettirmekte biraz zorlandım. Uzuvlarının kendi bedenimden farklı ebatlarının bende tuhaf bir his uyandırmasının yanı sıra vücudunu dengelemek için epey odaklanmam gerekiyordu.

Kontrolünü geri kazanmaya çalışsa da cılız çabalarını bastırdım. Kelepçelerin anahtarını arayıp masanın altındaki çantasında buldum. Ardından kelepçelerin kilidini açıp kendi ayaklarımdan çıkardım. Goel'in bir koluyla bedenimi destekleyerek bileğimdeki kelepçeleri açtım. Bedenimi yere düşmeden havada tutup yukarı kaldırdım.

Bir yastık gibi hafiftim. Bedenim soluk alıyor, damarlarıma kan pompalanıyordu. Kendimi taşıyıp nazikçe vere, kapının hemen yanına bıraktım. Goel'in başparmağıyla sol göz kapağımı

kaldırdım. Bedenim canlı olsa da gözümün feri sönmüştü. Huzursuzluğa kapılarak ayağa kalktım ve kendimden uzaklaştım.

Goel'in içini katıksız bir çaresizlik hissi kapladığında o hissi uzun süre yaşamasını sağladım. Masadan bir bıçak alıp kolunu uzun ve sığ bir çizgi boyunca kestim. Kesiğin ona verdiği acıyı hissetsem de bu sessiz ve uzak bir acıydı. Ucunu göğsünün üzerinde tuttuğum bıçağı kalbine saplasam aynı anda ikimizin de ölüp ölmeyeceğimizi merak ediyordum.

Bu yanıtı bir başka zamana kalması gereken ilginç bir soruydu. Goel'in çizmelerini ayaklarını savurarak çıkarttıktan sonra kelepçeleri ayak bileklerine taktım ve el bileklerini kelepçelemeden önce tepedeki kirişten sarkan zinciri kısalttım. Zihnimi yeniden kendi bedenime döndürmeden önce bir süre korku, rahatsızlık ve hüsranın karıştığı hislerinin tadını çıkardım.

Gözlerimi açtığımda bir an kulübe etrafımda döndü. Kollarım ve bacaklarım bitkinlik içindeydi. Ağır hareketlerle doğrulsam da Goel'in düştüğü zor duruma kibirli bir sırıtışla bakmaktan geri kalmadım. Kapıya doğru giderken Irys ve diğer büyücülerden aldığım eğitimde muhtemelen bu becerimi asla keşfetmeyeceğimi düşündüm. Peki tam olarak ne yapmıştım? Büyümü mü aktarmıştım? Yoksa irademi mi? Ruhumu mu? Rahatsız edici düşüncelerimi zihnimden uzaklaştırdım. Bir başkasının bedeninin kontrolünü ele alıp onu hareket etmeye zorlamak Etik Yasası'na aykırı bir fiil olmalıydı. Fakat Goel beni kaçırmakla suç işlemişti. Bu yüzden de Etik Yasası ona yaptıklarımı bağlamıyordu. Neredeyse kahkaha atacaktım. Sanırım Goel bana saldırdığı için minnettar olmam gerekiyordu. Sayesinde yeni bir büyülü savunma hamlesi öğrenmiştim.

Ari ve Janco kulübeyi çevreleyen yabani ve gür otlarla sarılmış tarlada beni bekliyorlardı. Kırık dökük çiti ve yıkık ahırı görünce kalenin dışında terk edilmiş bir çiftlikte olduğumuzu

anladım. Valek ve Cahil beni beklememişlerdi. Janco'nun eline gümüş bir sikke sıkıştırdığı Ari gülümsedi.

Ari bana "Sorunun ne durumda?" diye sordu.

"Asılı halde."

Janco "Neden bu kadar uzun sürdü?" diye şikayet etti.

"Mesajımı adamakıllı vermek istedim. Bu arada... şey, Danışman Ilom ve Cahil neredeler?"

Janco yapmacıklı bir içtenlikle "Neden birdenbire Ilom için endişe eder oldun?" diye sordu. "Şaşırtıcı becerileri olan olgun bir adam. O yaşlı, sıkıcı tip bir anda ortaya çıkıp Valek'in sesini mükemmelen taklit etti ve sanki büyülü bir şekilde ortadan kayboldu. Adam bir dahi! Onun heyetle birlikte geleceğini tahmin etmem gerekirdi. Valek eğlenceyi kaçırmaz."

Ari'nin yüzündeki gülümseme kayboldu. "Valek yakalanacak. Cahil muhtemelen konsey üyelerine Valek'ten bahsetmek için kestirme bir yoldan kaleye gitti."

Janco "Bu arada müthiş kılık değiştirmiş," dedi. "Bizi kandırdı."

Sabah ayazında titreyerek "Cahil, Valek'in burada olduğundan zaten şüpheleniyordu," dedim. Şimdi ise bundan emindi. "Valek'in bu sorunun üstesinden geleceğinden eminim." Fakat yorgun zihnim bunu nasıl yapacağına dair doğru dürüst bir çıkar yol bulamıyordu.

Ari kulübeye gidip sırt çantamı aldı. "Buna ihtiyacın olabileceğini düşündüm." Çantayı bana verdi.

Pelerinim çantamdaydı. Ilık giysiyi üzerime geçirdim. Tam sırtlanacağım sırada Ari çantayı benden aldı ve "Gidelim," dedi.

Janco'yla ikisi beni ekilmemiş tarlalardan geçirdiler. Boş bir çiftlik evinin yanından geçtik.

"Neredeyiz?" diye sordum.

Ari "Kaleden üç kilometre kadar uzakta," dedi.

Üç kilometrelik mesafeyi düşünmek bile dizlerimin bağını çözecek gibi oldu. "Beni nasıl buldunuz?"

"İşlerini doğru dürüst yapıp yapmadıklarını görmek için dün muhafızlarının peşine takıldık. Vurulduklarını fark ettiğimizde sen ortadan kaybolmuştun bile."

Janco sırıttı. "Büyücüler deliye döndü. Arama ekipleri gönderildi." Çıkan hengame kendisini hayrete düşürmüş gibi başını iki yana salladı. "Karanlıkta ne bulmayı umduklarını hiç bilmiyorduk. İzleri bozmasınlar diye dua ettik. Güneş çıkar çıkmaz hızla izleri sürdük. Goel seni hisardan ve kaleden bir el arabasıyla çıkarmıştı."

Aklıma el arabasının içindeki kenevir çuval geldi. Goel beni o çuvalın içine saklamış olmalıydı.

Janco "Cahil peşimizden gelmiş olmalı," dedi. Yarasını kaşıyıp "Tabii sen yardımımızı istemedin. Şimdi egom zedelenmesin diye gidip asker falan dövmem gerek."

Kalenin doğu kapısına vardığımızda muhafız nizamiyesinin yakınlarındaki arbedeyi fark ettim. Serbest kalmış bir at muhafızlara zorluk çıkarıyordu. Kiki.

Kapıdan geçmemizle Kiki durdu. *Lavanta Hanım yorgun. Taşınması gerek.*

Nasıl buldun beni?

Güçlü Adam ve Tavşan Adam'ın kokularını izleyerek.

Ari ve Janco'yu kastediyordu. Kapıdaki muhafızlardan Kiki'nin çıkardığı kargaşa için özür diledim. Ari, Kiki'nin sırtına çıkmama yardım edip çantamı verdi. Ardından "Size sonra yetişiriz," dedi.

Kiki'yle hisarın yolunu tutmadan evvel dostlarıma teşekkür ettim.

Janco "Ne için teşekkür ediyorsun. Bir şey yapmadık ki, diye homurdandı.

"Beni muhafızlarımı izleyecek kadar düşündüğünüz için. Ayrıca bir dahaki sefere yardımınıza ihtiyacım olabilir."

Ari bana sert bir bakış atıp "Bir dahaki sefer *hiç olmasa* daha iyi olur," dedi.

Janco gözlerini siler gibi yapıp "Ne dokunaklı," dedi. "Hadi git artık Yelena. Ağladığımı görmeni istemiyorum." Yalancıktan burnunu çekti.

"Egonun bunun altından kalkacağına eminim," dedim. "Yoksa kendini yeniden bir erkek gibi hissetmen için bir iki öğrencini mi dövmen gerekecek?"

"Aman ne komik," dedi.

Onlara el sallayıp Kiki'yi evine götürmelerini istedim. Yolda Irys'le bağlantıya geçip ona olanları aktardım. Muhafızları gönderip Goel'i tutuklatma sözü verdi.

Esneyerek zihnine seslendim: *Daireme kadar gidemezsem ahırda uyurum.* Irys'in duraksadığını sezdim. *Gene ne oldu?*

Annen-baban bu sabah geldiler.

Yo, hayır!

Yo, evet. Esau yanımda fakat annen kaybolduğunu duyunca bir ağaca çıktı ve şimdi onu inmeye ikna edemiyoruz. İsterik halde ve söylediklerimize hiç kulak asmıyor. Onunla konuşman gerekecek.

İç çektim. *Geliyorum. Nerede o?*

Perl otlağın yanındaki uzun meşe ağaçlarından birine çıkmıştı.

Kiki beni ağacın dibine götürdü. Dallarda hâlâ az da olsa turuncu ve kahverengi yapraklar vardı. Ağacın tepesine yakın bir noktada annemin yeşil pelerinini gördüm. Perl'e seslenip iyi olduğumu söyledim. "Artık aşağı inebilirsin," dedim.

Bana "Yelena! Kadere şükürler olsun! Sen de gel, burası çok emniyetli," diye karşılık verdi.

Perl'ü aşağı indirmemin güç olacağı gerçeğini kabullendim.

Pelerinimi ve sırt çantamı çıkarıp yere attım. Kiki'nin sırtında dikilmeme rağmen en aşağıdaki dala uzanmak için iyice gerilmem gerekiyordu. Annemin tırmanış becerisi etkileyiciydi.

Kiki kişnerken kendimi biraz daha yukarı çekerek anneme ulaşana dek tırmanmaya devam ettim. Onun altındaki bir dala tünememin ardından göz açıp kapayana kadar yanımda belirip bana sıkıca sarıldı. Bedeni hıçkırıklar içinde sarsıldığından ikimiz de aşağı düşmeyelim diye ağacın gövdesini tutmam gerekti.

Sakinleşmesini bekledim ve kollarından çıktım. Omzuma dayanarak yanımda oturdu. Gözyaşlarının giysilerimin üzerindeki kurumuş çamurla birleşmesiyle yüzünün çamura dayalı kısmı kirlenmişti. Gömleğimde temiz kalan tek alana yaslanmasını teklif etsem de cebinden bir mendil çıkararak başını iki yana salladı. Bir sürü cebi olan koyu yeşil pelerini üzerine tam oturacak bir şekilde dikilmişti ve sağa sola takılabilecek fazlalıkları yoktu. Pelerin battaniye vazifesini pek de iyi göremeyecek olsa da ağaç tepelerinde yol alırken giyen kişiyi sıcak tutmak için idealdi.

Parmağımla giysiyi göstererek "Bu Fındık'ın tasarımlarından mı?" diye sordum.

"Evet. On dört yıldır ormandan ayrılmadığımdan.." Buruk bir gülümsemeyle bana baktı ve "...serin havalarda giyebileceğim bir şeye ihtiyacım vardı," diye ekledi.

"Geldiğine sevindim." dedim.

Gülümsemesi silindi. Yüzüne bir dehşet ifadesi çöktü ve birkaç kez derin derin soluk aldı. "Baban seyahatte panige kapılmamam için bana biraz Eladine vermişti. Bir süre gayet de iyiydim ama sonra..." Elini boynuna atıp yüzünü ekşitti.

"Kötü zamanlama.." diyerek onu onayladım. "Fakat ben iyiyim, görüyorsun ya?" Kolumu ona uzattım. Hata yapmıştım.

İrkilerek bileğimi çevreleyen kanlı çürüklere baktı. Yaraları örtmek için gıysimin yenini çektim.

"Birkaç sıyırık sadece."

"Ne oldu?" diye sordu ve "Sakın olanları bana hafif göstermeye kalkma," diye ekledi.

Olanları sadece birazcık hafifleterek ona aktardım. "Bir daha beni rahatsız etmeyecektir."

"Bu bir daha olmayacak. Bizimle eve geleceksin."

O sabahın ardından teklifini kabul etmeye razı gelebilirdim. "Orada ne yaparım?"

"Babanın numune toplamasına veya benim parfüm yapmama yardımcı olursun. Seni bir kez daha kaybetmek düşüncesi dayanılmaz."

"Fakat buna dayanman gerek, anne. Zorluklardan ve tehlikelerden kaçıp saklanmayacağım artık. Ayrıca kendime ve başkalarına bazı sözler verdim. Başladığım işleri bitirmeliyim. Çünkü kaçarsam pişmanlık içinde yaşarım."

Bir esinti yaprakları hışırdattı ve derimdeki ter buz kesildi. Annem pelerinine iyice sarındı. İçinde düğüm düğüm olan duygularını sezinleyebiliyordum. Yabancı bir yerde kızının kendisini başkaları için tehlikeye atmaya gönüllü olduğu ve onu bir daha kaybedebileceği gerçeğiyle yüzleşmek zorunda kalıyordu. Korkusuyla mücadele ederken ailesinin verdiği emniyet hissini ve yuvasının aşinalığından başka bir şey istediği yoktu.

Aklıma bir fikir geldi. "Fındık'ın diktiği pelerin bana ormanı anımsatıyor," dedim.

Başını eğip giysiye şöyle bir baktı. "Gerçekten mi?"

"Ylang-Ylang ağacının alt yüzüyle aynı renkte. Hatırlarsın, bir keresinde pazaryerinden eve dönerken bir kere ani bir sağanağa yakalanmıştık ve yere çöküp kocaman bir Ylang-Ylang yaprağının altında beklemiştik."

"Hatırlıyorsun." Yüzü aydınlandı.

Başımı salladım. "Çocukluk anılarımın üzerindeki kilit kalktı. Fakat Irys'in peşinden Abıvian Ovası'na gitmesem anılarıma kavuşamayacaktım."

"Ovaya gittin demek." Yüzündeki dehşet ifadesinin yerini huşu aldı. "Hiçbir şeyden korkmuyorsun, değil mi?"

"O seyahatte beni korkutan en az beş şey sayabilirim." Özellikle de Ay Adam'ın kılıcının başımı uçurmasından korkmuştum ama *bunu* anneme anlatmayacak kadar aklım vardı.

"O zaman neden gittin oraya?"

"Çünkü bilgi edinmemiz gerekiyordu. Korkumun beni yapmam gerekenlerden alıkoymasına göz yumamazdım."

Sessizce söylediklerimi düşündü.

"Pelerinin seni sadece kötü hava şartlarından değil, başka şeylerden de koruyabilir," dedim. "Ceplerine evden getirdiğin özel nesnelerle doldurursan kendini huzursuz ettiğinde veya korktuğunda çevrende küçük bir orman oluşturabilirsin."

"Bu hiç aklıma gelmemişti."

"Aslına bakarsan bende tam da cebine koyabileceğin türde, sana beni hatırlatacak bir şey var. Haydi, gel benimle." Peşimden gelip gelmediğine bakmadan ağaçtan aşağı inmeye başladım. Yere en yakın dalda sallanıp kendimi aşağı bıraktım.

Sırt çantamı ararken bir hışırtı işittim. Yukarı baktığımda annemin ağacın gövdesinden aşağı kaydığını gördüm. Ateş muskamı çantamın ceplerinden birinden çıkardım. Son zamanlarda başımın sıkça belaya girdiği düşünüldüğünde muska annemde daha güvende olurdu.

"Bunu yaşamımda korkunun daimi ve bana arkadaşlık eden tek şey olduğu bir dönemde kazanmıştım." Muska Ixia'nın yılda bir düzenlenen Ateş Festivali'nin akrobasi yarışmasının birincilik ödülüydü. Ödülün ardından hayatımın en kötü dönemi

gelmişti. Fakat artık sonuçlarını bilmeme rağmen yine olsa yine muska için yarışırdım. Muskayı anneme uzattım. "Bu benim için çok değerli olan dört nesneden biri. Sende kalmasını istiyorum."

Perl ateş muskasını inceledi. "Diğer üçü neler?"

"Kelebeğim ve yılanım." Kolyemi dışarı çıkardım ve bileziğimi gösterdim.

"Bunları senin için biri mi yaptı?" Bana daha fazla soru sormasına fırsat vermeden "Evet. Bir dost," dedim.

İnce kaşlarından birini yukarı kaldırsa da tek sorduğu "Sonuncusu ne?" oldu.

Çantamın içini yoklarken annemin bir silaha sevgiyle bağlı olduğumu duyduğunda şoke olup olmayacağını düşünüyordum. Mükemmel bir kız evlat olmaktan uzak olduğum için hiç şaşırmayacağına hükmettim. Sustalımı ona uzatıp kabzasındaki gümüş sembollerin ne anlama geldiğini söyledim.

"Bu da mı aynı dostundan?" diye sordu.

Gülerek ona Ari ve Janco'dan bahsettim. "Onlar benim için dosttan öte birer ağabey gibidir."

Annemin gülümsemesi bana fırtına sonrası açan güneş gibi göründü. "Ixia'da seni düşünen insanların olduğunu bilmek güzel." Ateş muskamı pelerininin ceplerinden birine koydu. "Ateş gücü simgeler. Bunu hep yanımda taşıyacağım."

Perl bir süre bana sıkıca sarıldıktan sonra kollarını benden ayırıp "Çok üşümüşsün. Pelerinini giy. İçeri gidelim," dedi.

"Peki, anne."

Esau ve Irys bizi yerleşkenin batı yakasındaki konuk odalarında bekliyorlardı. Babamın beni kemiklerimi kıracakmış gibi sert kucaklamasına katlanmamın ardından anne-babamın birlikte akşam yemeği yeme teklifini geri çevirmem gerekti. Yıkanıp uyuma arzum açlığıma baskın çıkmıştı. Ancak ertesi günün çoğunu yanlarında geçirme sözü vermem karşılığında

yanlarından ayrılmama izin verdiler. Irys hamama kadar eşlik etti. Gözlerinin altı morarmıştı ve en az benim kadar bitkin görünüyordu. Düşünceli bir hali vardı.

"Annene büyü mü yaptın sen?" diye sordu.

"Sanmam. Neden sordun?"

"Huzurlu görünüyordu. Belki de içgüdüsel bir şekilde yapıvermişsindir."

"Öyle olduysa çok fena. Gücümün üzerinde mutlak kontrol olmalı. Değil mi?"

"Kuralların hepsinin seni bağlamadığını düşünmeye başlıyorum, Yelena. Belki de güçlerinin alışagelmedik bir biçimde gelişmesinin nedeni yetiştirilme tarzın veya büyünü geç yaşta kontrol etmeye başlamandır." Yüzümdeki ifadeyi görünce "Yine de endişe edecek bir şey yok. Bunun sana fayda sağlayacağına inanıyorum." diye ekledi.

Hamama varınca Irys'ten ayrıldım. Uzun süre sıcak suyun altında kalmamın ardından güçbela daireme gittim. Uyumadan önce aklımdaki son şey Irys'in başıma başka muhafızlar dikmeyecek kadar bana güvenmesinin bende uyandırdığı şaşkınlıktı.

Irys'in zihinsel çağrısı beni uyandırdığında bana rüyasız uykuma az önce dalmışım gibi gelmişti. Parlak günışığı karşısında gözlerimi kırpıştırıp kafamı toparlamaya çalıştım.

Çağrısına karşılık verdim. *Vakit ne?*

Kuşluk vakti.

Sabah mı? Bunun anlamı dün öğlenden beri uyuduğumdu. *Beni neden uyandırdın?*

Konsey acilen toplantıya çağrıldı ve senin de hazır bulunman gerekiyor.

Acil toplantı mı?

Goel öldürüldü ve Cahil Danışman Ilom'un kılık değiştirmiş Valek olduğunu iddia ediyor.

28

Goel öldürüldü mü? Valek yakalandı demek? Yorgun zihnimle Irys'in söylediklerini tam olarak idrak edememiştim ve daha ona tek soru soramadan Irys zihinsel temasımızı kesmişti. Hemen üstümü değişip konsey binasına koştum.

Valek, Goel'i öldürmüş müydü? Ayrıca Valek gerçekten göz altındaysa Sitialılara kendisini idam etmek için bir sebep daha vermişti. Valek'in kalede olmasına şaşırmış gibi mi görünmeliydim yoksa orada olduğunu bildiğimi kabul mü etmeliydim? Goel'in katilinin suç ortağı olarak mı görülecektim? Belki de benden şüpheleniyorlardı. Irys'e sadece Goel'i nerede bulabileceklerini söylemiş, oradaki diğer kişilerden ona bahsetmemiştim.

Zihnimin içi yanıt bekleyen sorularla doluydu. Konsey binasına uzanan basamakların önünde durup saç örgümü ve giysilerimi düzelttim. Üzerimde Fındık'ın benim için diktiği yeni gömlek ve etek pantolon vardı. Peşimde kimsenin olmadığından emin olmak için çevreme bakındım. Irys başımın çaresine bakacağıma güveniyordu. Güvenini boşa çıkaramazdım.

Konsey üyeleri, dört usta büyücü, bir avuç hisar muhafızı ve Cahil ana salonda toplanmışlardı. Aralarındaki tartışmalar

kulakları sağır edici bir hal almıştı. Cahil'in Sandseed'lerin konsey üyesine doğru hararetle kollarını salladığını gördüm. Konsey üyesinin verdiği yanıt karşısında kıpkırmızı yüzü öfkeyle çarpıldı.

Birinci Büyücü Roze Featherman toplantıyı düzene sokmak için elindeki tokmağı masaya vurdu. Konsey üyeleri yerlerini alırken bile konuşmalar devam etti. Karşılama merasiminde kullanılan süslemeler kaldırılmış, Roze ve diğer üç büyücünün kavisli tabanında, klan atalarının ise düz kenarlarında oturdukları U şeklinde bir masa kurulmuştu. Cahil'in de yerini alması yla şimdi masanın her iki yanında altışar kişi oturuyordu. U'nun ortasına ahşap bir podyum yerleştirilmişti. Ben yandaki duvarın dibinde duran yüzbaşı ve emrindeki muhafızların yanında bekliyor, eriyip mermere karışmayı diliyordum.

Roze "Şu Teğmen Goel Ixia konusuna değinelim," emrini verdi.

Şaşkınlık içinde Irys'e baktım.

Irys zihnime seslenip gerekli açıklamayı yaptı. *Tüm kuzeyli mülteciler klan isimleri olarak Ixia'yı almışlardır. Cahil onların klan lideri olarak görülüyor. Bu fahri bir klan ve paye. Cahil'in ne toprağı ne de konseyde oy kullanacak gücü var.*

Bu durum Cahil'in konseye olan küskünlüğünü ve komutana karşı düzenleyeceği seferberlikte konseyin desteğini alamamasından kaynaklanan hayal kırıklığını açıklıyordu.

Roze salondakilere "Teğmen Ixia kalenin güneyinde, Featherstone Klanı'na ait topraklarda kalan terk edilmiş bir tarlada ölü bulundu," diye seslendi. "Şifacılar kendisinin kalbine saplanan bir kılıçla öldürüldüğünü belirlediler."

Konsey üyeleri aralarında mırıldandılar. Roze soğuk bir bakışla onları susturdu. "Cinayet silahı olay yerinde bulunmadı ve şu an çevredeki tarlalarda arama çalışmaları gerçek-

leştirilmekte. Dördüncü Büyücü'ye göre Yelana Liana Zaltana kurbanı gören son kişiymiş. Kendisini tanık kürsüsüne davet ediyorum."

On altı çift göz bana çevrildi. Gruptakilerin yüzlerinde düşmanca, endişeli, sıkıntılı ifadeler vardı.

Irys zihnime seslendi. *Meraklanma. Onlara olanları anlat.*

Tanık kürsüsü olması gerektiğini düşündüğüm podyuma gittim.

Roze "Açıklamanı yap," dedi.

Onlara kaçırılmamı ve kaçışımı anlattım. Goel'in bedenini kontrol altına aldığımı söylediğimde toplu bir şaşkınlık nidası yükseldi. Fısıltılarda "Etik Yasası" sözü sıkça işitiliyordu.

Irys ayağa kalkıp konuştu. "Nefsi müdafaa esnasında büyü kullanmanın yasaya aykırı bir yanı yok. Aslen Goel'e herhangi bir zarar vermeden kaçtığı için kınamamız gerek onu."

Konsey üyeleri Goel'in güdülerine dair sonu gelmez sorular sormaya başladılar. Beni korumakla görevlendirilmiş olan muhafızların ilaçla bayıltıldıklarını teyit etmeleriyle nihayet konseyin soruları dindi.

Roze "Goel'i kulübede zincirlenmiş halde bıraktın. Bu onu son görüşün müydü?" diye sordu.

"Evet," yanıtını verdim.

"Doğruyu söylüyor." Roze'un yüzünü ekşittiğine bakılırsa bu sözü söylemek zoruna gitmişti. "Goel'in öldürülmesiyle ilgili soruşturma devam edecek Yelena, oturabilirsin." Roze eliyle kendisinin ve diğer usta büyücülerin arkasında kalan bir banka işaret etti. "Öyleyse diğer konuya geçebiliriz. Cahil Ixia'yı tanık kürsüsüne davet ediyorum."

Banka doğru yürürken Cahil'in yanından geçtim. Mavi gözlerinde katı bir kararlılık vardı ve benimle göz göze gelmek istemedi. Ahşap bankın kenarına oturduğumda, kendimi suç-

lamalara hazırlamış olmama rağmen Cahil'in sözleri kalbimin korkuyla sıkışmasına neden oldu.

"...Valek'in kandırmacası âşığının ve baş casusunun Yelena Zaltana olduğunu doğruluyor."

Salonda her kafadan başka ses çıkıyordu. Roze tokmağını masaya vursa da kimse ona kulak asmadı. İçerideki herkese sessiz olmaları emrini verdiğinde gücünü hissettim. Salondakileri ancak kısa bir süre sustursa da bu kadarı meramını dile getirmesine yetmişti.

Roze "Cahil, kanıtların nerede?" diye sordu.

Cahil hisar muhafızlarından birine doğru hareketlendi. Muhafızın salonun arka duvarındaki bir kapıyı açmasıyla Yüzbaşı Marrok ve Cahil'in dört adamı Danışman Ilom'u yanlarında sürükleyerek salona girdiler. Ilom'un kolları arkadan kelepçelenmişti ve dört muhafız kılıçlarını üzerine doğrultmuştu. Büyükelçi Signe ve bir avuç Ixia askeri kasvetli kafilenin peşinden gidiyorlardı.

Valek'le göz göze gelmeye çalışsam da öfkeli bakışları konsey üyelerine çevriliydi.

İlk söze giren Büyükelçi Signe oldu. "Bir açıklama istiyorum. Bu bir savaş sebebi."

Roze "Cahil sana bu mesele bir sonuca bağlanana dek danışmanı serbest bırakmanı istemiştim," dedi. Kehribar rengi gözleri öfkeden alev alev oldu.

"Serbest bıraksaydım da kaçsa mıydı? Yo. Onu buraya getirip maskesini herkesin gözü önünde indirmeyi tercih ettim" Cahil, Ilom'a doğru yürüyüp saçını çekiştirdi.

Korku içinde büzülsem de beklediğim şey gerçekleşmedi. Acı içinde haykıran Ilom'un başı öne eğildi. Pes etmeyen Cahil bu kez Ilom'un burnunu çekti ve pençesini çenesinin altındaki deriye geçirdi. Boynundaki çiziklerden kan akan Ilom acı için-

de ciyakladı. Cahil afallamış halde geri adım attı. Bir kez daha elini Ilom'un yüzüne atsa da Marrok onu tuttu. Cahil'in ağzı şaşkınlıktan açık kalmıştı.

Roze "Danışmanı serbest bırakın," emrini verdi.

Yüzü öfkeden kıpkırmızı kesilmiş olan Cahil ve adamları salondan çıkartılırken Ilom'un kelepçeleri çözüldü. Toplantı sona ererken Roze özür dilemek için alelacele büyükelçinin ve Ilom'un yanına gitti.

Banktan kalkmadan Rose'un sözlerinin ardından Signe'nin öfkeli, Ilom'un asık suratlarının daha makul ifadelere bürünüşünü izledim. Dikkatleri üzerime çekmek istemiyor, Cahil'in benimle ilgili diğer suçlamalarını kimsenin anımsamamasını diliyordum.

Ilom beni de en az Cahil kadar şaşırtmıştı. Numaralarına aşina olsam da Valek beni şaşırtmaya devam ediyordu. Ixia'lı muhafızlara göz atınca içlerinden biri halinden son derece memnun görünüyordu. Muhtemelen Valek Danışman Ilom'un kılığına girdiğinde Ilom muhafız üniforması giymiş, ne zaman Valek Sitia'da gizlice dolaşacak olduğunda Ilom yine kendi kimliğine bürünmüştü.

Nihayet, konsey üyeleri ve Ixia'lılar salondan ayrılmaya başladılar.

Irys zihnime seslendi. *Valek'e gitmesini söyle. Tehlike çok büyük.*

Demek biliyordun.

Tabii. Heyette onun da yer alacağını umuyordum.

Seni rahatsız eden burada oluşu değil. Sitia hakkında bilgi toplaması.

Buraya senin için geldi. Birlikte vakit geçirdiğiniz için memnunum.

Peki ya Goel'i o öldürmüşse?

Goel senin için bir tehlikeydi. Onu tutuklamayı tercih ederdim ama ölümüne üzüldüğümü söyleyemem.

Irys "Git de bir şevler ye. Betin benzin solmuş," dedi.

"Aman ne iyi. Şimdi bir annem bir de analığım var"

Irys güldü. "Bazılarının fazladan desteğe ihtiyaçları oluyor." Elini dizime hafifçe vurup Bain'i aramaya gitti.

Salondan tam ayrılacakken Bavol Zaltana'nın bana doğru geldiğini gördüm. Yanıma gelmesini bekledim.

Bavol "Büyükelçi Signe seninle görüşmek istiyor," dedi.

"Ne zaman?"

"Şimdi."

Bavol beni büyük salondan çıkardı. İkimiz konsey salonunda yürürken Bavol "Büyükelçiye konuk olarak geldiğinde işlerini yürütmesi için burada bir büro verildi," dedi. Devasa konsey binası tüm bir Sitia hükümetini içinde barındırıyordu. Bürolar ve toplantı odalarında devlet idaresinin gerektirdiği gündelik koşuşturmanın gürültüsü yükseliyordu. Yeraltındaki bir arşiv odasında resmi evraklar saklanıyor, yerel kayıtlar ise her klanın meclis binasında muhafaza ediliyordu.

Aklıma Sandseed'lerin sabit bir meclis binalarının olmadığı geldi. Ovada bir yerden diğerine seyahat ederken kayıtlarını yanlarında mı taşıyorlardı? Neden sonra aklıma Irys'in Sandseed'lerle ilgili nutku ve klanın arşivini sözlü gelenekle tuttuğu, tarihlerini öykü dokumacılarıyla sonraki nesillere aktardığı geldi. Maviye boyanmış Ay Adam'ın konseyin yer altındaki arşiv odasında oturur halde hayal edip gülümsedim.

Bavol bana soran gözlerle baktı.

"Arşiv odasını düşünüyordum da," dedim. "Sandseed Klanı'nın konseye nasıl bilgi ilettiğini hayal ediyordum."

Bavol gülümsedi. "Onlarla anlaşmak hep zor olmuştur. Yöntemlerinin... Nasıl desem? 'Sıra dışılığını' hoş görüyoruz. İki yılda bir konseye bir öykü dokumacı gelir ve klanla ilgili gelişmeleri bir katibe yazdırır. İşe de yarayan bir yöntem, kayıtların

tutulması ülkemizde huzurun sürmesi için önemli. İşte geldik." Bavol açık bir kapıya işaret etti. "Sonra yine konuşuruz." Bavol başını ve omuzlarını hafifçe öne eğdikten sonra uzaklaştı.

Belli ki Bavol davetli değildi. Bir kabul odasına girdim. Danışman Ilom sade bir masada oturuyordu. Boynundaki çizikler artık kanamıyordu. İki muhafız kapalı bir kapının önünde nöbet tutuyordu.

Ilom ayağa kalkıp kapıyı çaldı. Kulağıma cılız bir sesin gelmesinin ardından Ilom kapı tokmağını çevirdi. "Geldi," dedikten sonra kapıyı daha da açıp içeri girmemi işaret etti.

Büyükelçi Signe'nin bürosuna girdiğimde işlevsel mobilyaların dışında içeride hiçbir süsleme olmadığını fark ettim. Arkasında dikilen muhafızları gönderdi. Bu iki askerin de Valek olmadığını fark ettim. Acaba Valek nereye kaybolmuştu? Ari ve Janco muhtemelen izinliydiler.

İkimiz baş başa kalınca Signe "Dün ortalığı epey karıştırdın," dedi.

Güçlü bakışları beni süzdü. Görünüşüne hayret ettim. Komutanla aynı ince yüz hatlarını taşımasına rağmen uzun saçı ve gözlerini çevreleyen ince sürme yaşını hiç göstermeyen güzelliğini ortaya çıkarmıştı.

Diplomatik bir tavra bürünerek "Umarım iyi uyumuşsunuzdur," dedim.

Elini sallayarak sözümü geçiştirdi. "Yalnızız. Rahatça konuşabilirsin."

Başımı iki yana salladım. "Usta büyücülerin kulağı her yere ulaşır." Aklıma muhtemelen büyükelçiyi dinlemeyi vatanseverlik addedecek olan Roze geldi.

Signe anlayışlı bir edayla başını salladı. "Anlaşılan şu kral özentisi bazı *yanlış* bilgiler edinmiş. Bu nasıl oldu bilemiyorum."

"Taraflar arasındaki iletişim bozukluğundan olsa gerek."

Signe "Yani bundan böyle dayanaksız suçlamalar olmayacak, öyle mi?" diye sordu.

Bakışı boğazıma dayalı bir bıçak gibi beni delip geçiyordu. Kılık değiştirdiğini sır olarak saklamayı nasıl başardığıma şaşıyordu.

"Hayır." Avucumu açıp komutanın sırrını kimseye, hatta Valek'e bile söylememeye yemin ettiğimde açtığı yarayı gösterdim.

Bu düşüncem aklıma Irys'in Valek'in Sitia'dan ayrılmasını istediğini getirdi. Kelebek kolyemi çıkardım. "Bazı dedikodular için için yanıyor. Ortada hiç gazyağı kalmamalı ki bir başka yangınlar da çıkmasın."

Signe'i Valek'in durumundan haberdar etmem gerekiyordu. "Bu tavsiyeni dikkate alacağım. Ancak seninle tartışmam gereken bir başka mesele var." Signe siyah, deri evrak çantasından bir parşömen tomarı çıkardı. Tomarı açıp ellerine aldı.

"Komutan sana bir mesaj göndermiş. Aranızda geçen son konuşma üzerine epey düşünmüş. Kendisine sunulan tavsiyeyi makul bulmuş ve önerilerin için sana teşekkür etmek istiyor."

Signe kâğıt tomarını bana verdi ve "Bu, büyü eğitimini bitirdiğinde bizi ziyaret etmen için bir davet. Bir haftaya kadar Ixia'ya dönmeyi planlıyoruz," dedi. "Yanıtını biz buradan ayrılmadan vermen gerekiyor."

Bu son sözü huzurundan çekilmemi istediği anlamına geliyordu. Büyükelçinin önünde eğilip bürosundan çıktım. Hisara giderken bana söylediklerinin şaşkınlığı içindeydim. Komutan benim için bir idam emri çıkarmışken Ixia'ya gitmek intihar olurdu.

Komutanın mesajının yazdığı parşömen tomarını açmadan önce ateş yakıp dairemin iyice ısınmasını bekledim. Alevlerin

dansına bakarken Komutan Ambrose'un teklifini düşündüm. Elimde tuttuğum benim için çıkardığı idam fermanıydı. Fakat fermanı öylece ateşe atmak o kadar da kolay değildi. Belgenin üzerinde küçük bir not eklenmişti.

Ixia'ya bağlılığımı ispatlarsam emir hükümsüz olacaktı. Ixia'lı generallere bir büyücünün Ixia için çalışmasının faydalarını gösterirsem danışman yapılacaktım. Tüm bunları yaparsam Ixia'ya dönebilecek, dostlarıma, Valek'e kavuşabilecektim.

Cahil konsey toplantısında beni baş casuslukla itham ettiğinde farkında olmadan muhtemel geleceğimi görmüştü.

29

Çelişen duygularım, çelişen sadakatim, çelişen arzularım şöminedeki alevler gibi göğsümün içinde yanıp tutuşuyordu. Bir türlü karar veremediğimden idam fermanını sırt çantama sakladım. Bu konuyu bir başka zaman düşünmem daha iyi olacaktı.

Anne-babama verdiğim sözü anımsadım. Öğle yemeğinde olacakları ümidiyle yemek salonunun yolunu tuttum. Yolumun üzerinde Dax'le karşılaştım.

Adımlarını bana uydurup "Yelena," dedi. "Seni görmeyeli günler oldu."

"Eminim benimle ilgili son öğrenci dedikodularını anlatmak için can atıyorsundur. Doğru mu?"

Gücenmiş gibi yaparak "Boş gezenin kalfası *değilim*. Şu ara dedikodulara kulak kabartmakla fazlaca meşgul olmuş olabilirim ama değilim," dedi.

Gözlerimi ona diktim.

İç çekti. "Peki, sen kazandın. Sıkıntıdan patlayacak haldeyim. İkinci Büyücü dedektifçilik oynuyor ve bir projeden başını kaldıramayan Gelsi'yle de hiç görüşemiyoruz." Dax drama-

tik bir tavır içinde bir süre için sustu. "Hayatım öyle sıkıcı ki teselliyi senin maceralarında buluyorum."

"Dedikodularda da epey gerçek payı olduğu için..."

"Maceraların efsanelere dönüştü." Kollarını açıp güldü. "Peki şimdi nereye gideceksin? Bir ejderha mı öldüreceksin? Mütevazı yaverin olarak peşine takılabilir miyim? Her gece güç asanı gömleğimle parlatacağım. Sözüm söz."

Sesime iğneleyici bir ton katarak "Sorunlarımın seni eğlendirdiğine memnun oldum," dedim. "Ben anne-ba... Şey... Ağaç Kralı ve onun kraliçesini arıyorum. Hisarda görünmez bir ordu toplayan şeytani ağaç zararlılarına bir saldırı düzenleyeceğiz."

Dax'in gözleri parladı. "Bu sabah Ağaç Kraliçesi'nın maceraları kulağıma çalınmıştı."

Aramızdaki oyunun tadı kaçmıştı. Öğrencilerin annem hakkındaki dedikodularını duymak istemiyordum. Dax'e ayrıntılara inemeden bana eşlik etmesi teklifinde bulundum.

Anne-babam yemek salonundaydı. Onlara katıldık. Biz yemek yerken, Dax'ın varlığı işime geldi. Sohbetin konuları okulla, atlarla ve gündelik konularla sınırlı kaldığından annem ve babam beni konsey toplantısı hakkında sorguya çekme fırsatı bulamadılar. Annem, Dax için özel bir kolonya damıtmayı teklif ettiğinde Sitiali bir arkadaş edinmemin onu sevindirdiğini anladım.

Dax'e veda ettikten sonra, annemlerle birlikte konuk odalarına gittim. Perl bana küçük mutfakta çay demlerken Esau'ya kürar konusunu sordum. Irys, Ferde'nin beni kaçırdığı endişesine kapılmış ve ona ilaçtan bahsetmişti.

Nasırlı elini yüzüne koydu. Başını iki yana sallayarak "Ilacın bu şekilde kullanılacağı hiç aklıma gelmemişti," dedi. "Yeni bir şey keşfettiğimde yan etkilerini ve maddenin nasıl iyiye ve kötüye kullanılabileceğini ortaya çıkarana dek üzerinde de-

neyler yaparım. Sonra iyi yanlarıyla kötü yanlarını kıyaslarım. Bazı keşifler asla gün yüzü görmez ama faydaları risklerinden fazla olanlar mükemmele ulaşmamış olsalar da kullanılır."

Perl elinde bir çay tepsisiyle içeri girince Esau sustu. Babam beni gözleriyle uyarınca annemin Ferde'nin kuarı iğrenç emelleri için kullandığından haberi olmadığını anladım. Annem çayı servis edip yanıma oturdu. Öğle yemeğinde giydiği pelerini sütlerine girince çıkarmıştı.

Bana "Konsey toplantısında ne oldu?" diye sordu.

Cahil'in Danışman Ilom'a yönelttiği ithamları biraz yumuşatarak ikisine aktardım. Valek'ten bahsettiğimde Perl'in eli boynuna gitse de ona Cahil'in yanıldığının ispatlandığını söylememle rahatladı. Cahil'ın Valek'le bağlantım olduğuna dair iddialarına hiç değinmeden onlara Goel'in öldürüldüğünü söyledim.

Perl "İyi olmuş," dedi. "Böylece onu lanetleme zahmetinden kurtuldum."

"Anne!" Şaşırmıştım. "Gerçekten bunu yapabiliyor musun?"

"Parfümler ve kokulardan başka şeyler de yapabilirim."

Esau'ya baktım. Başını salladı. "Reyad ve Mogkan'ın ölmesi isabet olmuş. Yoksa annen öfkelendi mi hayal gücü sınır tanımaz."

Anne-babamın bana daha ne sürprizler yaşatacaklarını merak ediyordum. Konuyu değiştirip onlara hısara yolculuklarının nasıl geçtiğini ve Zaltana ailesine dair sorular sordum ve söz verdiğim gibi o günü yanlarında geçirdim.

Vakit iyice ilerleyince Esau daireme kadar bana eşlik etme teklifinde bulundu. Başta reddettim. Goel'e yaptıklarımdan sonra başıma muhafız dikilmiyordu. Esau ısrar edip Perl kaşlarını çatınca aklıma Perl'ün lanetlerle ilgili sözleri geldi ve hiddetinin hedefi olmamak için razı geldim.

Yerleşke sessiz ve boştu. Ağaçların üzerindeki buzlar ay ışı-

ğında pırıldıyordu. Dolunaya yalnızca dört gün kalmıştı. Elim Valek'in yılanına gitti. Bileziği kolumda döndürdüm.

Daireme giden yolu yarıladığımızda Esau "Sana kurarla ilgili bir şey daha söylemeliyim."

"Daha fazlası mı var?"

Başını salladı. "Kürarı Sandseed'lere gerekli bütün deneyleri yapmadan göndermemin nedeni ısırgan otu bitkisiydi. Bu bitki Avibian Ovası'nda yetişir ve temas ettiği kişide günler süren bir acıya neden olur. Çoğu zaman fark etmeden bu otların arasına giren de çocuklardır. Kürarın düşük dozları ısırgan otunun açtığı yarayı mükemmel bir şekilde uyuşturuyor. Aklıma hiç birinin yüksek dozlar kullanarak tüm bedeni felce uğratacağı gelmemişti." Esau elini omzuna dökülen gri saçında gezdirip kaşlarını çattı. "Sonra o sırada bana önemsiz görünen bir başka yan etki keşfettim. Fakat şimdi..." Esau durup bana doğru döndü. "Yüksek dozlarda kürar bir kişinin büyü yeteneğini de felce uğratıyor."

Kanın yüzümden çekildiğini hissettim. Bunun anlamı kurarın usta büyücüyü tamamen çaresiz bir hale sokabileceğiydi. Gizli değiş tokuş ertesi günün gecesinde gerçekleşecekti. Ilacın etkisiyle hareket edemez hale gelsem de büyümü kullanabileceğimi düşündüğümden Goel'in bedenini kontrol altına aldığım andan beri aklımda Ferde'ye de aynı şeyi yapmak vardı. Fakat anlaşılan artık kürarlı iğneyi yemekten mutkala sakınmalıydım.

Babam gözlerimdeki korkuyu görmüş olmalıydı. "Bir tür panzehir var," dedi.

"Panzehir mı?"

"Kurarın etkisini tamamen tersine çevirmese de büyü üzerindeki felci kaldırıyor, hissiyatı bir nebze geri getiriyor. Fakat birkaç yeni sorun çıkarıyor." Esau hayal kırıklığı içinde başını

iki yana salladı. "Henüz üzerinde yeterince deney yapmadım."

"Neymiş bu?"

"Theobroma."

Bu da Esau'nun bahsettiği yeni sorunları açıklıyordu. Kahverengi tatlıyı yemek zihni büyünün etkisine açıyordu. Theobroma'nın etkisi altında zihinsel savunmam benden zayıf bir büyücüye karşı bile etkili olamazdı.

Babama "Ne kadar Theobroma gerekir bana?" diye sordum.

"Çok." Sonra düşünüp "Fakat konsantre hale getirebilirim" diye ekledi.

Soğuk bir rüzgâr iliklerime işledi. Yürüyüşümüze devam ederken pelerinime iyice sarındım.

Esau "Tadı o kadar güzel olmaz ama miktarı azalır," dedi.

"Yarına hazırlayabilir misin?" diye sordum.

Gözlerini bana dikti. Şefkatli gözlerinde endişe vardı.

"Annene bahsedemeyeceğim türde bir şey mi yapacaksın yoksa?"

"Evet."

"Önemli mi?"

"Çok."

Babam teklifimi düşündü. Daireme vardığımızda bana sarıldı. "Ne yaptığının farkında mısın?"

"Bir planım var."

"Yelena onca güçlüğe rağmen yuvana dönmeyi başardın. Bu kez de başarılı olacağını düşünüyorum. Panzehir yarın öğlen elinde olacak."

Ben içeriyi kolaçan ederken Esau yavrusunu himaye eden bir ayı gibi kapı eşiğinde dikildi. Herhangi bir tehlike olmadığından emin olunca bana iyi geceler dileyip konuk odalarının yolunu tuttu.

Yatağıma uzanıp Esau'nun bana verdiği bilgiler üzerine düşün-

düm. Panjurlarım ardına kadar açılınca yattığım yerde doğrulup yastığımın altındaki sustalıyı kaptım. Valek kıvrak ve zarif hareketlerle pencereden tırmanıp içeri girdi ve hiç ses çıkarmadan yatağımın üzerine atladı. Panjurları kapattıktan sonra yanıma geldi.

"Gitmen gerek. Burada olduğunu bilen çok kişi var," dedim.

"Biz katılı bulana kadar olmaz. Ayrıca komutan bana büyükelçiyi koruma emri verdi. Gitseydim görevimi ihmal etmiş olurdum."

"Ya sana eve gitmeni emrederse?" Yüzünü görebilmek için ona doğru döndüm.

"Komutanın emri diğer tüm emirlerden üstündür."

"Valek, yoksa sen?."

Sorumu bir öpücükle yarıda kesti. Onunla konuşmam gereken bir sürü konu vardı. Goel'in ölümü, komutanın teklifi. Fakat bedeni bedenime dayanıp misk kokusu burnuma gelince cinayete ve entrikalara dair tüm düşünceler buhar olup uçtu. Neşe içinde gülümsedi. Birlikte geçirebileceğimiz süre kısıtlıydı ve geceyi konuşarak heba etmek istemiyordum.

Gündoğumunun yarı karanlığında uyandığımda Valek gitmişti. Fakat yeni bir kuvvetle dolduğumu hissediyordum. Ferde'yle randevum gece yarısı gerçekleşeceğinden gün boyu planımı gözden geçirdim.

Irys sabahki dersimde benden yine nesneleri hareket ettirmemi istedi. Bu beceriyi elde etmem için önümde epey zaman vardı. Irys'e nesneleri hareket ettirmek yerine zihinsel savunmamı güçlendirmek üzerine çalışıp çalışamayacağımızı sordum. Esau'nun panzehirini kullanmam gerekirse Theobroma'nın etkisi altındayken Ferde'nin büyüsünü bloke edebilecek kadar güçlü bir bariyer oluşturabilmeyi istiyordum.

Irys dersi bitirmeden önce "Goel'le karşılaşmanızın yorgunluğu hâlâ üzerinde mi?"

"Biraz Neden sordun?"

Bana ironik bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Bir haftadır her gün Opal'ı arama çalışmalarının nasıl gittiğini sorup duruyordun. Fakat bugün hiçbir şey sormadın."

"Haberleri senden bekledim."

Irys "Aşama kaydediyoruz!" dedi. "Baksana, bize güvenmeyi öğrenmeye başladın." Sonra gözlerindeki mizahi bakış kayboldu. "Hiçbir haber yok. Kalede veya ovada olduklarını sanmıyoruz. Bu yüzden de aramayı daha geniş bir alana yaydık."

Telaş içinde babamı aramaya çıktığımda göğsüm suçluluk duygusuyla sıkışıyordu. Irys ve diğerleriyle birlikte çalışmayı istiyor olsam da şimdi sadece Valek'in desteğiyle Ferde'yle buluşmaya gidecektim. Valek'in tek başına dört silahlı adama bedel olduğuna güvenim tam olsa da planlarımızdan Irys'e bahsetmemiştim. Gerçek bir Sitialıdan beklenen bu bilgiyi konseyle paylaşması olurdu.

Peki Irys'e neden güvenmiyordum? Çünkü randevuya gitmeme izin vermezdi. Sitia büyük bir tehlike altında olsa da bensiz kurulan bir pusu işe yaramazdı. Irys en nihayetinde Ferde'yi bulacaklarını ve Opal'ı feda etmenin Sitia uğrunda küçük bir bedel olduğunu düşünüyordu. Ben ise her şeyi riske etmenin Ferde'yi durdurmanın tek yolu olduğuna inanıyordum. Çözüm risklerin farkında olmakta ve onları asgariye indirmekteydi.

Irys büyü becerilerimle Ferde'yi yakalayamayacağıma inansa da Sitia'nın en güçlü büyücüsü olan Roze'un derinlerdeki düşüncelerimi çıkarıp almasına engel olmuş, Tula'nın bedenini iyileştirip bilincine ulaşmış, Goel'in bedenini kontrolüm altına almıştım ve çok yakında kürarın panzehiri elimde olacaktı.

Güven karşılıklı inşa edilmesi gereken bir şeydi. Sadakat de öyle. Peki hiç sadakat duyuyor muydum? Irys'e evet. Ya Sitia'ya? Sitia için aynı şeyi söyleyemiyordum.

Opal'ı kurtarmayı ve Ferde'yi yakalamayı başarsak da Irys derslerime son verecekti. Bu üzücü düşünce beni geleceğimi ve komutanın teklifini düşünmeye itti.

Irys benimle ilişkisini kesince Sitia'ya karşı hiçbir yükümlülüğüm kalmayacaktı. Komutana Cahil'in bir ordu kurup Ixia'nın başına geçme planlarını anlatabilirdim. Cahil denen o sansar hiç vicdan azabı duymadan konseye Valek'le olan bağlantımdan bahsetmişti.

Babam konuk odalarının dışında beni bekliyordu. Theobroma'yı konsantre hale getirip narbülbülü yumurtasıyla aynı ebatta ve şekilde tek bir hap çıkarmıştı.

"Erimesin diye üzerini jelatinle kapladım."

"Erimesin diye mi?"

"Kurar seni dondurduğunda Theobroma'yı nasıl yiyeceksin?" Ne kastettiğini anlamamla gözlerim kocaman açıldı. Babam konuşmasına devam etti. "Bu hapı dişlerinin arasında tutabilirsin. Kürar iğnesini yersen tek yapman gereken hapı ısırıp çene kasların felce uğramadan önce yutabileceğin kadarını yutmak. Hapın kalanı da eriyip boğazından aşağı inecektir."

Bu panzehirin varlığını öğrenmeden önce amacım kürar iğnesinin vücuduma asla batmamasını sağlamaktı. Ferde'ye kendi rızamla gidersem kürarı kullanmasına gerek kalmazdı. Ya da öyle olacağını umuyordum. Hap sayesinde o geceki randevuya daha da kendimden emin gidecektim. Ayrıca Esau bana bir fikir vermişti. Babamdan birkaç malzeme daha ödünç aldım.

İkindinin geri kalanını Zitora'yla savunma antrenmanları yaparak geçirdim ve anne-babamla yediğim akşam yemeğinin ardından ahıra gittim. O gün her şeyi son kez yapıyormuşum gibi tuhaf bir his içindeydim. Belki de bu his o geceden sonra hayatımın farklılaşacağı gerçeğinden kaynaklanıyordu.

Kiki hislerimi sezmişti. *Lavanta Hanım üzgün.*

Biraz. Kiki'yi bölmesinden çıkarıp tımar ettim. Genellikle ben onunla konuşurdum ama o gece sessizce işime bakıyordum.

Ben de Lavanta Hanım'la gideceğim.

Şaşırıp tımara ara verdim. Kiki'yle aramdaki bağın sadece duygulardan ve basit bir iletişimden ibaret olduğunu sanıyordum. Hislerimi ayırt edebiliyordu ve Goel beni tehdit ettiğinde ortaya çıkan türde içgüdüleri vardı. Fakat o ana dek bunların nedenini bilmediğini düşünüyordum.

Seni götürmem şüphe çeker.

Beni kokulu uzahlara götür. Lavanta Hanım'ın bana ihtiyacı var.

Aklımda söyledikleri, tımar fırçalarını elimden bıraktım. Cahil o günkü dersimiz için ahıra gelmemişti. Buna şaşırdığım söylenemezdi. Sanırım artık kendi başıma binicilik çalışacaktım. Fakat eyer veya beni kaldıran biri olmadan Kiki'nin sırtına nasıl binecektim?

Yelemi tut. Sıçra. Çek.

Kiki, ne de çok tavsiye veriyorsun bu gece.

Sözlerimi onayladı. *Zekiyim.*

İkimiz otlakta gezinirken teklifinin kıymetinin farkına vardım. Onu da yanımda götürecek ovada otlamasına izin verecektim. Değiş tokuşun gerçekleşeceği yer ova üzerinde bildiğim tek bölge olan Kan Kayası'ydı. Ferde'nin bunu nereden öğrendiği sorusu tüylerimi ürpertti.

Ferde'nin görünüşü ve düşünceleri hâlâ rüyalarıma giriyordu. Yanlışlıkla zihniyle bir bağlantı kurmuş olabilir miydim? Beni ele geçirmeye olan arzusu rüyalarımı kabuslara çeviriyordu. Artık yılanlardan kaçmıyordum. Aksine gelip beni sıkıca sarmalarını bekliyor, ısırıklarına kayıtsız kalıyordum. Rüyalarımda yaptıklarım Ferde'nin eylemleri kadar rahatsız edici olmuştu.

Kiki nin tırıs gitmeye başlaması beni düşüncelerimden uzaklaştırdı. Dengemi korumaya odaklandım. Bacaklarım ve

sırtım ağrımaya başlayınca Kiki durdu. Kiki'yi azıcık tımarladıktan sonra ahırdaki bölmesine götürdüm. Değiş tokuşa hazırlanmak üzere daireme gitmeden önce ona seslendim: *Görüşürüz.* Göğün kararmaya başlamasıyla kendime olan güvenimin yerini endişe aldı.

Kiki zihnime selendi. *Güven. Güven naneşekeridir.*

Güldüm. Kiki dünyaya midesinden bakıyordu. Naneşekeri iyi bir şeydi. Başkalarına güvenmek de öyle.

Valek beni dairemde bekliyordu. Donuk ifadesi yüzünü metal bir maske gibi gösteriyordu. Gözleri soğuk bakıyordu; cinai bakışıydı bu.

"Al." Bana balıkçı yaka bir gömlek ve siyah pantolon verdi. "Giysinin kumaşı seni kamışlardan atılan oklardan koruyabilir ama biri oku elle saplarsa dayanmaz."

"Bunlar harika" deyip ona teşekkür ettim. En azından sürpriz bir saldırıdan endişe etmeme gerek kalmayacaktı ve Ferde bana yeterince yaklaşırsa avantaj bana geçecekti.

Yeni giysiler bana bol gelmişti. Yenleri sıvayıp pantolon düşmesin diye kemer taktım.

Valek'in yüzüne anlık bir gülümseme oturdu. "Bunlar benim. Terziliğim de pek iyi değildir."

Sırt çantamı özenle hazırlarken yanıma sadece hayati malzemeleri aldım. Bunlar Theobroma, Esau'dan aldığım malzemeler, kancalı ipim, bir elma ve dövüş sopamdı. Ferde silahsız gelmemle ilgili bir talimat vermemişti. Maymuncuklarımı saçlarıma takıp sustalımı pantolonumun cebine açtığım delikten içeri attım. Valek her şeyi düşünmüştü. İğne iplik işlerinin ustası olmasa da dövüş sanatında üzerine yoktu.

Planımızı gözden geçirdik ve ona Kiki den bahsettim.

Bana "Yanımızda iri bir hayvan olmadan hisar ve kale girişinden geçmemiz zaten yeterince güç, aşkım," dedi.

"İcabına bakarım. Bana güven."

Bana ifadesiz, düz bir bakışla karşılık verdi.

Ona "Kiki'yi ovaya çıkaracağım ve buluşma yerine gitmeden önce sana kalenin giriş kapısına gitmen için zaman vereceğim," dedim. "Opal'ın güvende olduğundan emin olduğumda ve Ferde ortaya çıktığında harekete geçebilirsin."

Valek başını salladı. "Hiç şüphen olmasın."

Pelerinimi giyip yola koyuldum. Gece yarısına dört saat vardı. Yerleşkede bir avuç insan dolanıyordu. Yürüyüş yolları boyunca meşaleler yakılmıştı ve öğrenciler aceleyle akşam derslerine veya arkadaşlarıyla buluşmaya gidiyorlardı. Onlar için bir yabancıydım. Onları izleyen, aralarına katılmak için yanıp tutuşan, tek endişesinin Bain Bloodgood'un tarih yazılılarına çalışmak olmasını dileyen bir gölgeydim.

Kiki ahırdaki bölmesinde beni bekliyordu. Kapıyı açıp onu dışarı çıkardım. Üzerimde pelerin, sırtımda çantamla sırtına çıkmak gözümde iyice büyüdü. Bir tabure çekip üstüne bastım.

Alıştırma yapman gerek. Yabanda tabure olmaz.

Kiki haklıydı. *Başka zaman.*

Hisarın kapısına doğru yöneldiğimizde Kiki dönüp Irys'in kalesine baktı. *Büyülü Hanım.*

Irys'e değiş tokuştan bahsetmemiş olmamın verdiği, bastırdığım suçluluk duygusu her an zincirlerini kıracakmış gibiydi. *Epey bozulacak.*

Deli gibi çifte atarsa Büyülü Hanım'a naneşekeri ver.

Aramızı düzeltmek için naneşekerinden fazlasının gerekeceğini düşünerek güldüm.

Naneşekerinin iki tarafı da tatlıdır.

Kiki şifreli bir at tavsiyesi mi veriyordu bana? *Ay Adam'ın baban olmadığından emin misin?*

Ay Adam zeki.

Sözleri üzerine düşünüp gerçek anlamlarını çözmeye çalıştım. Hisarın kapısına varmadan bir büyü ipliği çekip farkındalığımı uzaklara yansıttım. Kapıda nöbet tutan iki muhafız vardı. Sıkılmış bir muhafız hasretle nöbetin bitmesini bekliyor, diğeri ise gecikmiş akşam yemeğinde ne yiyeceğini düşünüyordu. Bir taburenin üstünde bir büyücü uyukluyordu. Büyücünün uykusunu daha da derinleştirdim ve muhafızların istedikleri şeylerden faydalanarak onları kapıdan geçen at ve binicisinden başka şeylere odaklanmaya yönelttim. Askerlerden biri Güney Yıldızı'nın ne kadar uzaklaştığını görmek için göğe bakarken, diğeri de nizamiyede yiyecek bir şeyler aramaya çıktı. İkisi de bizi fark etmedi. Çok geçmeden gözden kaybolduk.

Kiki sessizce, rahvan adımlarla kalenin içinde ilerledi. Sandseed atları nalbantları yanlarına yaklaştırmazdı. Cinsin metal ayakkabılardan hazzetmediği iyi bilinirdi. Kalenin kapılarında dört muhafız nöbet tutuyordu. Bir kez daha geçişimiz esnasında muhafızların dikkatlerini başka yerlere çektim. Bizi göremeyecekleri kadar uzaklaştığımızda Kiki, Avibian Ovası'na doğru dörtnala koşmaya başladı. Yolu ve kaleyi göremeyecek kadar uzaklaştığımızda Kiki rahvan gitmeye başladı.

Aklım yine Kiki'nin naneşekerleriyle ilgili sözüne gitti. O günkü planın işe yaraması için ikimizin de üzerimize düşenleri yapmamız gerekiyordu. İki tarafın da tatlı olması gerekiyordu. Ayrıca güvenin naneşekeriyle aynı şey olduğunu söylemişti. Kastettiği Valek değil, Irys miydi?

Sonra yanıt zihnimde açıverdi. Kiki'nin tavsiyesinin ne anlama geldiğini çözdüğüme sevinmem mi yoksa bir attan tavsiye aldığım için kendimi budala gibi hissetmem mi gerektiğini bilemedim.

Zihnimde Irys'le bağlantı kurdum. *Irys.*

Yelena? Ne oldu?

Derin bir nefes alıp sakinleştim ve ona planlarımdan bah settim. İtirafımı uzun, boş bir sessizlik izledi.

Nihayet zihnimde Irys'in sesini duydum. *Öleceksin. Artık öğ rencim değilsin. Diğer usta büyücülerle zihinsel iletişime geçeceğim ve seni Ferde'ye ulaşmadan durduracağız.*

Bu yanıtı vereceğini bekliyordum. Değiş tokuştan bahsetmemenin nedeni öfkesi ve hemen tenkite başvurmasıydı. *Irys daha önce de bana öleceğimi söylemiştin. Yılan ormanındaki ilk karşılaşmamızı anımsıyor musun?*

Duraksadı. *Evet.*

İçinden çıkılamaz bir durumdaydım. Büyü gücümü kontrol edemiyordum, sen beni ölümle tehdit ediyordun ve Valek bana zehir veriyordu. O noktada hangi yola sapsam sonum ölüm olacak gibiydi. Fakat senden biraz zaman istedim ve sen de verdin. Beni tanımıyordun bile ama bir çıkış yolu bulmama izin verecek kadar güvendin bana. Sitia'da işlerin nasıl yürüdüğünü bilmesem de içinden çıkılamaz durumlarda deneyimliyim. Diğerlerine haber salmadan önce bunu bir düşün.

Acı veren bir sessizlik daha oldu. Dikkatimi o geceki görevime vermem gerektiğinden Irys'le bağlantımı kopardım. Kiki Kan Kayası'na bir buçuk kilometre kala durdu. Sandseed klanının büyüsünü hafifçe seziyordum. Büyü koruması kampı çevreleyen kalkan kadar güçlü olmasa da avını gafil avlamak için bekleyen ince bir örümcek ağı gibiydi. Sandseed'ler yeterli büyü savunması olan bir büyücüyü algılamayabilirlerdi. Yine de klan üyeleri güçlerini yoğunlaştırmaları halinde büyücünün varlığını sezebilirlerdi. Ardından büyüleri gizlice topraklarına sızan kişiye saldırırdı. Valek'in büyüye karşı bağışıklığı sayesinde algılanmayacağımı düşünerek rahat bir nefes aldım.

Kiki'nin sırtından aşağı kaydım ve zihnine seslendim. *Kimseye görünme.*

Rüzgârda kal. Kokun kuvvetli olsun.

Uzun otların arasına gizlenip Valek'in bana yetişmesini bekledim. Kiki bulunduğumuz noktaya bir saatte ulaşmıştı ama Valek'in pusuya yatacağı yere varması fazladan bir saatini alacaktı. Yeterince beklediğimi hissettiğimde Valek'in değiş tokuş noktasına aksi istikametten geleceğine güvenerek Kan Kayası'na doğru yürümeye başladım.

Kiki zihnime seslendi. *Tavşanmış. İyi.*

Gülümsedim. Bir tavşanı korkutup deliğinden çıkarmış olmalıydı. Ayın parlak ışığı uzun ot saplarından yansıyordu. Hafif bir rüzgâr eserken ayın altındaki gölgemin dalgalanan otların yüzeyinde nasıl da kaydığına baktım.

Irys'in sesi zihnime ulaştı. *Tek başınasın.* Ardından onunla aramızdaki zihinsel bağ koptu ve öğrenci-akıl hocası bağlantımız yok oldu. Kafam aniden gelen boşluğun etkisiyle zonkladı.

Sanki kalbim her attığında içinden küçük panik dikenleri fırlıyordu. Valek ve Kiki'nin peşimde olduğunu düşünüp içimi rahatlattım.

Buluşma noktasına yaklaşınca durup pelerinimi çıkardım ve katlayıp uzun otların arasına gizledim. Esau'nun Theobroma hapını çantamdan çıkarıp arka dişlerimin arasına gizledim. Hap ağzıma rahatsızlık veriyordu ve kazara yutmaktan endişe ediyordum.

Yoluma devam ettim. Kayanın karanlık silueti önümde uzanıyordu. Ay ışığı hüzmeleri bulutların arasından sızarken Ferde ve Opal'a dair bir işaret bulmak için yarı karanlığa doğru baktım.

Opal'ın Kan Kayası'nın arkasından çıktığını görünce rahat bir nefes aldım. Bana doğru koşan Opal'ın yüzündeki dehşeti ancak gölgelerin arasından çıktığında fark ettim. Gözleri şişmiş gibiydi; soluk cildi ağlamaktan kızarmıştı. Büyümle etrafı-

mı kolaçan ettim ve bir yandan gözlerimle aradığım Ferde'nin varlığını sezmeye çalıştım.

Opal hıçkırarak kollarıma atıldı. Ne de kolay olmuştu. Ferde'nin onu serbest bırakmadan önce kendisiyle gitme sözü vermemi beklemesi gerekmiyor muydu? Kız bana öyle sıkı sarıldı ki derimin sıkışıp canımın yandığını hissettim. Ferde hâlâ ortada yoktu. Opal'ı kaleye götürmek için kolundan tuttum.

O ise "Üzgünüm Yelena," diye bağırıp kaçtı.

Zevkle ikimizi seyreden Ferde'yi karşımda göreceğimi bekleyerek arkama döndüm. Kimse yoktu. Şaşkın halde Opal'ın peşine takılmaya yeltendim ama ayaklarım bana itaat etmiyordu. Bedenimin hissizleşmesiyle tökezleyip yere yığıldım.

30

Felç vücudumu inanılmaz bir hızla sararken yerde yatıyordum. Kürar tüm bedenimi hareketsizleştirmeden hemen önce ilacın vücuduma zerk edildiğinin farkına vardım. Çenem tutulmadan sadece bir saniye önce Theobroma hapını ısırıp panzehirin bir damlasını yutabildim.

Yerde yan yatarken gri ay ışığı altında kaleye doğru koşan Opal'ı gördüm. İçine düştüğüm çaresiz durum kendime fazla güvenmemin sonucuydu. Aklımda hep tehlikenin Ferde'den, onun büyüsünden ya da kürarından geleceği düşüncesi olduğundan Opal'dan gelecek bir saldırıyla gafil avlanmıştım. Bana iğneyi batırmış, sonra da özür dileyip kaçmıştı.

Bedenimde dilsiz bir korku dolaşıyordu. Kürar büyümün yanında hislerimi de köreltmiş gibiydi. Sanki biri kafama ağır, ıslak bir yün başlık geçirmişti.

Arkamdan yaklaşan ayak seslerinin çıkardığı cılız çıtırtılardan birinin geldiğini işittim. Valek'i bekledim. Ferde bana yaklaşınca mı saldırıya geçecekti?

Ayak sesleri kesildi ve görüş açım değişti. Biri hissiz bedenimi sırtüstü çevirdi. Kısa bir an gece göğünü görmemin

ardından başım yana devrildi. Gözlerimi oynatamıyor ama gözkapaklarımı kırpıştırabiliyordum. Konuşamıyor ama nefes alabiliyordum. Ağzımı veya dilimi oynatamıyor ama yutkunabiliyordum. Tuhaftı.

Görüş alanıma bir yüzün girmesiyle korku denilen duyguyu anımsadım. Ta ki şaşkınlık korkuma kısa bir an için baskın çıkana dek. Uzun saçlı bir kadın tepemde bana bakıyordu Üzerinde bir cüppe vardı ve boynundaki silik, çizgi şeklinde boyaları ve dövmeleri görebiliyordum. Bir bıçak çıkarıp metal ucunu gözlerime yaklaştırmasıyla aniden ağırlaşan havayı ciğerlerime çekmekte zorlandım.

Kadın "Seni şimdi mi öldüreyim?" diye sordu. Aksam bana tanıdık gelmişti. Keyif içinde başını yana eğdi. "Susacak mısın? Endişelenme. Seni şimdi öldürmeyeceğim. Sen acı hissetmeden olmaz. Acını sonsuza dek dindirmeden önce büyük çileler çekmelisin."

Kadın ayağa kalkıp uzaklaştı. Hafızamı yokladım. Onu tanıyor muydum? Beni niçin öldürmek istiyordu? Belki de Ferde'yle birlikte çalışıyordu. Konuşması Ferde'ye beziyordu. Tek fark sesinin onun gibi bir alçalıp bir yükselmemesiydi.

Valek neredeydi? İçine düştüğüm tatsız duruma şahit olmuş olmalıydı.

Sürtünme ve çarpma sesleri işitmemin ardından gelen tuhaf bir yönünü şaşırmışlık hissiyle kadının beni sürüklediğini fark ettim. Çevremdeki her şey bir yana kayıyor, bir düzeliyordu. Elinde bir ip sallanıyordu; ara ara gördüklerimden ve kulağıma gelen seslerden beni bir at arabasına çıkartıp bağladığını tahmin ettim. Sonra at arabasından aşağı atladı ve hemen sonra bir ata seslendi.

Tekerleklerin gıcırtısı ve atın toynaklarından çıkan düzenli seslerden başka hareket ettiğimizi gösteren hiçbir şey yoktu.

Otlardan çıkan hışırtılar ve çıtırtılardan Avibian Ovası'nın derinlerine doğru hareket ettiğimizi tahmin ediyordum. Valek nerelerdeydi?

Endişe ettim, bekledim, hatta uyudum. Eriyen Theobroma azar azar boğazımın arkasına ulaştıkça yutkundum. Kürarı etkisiz kılacak kadar Theobroma yutabilecek miydim? Kadın durduğunda şafağın soluk ışığı gece göğüne karışmıştı. Kollarımı ve bacaklarımı hissetmeye başladım. Daha fazla Theobroma yutmaya çalışarak dilimi hareket ettirdim.

El ve ayak bileklerim acı içindeydi. Ellerim ve ayaklarım kaskatı ve soğuktu. Yüzeyi sert at arabasının üzerinde kollarım ve bacaklarım yanlara açılmış halde bağlanmıştım. Kadın at arabasına çıktığında güç kaynağıyla bağlantı kurma becerim uyanmaya başladı. Elinde uzun, ince bir iğne tuttuğunu görünce düşüncelerim allak bullak oldu. Korkumu bastırıp güç çektim.

Bana "Hayır henüz değil," deyip iğneyi sapladı. "Hislerini geri kazanmana izin vermem için önce ıssızlığa varmamız gerek. Sonra soğuk çeliğin derine battığını hissedeceksin."

Valek'in ortaya çıkması için tam da uygun zaman olduğunu düşündüm. Fakat Valek görünmeyince ilaç kaslarımı uyuşturmadan hemen önce "Kim..." dedim.

"Beni tanımıyorsun ama erkek kardeşimi gayet iyi tanırdın. Merak etme, çok yakında çektiğin acıların nedenini öğreneceksin." At arabasından aşağı atladı ve kulağıma yine yol aldığımızı belli eden o tanıdık sesler geldi.

Valek'in görünmesinin an meselesi olduğunu düşünüyordum. Fakat güneş gökte ilerlerken kurtarılma ümidim giderek azaldı. Muhtemelen Valek'in beni izlemesini engelleyecek bir şeyler olmuştu. Belki de Irys dün gece bana yalnız olduğumu söylerken aslında bir uyarıda bulunmuştu.

Aklıma Valek'le ilgili türlü korkunç senaryolar geliyordu. Kafamı dağıtmak için Kiki'yi düşündüm. Acaba yakınlarda mıydı? Kokumu mu takip edecekti? Büyü gücümün felce uğramasına rağmen yardıma ihtiyacım olduğunu sezebilecek miydi?

At arabası bir kez daha durduğunda güneş ufkun tepesinde geziniyordu. Parmak uçlarımdaki yanma hissi kuarın etkisinin azaldığı anlamına geliyordu. Çok geçmeden bedenim kramplar, acı ve soğuk havayla sarsıldı. Titreyerek Esau'nun panzehirinin kalanını yutup kendimi bir kez daha iğnelenmeye hazırladım. Fakat beklediğim gibi olmadı

Bunun yerine, kadın at arabasının üzerine çıkıp tepemde dikildi ve kollarını açtı. "Issızlığa hoş geldın. Ya da cehennemine"

Giderek azalan ışıkta gözlerini gayet net bir şekilde gördüm Sert yuz hatları bana birini anımsatsa da zihnimi çalıştıramıyordum. Başım ağrıyordu ve zihnim uyuşmuştu. Bir güç ipliği çekmeye çalışsam da boş havadan başka bır şey bulamadım Hiç güç yoktu.

Kadının dudaklarına kibirli bir gülümseme yerleşti "Burası Sitia'nm güç battaniyesinde delik bulunan birkaç yerden biridir. Gücün olmaması büyünün de olmaması demektir."

"Neredeyiz?" dıye sordum. Sesim hırıltılı çıkıyordu.

"Davıian Platosu'nda."

"Sen kimsın?"

Kadının yüzündeki tüm neşe silindi. Otuz yaşlarındaydı. Siyah saçı belinden aşağı iniyordu. Kum rengi pelerininin kollarını sıyırmasıyla kollarını kaplayan mor hayvan dövmeleri göründü.

"Hâlâ anlamadın mı? O kadar mı çok adam öldürdün?"

"Dört adam ama pekâlâ bir kadını da öldürebilirim" Kadına manidar bir bakış attım.

"Hakikaten böbürlenecek bir durumda değilsin." Pelerinının cebinden bir bıçak çıkardı.

Alelacele hafızamı yokladım. Dört adamın içinde yakından tanıdığım sadece Reyad'dı ve diğer üçünü kendimi savunmak için öldürmüştüm. İsimlerini bile bilmiyordum.

"Hâlâ aklına gelmedi mi?"

"Hayır."

Gri gözleri öfkeyle alevlendi. Yüzündeki ifade hafızamı harekete geçirdi. Mogkan. Beni kaçırıp ruhumu benden çalmaya çalışan, Sitia'da Kangom olarak tanınan büyücü.

"Kangom ölmeyi hak etti," dedim. Öldürücü darbeyi Valek indirmiş olsa da Irys'le ben büyücüyü bir büyü ağıyla sarmıştık. Onu saydığım adamlara dahil etmemiş olsam da ölümünden sorumlu olduğumu kabul etmem gerekirdi.

Kadının yüzü hiddetle çarpıldı. Bıçağını hızla sağ koluma sokup çıkardı. Kolumun içi acıyla doldu. Çığlık attım.

"Kimim ben?" diye sordu.

Kolumdaki yangıya rağmen gözlerimi gözlerine diktim. "Kangom'un kız kardeşisin sen."

Başını salladı. "Adım Alea Davuan."

Davuan diye bir klan yoktu.

Kafamın karıştığını anlayıp "Eskiden Sandseed'lerden biriydim," dedi. Klanın ismini iğrenç bir şeyi tükürürmüş gibi telaffuz etmişti. "Onlar geçmişe takılıp kaldılar. Sitia'nın kalanından güçlü olsak da Sandseed'ler ovada dolaşıp, hayal kurmak ve öykü dokumakla yetiniyorlar. Kardeşim Sitia'ya nasıl hükmedebileceğimizi görmüştü."

"Fakat o Brazell'ın Ixia'nın yönetimini ele geçirmesine yardım ediyordu." Bıçağın battığı yerden kanlar akarken Alea'nın söylediklerinin mantığını anlamakta güçlük çekiyordum.

"Bu ilk adımdı. Kuzey ordularının kontrolünü ele geçirip

Sitia'ya saldıracaktı. Fakat sen her şeyi mahvettin, değil mi?"

"O zaman için iyi bir fikir gibi gelmişti."

Alea bıçağını sol kolum boyunca hareket ettirdi ve omzumdan bileğime uzanan bir kesik açtı. "Kardeşime yaptığın gibi boğazını kestiğimde bu kararından pişman olmayı öğreneceksin?"

Kollarım acı içinde olsa da ne tuhaftır ki aklımda en çok Valek'in bana verdiği özel gömleği berbat etmiş olmasına duyduğum öfke vardı. Alea bıçağı havaya kaldırıp başıma doğrultu. Alelacele bir çıkış yolu düşündüm.

"Platoda mı yaşıyorsun?" diye sordum.

"Evet. Sandseed'lerden kopup yeni klanımızı ilan ettik. Daviian'lar Sitia'yı fethedecek. Hayatta kalmak için çalmak zorunda kalmayacağız."

"Nasıl?"

"Klanımızın bir üyesi güç için bir arayışa çıktı. Ayinini tamamladığında dört usta büyücünün hepsinden daha güçlü olacak."

"Tula'yı sen mi öldürdün?" diye sordum. Neden bahsettiğimi anlamıyormuş gibi gözlerini kıstığını görünce "Opal'ın kız kardeşi," diye ekledim.

"Hayır. O zevk kuzenimin oldu

Alea, Ferde'yle akrabaydı Güç arayışında olan kişi Ferde olmalıydı. Bu da aklıma şu soruyu getiriyordu: Ferde son ayin için kimin peşindeydi? Gözüne büyü gücü olan herhangi bir kızı kestirebileceğinden o an herhangi bir yerde olabilirdi ve onu bulmak için sadece iki günümüz vardı.

Bir anda hareket etme ihtiyacı duyarak bileklerimdeki ipleri çekiştirdim.

Alea memnuniyet içinde gülümsedi. "Endişe etme. Sitia'da gerçekleştireceğimiz temizliği göremeyeceksin. Fakat bir süre daha yaşayacaksın." İğnesini çıkarıp kolumdaki kesiğe sapladı Ciyakladım.

"Kanını bu at arabasında heba etmek istemiyorum. İçindeki kızıl hayatı biriktirip nimetlerinden yararlanmak için özel bir tertibatımız var." Alea at arabasından aşağıya atladı.

Kürar kollarımdaki acıyı azaltsa da bedenim tamamen felce uğramamıştı. Esau'nun panzehiri işe yarıyor olmalıydı. 'Issızlık'ta olduğumuzdan zihnimin büyünün etkisine açık olmasından endişe duymama gerek yoktu. Buna karşın, at arabasına bağlı ve silahsız haldeyken Alea'yla dövüşebileceğimden şüpheliydim.

Çantamı ve sopamı arayacak olursam hareket edebildiğimi anlardı. Ben de dişlerim takırdamasın diye çenemi sıkmaya ve hareketsiz kalmaya odaklanmaya karar verdim.

Bir patırtı işitmemle at arabası öne doğru yattı. Şimdi başım yukarı kalkmıştı ve ayaklarım yere bakıyordu. Yeni görüş açımdan baktığımda birkaç metre ötemde ahşap bir çerçeve gördüm. Kalın kirişlerden yapılmış olan çerçevenin tepesinden sarkan kelepçelere ve zincirlere bir tür makara bağlanmıştı. Çerçevenin altında metal bir leğen vardı. Tahminimce kurban leğenin içinde ayakta dikiliyordu.

Çerçevenin ötesinde düz Daviian Platosu'nun canlı renkleri uzanıyordu. Zemini örten sarıların, bronzlar ve kahverengiler işkence aletinin aksine teskin edici bir görüntü oluşturuyorlardı.

Kalbim hızla atmaya başladı. Alea görüş alanıma girdiğinde gözlerimi tam karşıma diktim. Benden birkaç santim ötede duran Alea'nın çenesi göz hizamdaydı. Pelerinini çıkartmıştı. Şimdi üzerinde mavi bir pantolon ve kısa kollu, üzerine dikilen beyaz diskler balık pulu gibi görünen V yakalı bir bluz vardı. Deri bir silah kemeri belini çevreliyordu.

'Kendini daha iyi hissediyor musun?" diye sordu. "Emin olmak için bir bakalım." Bıçağın ucunu sağ uyluğuma batırdı.

Tepki vermemeye konsantre olduğumdan temasın canımı yakmadığını fark etmem biraz zaman aldı. Alea'nın bıçağının ucu sustalımın askısıyla buluşmuştu. Hâlâ bacağıma sarılı olan askının içinde sustalımın olup olmadığını merak ediyordum. Kalbim deli gibi çarparken Alea yüzümdeki ifadeyi tarttı. Hareket ettiğimi fark ederse tüm planlarım suya düşerdi.

Nihayet "Giysilerin tuhaf," dedi. "Kalın ve bıçağıma direnen bir dokuları var. Giysilerini çıkartıp alacağım. Birlikte geçirdiğimiz anların yadigarı olarak."

Çerçevenin içine adım atıp yukarıdan sarkan kelepçeleri tutup çekti. Makaraların dönmesiyle kelepçeler üzerinde yattığım at arabasına ulaşana dek zincir uzadı.

"Kaldıramayacağım kadar ağırsın. Neyse ki kardeşim şu makarayı da koymuş. Seni kolayca kaldırabiliyorum."

Harekete geçme zamanım yaklaşıyordu. Aklı varsa ayaklarımı çözmeden önce el bileklerimi kelepçelerdi. Kollarım bir kere çerçeveye kelepçeledi mi yine çaresiz kalacaktım. Kurtulmak için çok kısa bir fırsatım olacaktı. Bir tahmine dayanarak büyük bir risk almayı planlıyordum.

Elinde bıçağıyla üzerime eğildi ve sağ kolumu at arabasının kenarına bağlayan ipi kesti. Bir ölünün koluymuş gibi kolumu yana bıraktım. Kollarımı birbirine bağlamadan önce diğer kolumu çözeceğini umuyordum. Fakat bunun yerine bıçağını kemerine sokup çözdüğü koluma uzandı.

Elimi cebime atıp sustalımı aradım. Alea afallayıp kısa bir an donakaldı. Parmaklarım pürüzsüz kabzaya değdiğinde duyduğum rahatlama hissiyle neredeyse kahkaha atacaktım. Silahımı çıkarıp kolunu yana ittim ve sustalımın düğmesine bastım.

Alea bıçağını çıkardı. Geri adım atmasına fırsat vermeden çakımı karnının altına sapladım. Afallamış halde homurtular

çıkarıp silahını kalbime doğru çevirdi. Bıçağı savurmak için öne doğru eğildiğinde hafifçe sendelemesiyle soğuk çeliğin karnımın derinlerine girdiğim hissettim. Alea düşüp yere oturdu. Sustalımın üzerine abanmıştı.

Güçlükle nefes alıyor, bayılmamak için kendimi zorluyordum. Acının ateşi sırtımdan yukarı yürüyor ve iç organlarımı mengene gibi sıkıştırıyordu.

Alea sustalımı bağırsaklarından çıkartıp yere attı. Pelerininin üzerine kapanıp ceplerden birinden küçük bir sıvı şişesi çıkardı. Şişeyi açıp içine parmağını batırdı ve sıvıyı çakımın açtığı yaraya sürdü

Hızla doğrulup yanıma geldi. Kullandığı sıvı kurardı. Sessizce durumuma baktı. Kullandığı kürar hareket edebilmesine olanak sağlayacak kadar seyreltilmiş olmalıydı.

Gaddarca bir memnuniyet içinde "Bıçağımı çıkartıp özgürlüğe koşarsan kan kaybından ölürsün" dedi. "Bıçağı çıkarmazsan eninde sonunda ölürsün. Her halükarda ovanın ortasındasın ve burada ne yardımına gelecek biri ne de seni iyileştirebilecek büyüler var."

Soluk soluğa "Ya senin sorunundan ne haber?" diye sordum

"Atım var ve halkım yakınlarda. Şifacımız beni tedavi eder ve dönüp son anlarını izleyebilirim." At arabasından uzaklaştı. Hışırtılar ve homurtuların arasından atını çağırmak için dilini şaklattığını işittim. Ardından toynakların o tanıdık takırtıları geldi

Görüşüm bulanıklaşırken Alea'ya hak verdim. Öncekine kıyasla daha iyi bir durumda değildim ama en azından ona bana işkence etme zevkini tattırmamıştım. Hissettiğim büyük acı zihnimi odaklamamı güçleştiriyordu. Bıçağı çekip çıkaracak mıydım yoksa olduğu yerde bırakacak mıydım?

Zaman ilerlerken bilincim bir gidip bir geldi. Dörtnala koşan bir atın sesini duyup kendime geldim. Bir karar alamamıştım

ve Alea halimi zevkle seyretmek için geri geliyordu. Yüzündeki kibirli ifadeyi görmemek için gözlerimi yumduğumda bir kışneme duydum. Ses bir doz kurar almışım gibi acımı dindirdi. Gözlerimi açtığımda karşımda Kiki'nin yüzü vardı.

Hayatta kalma şansım şimdi daha fazla olsa da Kiki'yle iletişim kurabileceğimden emin değildim.

Yüksek sesle "Bıçak," dedim. Boğazım susuzluktan yanıyordu. "Bana bıçağı getir." Önce yerde duran sustalıma sonra da Kiki'ye baktım. Gözlerimi birinden diğerine çeviriyordum. "Lütfen."

Gözlerini doğru yöne çevirdi. Ardından sustalımın başına gidip kabzasını dişlerının arasına aldı. Gerçekten zekiydi.

Boştaki elimi ona doğru uzattım ve silahı avucumun içine bıraktı. "Kiki, buradan kurtulursam sana istediğin kadar elma ve naneşekeri vereceğim."

Sol bileğime bağlı ipi kesmek için yan yattığımda yeni acı dalgaları tüm vücuduma yayıldı. İpin kopmasıyla yere düştüm. Dirseklerim ve dizlerimin üstüne düşecek kadar kendimde olmam sayesinde bıçak karnımın daha da derinlerine girmedi. Sonsuzluk kadar uzun gelen bir süre sonra kollarımı geriye atıp ayaklarıma bağlı ipi kestim.

Bana kalsa yerde kıvrılıp kendimi bilinçsizliğin kollarına bırakacaktım ama Kiki yüzüme doğru soluyup burnuyla yüzümü dürttü. Başımı kaldırdığımda sırtı bana bulutlar kadar uzak göründü. Yabanda tabure olmuyordu. Güldüm. Fakat sesim isterik bir çığlık gibi çıktı.

Kiki uzaklaştı. Sonra geri dönüp ağzında getirdiği çantamı yanıma bıraktı. Ona buruk bir gülümsemeyle karşılık verdim. Ne zaman üzerine binsem yanımda çantam oluyordu. Muhtemelen sırtına çıkmam için çantama ihtiyaç duyacağını düşünmüştü. Sabırsızlık içinde toynaklarını yere sürterek çantayı

bana doğru itti. Elma dediğimi duyunca belki de canı çantamdaki elmayı çekmişti.

Çantayı açtım. Şu Kiki ne akıllı bir kızdı. Çantada varlığını unuttuğum kuarı buldum. İlacı Ferde'ye karşı kullanmayı planlamış, Esau'nun şişelerinden birini çantama koymuştum. Bir damlasını yarama sürdüm. İlaç acımı dindirdi. Rahat bir nefes alıp ayağa kalkmaya çalıştım. Kaskatı kesilmiş ve ağırlaşmış da olsalar kollarımı ve bacaklarımı istediğim gibi hareket ettirebiliyordum. Bedenimdeki Theobroma, kuarın tüm kaslarımı dondurmasına engel oluyordu. Güçlükle çantamı sırtlandım. Alea'nın her an geri dönebileceği endişesinin verdiği güçle titreyen bacaklarımın üzerinde doğruldum.

Kiki ön bacaklarını dirsekten kırıp öne doğru eğildi. Soran gözlerle ona baktım. Tabure yoktu demek? Sabırsızlık içinde kışnedi. Parmaklarımı yelesine dolayıp sağ bacağımı sırtının üzerinden aşırdım. Doğrulup hızlı ama sallantısız bir tempoyla koşmaya başladı. Issızlıktan çıktığımızı hemen anladım. Büyü bir anda bir sel gibi etrafımı sardı fakat büyü akışının yoğunluğu beni boğacak gibi oldu. Theobroma'nın talihsiz yan etkisi zihnimi büyünün hücumuna açmıştı. Avibian Ovası'na girmemizle Sandseed klanının koruyucu büyüleri üzerime akın etmeye başladı. Büyüyü bloke edemediğimden düştüm.

Tuhaf rüyalar, görüntüler ve renkler etrafımda fırıl fırıl dönüyordu. Kiki, Irys'in sesiyle benimle konuştu. Bir ilmik boynuna geçerken Valek kaskatı kesildi. Elleri arkadan bağlıydı. Ari ve Janco panik ve endişe içinde çimlerle kaplı bir açıklıkta bir ateşin başında oturuyorlardı. Daha önce hiç kaybolmamışlardı. Annem fırtınada sertçe sağa sola sallanan bir ağacın üst dallarına tutunuyordu. Kuarın kokusu burnumu, Theobroma'nın tadı ağzımın içini doldurdu.

Yere çakılmamla Alea'nın bıçağı karnıma daha da girdi. Zi-

hin gözümle bakıp yırtılan kasları, midemde açılan delikten kanın ve asidin nasıl fışkırdığını gördüm. Fakat bir türlü büyümü odaklayıp yarayı iyileştiremiyordum.

Valek'in düşünceleri zihnime ulaştı. Etrafını çevreleyen askerlerle tekmelerle mücadele etmesine rağmen boynundaki ip birinin çekiştirmesiyle boğazını iyice sıktı.

İçi pişmanlıkla doluydu. *Affet aşkım. Sanırım bu kez paçayı kurtaramayacağız.*

31

Valek'e bağırdım. *Hayır! Hayatta kal. Bir şeyler düşün!*

Sen hayatta kalırsan ben de kalırım.

Kahrolası, asap bozucu adam. Öfke içinde dönen görüntüleri ve beni ezen büyüyü bir araya getirdim. Hepsini büküp büyüyle mücadele ettim. Görüntüler bir tipide oradan oraya savrulan kar taneleri gibi etrafımda dönüyordu. Theobroma kanımda geziniyor, algılarımı keskinleştiriyor, büyüyü elle dokunabilir kılıyordu. Güç iplikleri kaba bir battaniye gibi ellerimin arasından kayıyordu.

Ter içinde ve soluk soluğa büyüye tutunmaya çalışırken Alea'nın bıçağını karnımdan çıkarıp yaraya doğru büyü çektim. Ellerimi karnımın üzerine koyup akan ılık kanın üzerini güçle örttüm.

Dikkatimi odaklayarak zihin gözümle yaralı bölgeye baktım. Etrafımda dönen bir büyü ipliğini yakalayıp karnımdaki yırtığı dikmek için kullandım. Yırtık karın kaslarımı iyileştirip kesiğin iki yakasını bir araya getirdim. Karnıma şöyle bir baktığımda büzülmüş derimin her nefes alışımda keskin bir acı veren, çirkin, kırmızı bir bombe oluşturduğunu gördüm. Fa-

kat artık yaram ölümcül değildi. Anlaşmamızın kendi üzerime düşen kısmını yerine getirmiştim. Umitsizce Valek'in de kendi üzerine düşeni yapmış olmasını diledim. Bitkinliğin bilincimi ele geçirmesiyle içim geçse de Kiki beni dürttü.

Zihnime seslendi. *Gel.*

Gözlerimi açtım. *Yorgunum.*

Kötü koku. Git.

Issızlıktan çıkmış olsak da bu kez de Alea'nın halkına yaklaşmış olmalıydık.

Kiki bana talimat verdi *Kuyruğumu tut.*

Kuyruğunun uzun tellerine yapışıp ayağa kalktım. Kiki diz çöktü ve sırtına bindim.

Yola koyuldu ve aşına olduğum o rüzgâr gibi hızlı koşu temposunu tutturdu. Ona tutunup ayık kalmaya çalıştım. Güneşin batmasıyla bulanıklaşan ova hızla altımızdan geçiyordu. Ayaz derimi ısırıyordu.

Kiki yavaşlayınca gözlerimi kırpıştırıp çevreme odaklanmaya çalıştım. Hâlâ ovada olsak da ileride bir kamp ateşi gördüm.

Gürültü yap. Tavşanı korkutma.

Tavşanlar mı? Aniden bastıran açlıkla midem guruldadı. Elimde bir elma vardı ama onu da Kiki'ye vermeye söz vermiştim.

Kiki homurdandı, kişnedi ve durdu. Başının üzerinden bakınca iki adamın yolu kestiğini gördüm. Ay ışığı kılıçlarından yansıyordu. Ari ve Janco. Onlara seslendim. Kiki ikisine doğru hareketlenirken kılıçlarını kınlarına soktular.

Tavşan mı? Tavşan Adam olmasın.

Bir insan için çok hızlı o.

Ari "Kadere şükürler olsun!" diye haykırdı.

Kiki'nin boynuna abandığımı gören Ari beni indirip kamp ateşinin yanına taşıdı ve bir yumurta kadar kırılganmışım gibi yere bıraktı. Birdenbire gerçek erkek kardeşimin Ari olmasını

diledim. Sekız yaşında bir oğlanken bile Ari'nın kaçırılmama izin vereceğini hiç sanmıyordum.

Janco canı sıkılmış gibi yaptı. "Yine tek başına yollara çıkıp tüm şan ve şerefe nail oldun," dedi. "Neden rahatımızı bozup bu çılgın ülkeye geldik bilmiyorum. Izlerin bile lütfedip bir yerlere çıkmadı da daireler çizip durdu," diye homurdandı.

Ona "Kaybolmaktan pek de hazzetmiyorsun galiba?" diye takıldım.

Oksürüp kollarını kavuşturdu.

"Dert etme. Becerilerinde hiçbir eksilme yok. Avibian Ovası'ndasın. Burada akılları karıştıran koruyucu bir büyü var."

Ari öfkeyle "Büyü," dedi. "Ixia'da kalmamız için bir iyi sebep daha."

Ari ateşin karşısında yanıma çöktü. "Berbat görünüyorsun. Al." Pelerinimi omuzlarıma doladı.

"Bunu nereden?.."

Ari "Ovada bulduk," diye yanıt verdi. Sonra kaşlarını çattı. "Valek dün gece bizden arkasını kollamamızı istedi. Peşinden gittik ama kale kapısında ona pusu kurdular."

"Cahil ve adamları..." dedim

Başını sallayıp kollarımdaki kesikleri inceledi.

"Onu nerede bulacaklarını nereden biliyorlardı?" diye sordum.

Ari "Yüzbaşı Marrok iz sürmekteki becerisiyle tanınmış biri," dedi. "Anlaşılan zamanında Valek'le yüz yüze gelmişler. Komutanın zindanından kaçabilen tek asker o. Herhalde bir süredir uygun anı kolluyordu." Ari başını iki yana salladı. "Valek kaçırıldığında bir ikilemle karşı karşıya kaldık."

Janco "Ya sana ya Valek'e yardım edecektik," dedi.

"Sanırım başına bir şeyler geleceğinden şüphe etti ve seni korumasız bırakmak istemedi. Biz de planımıza uygun hareket ettik ve senin peşine takıldık." Ari bana bir su sürahisi uzattı.

Suyu kana kana içtim.

Janco "Bir işe yaradığımız da söylenemez ya," diye sitem etti "Buluşma yerine vardığımızda at arabası çoktan gitmişti Biz de peşine takılmaya karar verdik. Eninde sonunda o kadın bir yerlerde mola verecekti. Fakat..."

Lafını onun için bitirip "Yolunuzu kaybettiniz," dedim Ari sağ kolumun dirsekten yukarısında uzanan derin kesiğe baktı "Of!"

Ari "Hareket etme," dedi. "Janco, çantamdan ilkyardım kutumu getir. Bu kesikleri temizleyip kapatmak gerek."

Biraz enerjim olsa kollarımdaki yaraları büyüyle iyileştirebilirdim. Bunun yerine Ari'nin müdahalesine ve öğütlerine katlandım. Rand'in icadı olan yara kapatan yapışkanı çıkartınca dikkatimi acıdan uzaklaştırmak için ona komutanın yeni aşçıbaşısının nasıl biri olduğunu sordum.

Ari kaşlarını çatıp "Rand, Brazell'ın aşçısıyla asla yer değiştiremediğinden komutan göreve Rand'in mutfak personelinden birini atadı," dedi.

Ari yapışkanı kesiğe sürerken yüzümü buruşturdum. Sebep kolumdaki yanmadan çok Rand'in hatırasıydı. Rand beni korumak isterken canından olmuştu ama beni ölümüne neden olan tuzağa düşürüp tehlikeye atan da kendisiydi."

Janco iç çekip "O zamandan beri yemekler eskisi gibi değil," dedi. "Herkes kilo verir oldu."

Ari kollarımı sarmayı bitirince ateşin içinden bir şey aldı. "Janco tavşan avladı." Etten bir parça koparıp bana verdi. "Bir şeyler yemelisin."

İşte o an unuttuğum şeyi hatırladım. "Kiki de..." Ayağa kalkmaya yeltendim.

Janco eliyle oturmamı işaret etti. "Ben onunla ilgilenirim.

"Senin hiç..."

"Tabii, çiftlikte büyüdüm ben."

Janco üstü başı at kılı içinde geri geldiğinde tavşan etini kemiklerine kadar sıyırmıştım. Keyfi yerine gelmiş gibiydi. Kiki için "Güzel," dedi. Tımar ederken öyle sakince duran bir atım olmadı hiç. Üstelik bağlı bile değildi!"

Ona Kiki'nin kendisine taktığı ismi Tavşan Adam'dan Tavşan'a çevirmesinin ne büyük bir onur olduğundan bahsettim. "Eşi görülmemiş bir şey."

Yüzünde tuhaf bir ifadeyle bana baktı. "Konuşan atlar. Büyü. Şu güneyliler kafadan çatlak." Başını iki yana salladı.

Belki daha söyleyecekleri vardı ama daha fazla uyanık kalamadım.

Ertesi sabah dostlarıma Alea'dan ve platoda yaşayan klandan bahsettim. Alea'nın peşinden gitmek isteseler de onlara Valek'in durumunu ve Ferde'yi bulmamız gerektiğim hatırlattım. Valek'i düşündüğümde kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyordu. Bütün gece uyuduğum halde ona ne olduğunu öğrenmeme yetecek kadar enerji toplayamamıştım.

Fakat dinlenmek beni kendime getirmişti. Ayağa kalkıp "Kaleye gitmeliyiz," dedim.

Ari "Nerede olduğumuzu biliyor musun?" diye sordu.

Çantamı sırtlanıp "Ovada bir yerlerde," dedim.

Janco "Ne büyücüymüşsün ama," dedi. "Kalenin ne tarafta kaldığından bile haberin var mı acaba?"

"Hayır." Kiki yanıma geldi. Yelesini tuttum. Janco'ya "Bir el atsan nasıl olur?" dedim.

Bir şeyler mırıldansa da kavuşturduğu ellerini çizmeme doğru uzattı. Kiki'nin sırtına çıkınca başımı eğip Janco'ya baktım. "Kiki gideceği yeri biliyor. Hızımıza ayak uydurabilir misiniz?"

Janco sırıttı. "Bu tavşan koşmak için yaratılmıştır."

Ari ve Janco eşyalarını topladılar ve hızlı bir yürüyüş temposu tutturdular. Komutanın şatosunun çevresinde attıkları turlar sayesinde formda kalmışlardı.

Yola vardığımızda Janco'nun küfrettiğini ve homurdanarak sadece bir buçuk kilometre ötede kaybolduklarına dair bir şeyler söylediğini işittim. Kalenin kapılarına vardığımızda karşımıza dört usta büyücü çıktı. Dördü de at sırtındaydı. Onlara tepeden tırnağa silahlı bir süvari timi eşlik ediyordu.

Roze Featherstone'un hayret dolu bakışına gülümseyerek karşılık versem de Irys'in soğuk bakışlarını görünce ciddileştim.

"Neden buradasınız?" diye sordum.

Zitora "Seni kurtarmaya veya öldürmeye geliyorduk," dedi. Roze'a öfkeli bir bakış attı.

Irys'in bakışlarına soran gözlerle karşılık verdim. Başını çevirip zihnine ulaşmamı engelledi. Yalnız başıma yola çıktığım için bana yüz vermeyeceğini bilsem de yaptıkları yüreğimi dağlıyordu.

Roze sesindeki memnuniyeti gizleme zahmetine girmeden "Sitia'nın esenliğini önemsememen tehlikeli sonuçlar doğurabileceğinden hisardan atılmana karar verildi."

Bu, dert edeceğim son şeydi. Büyücülere "Opal güvende mi?" diye sordum.

Bain Bloodgood başını salladı. "Kendisini bir kadının alıkoyduğunu söyledi. Bu kadın katille bağlantılı mıydı?"

"Hayır. Hâlâ Ferde'yi bulmamız gerekiyor. Ferde beni istemiyor. Kendisine bir başkasını bulmuş olmalı. Yakınlarda kayıp ihbarı verildi mi hiç?"

Söylediklerim büyücülerde epey bir infial uyandırmıştı. Herkes Opal'ı tutsak alanın Ferde olduğunu düşünüyordu. Şimdi ise taktiklerini değiştirmeleri gerekiyordu.

Roze diğerlerinin sohbetine bir son vererek "Iki haftadır Ferde'yi arıyoruz," dedi. "Şimdi onu bulabileceğimizi nereden çıkarıyorsun?"

Bain "Son kurbanın kaçırılmamış olması gerek," dedi. "Geri dönüp şu konuyu tartışalım. Yelena, en emniyette olabileceğin yer hisar. Tüm bu sorunlar çözüme ulaştığında geleceğin üzerine konuşuruz."

Büyücüler hisara yöneldi. Ari, Janco ve ben de peşlerinden gittik. Bain'in sozlerini düşündüm. Valek'siz geleceğim bir hiç olurdu. Bain'e yetişip ona Valek'i sordum.

Bain bana sertçe baktı ve büyüsünün zihinsel bariyerimi zorladığını hissettim. Savunmamı gevşetmemle zihnimde sesini işittim.

Bu konu hakkında konuşmasak daha iyi olur, çocuk. Cahil ve adamları iki gece önce onu esir aldılar. Fakat Cahil, Valek'i konsey uyelerine veya usta büyücülere teslim etmemekte diretiyor.

Bain'in Cahil'in yaptıklarını tasvip etmediğini hissettim. Cahil'i bulup onu kendi kılıcıyla şişleme arzumu bastırmam gerekti.

Cahil dün günbatımında Valek'i asacak oldu ama Valek kaçtı. Bain etkilenmiş görünüyordu. *Şu an nerede olduğuna dair hiçbir fikrimiz yok.*

Bain'e teşekkür ettim ve Kiki'yi yavaşlatıp diğerlerinin öne geçmesine izin verdim. Bir süre Valek'in hayatta olduğunu duymamla gelen ferahlamanın tadını çıkardım. Ari ve Janco bana yetişince öğrendiklerimi onlara aktardım.

Konsey binasına varmamızla Ari ve Janco konuk odalarının yolunu tuttu. Kiki de koşup diğer atların yanına gitti.

Valek'in nerede olabileceğini düşündüm. En emniyetlisi ve mantıklısı Ixia'ya dönmek olsa da Valek'in Ferde yakalanana kadar yakınlarda olacağını biliyordum. Bu da aklıma Ferde nin

bir sonraki kurbanın kım olacağı sorusunu getirdi. Ferde kısa bir süre öncesine kadar büyülerini nasıl kontrol altına alacaklarını öğrenen genç kadın büyücülerle dolu olan hisarda çalışmıştı. Dolunay ertesi gece yükseleceğinden muhtemelen hazırlanmak için birkaç güne ihtiyacı olacaktı. Usta büyücüler yerini büyüyle tespit edemeseler de yanındaki kızla temas kurabilirlerdi. Peki ama o kız nasıl bulunacaktı?

Hisar kapısının hemen ötesinde usta büyücüler sırtlarından indikleri atlarını muhafızlara teslim ettiler ve hisarın idarı binasına yöneldiler. Peşlerinden gitsem de Roze beni basamakların dibinde durdurdu.

"Dairenden çıkmayacaksın. Seninle sonra ilgileneceğiz."

Ona itaat etmeye hiç de niyetim olmasa da beni toplantı salonuna almayacaklarını biliyordum. Bu yüzden Bain binanın basamaklarını çıkmaya başlamadan koluna dokundum.

Ona "Katil birinci yıl öğrencilerinden birini ayartıp yanında gelmeye ikna etmiş olabilir" dedim. "Herkes bir koğuşa bakarsa kaybolan kızı bulup onunla iletişime geçebilirsiniz."

Bain "Mükemmel bir fikir," dedi. "Şimdi gidip dinlen, çocuk. Endişe de etme. Katili bulmak için canla başla çalışacağız."

Başını salladım. Yorgunluk taş bir pelerin gibi beni sardığından Bain'in dinlenmem için verdiği emir bana gayet mantıklı gelmişti. Daireme gitmeden önce yolumu biraz uzatıp hisarın konuk süitine yöneldim.

Kapıyı babam açtı. Beni kaslı kollarının arasına alıp sıktı. "İyi misin? Hapım işe yaradı mı?"

"Hem de bir tılsım gibi." Yanağını öptüm. "Hayatımı kurtardın."

Başını eğdi. "Ne olur ne olmaz diye senin için biraz daha hazırladım."

Minnettarlık içinde gülümsedim. Omzunun üzerinden bakıp "Annem nerede?" diye sordum.

"Otlaktaki en sevdiği meşe ağacında. Bir şekilde idare ediyordu. Ta ki..." Yüzünde buruk bir gülümsemeyle bana baktı.

"Biliyorum. Onu bulacağım."

Meşe ağacının dibine vardığımda kendimi üzerimden at geçmiş gibi hissediyordum. "Anne?" diye seslendim.

"Yelena! Yukarı gel! Gel hadi, burası güvenli!"

Hiçbir yerin güvenli olmadığını düşündüm. Son iki gün yaşadıklarım bana çok ağır gelmişti. Üstesinden gelinecek bir sürü sorunla yüz yüze geliyordum. Alea'yla karşılaşmam bir sorunu halledeceğime güvenim tam olduğunda bile aslında ne yaptığımı bilmediğimin ispatı olmuştu. Alea üzerimi arayıp silahım var mı diye bakmış olsa o an ayak bileğime kadar kanın içinde dikiliyor olacaktım.

"Aşağı gel. Sana ihtiyacım var," diye bağırdım. Yere çöktüm ve gözlerimde yaşlarla kollarımı bacaklarıma doladım.

Dallardan gelen hışırtılar ve çıtırtıların ardından annem yanı başımda belirdi. Altı yaşında bir çocuğa dönüşüp hıçkırıklar içinde kendimi kollarının arasına attım. Beni teselli etti ve odama götürdü. Elime bir mendil ve bir bardak su tutuşturdu. Sonra beni yatağıma yatırıp alnıma bir öpücük kondurdu.

Odamdan çıkmak için kapıya yöneldiğinde elini tuttum. "Lütfen gitme."

Annem gülümsedi ve pelerinini çıkartıp yanıma uzandı. Kollarında uykuya daldım.

Ertesi sabah kahvaltımı yatağıma getirdi. Bunun aşırılığa kaçacağını söyleyip itiraz etsem de beni susturdu. "On dört yıldır yapamadığım annelik görevlerimi telafi etmem gerek. Beni mazur gör."

Tabak tıka basa yiyecekle dolu olsa da son lokmaya kadar yiyip çayı son yudumuna kadar içtim. "Krepler favorim."

Kendinden memnun bir gülümsemeyle "Biliyorum," diye yanıt verdi. "Yemek salonunda çalışan hizmetçilerden birine ne sevdiğini sordum. Bana ne zaman yemekte krep çıksa gözlerinin parladığını söyledi." Boş tepsiyi elimden aldı. "Biraz daha uyumalısın." Perl yandaki odaya geçti.

Verdiği emre uymaya can atsam da diğerlerinin kaybolan birine dair haber alıp almadıklarını öğrenmem gerekiyordu. Yatakta daha fazla kalamadım ve Bain'i bulmaya çıkmadan önce hızlıca banyo yapmaya karar verdim.

Perl "Hamamdaki işin bitince süitimize gel," dedi. "Baban bana şu katilden ve kurardan bahsedince aklıma işine yarayabilecek bir şey geldi." Ardından iç çekerek "Dün de işine yarayabilirdi," diye ekledi. "Ben kırılgan bir fidan değilim. Esau ve senin olup bitenleri benden saklamanıza gerek yok. Buna Valek konusu da dahil." Ellerini kalçalarına atıp mavi-yeşil giysisinin düz çizgilerini kırıştırdı.

Ağzımdan ancak "Nasıl?" sorusu çıktı.

"Sağır değilim. Yemek salonunda insanlar seni ve Valek'i konuşup duruyordu. Bir de Valek'in Cahil'in elinden kurtuluşunu." Elini boğazına götürdü. Fakat hemen ardından derin bir nefes aldı.

"Biliyorum bazı şeylere aşırı tepki veriyor ve soluğu ağaçların tepesinde alıyorum." Yüzünde buruk bir gülümseme belirdi. "Valek'in korkunç bir şöhreti var ama sana güveniyorum. Vaktin olduğunda bana onu anlatırsın."

"Tabii anne," deyip banyo yaptıktan sonra süitlerine uğrayacağıma söz verdim.

Kuşluk vakti olduğundan hamam neredeyse boştu. Yıkanırken anneme Valek'le ilgili gerçeklerin ne kadarını anlatacağımı

düşündüm. Kurulanıp üzerimi değiştirdim ve konuk süitinin yolunu tuttum.

Yolda karşıma Dax çıktı. Her zaman neşeli olan yüzü endişe doluydu ve gözlerinin altındaki koyu lekelerden bir süredir uyumadığı anlaşılıyordu.

"Gelsi'yi gördün mü?" diye sordu.

"Yeni Başlangıçlar ziyafetinden beri görmedim." O geceden beri öyle çok şey yaşanmıştı ki. Sömestr hiç de beklediğim gibi gitmemişti. Sitia'ya geldiğimden beri hiçbir şey beklediğim gibi gitmemişti. "Usta Bloodgood'un verdiği özel bir proje üzerinde çalışmıyor muydu o?"

"Evet. Bellwood bitkisi üzerinde deneyler yapıyordu. Fakat günlerdir onu görmedim; hiçbir yerde de bulamıyorum."

Sözleri beni Alea'nın bıçağı gibi vurdu. Ağzımdan bir dehşet nidası çıktı.

"Ne var?" Dax'in yeşil gözleri panik içinde açıldı.

"Bitki mi? Nerede? Kiminle?" Sorular dudaklarımın arasından art arda dökülmüştü.

"Defalarca seralara baktım. Bahçıvanlardan biriyle birlikte çalışıyordu. Ona sorsak mı dersin?"

O. Kalbim sıkıştı. Gelsi'nin yanındakinin kim olduğunu biliyordum.

32

"Ben mi? Fakat ben Gelsi'yle hiç zihinsel bağ kurmadım." Dax'in asık yüzü korku dolu bir ifade aldı.

Dax'i kendi daireme götürdüm. Kanepede yan yana oturduk. "Meraklanma. Onunla sadece bir kez yan yana çalıştık ama sen onu bir yıldır tanıyorsun. Gelsi'yi senin aracılığınla bulacağım." Daha doğrusu bulmayı umuyordum. Dax'e "Gevşe," talimatını verdim. Elini elime aldım. "Onu düşün." Bir büyü ipliği bulup zihnine ulaştım.

Gelsi'nin kan ve korku içindeki görüntüsü zihnimi doldurdu. "Dax, onun nerede olabileceğini hayal etme. Yeni Başlangıçlar ziyafetindeki halini düşün."

Görüntü gülümseyen; üzerinde yumuşak, yeşil bir elbise olan genç bir kıza dönüştü. Gelsi'nin elini tutup dans pistinde yönlendirirken Dax'in duyduğu heyecanı hissettim. Gelsi'nin gözünden Dax'i görmek için büyümü Gelsi'ye gönderdim.

Gelsi gözlerini Dax'e dikmişti. Daha önce de ziyafette birlikte dans etmişlerdi ama bu kez farklı bir şeyler vardı. Gelsi, bedeninde Dax'in dokunduğu noktaların karıncalandığını ve göğsünün içine bir sıcaklığın yayıldığını hissediyordu.

Gelsi'yi de hatıranın içine çekmek için ona seslendim: *Gelsi.*

Düşüncelerini duydum. *Ne hoş bir akşam. Her şey nasıl da değişti. Dax o geceden sonra bana karşı soğuk davranır oldu. Dalgınlaştı.*

Ona seslendim. *Gelsi, neredesin?*

Utandı. *Aptallık ettim. Kimse bilmemeli. Lütfen bundan kimseye bahsetme.* Zihninin içi korkuyla titreşti.

Kurnaz bir büyücü seni kandırdı. Kimse bu yüzden seni suçlamayacak. Neredesin.

Beni cezalandıracak.

Zihnini geri çekmeye çalıştı. Ona Dax'in kendisi için ne kadar endişelendiğini, onu hisarda nasıl fellik fellik aradığını gösterdim ve ona yalvardım: *Seni tutsak edenin kazanmasına izin verme.*

Gelsi bana boş bir oda gösterdi. Çıplaktı ve ahşap zemine saplanmış metal kazıklara bağlanmıştı. Zemine ve duvarlara tuhaf semboller çizilmişti. Bacaklarının arası acıyla zonkluyor, kollarındaki ve bacaklarındaki kesikler yanıyordu. Ferde'nin onu kurarla uyuşturması gerekmemişti.

Gelsi zihnime seslendi. *Onu sevmiştim. Kendimi ona verdim.*

Gelsi'nin kendisinden aşk beklediği Ferde'nin yaptığı onu yere bağlayıp dövmek ve tecavüz etmek olmuştu. Sonra da kanını akıtmış ve kanı toprak bir kaseye doldurmuştu.

Bana nerede olduğunu göster.

Yan oda oturma odasıydı ve dışarıda beyaz yeşimden yontulmuş on beş at heykelinin olduğu bir avlu görebiliyordum.

Gelsi'ye seslendim: *İnancını yitirme. Yanına geleceğiz.*

Geleceğinizi bilir. Bu çevreyi bir büyü kalkanıyla çevirdi. Yakınlardan biri geçtiğinde bunu anlar ve tehdit altında olduğunu hissederse ayini bitirir.

Bu gece dolunay çıkana kadar beklemesi gerekmiyor mu?

Hayır.

Alea'nın bıraktığı notta değiş tokuşun dolunayda gerçekleşeceği söylendiğinden herkes notu gönderenin Ferde olduğunu ve dolunayın ayin için hayati olduğu fikrine kapılmıştı.

Gelsi *"Sık sık taşınıyordu"* dedi. *Bunun heyecan verici olduğunu düşünmüştüm. Usta büyücülerin aradığı kişinin o olduğunu bilmiyordum. Beni usta büyücüler adına bir görevde olduğuna inandırdı.*

Bir yolunu bulacağız.

Acele edin.

Farkındalığımı geri çekip sırtımı yasladım. Dax dehşet içinde bana bakıyordu. Sohbetimizi hem görmüş hem de işitmişti.

Ona "Tüm bunlar bittiğinde sana ihtiyacı olacak," dedim.

"Ustalara söylemeliyiz."

"Hayır." Zihnimde hızla seçenekleri gözden geçirdim.

Dax "Fakat o adam çok güçlü. Gelsi'yi duydun. Adamın bir kalkanı var," dedi.

"Bu da tek başıma gitmem için bir başka neden. Ustalar onun peşinde ve o da ustaları tanıyor. Ben fark edilmeden ona ulaşabilirim."

"Nasıl?"

"Açıklama yapacak vaktim yok. Fakat senin de Gelsi'nin yakınlarında olman gerekiyor. Bir saate kadar benimle pazarda buluşabilir misin?"

"Elbette."

Hızla ayaklanıp gerekli malzemeleri toplamaya başladım.

Dax kapıya varınca duraksadı. "Yelena?"

Gözlerimi ona çevirdim.

"Onu durduramazsan ne olacak?" Yeşil gözleri korkuyla parlıyordu.

"O zaman Valek'i bulacağız. Aksi takdirde Sitia, Ferde'nin eline geçer."

Dax korkusunu bastırdı ve başını sallayıp daireden ayrıldı. Malzemelerimi toplayıp üzerimi değiştirdim. Giydiğim düz, kahverengi tunik ve pantolonla kalenin sıradan sakinlerinin arasına karışacaktım. Gizlenmek için kullanacağım giysilerin üzerini pelerinimle kapattım ve yola çıkmadan önce anne-babamın süitine uğradım.

Leif onlarla oturma odasında oturuyordu. Onu görmezden geldim. Theobroma'yı kastettiğimi anlayacağını umarak "Baba, şu fazladan hazırladığın haplar yanında mı?" diye sordum.

Babam anlayışla başını sallayıp hapları getirmeye gitti. Ben beklerken annemin aklına bana bahsettiği küçük icadı geldi. Elime tüpler ve kauçuktan oluşan tuhaf bir cihaz verip nasıl çalıştıracağımı açıkladı.

"Ne olur ne olmaz," dedi.

"Bu müthiş," dedim. "İşe yarar bir şey olduğunu söylediğinde haklıymışsın."

Yüzü aydınlandı. "Her anne böyle sözler işitmek ister."

Leif tek kelime etmese de delici bakışlarından niyetimin kokusunu aldığını sezebiliyordum.

Esau hapları elime tutuşturdu. "Bizimle öğle yemeğine gelir misin?"

Ona "Hayır. Yapmam gereken bir şey var. Size sonra yetişirim," deyip babama sarıldım ve annemi yanağından öptüm.

Midemde bir bulantı hissi vardı. Acaba usta büyücülere Ferde ve Gelsi'den bahsetmeli miydim? Ne de olsa beni Alea'nın elinden kurtaran safi şanstı. Hâlâ büyümle neler yapabileceğimi keşfetme aşamasındaydım. Şimdi hisardan da uzaklaştırıldığım için artık potansiyelimi tam olarak açığa çıkarıp çıkaramayacağım bir muammaydı.

Ben tam kapıdan çıkacakken annem beni durdurdu.

Ateş muskamı bana uzatıp "Al," dedi. "Bence buna ihtiyacın

var. Bunu kazanmak için nelere göğüs gerdiğimi anımsa." İtiraz etmek için ağzımı açsam da başını iki yana salladı. "Bunu geri istiyorum." Bir süre bana sıkıca sarıldı.

Perl'in empatisine hayranlık duyarak kızıl ödülü güneş ışığında inceledim. Muskayı cebime koyup hızlı adımlarla kaleye yöneldim.

Hisarın kapısından geçtiğimde arkamdan gelen sert ayak seslerini işittim. Sopamı çekip arkama döndüm. Bir iki metre gerimdeki Leif olduğu yerde kaldı. Palası kemerinden sarksa da eli silaha gitmedi.

Önüme dönüp "Şimdi olmaz Leif," dedim. Fakat beni omzumdan tutup kendisine doğru çevirdi.

"Nereye gittiğimi biliyorum," dedi.

"Aferin sana." Omzumu silkip elinden kurtuldum. "O zaman şu an zamanın ne kadar kıymetli olduğunu da biliyorsundur. Hisara dön." Yürümeye başladım.

"Dönersem ustalara neyin peşinde olduğunu söylerim."

"Öyle mi? Haber ulaştırmada pek de başarılı değilsin oysa."

"Bu kez hiç tereddüt etmem."

Geniş omuzlarının inatçı duruşunu görüp durdum. "Ne istiyorsun?"

"Seninle gitmek."

"Neden?"

"Bana ihtiyacın olacak."

"On dört yıl önce ormanda bana ne kadar yardımın dokunduğunu düşünüyorum da yalnız başıma gitmem daha iyi olacak gibi."

İki büklüm olsa da suratındaki inatçı ifade hiç eksilmedi. "Ya beni de planlarına dahil edersin ya da peşinden gelir, planlarını baltalarım."

Aniden alevlenen öfkemi bastırdım. Tartışacak vaktim yok-

tu "İyi. Fakat seni uyarıyorum. Ferde'nin kalkanından geçebilmen için zihnine girmeme izin vermen gerekecek."

Yüzü solsa da başını salladı ve ben aceleyle pazaryerine doğru giderken hızıma ayak uydurdu. Dax beni orada bekliyordu. Leif'i onun yanına bırakıp Fisk'i aradım. Bir kadının bir top kumaşı takas etmesine yardım ediyordu. Fakat beni görür görmez işine ara verdi.

"Güzel Yelena, yardıma ihtiyacın var mı?" diye sordu.

Ona neye ihtiyacım olduğunu söyledim.

Gülümsedi ve "Eğlenceli bir iş gibi ama..."

Sözünü onun yerine bitirdim: "Maliyetli."

Arkadaşlarını toplamak için ok gibi fırladı.

Fisk yirmi kadar çocuk topladıktan sonra onlara planımı açıkladım. "Sinyali duyana kadar avluda bir blok bile ilerlemeyin. Anlaşıldı mı?" Çocuklar başlarını salladılar. Ne yapacaklarını bildiklerinden emin olduğumda Fisk'in arkadaşları dağılıp yerlerini almaya gittiler. Fisk, Leif ve beni beyaz yeşimden heykele götürdü. Dax, Ferde'nin kalkanının sınırları içinde kalmayan ama ikinci kat penceresini görebilen bir yan sokakta beklemeye başladı.

Zihnimi açık tutup Ferde'nin büyü bariyerinin sınırlarını aradım. Avludan yarım blok kadar ileride Leif koluma dokunup beni durdurdu.

"Biraz ötede," diye fısıldadı.

"Nereden biliyorsun?"

"Bir ateş duvarı hissediyorum. Sen hissetmiyor musun?"

"Hayır."

"O zaman seninle gelmem iyi olmuş."

Öfkelensem de verecek cevabım yoktu. Fisk bize bakıyor, sinyalimizi bekliyordu.

Kavga etmenin zamanı değildi. Leif'e baktım. Ona "Zihnim

bana açman gerek," dedim. "Bana güvenmelisin."

Hiç tereddüt etmeden başını salladı. "Yap şunu."

Güç çekip çektiğim iplikleri devasa bir perde gibi etrafıma sardım. Fisk'in zihniyle temas kurdum. Planımın işe yarayacağını umit ederek ona "Anne-babanı düşün," komutunu verdim.

Oğlan gözlerini kapatıp ebeveynini hayal etti. Fisk aracılığıyla annesinin ve babasının zihinleriyle bağlantı kurduktan sonra Leif'in zihnine uzandım.

Leif'in zihni siyah bir ıstırap labirentine benziyordu. Suçluluk, utanç ve öfke iç içe geçmişti. Ay Adam'ın ona neden yardım etmek istediğini anlasam da Leif'in vicdan azabı bana hainçe bir keyif verdi.

Karanlık düşüncelerini bir kenara itip yerlerine Fisk'in babasının iş bulmakla ve ailesine destek olmakla ilgili endişelerini koydum. Fisk'in annesinin kız kardeşinin bozulan sağlığı için duyduğu endişeleri kendi zihnime çektim. Kişiliklerini ve düşüncelerini Leif'in ve benim zihnimde tutarak Fisk'e sinyal verdim.

Fisk köpek gibi havladı. Hemen ardından ona yanıt olarak gelen başka havlamalar mermer duvarlarda yankılandı. Fisk'in arkadaşları ebelemece oynayarak avluya ve Ferde'nin büyülü kalkanına ellerinden geldiğince çok kere girip çıkacaklar, boylece onun dikkatini dağıtacaklardı.

Fisk ve Leif'in ellerini tuttum ve üçümüz avlunun içine doğru ilerledik. Bariyeri geçtiğimizde kızgın ve güçlü bir büyücünün çevredekileri yoklayan büyüsünün sıcağını hissettim. Düşüncelerimizi tarayan Ferde kaledeki dilenci ailelerinden biri olduğumuza kanaat getirerek bizi izlemekten vazgeçti.

Heykele vardığımızda Fisk in anne-babasının zihinlerini saldım. Dostlarına nasıl aynı anda iki ayrı yerde olduklarını hissine kapıldıklarını anlatacakları sıra dışı bir hikâyeleri olmuştu.

Leif'e "Bu mücadelenin yarısı," dedim.

Gözlerime bakamıyordu. Yüzü utançtan kıpkırmızı kesilmişti. Ofkelendim ve ağzımdan "Şimdi bunun sırası değil," sözleri çıkıverdi.

Başını sallasa da hâlâ gözlerime bakmıyordu. Fisk'ın arkadaşlarının oyununa katılmaya gitmesiyle eve girmek için fazladan birkaç dakika kazandık.

Eve bir yan sokaktan yaklaştık. Kapı kilitliydi. Elmas uçlu maymuncuğumu ve tork anahtarımı sırt çantamdan çıkartıp kilidin üzerinde çalışmaya başladım. Pimleri bir bir hizaya getirmemin ardından kilidin silindiri döndü ve kapı içeri doğru açıldı. Leif'in şaşkınlık içinde iç çektiğini duydum. Koridora adım atıp kapıyı kapattık. Maymuncuklarımı cebime attım.

Hiç ses çıkarmadan yürüyüp bir oturma odasına girdik. Normal mobilyalar ve süslemeler gözüme yersiz göründü. Sanırım çılgınca ve tuhaf şeyler görmeyi bekliyordum; bir katilin zihnini yansıtacak türde şeyler.

Leif palasını kaldırırken silahlarımızın bizi korumayacağını bilmeme rağmen ben de sopamı sıkıca tuttum. Evin içi büyüyle doluydu. Büyünün üzerime çökmesiyle terlemeye başladım. Çocukların sesi giderek azalırken bir kat üstümüzden gelen cılız ayak seslerini işittik.

Gelsi nin zihniyle bağ kurduğumda Ferde'nin elinde kahverengi, taş bir kase ve uzun bir hançerle ona yaklaştığını gördüm. Üzerinde sadece yüzüne taktığı kızıl maskesi vardı. Eskiden Ferde'nin yapılı bedeninin üzerindeki dövmeler ve semboller Gelsi'yi büyülerken şimdi onlara tiksinti içinde bakıyordu.

Gelsi'nin zihnine seslendim. *Alt kattayım? Niyeti ne?*

Daha fazla kan istiyor. Bekleyin, sizi duyarsa beni öldürür.

Gelsi'nin acı içinde inlemeye başlamasıyla Leif'e tutundum. Ona Esau'nun Theobroma haplarından birini uzatıp elimle

hapı ağzına sokmasını işaret ettim. Sırt çantamı yere koyup içinden sessizce Perl'ün cihazını çıkardım.

Bir elimde sopam, diğer elimde cihaz, Leif'le merdivenin en alt basamağında bekledik. Nihayet Ferde'nin tekrar hareketlendiğini işittik.

Gelsi rahat bir nefes almıştı: *Gitti.*

Midem endişe içinde kasıldı. Zihinsel savunmamı güçlendirmek için güç çektim. Hata yapmıştım. Ferde güç çektiğimi hissetmişti. Giderek büyüyen paniğini hissettim.

Leif'e "Şimdi," diye fısıldadım. Merdivenleri ikişer ikişer çıktık.

Ferde bizi sahanlıkta bekliyordu. En üst basamağa vardığımızda durduk. Ferde'nin kısa bir an için memnun bir gülümsemeyle yayvanlaşan dudakları konsantre olmaya başlamasıyla kenetlendi. Onu görünce duyduğum tiksinti ve dehşet boğazımdan yukarı yürüdü. Tula'nın korkunç hatıralarının zihnimi doldurmasıyla kusacağımı sandım.

Gönderdiği büyü dalgası Leif'le ikimize çarptı. Basamaklardan aşağı yuvarlanmamak için tırabzana tutundum. Yanı başımdaki Leif sarsılsa da dimdik ayakta kalmıştı. Yapabileceği bundan mı ibaretti? Ferde'ye baktım. Gözleri kapalıydı. Ona doğru yaklaşıp Perl'ün cihazını havaya kaldırdım.

Leif "Yelena dur," dedi. Sesi tuhaf çıkıyordu.

Leif'e baktığımda palasını salladığını gördüm. Geri kaçtım ve Perl'ün cihazını elimden atıp sopamla Leif'in hamlesini savuşturdum.

"Sen ne yaptığını..." diye söze girsem de dişlerimin arasındaki hap konuşmamı güçleştiriyordu.

Leif kendi ağzındaki hapı tükürüp yeniden saldırmak için hareketlendi. "O adamlar mükemmel kız kardeşimi götürdüklerinde anne-babamın ilgisinin yeniden bana odaklanacağını düşünmüştüm." Leif'in palası boynuma doğru indi.

Eğildim. Utancı ve suçluluk duygusu başından beri bir numara mıydı? Şaşkınlığımı üzerimden atıp sopamın ucuyla karnına vurdum. İki büklüm olan Leif homurtular çıkardı. Büyünün ağırlığı üzerime çökerken Leif yeni bir güçle doğruldu. Bu kimin büyüsüydü?

Leif "Umduğum gibi olmadı çünkü bu kez de mükemmel bir hayaletle rekabet etmem gerekti," diyerek tekrar saldırdı.

Geniş palasını bloke etmemle havaya tahta parçaları saçıldı. Sopamı paramparça etmesi an meselesiydi ve dar sahanlıkta giderek köşeye sıkışıyordum. Solumda koridor, sağımda açık bir kapı vardı.

"Annem evden çıkmaz, babam evde durmaz oldu. Hep senin yüzünden." Leif oflayıp puflayarak konuşuyordu. "Sırf bana garezinden geri dönmedin. Değil mi? Sen benim boğan incirimsin ve seni budama vakti geldi artık."

Ferde ortadan kaybolmuştu. Odaya dönmesiyle Ferde'nın telaş içinde kısa bir çığlık attığını işittim. Ferde, Leif beni oyalarken ayını bitirmeyi planlıyordu. Planı işe yarıyordu da.

Sopam çatırdayarak ikiye ayrıldı. Leif ileri atıldı. Bir büyü kalkanı oluşturmama rağmen kolayca kalkanımın içinden geçti. Son bir gayretle zihinsel farkındalığımı yansıtarak Leif'in karanlık zihnine girdim.

Düşünceleri başkalarına ve kendisine duyduğu nefretle doluydu. Leif'in kafasının içinde bir başkasının varlığını hissettim. Ferde'nin öykü dokumacılığı yeteneği olduğundan bu gücüyle Leif'in ham duygularını açığa çıkarıp bana karşı kullanmıştı.

Leif palasını bana doğru savurunca sola kaçıp farkındalığımı zihnime geri çağırdım. Zihnim başka yerdeyken fiziksel olarak kendimi savunamazdım; bunu yapacak kadar güçlü değildim. Leif silahını kaldırıp bir kez daha bana doğru salladı.

Elimde kendimi savunabileceğim hiçbir şey yoktu. Perl'ün cihazı erişemeyeceğim kadar uzaktaydı.

Gelsi'nin yardım çağrıları sıcak bir köseği gibi düşüncelerimi dağlıyor, bana güç veriyordu. Leif'in zihnine girip Goel'e yaptığım gibi kontrolünü ele geçirdim. Palasını karnıma bir santim kala durdurduğum Leif'i gerileterek kendimden uzaklaştırdım.

Leif'in zihninin karanlığında yol alıp kız kardeşi kaçırılırken olanları seyreden oğlanı buldum; ruhu henuz suçluluk ve nefret duygularıyla kirlenmemişti. O an sadece merak ve şaşkınlık içindeydi. Bunlar Ferde'nin bana karşı kullanamayacağı iki duyguydu. Leif'i derin, rüyasız bir uykuya yatırdım. Leif yere yığılınca kendi bedenime döndüm. O an en önemli iş Ferde'yi durdurmaktı; Leif'le sonra ilgilenecektim. Umarım hayatta kalıp bunu yapabilirdim.

Perl'ün cihazını elime alıp koridorda hızla koşarak Gelsi'yi aradım. Sadece soldaki son kapı kapalıydı. Kapının kilitli olduğunu gördüm. Maymuncuğumu çıkarıp kapıyı açtım. O güne kadar en hızlı açtığım kapı bu olmuştu. Janco görse gurur duyardı.

Kapı hızla içe doğru açılınca tökezledim ve kendimi odanın içinde buldu. Ferde ellerini Gelsi'nin boğazına sarmıştı. Kızın yüzündeki hayat emarelerinin kayboluşunu dehşet içinde izledim. Artık gözleri cansız ve sabit bakıyordu.

Ferde zaferini çığlık atıp yumruklarını tavana doğru kaldırarak kutladı.

33

Geç kalmıştım. Keder içinde ferde'nin sevincini izledim. Fakat hemen ardından Gelsi'nin bedeninden tuhaf bir gölgenin yükseldiğini gördüm. Mantığımla değil, içgüdülerimle hareket ederek Ferde'nin üzerine atılıp onu yere yıktım. Gölgeyi içime çekmemle Gelsi'nin ruhu bedenime girdi. Bana onu zihnimin güvenli bir köşesine yerleştireyim diye dünya bir anlığına durmuş gibi geldi. Sonra, *çat*. Hareketim kaldığım yerden devam etti ve Ferde'nin üzerine yıkıldım. Perl'ün cihazı elimden uçtu ve duvarın kenarına düştü.

Kısa bir mücadelenin ardından karnımın üzerine oturan Ferde beni yere yapıştırdı. "O ruh bana ait," dedi. "Geri ver onu."

"Sana ait değil o."

Yelena? Gelsi'nin şaşkınlığını zihnimin içinde hissediyordum.

Ona seslendim: *Dayan.*

Ferde boynuma uzandı. Ellerini tutup öne doğru hareketinin ivmesini kullanarak sol dizimle onu ittim ve dengesini daha da bozdum. Sol ayağımı yere atıp kalçalarımı çevirerek Ferde yi üzerimden attım. Hızla doğrulup dövüş pozisyonu aldım.

Ferde gülümseyerek bir panter çevikliğiyle dengesini topladı. "Denk rakipleriz. Fakat sanırım avantaj bende."

Kendimi saldırısına hazırlasam da hiç kıpırdamadı. Kızıl dövmeleri gözlerimi yakacak kadar parlaklaştı. Koyu kahverengi gözlerini gözlerime kenetledi.

Yüzü Reyad'ın yüzüne dönüştü. Etrafımdaki her şey döndü ve kendimi Reyad'ın Ixia'daki yatak odasında yatağa bağlanmış, işkence aletleriyle dolu sandığını karıştıran Reyad'ı izler halde buldum. Reyad'ın işkencelerinden bir kez daha geçmeye zorlanacağım düşüncesiyle bir an paniğe ve korkuya kapılsam da sahne değişti ve Reyad bu kez boğazından fışkıran sıcak kan üzerime sıçrarken yüzünün aldığı o şaşkın ifadeyle çıktı.

Ferde zihnimin içinde konuştu: *Sen de katilsin.* Öldürdüğüm diğer adamların görüntüleri arka arkaya geldi. *Sende sembollere ve kana ihtiyaç duymadan ruh toplayabilme gücü var. Reyad'ın neden hâlâ sana musallat olduğunu sanıyorsun? Onun ruhunu aldın; aldığın birçok ruhun ilkiydi o. Geleceği görüyorum ve gelecekteki halin şimdikinden parlak değil.*

Görüntüler baş döndürücü bir hızla dönüyordu. Ben Valek'ın bir ipin ucunda sallanışını izlerken Irys'in soğuk gözleri bana bakıyordu. Leif'in nefreti ve Cahil'in beni idam ettirme arzusu zihnimde çalkalanıyordu. Benden ihtiyacı olanları almış olan komutan artık Ixia için bir tehdit oluşturmadığımı düşünerek casusluk suçundan dolayı yargılanışımı memnuniyet içinde izliyordu.

Ferde bir kez daha konuştu. *Usta büyücülerin uzun zaman önce o ruh-bulana ne yaptıklarına bir bak.*

Direğe zincirlenmiş bir adam ateşe verildi. Acı içindeki haykırışları zihnimde çınladı.

Ferde adamın derisi tamamen yanıp eriyene dek görüntüyü zihnimde tuttu. Zihnimin kontrolünü geri kazanmaya ça-

lışsam da Ferde'nin büyüsü usta düzeyinde olduğundan onu kafamın içinden atamadım.

Ruh-bulanın tek isteği diğerlerine yardım etmek, ölüleri yeniden ailelerine ve dostlarına kavuşturmaktı. Uyandıklarında o insanların farklı olması onun suçu değildi. Panik ve bilinmeyen korkusu konseyin seni kınadığı gibi onun da kınanmasına neden oldu. Sana gösterdiğim tüm bu şeyler senin kaderin. Senin öykü ipliklerinde görüyorum bunları. Senin asıl öykü dokumacın Ay Adan değil, benim.

Söyledıklerinin ikna edici bir yanı vardı. Hayattaki yerimi bulma arzumu anlıyordu. Yerim onun yanıydı. Ruh-bulan ve ruh-çalan.

Evet. Öykünü değiştireceğim ve konsey seni canlı canlı yakmayacak. Bana Gelsi'nin ruhunu ver yeter.

Zihnimin küçük bir kısmı ona direniyor, harekete geçmem için yalvarıyordu. Ferde'ye seslendim: *Ruh çalmak doğru bir şey değil. Bunu yapmamam gerekir.*

Kullanmayacaksan neden sana böyle bir yetenek lütfedilsin?

Bu yeteneği insanlara yardım etmek için kullanmalıyım.

Diğer ruh-bulanın yapmaya çalıştığı da işte buydu. Bak başına neler geldi.

Düşüncelerimi odaklamakta güçlük çekiyordum. Ferde'nin kontrolü zihnime giderek yayılıyordu ve kısa süre sonra Gelsi'yi benden alacaktı.

Kızı bana ver. Onu senden çekip alırsam ölürsün. Benim iktidarımın ilk kurbanı sen olursun. Senden sonra da annen ve baban gelir.

Zihnim uzuvları kesilen Perl'ün ve lime lime doğranan Esau'nun görüntüleriyle doldu. Çaresizce onları izlerken üzerime kan sıçrıyordu.

Kurtar onları ve hayatında ilk kez tam anlamıyla özgür ol.

Güçlü büyüsü beni ayartıyordu. Ona hak verir olmuştum. Özgürlük. Ferde bedenimi bir haz dalgasıyla sardı. Zevk ve

hoşnutluğun mest edici karışımı içimi kaplarken inledim. İçimden Gelsi'yi ona vermek geldi. Fakat ruhuma verdiği hoşnutluk duygusuyla aklımı çelemezdi. Çünkü bu duyguyu Valek beni kollarına her aldığında zaten hissetmiştim.

Yalpalayarak doğruldum. Gelsi'yi Ferde'ye kaptırmamak için verdiğim çaba beni ter içinde bırakmıştı. Hatasını anlayan Ferde, Gelsi'nin ruhunu ele geçirmek için zihinsel bir saldırı gerçekleştirdi. Kollarımı göğsüme dolayıp yere yığıldım. İçimde bir ateş yanıyordu. Gözlerim yaşlar ve terden yansa da acı bedenimi iki büklüm etmeden hemen önce Perl'ün cihazının yakınımda olduğunu görebildim. Bir saniye bana yetecekti.

Zihnimde Valek'i işittim. *Sorun mu var, aşkım?*

Senin büyüye bağışıklığın gerekiyor bana.

Derhal.

Zihnimin içinde, kendi büyü gücümle oluşturabileceğim hiçbir büyü bariyeriyle kıyaslanamayacak kadar güçlü bir büyü direnci şekillendi ve Ferde'nin kontrolünü bloke etti. Gözlerimi açtım.

Ferde'ye "Neredeyse beni ele geçirecektin," dedim. Perl'ün cihazını elime alıp titreyen bacaklarımın üzerinde doğruldum.

Ferde'nin şaşkınlığı uzun sürmedi. "Önemli değil. Beni püskürtmeye çalışırken zayıf düştün."

İki uzun adımla aramızdaki mesafeyi kapattı. Ellerini boğazıma sardı. Haklıydı. Onu durduracak gücüm olmadığına göre başka bir şey denemeliydim. Başparmakları soluk borumu ezerken Perl'ün cihazını havaya kaldırdım.

Gözlerimin önünde siyah ve beyaz benekler uçuşmaya başladı. Ferde hareketime tepki veremeden cihazın ağzını ona doğrulttum ve kauçuk topu sıkarak yüzüne kurar püskürttüm. Perl'ün parfüm püskürtmek için icat ettiği küçük cihaz mükemmelen işliyordu.

Ferde'nin yüzü dehşet içinde dondu. Ellerini kendinden

uzaklaştırdım ve yere düştü. Ilaç bedenini ve büyüsünü felce uğratmadan önce Ferde'nin zihninden son bir düşünce geçti: *Başkaları da olacak.*

Tamamen uyuştuğundan emin olunca zihnine girdim. Çaldığı tüm ruhlar karanlıkta tutsak kalmıştı. Ruhları göğe doğru saldım. Ani hareketlenmenin etkisiyle ben de kendimi kaptırarak özgürlüğüne kavuşan ruhlara katıldım ve kısa bir an için ruhumu onların mutluluğu ve neşesine buladıktan sonra bedenime döndüm.

Kaybedecek bir saniyem bile yoktu. Hemen Gelsi'nin başına koştum. Parmak uçlarımı boynuna koyup yaralarına odaklandım. Hepsini, hatta kolları ve bacaklarındaki kesikleri bile iyileştirdim.

Ardından Gelsi'nin zihninde seslendim. *Geri dön.*

Ferde'yle mücadelem esnasında, Gelsi zihnimin içmde korku ve zihin karışıklığı içinde bir top gibi kıvrılmıştı. Kendine gelen kız artık söylediklerimi anlıyordu. Bedenine can gelirken titreyerek uzun bir nefes aldı.

Sustalımla bağlarını çözdüm ve ağzımın içinde vıcık vıcık olmuş Theobroma hapını tükürüp bitkin bir halde yanma uzandım. İkinci katın pencerelerinden çıkardığım elimi sallayarak işaret verdikten sonra Gelsi'yi oturma odasına götürüp orada rahat bir kanepeye yatırdım. İşaretimi alan Dax birazdan yanıma gelecekti.

Gelsi "Kovulacağım," diye fısıldadı.

Başımı iki yana salladım. "Aksine ilgiye ve anlayışa boğulacaksın ve kendini toparlaman için sana bolca zaman verecekler."

Dax gelip Gelsi'nin yanındaki yerimi alınca Leif'i bıraktığım yukarı kattaki sahanlığa döndüm. Bacaklarım kararsızca hareket ediyordu. Kurar iğnesi batırılmış gibiydiler.

Dax'in karman çorman olmuş düşüncelerini çözecek gü-

cüm yoktu. Ay Adam'a verdiğim sözün biraz daha beklemesi gerekecekti. Leif'in uykusunu ben oradan ayrıldıktan sonra uyanacağı şekilde hafiflettim. Ferde'nin son sözleri bana bitirmem gereken bazı işler olduğunu fark ettirmişti.

Aşağı kata vardığımda Dax'in Gelsi'yi korumacı bir tavırla kollarına aldığını gördüm.

Dax "Usta Bloodgood'a bir mesaj gönderdim. Ustalar yanlarında bir muhafız taburuyla Ferde'yi hisar hapishanesine götürmeye geliyorlar," dedi.

"O zaman gitsem iyi olacak. Ne de olsa daireme dışarı çıkmamam *gerekiyordu*."

Dax başını iki yana salladı. "İkinci Büyücü ne yaptığını biliyor."

"Bu da geldiklerinde burada olmamamı daha da gerekli kılıyor."

"Fakat..."

Dax'e el sallayıp sırt çantamı omzuma attım ve alelacele kapıya yöneldim. Hisarın eğitim programından azledilmiş olduğumdan yakında daireme atılacağımı biliyordum. Roze'a beni kovma zevkini tattırmadan gitmiş olmayı planlıyordum.

Ben avlunun öte yanına geçerken Fisk yanıma geldi.

"Yardımımız dokundu mu?" diye sordu. "Her şey yolunda mı?"

"Mükemmel bir iş çıkardınız." Elimi çantamın içine atıp üzerimdeki tüm Sitia sikkelerini ona verdim. "Bunları askerlerine dağıt."

Fisk gülümsedi ve koşarak uzaklaştı. Kalede ilerlerken üzerime kemiklerime kadar işleyen bir bitkinlik çöktü. Etrafımdaki her şey bulanık görünüyordu ve adımlarımı sersemce atıyordum. Konsey binasını geçtiğimde hep binanın merdivenlerinin yakınlarında gezinen dilenci grubu peşime takıldı.

Omzumun üzerinden onlara "Kusura bakmayın. Bugün size yardım edemem," diye seslendim. Grup konsey binasına geri dönerken içlerinden biri takibi sürdürdü. Arkama döndüm. "Dedim ki..."

Adam bana "Güzel hanım, bir bakır sikke verir miydin?" diye sordu.

Yüzü gözü kir içindeydi ve saçları yağdan topak topak olmuştu. Giysileri yırtık pırtık ve pis adam at gübresi kokuyordu. Fakat kılığı insanın içine işleyen safir mavisi gözlerini benden gizleyememişti.

Valek "Az önce hayatını kurtaran adama bir bakır para veremez misin?" diye sordu.

"Meteliksizim. O çocuklar ucuza çalışmıyorlar. Sen..."

"Birlik Çeşmesi. Çeyrek saate" Valek basamaklara gidip diğer dilencilere katıldı.

Hisara doğru yürümeye devam ettim. Fakat konsey binasından görülmeyecek kadar uzaklaşınca bir ara sokağa girip Birlik Çeşmesi'nin yolunu tuttum. Delikli, içinde daha küçük küreler olan zümrüt küre güneş ışığı altında parlıyordu. Çember şeklinde dizili fıskiyelerden püsküren su ayazda pırıldıyordu. Valek'e zarar gelmediğini bilmenin rahatlığı onun bir an önce kaleden uzaklaşması gerektiği gerçeğinin verdiği endişeyle boğuşuyordu.

Gözüme gölgelerin arasında hızla hareket eden bir karaltı takıldı. Karanlıkta kalan kapı aralığına gidip bir süre Valek'e sıkı sıkı sarıldım.

"Ferde'yi alt etmeme yardımcı olduğun için teşekkür ederim," dedim. "Şimdi yakalanmadan eve dön."

Valek gülümsedi. "Ve tüm eğlenceyi kaçırayım, öyle mi. Hayır aşkım. Yapacağın işi bitirene dek yanında olacağım.

Tek yapabildiğim hiç ses çıkarmadan şaşırmak oldu.

Valek'le aramızda Irys'le benim aramızda var olan türde bir zihinsel bağ olmasa da Valek düşüncelerimi okuyor ve ne zaman yardıma ihtiyacım olsa yanımda bitiyordu.

"Seni Ixia'ya dönmeye ikna etmemin bir yolu yok mu?" Valek'in güvende olduğunu gördüğümde içim kısa bir an için enerjiyle dolsa da şimdi o da uçup gitmişti.

"Yok."

"Peki. Yine de yakalanırsan 'Ben demiştim' deme hakkımı kendime saklıyorum." Bu sözleri sert bir ses tonuyla söylemeye çalışsam da hırpalanmış ve bitkin düşmüş ruhum Valek'in benimle gelişi karşısında öyle bir ferahlıkla dolmuştu ki sözcükler ağzımdan şaka yapıyormuşum gibi çıkmıştı.

"Anlaştık." Kendisini bekleyen mücadelenin heyecanı içindeki Valek'ın gözleri pırıldadı.

34

Valek'le izlenebilecek en iyi yolu kararlaştırdık ve Avibian ovasında tekrar buluşmak üzere sözleştik.

Hisara vardığımda eşyalarımı toplamak için dosdoğru daireme gittim. Yanıma ne alacağıma karar vermeye çalışırken birisi kapımı çaldı. Gayriihtiyari bir refleksle dövüş sopamı aradım ama hemen ardından Leif'in sopamı parçaladığını anımsadım. Sopa yerine elime sustalımı aldım.

Kapıyı açınca Irsy'in geldiğini görüp bir nebze rahatladım. Yüzünde çekingen bir ifade vardı. Geriye doğru bir adım atıp onu içeri aldım.

Bana "Haberlerim var," dedi. Gözlerimi üzerine dikmemle konuşmasını sürdürdü. "Ferde hisar hapishanesine kapatıldı ve konsey hisardan atılma kararını iptal etti. Büyü yeteneklerini tam olarak keşfedebilmen için burada kalmam istiyorlar."

"Bana kim ders verecek?"

Irys yere baktı. "Karar sana ait."

"Bir düşüneyim."

Irys başını salladı. Arkasına dönüp gidecekken birden durdu.

"Üzgünüm Yelena. Ben yeteneklerine güvenmemiş olsam da dört usta büyücünün yapamadığını yaptın."

Aramızda hâlâ cılız da olsa bir bağ vardı. Irys'in tereddüdünü ve kendine güveninin sarsılmış olduğunu hissettim. Gelecekte ortaya çıkabilecek güç durumların ustesinden gelip gelemeyeceğinden şüphe ediyordu. Sorunların nasıl çözülmesi gerektiğine dair inançlarının yanlışlığının ispatlanmış olduğunu düşünüyordu.

Ona "Bu durumda çözüm büyü değildi," dedim. "Ferde'yi yenmemi sağlayan büyünün yokluğuydu. Valek olmasa bunu yapamazdım."

Yüzünden bir karar almaya çalıştığı belli olan Irys bir süre söylediklerimi düşündü. Ardından "Ortaklık teklif ediyorum," dedi.

"Ortaklık mı?" diye sordum.

"Artık bir öğretmene değil, ne kadar güçlü bir ruh-bulan olduğunu keşfetmene yardım edecek bir ortağa ihtiyacın olduğunu düşünüyorum."

Telaffuz ettiği unvan ürpermeme neden oldu. "Sence ben bir ruh-bulan mıyım?"

"Bundan şüphe etmiş olsam da inanmak istememiştim. Bu, tıpkı az önce duyduğun ürperti gibi istemsiz bir tepkiydi. Ayrıca görünen o ki kılavuzluğa ihtiyacım var. Sorunlara Sitia tarzı yaklaşımla eğilmenin her zaman uygun olmadığını gördüm. Belki sen bana bu konuda yardımcı olabilirsin. Ne dersin?"

"Peki 'soruna balıklama dalıp en hayırlı sonucu ümit etmek' yöntemini öğrenmek istediğinden emin misin?"

"Sen bir ruh-bulan olmanın nasıl bir şey olduğunu keşfetmek istediğin sürece, evet. Ruh-bulan olmak gerçekten Etik Yasası'na aykırı bir durum mu? Belki de yasanın güncellenmesi gerekiyordur. Bir de acaba şimdiden seni usta olarak mı görmek gerek yoksa ustalık sınavına girmek ister misin?"

"Ustalık sınavı mı? Sınavla ilgili korkunç hikâyeler işittim." Boğazım daralmaya başladı. Güçlükle yutkunuyordum.

"Bunların çoğu soylentiden ibaret. Öğrencilerin gözünü korkutmak ve böylece sınava ancak yürekli olanların başvurması için."

"Ya yeterince güçlü değillerse ne oluyor?"

"Usta olamıyorlar ama hiç olmazsa güçlerinin sınırlarını öğreniyorlar. Sonradan şaşırmaktansa böylesi daha iyidir."

Irys sustu. Zihninin benim zihnime uzandığını hissettim. Ardından sorusunu işittim: *Anlaştık mı?*

Bir düşüneceğim. Öyle çok şey yaşandı ki.

Doğru. Hazır olduğunda beni haberdar et. Irys daireden çıktı.

Kapıyı kapattım. Zihnimde güçlerimi keşfetme fırsatını bir ruh-bulan olmakla suçlanma riskiyle karşılaştırdım. Komutanın yemeğindeki zehrin endişesi içinde yaşadığım Ixia'da hayatın benim için Sitia'dakinden daha kolay olduğunu düşünmeye başlamıştım. Valek'in sıradan bir 'iş' olarak gördüğü yemek tatma görevimi yerine getirdikten sonra nereye gidip ne yapacağıma ben karar veriyordum. Bir kez daha seçeneklerimin olması güzel bir hıstı.

Daireme dolanıp unuttuğum bir şey var mı diye bakındım. Valek'e vereceğim valmur heykelini, kalan Sitia sikkelerimi, kuzey üniformamı ve yedek kıyafetlerimi çantama koydum. Elbise dolabımda çırak cüppelerim ve Fındık'ın diktiği bir çift etek pantolon duruyordu. Masamın üzerinde kâğıtlar ve kitaplar yığılıydı ve odada Elma Dudu parfümü ve lavanta kokusu vardı. İçimi bir hasret kaplarken aniden bir şeyin farkına vardım. Hisardaki dairem ben ne kadar direnSem de evim olmuştu.

Çantamı sırtıma atıp ağırlığını şöyle bir tarttıktan sonra daireMden ayrıldım. Yolumun üzerindeki hisarın konuk odalarına uğrayıp anne-babamı ziyaret ettim. Esau nun sesi mutfaktan

geliyordu. Perl'ün yüzünde tuhaf bir ifade vardı. Eli boynunda olduğundan canını sıkan bir şey olduğunu anladım. Benden birlikte çay içme sözü aldı ve sırtımdan çantamı alıp ben pembe, içi fazlaca doldurulmuş koltuklardan birine oturana kadar etrafımda dört döndü.

Esau'ya seslenip bir kupa daha getirmesini isteyen Perl yanıma oturdu. Gitmeye kalkacak olursam yerinden fırlayıp beni yakalayacakmış gibi bir hali vardı. Esau çay tepsisini getirdi. Perl hızla ayaklanıp dumanı tüten kupalardan birini elime tutuşturdu.

En azından çayımı bitirene kadar koltuğuma çakılı kalacağım için memnun görünen Perl "Gidiyorsun, değil mi?" diye sordu. Daha ben yanıt veremeden başını iki yana salladı. "Bana söyleyeceğin de yoktu. Bana narin bir çiçek gibi davranıyorsun. Ezildiklerinde en çok kokunun en narın çiçeklerden çıktığını bil."

"Bitirmem gereken bir iş var. Geri geleceğim" desem de bu zayıf yanıt onu avutmadı.

"Bana yalan söyleme."

"Yalan söylemiyordum."

"Tamam. O zaman kendine yalan söyleme." Sırtımdan alıp yere bıraktığı şişkin çantama baktı. Soğukkanlı bir edayla "Ixia'ya yerleşince bize haber yolla da ziyaretine gelelim" dedi. "Yalnız sıcak mevsime kadar gelemeyiz. Soğuktan hiç hoşlanmam."

"Anne!" Aniden ayağa fırlamamla az kalsın çayımı dökecektim.

Esau sohbetimizin konusu karşısında afallamış halde başını salladı. "Buzluk bölgenin yakınlarında yetişen dağ defnesini bulmak istiyorum. Bir yerlerde bitkinin Kronik öksürüğe iyi geldiğini okumuştum. İşe yarayıp yaramadığına bakmak ilginç olacak."

Ikisine "Ixia'ya dönmemden endişe etmiyor musunuz?" dedim.

Babam "Şu son haftada yaşadıklarını düşününce hayatta olman bile bizi mutlu ediyor. Ayrıca senin kararlarına güveniyoruz."

"Ixia'ya gidersem sık sık ziyaretime geleceğinize söz verir misiniz?"

Söz verdiler. Veda anımızı daha da uzatmak istemiyorlardı. Çantamı kapıp yanlarından ayrıldım.

Elma? Kiki'nin ümit dolu sesini zihnimde işittim.

Elmam yok ama sana naneşekeri getireceğim. Ahırın malzeme odasına gidip şeker çuvalını aradım. İçinden iki nane şekeri alıp Kiki'nin yanına döndüm.

Şekeri yuttu. Ona gitmeye hazır olup olmadığını sordum.

Hazırım. Eyer?

Bu kez gerek yok. Hisar öğrencilere binicilik için gereken koşu takımlarını sağlasa da mezun olanlar kendi malzemelerini kendileri satın alıyorlardı.

Tabureyi çekmemle Kiki homurdandı. *"Biliyorum, biliyorum,"* dedim. *Yabanda tabure yok ama çok yorgunum.*

Gerçekten de kalan azıcık enerjim de ürkütücü bir hızla tükenip gitmişti. Kiki'yle hisarın ve kalenin kapılarından sorunsuzca geçtik. Bir süre vadide uzanan yolda ilerledik. Dönüp kaleye bakamıyordum. Ne de olsa geri dönmeyi planlıyordum, değil mi? O gün günbatımının beyaz mermerden duvarlardan yansıyan pastel renklerini son görüşüm olmayacaktı. Öyle değil mi?

Gökteki ışık giderek azalırken arkamdan gelen toynak seslerini işittim. Kiki dönüp davetsiz misafirimize bakmak için durdu.

Topaz. Kiki'nin sesi neşe doluydu.

Fakat Cahil'in öfkeden kızarmış yüzündeki cinai ifadeden karşılaşmamızın hiç de hoş geçmeyeceği belliydi.

Cahil bana "Nereye gittiğini sanıyorsun sen?" diye sordu.

"Seni ilgilendirmez."

Şaşkınlıktan dili dolaşan ve suratı mosmor kesilen Cahil'ın "Demek *beni* ilgilendirmez ha? *Beni* ilgilendirmez demek?"

Öfkesini dizginlemeye çalıştığını fark ettim. Ardından homurdanarak konuşmaya başladı. "Sitia'nın en çok aranan suçlusunun âşığısın. Nerede olduğun beni fazlasıyla ilgilendiriyor. Aslen her an nerede olduğunu takip etme işini kendime vazife edinmek niyetindeyim." Islık çaldı.

Birilerinin aniden hareketlendiğini işittim. Dönüp bakınca Cahil'in adamlarının arkamda savunma pozisyonları aldıklarını gördüm. Güç toplamaya çalıştığımdan büyümle yolun ilerisini taramamıştım. Aslında bunu yapmama gerek olacağını bile düşünmemiştim. Aptal kafam.

Kiki'nin zihnine seslendim: *Sen kokularını almış mıydın, Kiki?*

Hayır. Rüzgâr ters yöne doğru esiyordu. Yanlarından geçip gideyim mi?

Henüz değil.

Gözlerimi tekrar Cahil'e çevirip "Ne istiyorsun?" diye sordum.

Urkütücü bir durgunlukla "Kaçınılmaz olanı geciktirmek için aptalı mı oynuyorsun, Yelena?" dedi. "Bunun geçmişte işe yaradığına şüphem yok. Beni gerçekten enayi yerine koydun. Beni ve Birinci Büyücü'yü casus olmadığına inandırdın ve büyünü kullanarak güvenimi kazandın. Ben de tüm numaralarına kandım."

"Cahil, ben..."

"*Benim* istediğim şey Valek'i öldürmek. Böylece ailemin öldürülmesinin intikamını almakla kalmayıp konseye becerilerimi ispat edeceğim ve nihayet bana istediğim desteği sağlayacaklar."

"Valek'i bir kez yakalayıp elinden kaçırdın. Bu kez onu öldürebileceğini nereden çıkarıyorsun?"

"Aşığın senin hayatın karşılığında kendisininkini verecek."

"Beni ele geçirmek için daha çok adama ihtiyacın olacak."

"Öyle mi? Etrafına bir kez daha bak derim ben."

Omzumun üzerinden geriye baktım. Cahil'ın adamları Kiki'den epey uzak dursalar da alacakaranlıkta bile her birinin ağzında bana doğrultulmuş birer boru olduğunu görebiliyordum.

Cahil "Oklara kürar sürüldü," dedi. "Harika bir Sitia silahı. Vurulursan çok da uzaklaşamazsın."

Kalp atışlarım hızlanırken öfkemin yerini korku aldı. Çantamda bir miktar Theobroma olsa da çantama uzanır uzanmaz Cahil'in adamları beni iğne yastığına çevirirlerdi.

"İşbirliği yapacak mısın yoksa seni etkisiz hale mi getirteyim?" Cahil sanki biraz daha çay isteyip istemediğimi soruyordu.

Zihnimde Kiki'nin sesini işittim. *Hayalet*

Daha ben Kiki'nin ne kastettiğini anlamadan Valek ovanın uzun otları arasından ağır adamlarla çıkıp grubumuza yaklaştı. Bir saniye için herkes hayret içinde donakaldı. Cahil'in ağzı açık kalmıştı.

Valek "İlginç bir seçim aşkım," dedi. "Ben üzerine biraz düşün derim. Bu arada..." Valek kollarını iki yana açıp Cahil'e yaklaştı. Dilenci kıyafetini çıkarıp yerel halkın geleneksel giysileri olan kahverengi tunik ve pantolonu giymişti. Silahsız görünse de silahı olduğundan gayet emindim. Belli ki Topaz'in dizginlerini sol eline geçirip kılıcını çeken Cahil de aynı şekilde düşünüyordu.

Valek kendisinin birkaç metre ötesindeki Cahil'in kılıcını umursamaz görünerek "Bakalım doğru anlamış mıyım?" dedi. 'Ailenin intikamını almak istiyorsun. Makul. Fakat kraliyet ailesinin *senin* ailen olmadığını bilmen gerek. Onca yılda öğrendiğim bir şey varsa o da düşmanını tanıman gerektiğidir.

Kraliyet soyu komutanın Ixia yönetimini ele geçirdiği gün son buldu. O işin icabına ben baktım."

"Yalan söylüyorsun!" Cahil Topaz'ı mahmuzlayıp kılıcını Valek'e salladı.

Zarif ve çevik bir hareketle yana kaçan Valek hem ezilmekten hem de kesilmekten kurtuldu.

Cahil ikinci bir hücum için Topaz'ı çevirince "Bu kulağa mantıklı geliyor. Valek hiçbir işini yarım bırakmaz," dedim

Cahil, Topaz'ın yularını çekip duyduklarının şoku içinde olduğu yerde kalakaldı. "Ona olan aşkın duyularını köreltmiş."

"Senin de güce olan açlığın zekanı etkilemiş. Adamların seni kullanıyor ama sen bariz gerçeği görmemekte direttiyorsun."

Cahil başını iki yana salladı. "Yalanlarınızı daha fazla dinlemeyeceğim. Adamlarım sadıktır. Bana itaat ederler çünkü etmezlerse cezalandırılacaklarını bilirler. Goel'in ölümüyle bunu kafalarına daha da iyi soktum.

Soluk mavi gözlerindeki o hissiz ifadeyi iyi tanıyordum. "Goel'i *sen* öldürdün."

Gülümsedi. "Adamlarım bana canları üzerine bağlılık yemini ettiler. Suç işlemiş sayılmam." Kılıcını salladı "Adamlarına "Hazır," diye seslendi. "Nişan al ve..."

'Adamlarınla ovünmeden önce şunu bir düşün, Cahil. Emirlerini yerine getirmeden önce onayını almak için Yüzbaşı Marrok'a bakıyorlar. Sana senin için ağır kaçan bir kılıç verip seni adam gibi eğitmemişler. Sözüm ona kendisi güçlü bir büyücü olan kralın akrabasısın. Peki o zaman sende niye hiç büyü gücü yok?"

"Ben..." Cahil duraksadı.

Adamları kimi hayret kimi akıl karışıklığı içinde birbirlerine baktılar. O an emin olamasam da sanırım sözlerim konsantrasyonlarını bozmuştu. Tam o sırada Valek, Kiki'nin sırtına zıplayıp arkama yerleşti. Kiki kendisine tek söz etmememize

rağmen ovaya doğru koşmaya başladı. Valek'ın kolları belime dolanırken yelesinden kavradığım Kiki rüzgâr gibi ilerliyordu.

Cahil'in "Ateş!" diye bağırdığını duymamla kulağımın yanından geçen bir okun vızıltısını işittiğimi sandım. Fakat kısa sürede okların menzilinden çıktık. Kiki hiç zorlanmadan dörtnala ilerleyen bir atın iki mislî hızlı koşuyordu. Ay gökte iyice yükselince Kiki yavaşlayıp durdu.

"*Koku yok*," dedi.

Valek'le Kiki'nin sırtından indik. Yarası var mı diye incelediğimiz Kiki sabırsızlık içinde homurdanıp otlamaya gitti.

Bedenime batmış bir ok var mı diye bakınırken ayazda titreyerek pelerinime sıkı sıkı sarındım. "Ucuz kurtulduk."

Valek beni tutup kendisine çekerek "Pek sayılmaz," dedi. "Adamların dikkatini dağıttığımızdan kral özentisi emir verdiğinde nişan almaya zamanları olmadı."

Pelerin giymemesine rağmen Valek'in bedeni sıcaktı. Düşüncelerimi okuyormuş gibi "Seninkini paylaşırız," dedi. Haylazca bir neşe içinde gülümsedi. "Fakat önce ateşte ısınman, yemek yemen ve biraz uyuman gerek."

Başımı iki yana salladım. "Bana gereken sadece sensin" Onu ikna etmem pek de uzun sürmedi. Giysilerini üzerinden çıkarınca pelerinimi benimle paylaşmaya karar verdi.

Kızaran etin hoş kokusuyla uyandım. Parlak güneş ışığı karşısında gözlerimi kısarak baktığımda Valek'in bir ateşin yanında çömeldiğini gördüm. Parlayan közlerin üzerine bir parça et koymuştu.

Midem guruldarken ona "Kahvaltı mı?" diye sordum.

"Akşam yemeği. Bütün gün uyudun."

Yattığım yerde doğruldum. "Beni uyandırman gerekirdi. Ya Cahil bizi bulursa?"

"Havada bu kadar çok büyü varken bundan şüpheliyim." Valek göğe bakıp havayı kokladı. "Bu seni rahatsız ediyor mu?"

Zihnimi bizi çevreleyen güce açtım. Sandseed klanının koruyucu büyüsü Valek'in aklını işgal etmeye ve karıştırmaya çalışmıştı ama bağışıklığı kolayca güç ipliklerini saptırıyordu. Büyü benim varlığıma karşı kayıtsız gibiydi.

"Hayır." Valek'e Sandseed klanıyla uzaktan akraba olduğumu söyledim. "Köylerine onlara zarar vermek için yaklaşmış olsam, sanırım koruma büyüleri bana saldırırdı." Sonra aklıma Ay Adam'ın büyü yetenekleri ve eğri kılıcı geldi. "Hatta saldırı işini öykü dokumacılarından biri de üstlenebilirdi."

Valek durup düşündü. "Davıian Platosu'na varmamız ne kadar zaman alır?"

"Kıki'ye bağlı. Aklına eser de yine rüzgâr gibi hızlı temposunu tutturursa birkaç saate orada oluruz."

"Rüzgâr gibi mi? Koşusuna bu adı mı taktın? Daha önce bir atın bu kadar hızlı koştuğuna şahit olmamıştım."

Valek'in sözleri üzerine düşündüm. "Ancak ovada olduğunda öyle koşuyor. Belki de Sandseed'lerin büyüsüyle ilgilidir."

Valek omuz silkti. "Hızlı olması daha iyi. Alea'nın icabına ne kadar hızlı bakarsak o kadar iyi olacak."

Fakat hâlâ yanıtlanmamış bir soru varsa o da Alea'nın icabına nasıl bakacağımızdı. Yarası onu öldürmediyse ileride başıma bela olacağını biliyor ama onu öldürmek de istemiyordum. Belki de onu Sandseed'lere teslim etmek yeterli olurdu. Ay Adam'ın Davıian Haşereleri hakkında söylediklerini düşündüm ve Ferde'nin kendisi gibi başkaları da olduğunu söylediğinde Alea'ın değil başka Davıian'ların peşime düşeceğini kastettiğini fark ettim.

Valek eti ateşten çekip bana uzattı. "Ye. Gücünü kazanman gerek."

Bir şeye benzetemediğim et parçasını kokladım. "Ne bu?"

Valek güldü. "Bilmesen daha iyi."

"Zehirli mi?"

Bana "Sen söyle," diye takıldı.

Deneme kabilinden bir ısırık aldım. Sulu etin tuhaf, toprak-sı bir tadı vardı Bunun bir tür kemirgenin eti olduğunu düşündüm. Fakat zehirli değildi. Yemeğimi bitirince ikimiz azıcık eşyamızı toparlamaya koyulduk.

"Valek, Alea meselesini hallettiğimizde Ixia'ya dönme sözü vermeni istiyorum "

Sırıttı. "Neden yapacakmışım bunu? Bu iklim hoşuma gitmeye basladı. Burada kendime bir yazlık inşa edebilirim "

"Başını derde sokan da bu kibirli tavrın oldu zaten "

"Hayır aşkım Başımı derde sokan sendin. Goel'ın eline düşmemiş olsan kral özentisine açık vermezdim."

"Sen açık vermedin zaten. Korkarım bunu Cahil'le dövüşürken ben yaptım "

Valek "Yine mı onurumu koruyordun?" diye sordu.

Ixia'dayken bir keresinde onu savunmak adına gizli görevlerinden birini kazara ifşa etmiştim. "Evet."

Hayret içinde başını iki yana salladı. "Beni sevdiğini biliyorum. Bu yüzden artık bunu ispat etme çabana bir son verebilirsin. Kral özentisinin hakkımda ne düşündüğünü gerçekten önemsemiyorum."

Cahil'i düşündüm. "Valek, Goel'i öldürdüğüne inandığım için üzgünüm."

Elini sallayarak özrümü geçiştirdi. "Aslında inanmakta haklı da olabilirdin. Senin için onun icabına bakmaya gitmiştim ama o beden erken davrandı " Valek'in sert hatları ciddi bir ifade aldı. "Kral özentisi hâlâ bir sorun."

Başımı salladım. "*Benim* icabına bakacağım bir sorun."

"Şimdi kim kibirli bakalım?"

İtiraz edecek olsam da Valek beni bir öpücükle durdurdu. Kollarım benden ayırdığında Kiki'nin başını havaya kaldırdığını ve kulaklarını ileriye doğru diktiğini fark ettim.

Koku mu var? Sorumun hemen ardından bize doğru yaklaşan toynak seslerini işittim.

Kiki "*Rusalka*" dedi. *Üzgün adam.*

İlk tepkim peşimizden geldiği için Leif'e öfkelenmek oldu. Fakat o bizi bulabildiyse pekâlâ Cahil'in de bunu yapabileceği düşüncesi beni endişeye sevk etti.

Kiki'ye başka kimsenin olup olmadığını sordum.

Hayır.

Leif'in atı sanki bir toz bulutunun içinde cisimleşirken Valek uzun otların arasında kayboldu.

Leif'in gözleri şaşkınlıktan kocaman açılmıştı. "Daha önce hiç böyle bir şey yapmamıştı."

Kızgınlığımın yerini neşe aldı. Rusalka'nın siyah postu terden parlasa da atta hiçbir huysuzluk belirtisi yoktu.

Leif'e "Ben buna Kiki'nın rüzgâr gibi koşusu diyorum," dedim. "Rusalka bir Sandseed atı mı?"

Leif başını salladı. Daha ağzını açıp tek kelime söz söyleyemeden sol tarafında hızla hareket eden bir karaltı fark ettim. Valek otların arasından fırlayıp Leif'i atından aşağı düşürdü. Yere indiklerinde Valek, Leif'ın göğsünün üzerindeydi. Leif'in palasını kapıp soluk boğazına dayadı. Kardeşim güçlükle soluk alıyordu.

Valek "Burada ne işin var," diye sordu.

Leif nefesi yettiğince "Yelena'yı...bulmak...için," dedi.

"Neden?"

Şaşkınlığımı ancak üzerimden atıp "Sorun yok, Valek. O benim kardeşim," dedim.

Valek palayı elinden atsa da Leif'in tepesinden inmedi. Leif'ın yüzü şaşkınlık ve dehşet içinde çarpılmıştı.

Leif "Valek mi? Kokun yok. Auran yok," dedi.

Valek "Yarım akıllı mı yoksa bu?" diye sordu.

Sırıttım. "Hayır" Valek'i Leif'in üzerinden kaldırdım "Büyüsü bir kışının ruhunu sezebiliyor. Bağışıklığın gücünü bloke ediyor olmalı." Üzerine eğilip Leif'ı inceledim ve buyumle kırık kemiği olup olmadığına baktım Ciddi bir yarası yoktu.

Ona "İyi misin?" diye sordum.

Yattığı yerde belini doğrultan Leif gergin bir ifadeyle Valek'e baktı. "Bakacağız artık."

"Onu dert etme, sadece fazla himayeci davranıyor."

Valek boğazını temizledi. "Bir gun olsun beladan uzak durabilsen seni savunmak bu kadar içgüdüsel bir şey olmazdı." Bacağını ovuşturdu. "Ya da acı verici."

Şaşkınlığını üzerinden atan Leif ayağa kalktı.

Kızgınlığım geri geldi. "Ne işin var burada?" diye sordum.

Leif bir Valek'e bir de yere baktı. "Annemin sözü uzerine geldim."

Susup bekledim.

"Bana yine kaybolduğunu söyledi. Bir de ancak on dort sene boyunca seni arayan kardeşinin seni bulabileceğini."

"Beni *nasıl* buldun?"

Leif abartılı bir jestle atına işaret etti. "Kiki daha once ovada Topaz'ı bulmuştu. Ben de Rusalka'nın Sandseed'lerin elinde büyüdüğünü düşünerek ondan Kiki'yi bulmasını istedim. Sonra... Sonra..."

"Bizi çok hızlı bulmuş." Leif'ın annemizle ilgili soylediklerini düşündum. "Perl neden kaybolduğumu düşünuyor? Hem neden seni gonderdi ki? Son defasında hıçbir faydan dokunmamıştı." O an onu yumruklamamak için kendimi tutmak zorunda kal-

dım. Ferde'nin evinde az kalsın palasıyla öldürecekti beni. Leif suçluluk içinde ezilip büzüldü. "Beni neden gönderdiğini bilmiyorum."

Tam Leif'e eve gitmesini söyleyeceğim sırada Ay Adam belirdi. Valek ona saldıracak olunca ona "O iyi biri," dedim.

Valek "Burası da ne uğrak yer çıktı böyle," diye mırıldandı.

Ay Adam yanımıza gelince ona "Gizemli bir şekilde ortaya çıkmak yok mu? Bir güneş ışığı hüzmesinin içinde cisimleşmek de mi yok? Hem boyaların nerede?" dedi.

Ay Adam "Karşındaki tüm bu numaraları bildiğinde işin eğlencesi kaçıyor," dedi. "Hem aniden belirecek olsam Hayalet beni öldürürdü."

"Hayalet mi?"

Ay Adam parmağıyla Valek'e işaret etti. Yüzümdeki şaşkınlığı görüp "Kiki nin ona taktığı isim. Gayet de mantıklı," dedi. "Biz büyülü varlıklar dünyayı büyümüz aracılığıyla görürüz. Fakat onu gözlerimizle görebilsek de büyümüzle göremiyoruz. Bu yüzden o bizim için bir hayaletten farksız."

Valek Ay Adam'ı dinledi. Yüzünde hiçbir ifade olmasa da Valek'in omuzlarının gerginliğinden saldırıya hazırlandığını anlayabiliyordum.

Valek "Bir başka akraban mı?" diye sordu.

Ay Adam'ın dudaklarında yayvan bir gülümseme belirdi. "Evet. Annesinin amcasının karısının üçüncü kuzeniyim."

Valek'e "O bir öykü dokumacı, Sandseed klanından bir büyücü," dedim. Öykü dokumacıya dönüp "Peki burada ne arıyorsun?" diye sordum.

Ay Adam'ın neşeli ifadesi yüzünden silindi. "*Benim* topraklarımdasınız. Ben de size aynı soruyu sorabilirdim ama zaten *senin* neden burada olduğunu biliyorum. Sözünü tuttuğundan emin olmak için geldim."

Leif ve Valek aynı anda "Ne sözü?" diye sordular.

Sorularını duymazlıktan geldim. "Tutacağım ama şimdi değil. Şu an bizim ihtiyacımız..."

Ay Adam "Ne yapmaya niyetlendiğini biliyorum. Kendini karmaşandan kurtaramadıkça amacında başarılı olamayacaksın," dedi.

"Ben mi? Fakat ben senin dediğinden..." Durdum. Bana Leif'i düğümlerinden kurtarma sözü verdirmişti. Fakat neden sonra Ay Adam'ın yaşamlarımızın birbirine dolandığını söylediğini anımsadım. Peki ama Leif'e yardımcı olmamla Alea'nın peşinden gitmemin ne ilgisi vardı? "Neden başarılı olamayacağım," diye sordum.

Ay Adam cevap vermeye yanaşmadı.

"Başka gizemli tavsiye var mı?" diye sordum.

Bir elini Leif'e diğerini bana uzattı.

Sebebi tam olarak anlayamasam da ya eğlendiğinden ya öfkelendiğinden Valek'ten bir 'hah' nidası çıktı. Sonra "Galiba bu bir aile meselesi. Bana ihtiyacın olursa yakınlarda olacağım, aşkım," dedi.

Leif'i süzdüm. Öykü dokumacıyla son karşılaştığımızda ona korku dolu bir tepki vermişti. Şimdi ise bir yandan yılmaz bir kararlılıkla öne çıkıp Ay Adam'ın elini tutmuştu.

Leif bana meydan okurcasına "Hadı şu işi bitirelim," dedi.

35

Elimi Ay Adam'ın avucuna bıraktım. Öykü dokumacının sıcak büyüsü duyularımın kontrolünü ele geçirirken çevremdeki her şey eriyip gitti.

Birlikte on dört yıl önce Mogkan beni kaçırırken Leif'in olanları saklandığı yerden izlediği Illiais Ormanı'na yolculuk ettik. Üçümüz olayları Leif'in gözlerinden izleyip hissettiklerini duyumsadık. Bir anlamda o olmuştuk.

Leif'in aklında haince bir düşünce belirdi. Kendisinden uzaklaştığı için Yelena hak ettiğini bulmuştu işte. Fakat tuhaf adam Yelena'yı uyutunca ve bir çalının içinden çantasını ve kılıcını çıkarınca gizlenen Leif'i yakalanma korkusu sardı. Adam kız kardeşini sırtlamp uzaklaşana dek yerinden çıkamadı.

Ay Adam bir an oykü ipliğinde bir değişiklik yaparak Leif'in beni kurtarmaya kalkması halinde neler olacağını gösterdi. Mogkan kınından çıkardığında metalik sesi ormanda çınlayan kılıcını Leif'in kalbine saplayıp onu öldürdü. Yerinden çıkmamak iyi bir karardı.

Sonra öykü değişti ve Leif, Perl ve Esau'ya nihayet kaybolduğumu söylediğinde Perl ve Esau'nun hissettikleri ümitsizlik

ve öyküye odaklandı. Leif onlara gerçeği anlatırsa ve anne-babamız onun adamı durdurmak için hiçbir girişimde bulunmadığını öğrenirlerse başının daha büyük bir belaya gireceğini düşünüyordu. Leif arama ekiplerinin kız kardeşini ve adamı bulacaklarını düşünüyordu. Kurtarılmasının ardından annebabasının tüm ilgisinin Yelena'ya yöneleceğini düşünüp şimdiden kardeşini kıskanmaya başlamıştı.

Fakat arama ekipleri kız kardeşini bulamayınca Leif onu kendi başına aramaya başladı. Kız kardeşinin adamla ormanda yaşadığına ve kendisine inat olsun diye ortaya çıkmadığına ikna olmuştu. Yelena'yı bulması gerekiyordu. Belki o zaman anne-babası eskisi gibi onu severlerdi.

Yıllar geçtikçe suçluluk duygusu Leif'i intihar girişimlerine sürüklese de en nihayetinde suçluluğu nefrete dönüştü. Yelena nihayet üzerinde kan ve kuzey kokusuyla geri döndüğünde onu öldürmek istedi. Özellikle de annesinin yüzünde on dört yılın ardından ilk kez katıksız bir mutluluk gördüğünde.

Cahil'in pususu her ne kadar beklemediği bir saldırı olsa da bu sayede karşısında bir kuzey casusundan kurtulmak gerektiğine dair hezeyanlarına kulak verecek birilerini bulmuştu. Yine de Yelena'nın acı çektiğini görmek üzerine örttüğü kapkara nefret pelerininde küçük bir endişe yırtığı açtı.

Kız kardeşinin Cahil'in elinden kaçması Yelena'ya dair şüphelerinde yanılmadığının ispatı olmuştu. Fakat sonrasında Yelena geri dönmüş ve ısrarla casus olmadığını ve bir casus gibi kaçmayacağını yinelemişti. Roze'un da onun iddialarını doğrulaması Leif'in aklını karıştırdı.

Yelena'nın Tula'ya yardım etmek için çabaladığını görünce zihin karışıklığı ve çelişkili duyguları daha da büyüdü. Kız kardeşi neden bir başkasını önemsiyordu ki? Ne de olsa Yelena ormandan kayboluşunun ardından kendisinin çektiği çileleri

umursamamıştı. Leif ondan nefret etmeye devam etmek istese de Yelena'nın Tula'yı geri getirmek için verdiği mücadeleyi görünce bir kez daha hiçbir şey yapmadan olanları izlemenin vereceği suçluluk duygusuna tahammül edemeyeceğini hissetmişti.

Ovaya yolculuk ettiklerinde ve öykü dokumacı yanlarına geldiğinde Leif, Yelena'nın artık kardeşiyle ilgili gerçekleri keşfedeceğinin farkındaydı. Kız kardeşinin gözlerindeki suçlayıcı bakışlara tahammül edemeyeceğini bildiğinden kaçtı. Fakat sakinleşince kendisine Yelena'nın gerçeği kabullenmekte sandığı kadar zorlanıp zorlanmayacağı sorusunu sordu. Ne de olsa Ixia'da büyük güçlüklerle başa çıkmıştı. Belki bunun da üstesinden gelebilirdi.

Fakat Yelena ovadan döndükten sonra Leif artık bunun imkânsız olacağı kanısına vardı. Kız kardeşinin öfkesi ve suçlamaları yakıcıydı. Leif'i yanında istemiyor, ona ihtiyaç duymuyordu. Annesinin ricaları olmasa Yelena'yı aramaya çıkmazdı bile.

Öykü Dokumacı öykü ipliklerini silikleştirerek Leif'in öyküsünü sonlandırdı. Üçümüz Ay Adam'la son karşılaşmamızdan anımsadığım karanlık ovada dikiliyorduk. Ay Adam'ın rengi ay ışığıyla uyumluydu. Leif şaşkınlık içinde çevresine bakındı.

Leif'e "Annem neden senden Gelsi'yi kurtarmama yardımcı olmanı istedi?" diye sordum.

"Bir şekilde sana yardımım dokunabileceğini düşünüyordu. Oysa ben..."

"Beni öldürmeye mi çalıştın? 'Yelena'yı Öldürmek İstiyorum Loncası'na katılabilirsin. Duyduğuma göre şimdiden altı saygın üyesi varmış. Beni iki kez öldürmeye teşebbüs ettiğinden loncanın başkanı Valek." Gülümsememe rağmen Leif bana gözle-

rinde suçlulukla baktı. "Beni öldürmeye çalışan sen değildin. Ferde anılarınla bağlantı kurarak onları bana karşı kullandı."

Leif başını öne eğdi. "Sen Tula'ya yardım etmeden önce seni gerçekten öldürmek istedim."

"Bu hislerinden ve anılarından utanma. Geçmişte olanlar değiştirilemez ama geleceğinde olacakları şekillendirmende sana kılavuzluk edebilirler."

Ay Adam'ın beni onayladığı her halinden belliydi. "Ruh-bulan olmasan senden iyi bir öykü dokumacı çıkartabilirdik." Yayvan bir gülümsemeyle bana baktı.

"Gerçekten mi?" Bir ruh-bulan olduğuma inanmam ve bunu içimde hissetmem için aynı şeyi daha kaç kişiden duymam gerekiyordu? Belki de en iyisi kendimi bir ruh-bulan ilan etmeyip her zamankı, sıradan Yelena olmamdı.

Ay Adam bir kaşını yukarı kaldırdı. "Hazır olduğunda yanıma gel."

Ardından her şey dönmeye başladı ve baş dönmesi hissine karşı gözlerimi kapattım. Baş dönmem geçince gözlerimi açtım ve kendimi yine Leif'le ovada buldum. Ay Adam, Valek'le konuşuyordu.

Bir süre taşlık ovada olanları hazmettim. Leif kendisini çözme yolunda ilerliyordu. Tula'yı kurtarma çabamda bana yardımcı olması çözülmeye giden yolu biraz daha düzleştirmişti. O zaman neden Ay Adam benden Leif'e yardım etmemi istemişti? Gözlerim Ay Adamı arasa da o ortadan kaybolmuştu bile.

Neden sonra yanıt suçluluk duygusuyla beraber geliverdi. Leif'i tam anlamıyla anlamaya gayret etmeden ona kötü davranmış, sekiz yaşındaki bir çocuğun eylemlerinden erişkin bir adamı sorumlu tutmuş ve onun hatalarını telafi etmeye çabaladığını görememiştim.

Leif'in gözleri üzerimdeydi.

"Her şeye baştan başlaman gerektiğinde bir Yeni Başlangıçlar ziyafeti düzenleseler olmuyor mu?" diye sordum.

Leif bana gülümsedi. Ixia'dan döndüğümden beri ilk kez bana içtenlikle gülümsüyordu. Gülümseyişi içimi ruhumun merkezine dek ısıtmıştı

"Sorun değil. Zaten dans etmem ben," dedi.

"Edeceksin."

Valek boğazını temizledi. "Dokunaklı bir sahne ama gitmemiz gerek. Öyku dokumacınız Alea'nın halkıyla mücadele etmemiz için bize asker sağlayacak. Şafakta onlarla buluşacağız. Sanırım kardeşin de..."

"Leif..." diyerek araya girdim.

"...bizimle geliyor."

Leif "Tabii," dedi.

Onunla aynı anda ağzımdan "Hayır," sözcüğü çıktı. "Yaralanmanı istemem. Bu annemin hiç hoşuna gitmez."

"Burada kalıp yardım etmediğimi söylediğimde gazabıyla yüzleşemem." Leif kollarını göğsünde kavuşturdu. Kare çenesi direngen inatçı bir şekil aldı.

Valek'in "Anlaşılan annen dışlı bir kadın," sözleri sessizliği bozdu.

Leif iç çekerek "Ne demezsin," diye yanıt verdi.

Valek ona "Eh, Yelena'ya biraz olsun benziyorsa vay haline," diye takıldı.

"Hey!"

Leif'in kahkahasıyla gerginlik dağıldı.

Valek, Leif'e palasını geri verdi. "Bunu nasıl kullanacağını biliyor musun?"

Leif "Elbette. Bununla Yelena'nın sopasını çıraya çevirdim," dedi.

Şakasına "Beni gafil avlamıştın. Sana zarar vermek istemedim," diyerek karşılık verdim.

Leif kuşkulu görünüyordu.

"Rövanşa ne dersin?"

"Ne zaman istersen."

Valek aramıza girdi. "Neredeyse yetim olmanı dileyeceğim, aşkım. On dört yıl gecikmiş kardeş kavganızı telafi etmeye çalışacağınıza önümüzdeki meseleyle ilgilenebilir misiniz?"

Ağzımızın payını almıştık. Leif'le aynı anda "Evet," dedik.

"Güzel. O zaman hadi gidelim."

"Nereye?" diye sordum.

"Gizemli doğasına uygun olarak öykü dokumacın 'Atlar gidecekleri yeri bilir' demekle yetindi," dedi. Valek omuz silkti. "Şüphesiz bu *benim* başvuracağım türde bir askeri strateji değil ama artık güneyin kendine has stratejileri olduğunu biliyorum ve işin tuhafı işe yarıyorlar da."

Atlar gerçekten gidecekleri yeri biliyorlardı. Güneş ovanın üzerinde yükselirken uzun otlarla çevrili bir kayalıkta bir grup Sandseed askeriyle karşılaştık. Deri zırhlar kuşanmış, eğri kılıçlı ve mızraklı bir düzine erkek ve altı kadın bizi bekliyordu. Yüzlerine ve kollarına kırmızı çizgiler boyamış olan askerlerin sert bir görünüşleri vardı.

Atları yoktu. Valek'le Kiki'nin sırtından indik. Leif de Rusalka'dan inip bize katıldı. İki at otlamaya başladı. Sabah ayazında ürperirken sopasız kendimi çırılçıplak hissediyor, elime sustalımın dışında bir silah geçirmeyi diliyordum.

Ay Adam bizi selamladı. Klanındaki diğer adamlar gibi giyinmiş olsa da üzerinde silah olarak eğri kılıç ve dövüş sopası vardı. Elindeki sopa abanoz ağacından alelade bir asa değildi. Üzerine semboller ve hayvan şekilleri oyulmuş siyah yüzeyinin

altında altın renkli bir ağaç göze çarpıyordu. Bana yeterince uzun süre sopaya bakarsam oymaları bir hikâye anlatacakmış gibi gelmişti. Başımı iki yana sallayıp Ay Adam'ın sözlerine odaklanmaya çalıştım.

Ay Adam "Dün bir izci gönderdim," dedi. "Issızlıkta Yelena'nın tasvirine uyan o kan alma cihazını buldu. Ardından Daviian Haşereleri'ni bir buçuk kilometre kadar izleyip bir kamp yerine varmış. Şu an ovanın kenarında, o kamp yerinin üç kilometre kadar kuzeyindeyiz."

Valek "Karanlık çökene kadar bekleyip sürpriz bir saldırı gerçekleştirelim," dedi.

Ay Adam "Bu işe yaramaz," diye yanıt verdi. "Haşerelerin kendilerini davetsiz misafirlere karşı uyaran bir kalkanları var. İzcim yerinin belirleneceği korkusuyla kampa fazla yaklaşamamış." Ay Adam ufku gözler gibiydi. "Yerlerini büyümüzden gizleyebilen güçlü çözgücüleri var."

Leif "Çözgücüler mi?" diye sordu.

Ay Adam kaşlarını çattı. "Büyücüler. Kendi bencilce çıkarları için ipliklerin üzerinde oynarlar."

Gözlerimi Sandseed'lere çevirip bir kez daha silahlarına baktım. "Büyünüzü kullanmayı planlamıyor musunuz?"

"Hayır"

"Galiba hiç esir almaya da niyetiniz yok?"

"Sandseed'ler esir almaz. Haşereleriın kökü kurutulmalı"

Alea'yı bir tehdit olmaktan çıkarmak istesem de niyetim onu öldürmek değildi. Esau'nun kurar şişesi hâlâ sırt çantamdaydı. Belki de onu uyuşturup hisar hapishanesine götürebilirdim.

Valek "Peki Daviian'ların büyü kullanmasına nasıl engel olacaksınız?" diye sordu.

Ay Adam'ın gözlerinde meşum bir pırıltı belirdi. "Issızlığı hareket ettirerek."

Şaşkınlık içinde "Bunu yapabilir misiniz?" diye sordum.

"Büyük bir dikkatle güç battaniyesini yerinden oynatmak mümkün. Battaniyedeki deliği haşerelerin kampının üzerine getirdikten sonra saldırıya geçeceğiz."

Valek "Ne zaman?" diye sordu.

"Şimdi." Ay Adam askerlerine doğru yürüdü.

Valek bana fısıltıyla "Ben Sandseed'leri sadece dikkat dağıtmak için kullanmayı umuyordum" dedi. "Bu plan işe yarar Alea ölünce biz de gideriz. Bu bizim savaşımız değil."

Ona "Bence yakalanıp hapse atılması onun için daha sert bir ceza olur," dedim

Valek bir süre beni süzdü. "Nasıl istersen."

Ay Adam'ın askerleri bir savaş çığlığı atıp uzun otların arasında kayboldular. Ay Adam yanımıza geldi. "Kampın etrafında mevzilenecekler. Saldırı işareti ıssızlık uygun konuma getirildiğinde verilecek. Siz benimle geleceksiniz." Üçümüze baktı. "Size silah gerek. Alın."

Sopasını bana attı. Sağ elimle sopayı havada yakaladım.

"Bu senin. Suekray'den bir hediye."

"Klanımızdan bir kadın büyücü. Epey gözüne girmiş olmalısın. Hediye verdiği karın yağması kadar nadir görülen bir olaydır. Üzerindeki oymalar öykünü anlatıyor."

Anne Kiki'nin bu sözü üzerine atalarla buluştuğumuz gun Kiki'yle gezintiye çıkan kısa saçlı Sandseed kadınını anımsadım.

Sopaya hayran kaldım. Elime tam oturan sopanın dengesi mükemmeldi ve oymalara rağmen siyah ağaç pürüzsüz ve sağlamdı. Gözlerimi sopanın güzelliğinden aldığımda Valek'in elinde bir eğri kılıç tuttuğunu, Leif'ın de elinde palasının olduğunu gördüm.

"Gidelim."

Pelerinimi çıkarıp, birkaç küçük hazırlıktan sonra uzun otların arasında Ay Adam'ın peşine takıldık.

Daviian kampı yakınlarındaki mevzilerimizden çadırların ve kamp ateşinin etrafında hareketlilik olduğunu görebiliyordum. Kampın üzerindeki hava parıldıyor ve üzerleri bir ateş fanusuyla çevriliymiş gibi kamptaki insanların görüntüleri çarpılıyordu.

Platodaki otlar küçük gruplar halinde zemine yayılıyordu ve yağmursuzluktan kahverengiye dönmüşlerdi. Valek'le küçük bir çalının arkasına gizlendik. Leif ve Ay Adam yüz elli metre kadar sağımızdaki sığ çukurlukta toplanmışlardı. Diğer Sandseed'lerin nerelere saklandıklarını merak ediyordum. Daviian'lar kendilerine kamp yeri olarak son derece açıkta bir yer seçtiklerinden siper alınabilecek yerler son derece azdı.

Güç üzerime çökerken kollarımdaki tüylerin kalktığını hissettim. Farkındalığımla çevremi taradığımda Ay Adam'ın ve diğer üç büyücünün güç battaniyesini çekiştirdiklerini sezdim. Battaniye tek bir noktada fazlaca toplanmadan hareket etsin diye eşit ölçüde baskı uyguluyorlardı. Büyü becerileri beni çok etkilemişti ve Sitia'da kalırsam Sandseed'lerin müthiş büyü öğretmenleri olacaklarını düşündüm.

Issızlığın yaklaşmasıyla bana ciğerlerimde hava çekiliyormuş gibi geldi. Çevremi artık ancak sıradan görme, koku alma ve işitme duyularımla algılayabiliyordum. Büyümün kaybına kendimi alıştıramadan ikinci bir savaş çığlığı duyuldu. Bu kampa saldırmak için verilen işaretti.

Hızla ayaklanıp Valek'in peşinden kampa doğru ilerledim. Önümdeki sahneyi idrak etmemle de olduğum yere çakıldım.

Daviian kalkanının yok olmasıyla, göz yanılgısı da kaybolmuştu. Daha önce kamp ateşinin etrafında dolaşan birkaç kişi

varken şimdi otuzdan fazlası vardı. Bir avuç çadır yerine ise dizi dizi çadırlar. Haşerelerin çoğu büyülerinin kaybolması karşısında şaşkınlıkla bakınsalar da onların dört adamına karşı bizde bir adam vardı.

Geri çekilmek için artık çok geçti. Sürpriz bir saldırı gerçekleştirmiştik ve yanımızda Daviian'ları hızar gibi biçen, kana susamış on dokuz Sandseed vardı. Mücadelenin ortasında Ay Adam'ın kel kafasını seçebiliyordum. Leif kuvvetli vuruşlarıyla tek başına birkaç Daviian'ı meşgul ediyordu.

Muharebeyi kıyıdan takip ederken içimden 'Aman ne harika' diye geçirdim. O karmaşanın içinde Alea'yı bulmam gerekiyordu. Bir Daviian'ın orağını bana doğru savurmasıyla eğildim. Adamın ayaklarını yerden kesip uzun silahını kaldırmadan göğsünün üzerine oturdum. Sopamın ucunu boynuna indirip soluk borusunu ezdim.

Kısa bir an için olduğum yerde kalakaldım. Sitia'ya geldiğimden beri öldürdüğüm ilk kişi o olmuştu. Bir daha asla kimsenin hayatını almamayı ümit ediyordum ama bu arbededen tek parça halinde çıkmak istiyorsam merhamet göstermeyi göze alamazdım.

Bir başka Daviian üzerime saldırdı. Melankolik düşüncelerim kaybolurken bir yandan kendimi savunup diğer yandan Alea'yı aradım. Saldırıları savuşturup karşı saldırılar yaparken rakiplerimin sayısını şaşar hale geldim ve zaman akıp geçti. Ben onu ararken Alea gelip beni buldu.

Uzun, siyah saçını arkada toplamıştı ve üzerinde kanla kaplı sade bir tunik ve pantolon vardı. İki elinde kanlı birer kısa kılıç tutuyordu. Bana gülümsedi.

"Seni bulmaya çalışıyordum," dedi. "Beni zahmetten kurtarman ne de iyi oldu."

"Ben böyleyimdir işte. Hep başkalarını düşünürüm."

Kılıçlarını çaprazlayıp alaycı bir selam verdi ve üzerime atıldı. Geriye gidip sopamla bir darbe indirdiğim kılıçlarının yönünü yere doğru çevirdim. Dengesini kazanmak için öne doğru bir adım attığında ona yaklaştım. Omuzlarımız birbirine değdi. Silahlarımız yere bakıyordu.

Fakat benim silahım üstte kalmıştı. Sopamı yukarı doğru çekip yüzüne vurdum. Burnundan oluk oluk kan akarken acı içinde ciyakladı. Darbem onu durduramamıştı ve kılıçlarını karnıma doğru savurmaya çalıştı. Yanına gittim. Birbirimize büyük silahlar kullanamayacak kadar yakındık. Silahlarımızı yere attık.

Ben sustalımın düğmesine basarken o da kemerinden bir bıçak çıkardı. Anıden dönüp bıçağı bana doğru savurdu. Silahını ancak kolumla durdurabildim. Bıçağın etime girmesiyle yakıcı bir acı hissettim. Fakat hamlem elini tutabilmemi sağlamıştı. Onu kendime doğru çekip sustalımı önkoluna sapladıktan sonra onu bıraktım.

Alea şaşkınlık içinde geriye doğru sendeledi. Çakımı karnına saplayıp onu öldürebilirdim. Ne yaptığımı fark ettiğinde yüzünde bir dehşet ifadesi belirdi.

Sustalıma kürar sürmüştüm. Silahımın ucunu derisine batırmam kafi gelmişti. Yere düştüğünde üzerinde dikildim.

"Çaresiz kalmak pek de eğlenceli olmuyor, değil mi?"

Etrafıma bakındım. Valek ani bir manevrayla benimle Daviian'ların arasına geçmiş, böylelikle diğerlerinin Alea'yla kavgama müdahale etmesini engellemişti. Leif hemen ötede savaşıyor, palasını rakiplerine savuruyordu. Diğer Sandseed'leri göremesem de Ay Adam'ın eğri kılıcıyla bir adamın başını uçurduğunu seçebildim. Ofi

Ay Adam hızla bize doğru koştu. "Geri çekilme zamanı," diye bağırdı.

Alea'ya "Bir dahakı sefere," dedim. "Bu işi bitireceğiz."

Ardından ıssızlığın hareket etmesi ve büyünün kamp yerinin yarısına geri dönmesiyle Davlian'ların dikkati dağıldı. Bir anda güç etrafımızı sardı ve geri çekilmemiz esnasında Ay Adam'ın bizi koruyucu bir kalkanla kuşattığını hissettim. Valek ise Alea'nın hareketsiz bedeninin tepesinde dikiliyordu. Alea'nın yanında diz çöküp bıçağını çıkardı ve ona bir şeyler söyledi.

Ben daha kendisine seslenemeden Valek tek ve düzgün bir hareketle Alea'nın boğazını kesti. Alea'nın erkek kardeşi Mogkan'ın hayatına da aynı ölümcül hamleyle son vermişti.

Valek yanıma gelip "Müsamaha göstermeyi göze alamayız" dedi.

Hızla ovaya döndük. Avibian Ovası'na varmamızla haşereler peşimizi bıraktı. Yine de Kiki ve Rusalka'nın beklediği kayalığa kadar hızımızı kesmedik.

Ay Adam "Kamplarını platonun daha da içlerine kuracaklarından şüphem yok," dedi. Onca koşmasına ve cıldi terden parlamasına rağmen soluk soluğa kalmamıştı. "Daha fazla asker getirmem gerekecek. İzcimi ve beni yanıltabildiklerine göre çözgücüler sandığımızdan güçlüymüşler. Atalara danışmam gerek."

Ay Adam başını eğerek veda etti ve çok geçmeden otların arasında kayboldu.

Leif "Şimdi ne olacak?" diye sordu.

Valek'le göz göze geldik. Gerçekten, ne olacaktı şimdi?

Leif'e "Sen eve dön, ben de öyle yapacağım" dedim.

Leif "Benimle hisara mı gideceksin?" diye sordu.

"Ben..." Hisara dönüp yine aynı tecrit hissini mi yaşayacaktım? Veya yeteneklerimden ötürü korkulan biri mi olacak-

tım? Yoksa geri dönüp günün birinde Ixia'ya dönebilmek için Sitia'da casusluk mu yapacaktım? Ya da herkesten bağımsız bir hayat sürüp zamanımı ailemle mi geçirecektim?

Leif "Bence hisara dönmekten korkuyorsun," dedi.

"Ne?"

"Hısardan uzak kalmak; bir ruh-bulan, bır kız evlat ve kız kardeş olduğun gerçeğiyle yüzleşmemek kolayına geliyor."

"Korkmuyorum." Kendime Sitia'da bir yer edinmeye çalışmış ama hep itilip kakılmıştım. Gerçeği görmek için daha kaç musibet gerekiyordu bana? Ceza arsızı da değildim. Ya ruh-bulanlığın şeytani bir şey olduğuna karar verip Etik Yasası'na karşı çıkmaktan dolayı beni yakarlarsa ne olacaktı?

Leif meydan okudu: "Korkuyorsun."

"Kokmuyorum."

"Korkuyorsun."

"Kokmuyorum."

Ağzımı açsam da hiçbir ses çıkmadı.

Nihayet "Senden nefret ediyorum," dedim.

Leif gülümsedi. "Hislerimiz karşılıklı." Kısa bir an duraksayıp "Geliyor musun?" diye sordu.

"Şimdi olmaz. Bunu biraz düşüneceğim." Bu bir oyalama taktiğiydi ve Leif bunun farkındaydı

"Hisara dönmezsen ben haklı çıkarım. Beni her gördüğünde de öyle çalım satarım ki usanırsın."

"Sanki şu an yaptığın farklı bir şey."

Güldü. Gözlerinde geçmişte kalan o gamsız oğlanı görebiliyordum. "Senin gördüğün ne ki? Ne kadar dayanılmaz ve asap bozucu olabileceğimi bir bilsen. Ağabeyin olarak bu doğuştan edindiğim bir hak."

Leif, Rusalka'yı mahmuzlayıp dörtnala uzaklaştı.

Valek ve ben Kiki'yle ağır ağır kuzeye doğru yürüdük.

Ixia'ya doğru. Valek'in eli elimdeydi ve son birkaç saatte olup bitenleri düşünürken halimden hoşnuttum.

"Valek. Alea'ya ne söyledin?"

"Ona kardeşinin nasıl öldüğünü anlattım."

Valek boğazını kesebilsin diye Mogkan'ı büyümle nasıl hareketsiz hale getirdiğimi anımsadım. Alea'da tam olarak aynı şekilde ölmüştü.

"Alea'yı yanımıza alacak zamanımız yoktu, aşkım. Sana zarar vermek için bir başka şans ele geçirmesine göz yumamazdım."

"Nasıl oluyor da her seferinde sana ihtiyacım olduğunu biliyorsun?"

Valek'in gözlerinde ancak nadiren gördüğüm bir ateş yandı. "Biliyorum işte. Açlık veya susuzluk gibi bir parçam bu benim. Hayatta kalmak için gidermem gereken bir ihtiyaç."

"Bunu nasıl yapıyorsun? Büyümü kullanarak zihninle bağlantı kuramıyorum. Ayrıca senin büyü gücün de yok. Bu bana imkânsız geliyor."

Valek bir süre sessiz kaldı. "Belki de başının dertte olduğunu hissettiğimde koruyucu kalkanımı indiriyorumdur ve senin benimle bağlantı kurmana izin veriyorumdur."

"Belki de. Bunu daha önce bir başkası için yaptığın olmuş muydu?

"Hayır, aşkım. Bana olabilecek en tuhaf şeyleri yaptıran tek kişi sensin. Beni gerçekten zehirledin."

Güldüm. "Tuhaf, ha?"

"Neyse ki zihnimi okuyamıyorsun, aşkım."

Gözlerinde safir mavisi bir ateş yanıyordu ve sıkı kaslarının gerildiğini fark ettim.

"Hım, ne düşündüğünü biliyorum." Kendimi kollarına bıraktım ve elimi kuşağının altına, düşüncelerinin yol aldığı noktaya atıp aklında ne olduğunu bildiğimi ima ettim.

Valek derin derin soluyarak "Senden... saklanamam dedi
Dünyam Valek'in dokunuşu, kokusu ve tadıyla dolarken Kiki'nın homurdanarak bizden uzaklaştığını işittim

Valek'le kalan günlerimizi ovada yürüyerek aklımızda türlü endişeler ve sorunlar olmadan birlikte olmamızın tadını çıkararak geçirdik. Yolumuzun üzerinde gizlenmiş küçük su ve yiyecek paketleri bulduk. İçimde birileri tarafından gözetlediğimiz hissi olmasa da Sandseed'lerin yerimizi bildiğini ve erzaklarla uzak bir akrabalarına konukseverliklerini göstermek istediklerini hissediyordum.

Nihayet ovadan çıktık. Kalenin doğusundan kuzeye ilerleyerek Featherstone klanının topraklarına girdik. Gündüz gizlenip gece yolculuk etmeye özen gösterdiğimizden büyükelçinin maiyetine ulaşmamız üç günümüzü aldı.

Hangi günde olduğumuzu bile bilmiyordum ve büyükelçinin maiyetinin kampını görmek beni şaşırtmış olsa da Valek onların Ixia sınırına yarım günlük yürüme mesafesinde olacağını önceden biliyordu. Valek kampa karışan Sitiali 'casusların' yerini tespit etmesinin ardından Ilom kılığına girip gecenin ortasında kampa karıştı. Ben bekleyip kampa ertesi gün girdim. Saklanmam için bir neden yoktu ve Ixia'ya dönersem Sitiali casuslar hısara ve konseye ülkeden ayrıldığımı rapor edebilirlerdi.

Kiki'nın sırtında kampa girdiğimde Ixia'lılar eşyalarını topluyorlardı. Ayakta sadece tek çadır kalmıştı. Tam çadıra girecekken Ari ve Janco beni selamlamak için yanıma koştular.

Janco "Sana dememiş miydim, Ari? Bak veda etmeye geldi işte. Kaç gündür perişan halde somurtuyordun," dedi.

Ari gözlerini devirdiğinde perişan halde olanın Janco olduğunu anlamıştım bile.

"Yoksa bizden ayrı kalamayacağını anladın da asker kılığına girip bizimle Ixia'ya mı döneceksin?" Janco'nun gülümsemesi ümit doluydu.

"Sopa dövüşünde seni her gün yenmek gerçekten çok cezbedici, Janco."

Janco dudak büktü. "Artık numaralarını biliyorum. Beni öyle kolay kolay yenemezsin."

"Gelmemi istediğinizden emin misiniz? Ne de olsa sorun çıkarmaya pek meyilliyim."

Janco "Ben de bunu istiyorum ya." dedi. "Sen yokken hayat *çok* renksiz."

Ari iri başını iki yana salladı. "Daha fazla soruna ihtiyacımız yok. Sonlara doğru büyükelçi ve Sitia Konseyi arasındaki diplomatik hoşbeş sarpa sardı. Sitia'dan ayrılmamızdan hemen önce konsey üyeleri büyükelçiyi konsey üyelerine suikast düzenlemek için Valek'i Sitia'ya getirmekle itham etti."

"Fena" dedim. "Sitialılar hep komutanın topraklarının yönetimini ele geçirme endişesi içindeler. Valek'in hem konsey üyelerine hem de usta büyücülere suikast düzenleyecek ve Ixia saldırısının fazla bir direnişle karşılanmayacağı kadar büyük bir kaos yaratabileceğini bildiğimden ben olsam ben de endişe ederdim."

İç çekerek başımı iki yana salladım. Ixia'lıların ve Sitialıların dünyaya bakışları çok farklıydı. Birbirlerini anlamalarını sağlayacak birine ihtiyaçları vardı. Mideme tuhaf bir hissin oturduğunu hissettim. Korku muydu bu? Heyecan mı? Bulantı mı? Belki üçü de; ayırt etmek zordu.

Janco "Valek demişken..." diye söze girdi. "Herhalde iyidir, değil mi?"

"Valek'i bilirsin," dedim.

Janco sırıtarak başını salladı.

"Büyükelçiyle konuşmaya gitsem iyi olacak." Kikı'nın sırtın-

dan aşağı kaydım. Daha ben bir adım atamadan Ari'nin iri eli kolumu kavradı.

Arı "Janco'ya veda etmeyi unutma," dedi. "İyi zamanlarında asap bozucu olduğunu düşünüyorsan kötü zamanlarında beter olduğunu bilmen gerek."

Ari'ye söz verdim. Büyükelçinin çadırına girdiğimde midemdeki o tuhaf his neredeyse ağrılı bir hal almıştı. Bu son veda gibiydi.

Çadırın önündeki iki muhafızdan biri eğilip içeri girerek gelişimi duyurdu. Ardından ben içeri gireyim diye çadırın girişindeki bezi yana çekip tuttu. Büyükelçi Signe çadır bezinden bir masada oturmuş hâlâ Danışman Ilom kılığında olan Valek'le çay içiyordu. Signe'in çadırdan ayrılması emrini verdiği Valek'le kısa bir an göz göze geldik ve ağzından "bu gece" sözcükleri çıktı.

Signe hoşbeşi bir kenara bırakıp doğrudan konuya girerek "Ziyaretimize gelip gelmeyeceğine karar verdin mi?" diye sordu.

Komutan Ambrose'un idam fermanını çantamdan çıkardım. Elim hafifçe titrerken gerginliğimi üzerimden atmak için derin bir nefes aldım. "Ixia ve Sitia arasında talihsiz görüş ayrılıkları varken iki tarafın da bir arabulucuya ihtiyacı olduğunu düşünüyorum. İki ülkeyi de tanıyan, müzakereleri kolaylaştırabilecek, iki tarafın birbirlerini daha iyi anlamalarına yardımcı olabilecek tarafsız biri." Sözlerimle kastettiğim Ixia için casusluk yapmayacağını ama yardımcı olmayı istediğimdi. Fermanı Signe'e verdim. Komutanın ferman konusunda ne yapacağına karar vermesi gerekiyordu.

Üzerinde Signe'in üniforması, güç yayan altın rengi gözleriyle beni süzüyordu. Gözlerimi defalarca kırpıştırdım. Komutan Ambrose'a has bir ifade alan yüzünün Büyükelçi Signe'le çok az benzerliği kalmıştı.

Ferman parşömenini kıvırıp hafifçe avucuna vuran komutanın gözleri uzaklara daldı. Tüm seçenekleri gözden geçirdiğini düşündüm. Komutan hiçbir kararını aceleye getirmezdi.

"Mantıklı," dedi.

Ayağa kalkıp dar alanda volta attı. Arkasında duran yer yatağını ve feneri fark ettim. Anlaşılan tek lüksü çadırdan ve masadan ibaretti.

Komutan Ambrose durup idam fermanını yırttı ve küçük parçalarını yere serpiştirdi. Dönüp bana elini uzattı "Kabul, Arabulucu Yelena."

"Arabulucu Yelena Zaltana," diye düzelttim ve el sıkıştık.

Komutanın Ixia'yla ilgili planlarını ve Sitia'yla ticareti artırmak için planlarını tartıştık. Resmi arabulucu olmadan önce büyü eğitimimi tamamlamam için ısrar etti Çadırdan ayrılmamdan önce Büyükelçi Signe'in geri dönüşüne şahit oldum. İşte o kısacık anda aynı bedende iki ayrı ruhun varlığını hissettim. Bu da komutanın sırrını saklamakta neden o kadar başarılı olduğunu açıklıyordu

Bu ilginç fikre odaklanarak zihnimden hisara dönme düşüncesinin ürkütücülüğünü uzaklaştırmaya çalıştım. Büyükelçinin maiyeti eşyalarını toplamıştı. Ari ve Janco'ya onlarla yeniden görüşeceğimizi söyledim.

Janco şarkı söyler gibi "Bir dahaki dövüşte canına okuyacağım," dedi.

Ari bana "Yeteneklerini köreltme," emrini verdi.

Ona "İki annem olması yeterince kötü değilmiş gibi şimdi iki babam oldu" diye takıldım.

Ari "Bize ihtiyacın olursa haber sal," dedi.

"Emredersiniz, efendim."

Ixia'lılar kuzeyin yolunu tutarken ben de güneye yöneldim. Bir büyü iplığı çekip farkındalığımı uzaklara yansıttım. Sitia

casuslarından biri Valek'le buluşacağım ümidi içinde beni takip etmişti. Adamın zihnine amacının ne olduğunu şaşırana dek akıl karıştırıcı görüntüler gönderdim.

Valek'le sözleştiğimden kamptan çok da uzaklaşmadım. İki tarla arasında kalan ağaçlık bir bölge bulup küçük bir kamp kurdum. Günışığı giderek azalırken farkındalığımı etrafımı saran ormana yönelttim. Birkaç yarasa uyanmaya başlamıştı ve bir çift tavşan çalıların içinde geziniyordu. Adım adım bana doğru yaklaşan Cahil ve adamları olmasa orman gayet huzurlu olacaktı.

Cahil hareketlerini gizleme ihtiyacı duymuyordu. Gözü pek ve kibirli bir tavırla adamlarını ormanın sınırında nöbet tutmaları için bırakıp tek başına beni izlemeye başladı. Korkudan çok öfke içinde iç çektim ve sopama uzandım.

Etrafıma baktım. Yerde saklanabileceğim bir yer yoktu Fakat ağaçların tepelerinde bir nebze güvende olabilirdim. Cahil'in adamlarının arasında Marrok olmasa planım işe yarayabilirdi. Cahil'in beni bulmasını sağlayanın yüzbaşının iz sürme becerileri olduğundan şüphem yoktu. Kendimi savunmak için büyüye başvurmam gerekecekti. Cahil'in zihnine ulaştım.

Nefret dolu hisler içinde olsa da hislerini ince hesaplarla bastırmıştı. Kamp yerime varınca durup başını eğdi. "Size katılabilir miyim?"

"Niyetine bağlı," dedim.

"Niyetlerimi sezebildiğini sanıyordum." Duraksadı. "Bakıyorum Sitia'da kalmaya karar verirmişsin. Konseyin Valek'le olan bağını bildiği düşünüldüğünde bu epey cesurca bir hamle"

"Ben casus değilim Cahil. Konseyin de Ixia ile arabuluculuk yapacak birine ihtiyacı var."

Gürültülü bir kahkaha attı. "Şimdi de arabulucu mu oldun?

Bu çok gülünç. Konseyin sana güveneceğine gerçekten inanıyor musun?"

"Peki ya sen konseyin kraliyet ailesinden olmayan sıradan biri için savaşa gideceğine inanıyor musun?"

Cahil bir an için ciddileşti. Omzunun üzerinden adamlarının beklediği yöne doğru baktı. "Bunun doğru olup olmadığını bir şekilde öğreneceğim. Fakat artık bunun bir önemi yok. Kendi işimi kendim halledeceğim."

Yerinden kıpırdamamış olsa da ondan bana bir zarar geleceğini hissettim. "Bana bunları neden anlatıyorsun? Beni kullanarak Valek'e ulaşamayacağını biliyorsun. Ayrıca o şimdi Ixia'da."

Başını iki yana salladı. "*Ben* de *sana* inanacağım, ha? At binmek için güzel bir gün deyip burada konaklamaya karar verdin demek?" Eliyle etrafımızı çevreleyen ormana işaret etti ve bana doğru iki adım geldi. "Buraya seni uyarmaya geldim." Bir adım daha yaklaştı.

Sopamı savurdum. "Olduğun yerde kal."

"Bir keresinde Goel'in sana niyetini önceden belli etme nezaketini gösterdiğini söylemiştin. Aynı şeyi benim de yapmam gerektiğini düşündüm. Ne seni ne de Valek'i yenemeyeceğimi biliyorum. Adamlarımın bile size karşı bir şansları yok. Fakat bunu yapabilecek yetenekte biri var. O adamı bulacağıma ve birlikte seni ve Valek'i öldürmeyi vazife edineceğimize yemin ediyorum." Sözünü bitirmesiyle arkasına döndü ve adamlarına doğru gitti.

Cahil, Topaz'a binip uzaklaşana dek sopamdaki elimi hiç gevşetmemiştim. Adamları ona yetişmek için peşinden koşuyordu. Cahil'in zihniyle olan bağımı koparıp Marrok'un zihnine girdim. Cahil'in tuhaf tavrı onu korkutmuş ve endişelendirmişti.

O gece Valek gelene dek kamp ateşim gözüme çok yalnız göründü. Ateşin kenarında birden ortaya çıkan Valek ellerini alevlerin üzerinde ısıttı. Ona Cahil'in ziyaretinden bahsedip son gecemizi berbat etmemeye karar verdim

"Yine mi pelerinini unuttun?" diye sordum

Gülümsedi. "Seninkini paylaşmak hoşuma gidiyor."

Ateşin sönmesinden çok sonra Valek'in kollarında uykuya daldım. Güneş davetsiz bir misafir gibi yükseldiğinde pelerinimin içine daha da sokuldum.

Valek "Benimle gel," dedi.

Bu bir rica ya da emir değil, bir davetti.

Yüreğimde pişmanlığın ağrısını duydum. "Daha öğrenmem gereken çok şey var. Hazır olduğumda Ixia ve Sitia'nın yeni arabulucusu olacağım."

Valek bana "Bu görev başına ciddi dertler açabilir," diye takıldı.

"Açmasa sıkıntıdan patlarsın."

Güldü. "Haklısın. Yılanım da haklı çıktı."

"Yılanın mı?"

Kolumu çekip bileziğimi ortaya çıkardı. "Bunu oyarken aklımda sen vardın, aşkım. Hayatın bu yılanın kıvrımları gibi. Hayatın kaç kez farklı yönlere saparsa sapsın yine ait olduğun yere döneceksin. Yanıma." Safir gözlerinde vereceği sözün ışığı vardı. "İlk resmi ziyaretini dört gözle bekleyeceğim. Fakat arayı çok da açma. Lütfen."

"Açmam."

Bir öpücüğün ardından Valek ayağa kalktı. O giyinirken Cahil'in ziyaretinden bahsettim.

"Çok kişi bizi öldürmeye kalktı. Hepsi de başarısız oldu." Omuz silkti. "Onu epey afallattık. Ya kraliyet ailesinden olmadığı için şansına küsüp ortadan kaybolacak ya da kendisini

yalan söylediğimize inandırıp daha büyük bir azimle Ixia'ya saldırı planları yapacak. Ikinci olasılık yeni arabulucumuzun hayatını epey renklendirecektir."

"Ben olsam 'renklendirecek' sözcüğünü kullanmazdım."

"Gözünü ondan ayırma." Valek keder içinde gülümsedi. "Gitmem gerek, aşkım. Büyükelçiye sınırda ona yetişeceğime söz verdim. Sitialılarla bir sorun çıkarsa olsa olsa sınır civarında çıkar."

Daha Valek gider gitmez Siti'da kalma kararımdan pişmanlık duydum ve katıksız bir yalnızlık hissiyle sarsıldım. Kiki'nin yanağıma değen burnu kasvetli düşüncelerimle aramıza girdi.

Kiki Lavanta Hanım'la kalacak. Kiki yardım edecek.

Evet, bana çok yardımın dokunuyor.

Zekiyim.

Benden zekisin.

Elma? Bütün gece otladın. Hâlâ nasıl aç olabiliyorsun?

Midemde elmaya her zaman yer var.

Güldüm ve hisara yapacağımız iki günlük yolculuğa çıkmadan ona bir elma verdim.

Hisarın kapısına geldiğimde muhafız bana dosdoğru usta büyücülerin toplantı salonuna gitmem talimatını verdi. Kiki'yi ahırda hızlıca tımar ettikten sonra yokluğumda neler olup bittiğinin merakına düştüm.

Yerleşkenin içinde buz gibi bir rüzgâr eserken öğrenciler bir binadan diğerine koşuşturuyorlardı. Beni görenler bana kısacık, şaşkın bir bakış attıktan sonra adımlarını sıklaştırıyorlardı. Gri gök kararmıştı ve sulu sepken bir kar yağıyordu. Soğuk mevsim meşum bir havayla başlamıştı. Yüzümü korumak için kapüşonumu başıma geçirdim.

Sitia'ya sıcak mevsimin başında gelmiştim. Burada geçirdi-

ğim iki mevsim bana iki yıl gibi gelmişti

Toplantı salonuna girdiğimde beni üç donuk ve bir de kızgın ifade karşıladı. Roze öfke dolu bir enerji topu gönderdi. Dosdoğru göğsüme vuran topun etkisiyle geriye doğru sendeleyip saldırısını savuşturdum. Güç çekip farkındalığımı ona doğru gönderdim. Zihinsel savunması geçit vermese de daha aşağılara nişan aldım. Ardından zihnine seslendim.

Sakin ol bakalım. Yaramazlık yapma.

İrkildi. *Ne? Nasıl?*

Ruhunu buldum, Roze. Burası ne de karanlık ve çirkin. Şu suçlularla fazla takılmışsın. Tarzını biraz değiştirmezsen bu ruh göğe yükselmez.

İçindeki tüm nefreti ve tiksintiyi kehribar rengi gözlerinde toplayıp gözlerime delici bir bakış attı. Gözlerinin gerisinde korku vardı. Nefreti ve tiksintisini umursamasam da korku güçlü bir duyguydu. Köpeği ısırmaya yönelten korkuydu ve Roze tam bir kancıktı.

Onu serbest bıraktım. Roze anlaşılmaz sözler geveleyip nefretle bana baktı. Sakince bakışlarına karşılık verdim. Nihayet hışımla salondan çıktı.

Bain aniden bastıran sessizliği bozdu. "Demek doğruymuş. Sen *gerçekten* bir ruh-bulansın." Korkmuştan çok düşünceli bir hali vardı.

"Neden o kadar kızdı?" diye sordum.

Irys oturmamı işaret etti. Pelüş koltuklardan birine geçtim.

"Roze senin ve Valek'in konsey üyelerine suikast planında rol aldığınızı düşünüyor." Daha ben bir yanıt veremeden Irys konuşmasına devam etti. "Ortada hiçbir kanıt yok. Fakat daha endişe verici olan konu Ferde'nin hisar hapishanesinden kaçmış olması."

Aniden ayaklandım. "Ferde kaçtı mı? Ne zaman? Nerede?"

Irys'le Bain birbirlerine bilmişçe baktılar. Irys, Bain'e "Sana Ferde'nin kaçışıyla hiçbir ilgisi olmadığını söylemiştim" dedi. Sonra bana dönüp "Ne zaman kaçtığından emin değiliz. Bu sabahki kontrolde yerinde olmadığı görülmüş." Irys buruk bir gülümsemeyle bana baktı. "Onu Cahil'in kurtardığını düşünüyoruz."

"Cahil mi?" İşte şimdi aklım karışmıştı.

"Kaleden ayrılmış. Yüzbaşı Marrok öldüresiye dövülmüş halde bulundu. Marrok kendine geldiğinde Cahil'in gerçeği itiraf ettirene dek kendisine işkence ettiğini söyledi." Irys durup şaşkınlık içinde başını iki yana salladı.

"Cahil kraliyet soyundan gelmiyor" dedim.

Zitora "Bunu biliyor muydun?" diye sordu. "Neden bize söylemedin?"

"Şüphelerim vardı. Fakat Valek şüphelerimde haklı olduğumu doğruladı."

Irys tekrar söz aldı. "Marrok bize Cahil'in annesinin doğumda öldüğünü ve onun Ixia yönetimi el değiştirdiğinde öldürülen bir askerin oğlu olduğunu söyledi. Sitia'ya kaçarken bebeği de yanlarına almışlar."

"Şu an nerede?" diye sordum.

Irys "Bilmiyoruz," dedi. "Gerçeği öğrendikten sonra kafasında ne tür planlar kurduğunu ve Ferde'yi niye beraberinde götürdüğünü de bilmiyoruz."

Valek'in Cahil'in kökleriyle ilgili gerçeği öğrendikten sonra şansına küsüp her şeyden elini eteğini çekebileceği teorisi böylece çürümüştü. "Sanırım onu bulup bu soruyu sormamız gerek," dedim.

Irys "Henüz değil," deyip iç geçirdi. "Konseyde tam bir karmaşa hüküm sütüyor. Sen tüm o ruhları serbest bıraktığından Ferde zayıf düştü ve bir süre büyü yapamayacak. Bir de..."

Duraksadı. İçimden bir ses birazdan işiteceklerimin hoşuma gitmeyeceğini söylüyordu. "Senin ruh-bulma becerilerini keşfetmeni ve konsey danışmanlığı gibi bir göreve geçmeni istiyorlar."

Becerilerimi keşfetmeyi ben de istiyordum. Fakat tarafsız bir arabulucu olacaksam herhangi bir şekilde konseyle bağım olmamalıydı.

"Onlara gereken bir konsey danışmanı değil," dedim. "Onlara Ixia'yla arabuluculuk görevini üstlenecek biri gerek."

Irys "Biliyorum," dedi.

"Bugün Ferde ve Cahil'in peşine düşmeliyiz."

"Biliyorum. Bunun için konseyi ikna etmen gerekecek."

Gözlerimi Irys'e diktim. Muhtemelen o sırada öykü dokumacım olup bitenlere mavi kıçıyla gülüyor olmalıydı. Geleceğimin düğümler, dolambaçlar ve tuzaklarla dolu; uzun, eğri büğrü bir yol olacağı belliydi.

Tam da istediğim gibi.